

Về bên anh

T Í C H
H Ò A

Mục lục

<u>Chương 1: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau</u>	
<u>Chương 2: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 2</u>	
<u>Chương 3: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 3</u>	
<u>Chương 4: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 4</u>	
<u>Chương 5: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 5</u>	
<u>Chương 6: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 6</u>	
<u>Chương 7: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 7</u>	
<u>Chương 8: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 8</u>	
<u>Chương 9: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 9</u>	
<u>Chương 10: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 10</u>	
<u>Chương 11: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm 1</u>	
<u>Chương 12: Tất Cả Sự Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm 2</u>	
<u>Chương 13: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm 3</u>	
<u>Chương 14: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm 4</u>	
<u>Chương 15: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm 5</u>	
<u>Chương 16: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm 6</u>	
<u>Chương 17: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm 7</u>	
<u>Chương 18: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 1</u>	
<u>Chương 19: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 2</u>	
<u>Chương 20: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 3</u>	
<u>Chương 21: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 4</u>	
<u>Chương 22: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 5</u>	
<u>Chương 23: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 6</u>	
<u>Chương 24: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 7</u>	
<u>Chương 25: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 8</u>	
<u>Chương 26: Tất Cả Khúc Mắc Đèn Muốn Hóa Giải 1</u>	
<u>Chương 27: Tất Cả Khúc Mắc Đèn Muốn Hóa Giải 2</u>	
<u>Chương 28: Tất Cả Khúc Mắc Đèn Muốn Hóa Giải 3</u>	
<u>Chương 29: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 1</u>	

[Chương 30: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 2](#)

[Chương 31: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 3](#)

[Chương 32: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 4](#)

[Chương 33: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 5](#)

[Chương 34: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 6](#)

[Chương 35: Tất Cả Mong Muốn Đều Đã Trở Thành Sự Thực 1](#)

[Chương 36: Tất Cả Mong Muốn Đều Đã Trở Thành Sự Thực 2](#)

[Chương 37: Tất Cả Mơ Ước Đều Đã Trở Thành Sự Thật 3](#)

[Chương 38: Tất Cả Mong Muốn Đều Đã Trở Thành Sự Thật 4](#)

[Chương 39: Tất Cả Nguyên Vọng Đều Có Thể Thực Hiện 1](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau

Hai giờ sáng, Trương Tiểu Hải đăng một bài trên diễn đàn trường trung học: “Các bạn thân mến, cuối năm học lớp thôi!”

Một đám cú đêm không ngủ lập tức lao vào hưởng ứng, nhanh chóng định ra thời gian họp. Trước khi đi ngủ, Tần Ca quên không tắt chuông, sau khi bị đánh thức cũng đọc hết các bình luận, thẳng đến khi không còn ai nói nữa, cô mới yên lặng tắt máy.

Hôm sau, khi cô đang ở nhà chạy bản thảo thì nhận được điện thoại của bố Tần, ông ập úng, Tần Ca thả bút trong tay xuống, trực giác có chuyện xảy ra.

Quả nhiên, thậm chí việc còn không hề nhỏ! Bố Tần bị xe đạp điện đâm phải!

Tần Ca dẫn mẹ vội vã chạy đến bệnh viện, hoàn toàn quên hôm nay là ngày nộp bản thảo, biên tập đáng thương nhà cô đang kêu gào gọi cô trên QQ.

Mẹ Tần vừa tức vừa lo, ở trên xe nói với Tần Ca: “Bố con chả làm được gì cả! Mẹ chỉ nhờ ông ấy đi mua hành mà lại chạy đến tận bệnh viện! Nếu ông ấy có mệnh hệ gì, mẹ sẽ không sống nổi!”

Tần Ca dùng sức ôm chặt mẹ.

Bệnh viện vẫn luôn đông đúc như vậy, Tần Ca quen thuộc đi vào thang máy. Trong các khoa, Tần Ca thấy khoa chỉnh hình đáng sợ nhất, bởi

vì người vào đây rất ít không động đến dao kéo, gãy xương là việc nhỏ, cắt đi cũng chưa phải lớn. Bệnh nhân được phẫu thuật được băng bó rất dày, bay ra mùi thuốc và mùi khó ngửi bên trong, vất vả chờ đợi ngày mình có thể khỏe mạnh xuất viện.

Hơn nữa, khoa chỉnh hình nằm ở tầng bốn, con số này Tần Ca cảm thấy rất xấu¹.

“Đình” một tiếng, thang máy dừng ở tầng bốn, Tần Ca chau mày đi ra ngoài, không nhìn thấy một người mặc áo blouse đi sau cô. Người này dừng bước, nhìn đế giày Tần Ca dính một bã kẹo cao su, từng bước từng bước rồi biến mất ở góc tường. Cô y tá đi qua đỏ mặt chào hỏi anh: “Chào bác sĩ Bạch!”

Trong phòng bệnh, bố Tần cúi bó thạch cao không thể động dậy, vừa thấy vợ và con gái đến, muốn ngồi dậy, mẹ Tần vỗ vào thạch cao trên chân ông, rít lên: “Ông nằm im đây!”

Bố Tần không dám động dậy, nín nọt, lôi kéo mẹ Tần: “Tôi không sao, thật đấy!”

Tần Ca đánh gia bốn phía một phen, mặt ngày càng nhẵn lại, chỉ vào số giường bệnh hỏi: “Sao lại là giường số 44?”

Bố Tần vui vẻ, không biết từ khi nào con nhóc này lại mê tín như vậy. Ông vỗ vỗ bên người gọi cô qua, nói: “Đừng lo lắng, bố sẽ khỏe mạnh xuất viện.”

Tần Ca rất bất đắc dĩ, sau một hồi kiến thiết tâm lý mới miễn cưỡng chấp nhận.

“Người đâm phải bố đâu?” Tần Ca nhìn xung quanh.

“Thằng bé nói tiền trên người không đủ nên về nhà lấy rồi.”

“Có để lại số điện thoại không ạ?”

Bố Tần xoa tay: “Không sao, nhân phẩm nó rất tốt, sẽ quay lại thôi.”

Quay lại hay không Tần Ca không biết, nhưng bộ dáng bố nằm trên giường không dậy được khiến cô hết hoảng. Lúc này, có một y tá trẻ vào hỏi Tần Ca: “Chị có quan hệ gì với bệnh nhân?”

“Đó là bố tôi.”

“Ồ, ở đây có thông tin cần chị phải điền, sau đó đi nộp viện phí, thuận tiện trả lại số tiền bác sĩ Bạch vừa ứng ra. Tôi họ Diệp, về sau tôi sẽ là y tá phụ trách bố chị.” Cô y tá chỉ chỉ bảng tên trên ngực.

Tần Ca cầm mấy tờ quy định nhập viện, nhìn thấy ba chữ ở phần bác sĩ phụ trách: Bạch Khải Gia.

Cô y tá tốt bụng giải thích: “Về sau bác sĩ Bạch sẽ phụ trách bố chị, có vấn đề gì chị có thể hỏi anh ấy. Nếu vừa rồi không có bác sĩ Bạch, bố chị có lẽ phải ngủ ngoài hành lang.”

Tần Ca nhìn giường đặt ngoài hành lang rồi ký tên vào giấy.

Y tá Diệp thấy mặt Tần Ca có vẻ búng ra sữa, chắc là chưa gặp chuyện này bao giờ, tốt bụng khuyên nhủ: “Yên tâm đi, bác sĩ Bạch nhà tôi tay nghề rất tốt, chị có thể yên tâm tuyệt đối!”

Lúc này, có người đi đến phía sau Tần Ca, ngữ điệu nghiêm nghị: “Y tá Diệp, tôi không phải của nhà cô.”

Đuôi mắt Tần Ca liếc thấy màu trắng, nghe anh nói: “Xin chào, sau này tôi sẽ phụ trách bố cô, tôi họ Bạch, là bác sĩ khoa này.”

Tần Ca quay đầu nhìn anh, bác sĩ này có khuôn mặt có thể khiến y tá toàn viện nói tốt cho anh. Tiêu điểm cả phòng bệnh đều tập trung vào anh,

Tần Ca có chút co quắp lùi lại, nói: “Chào, chào anh.”

Bạch Khải Gia lẳng lặng nhìn cô hai giây, gật đầu, xem như đáp lại, bắt đầu lật bệnh án trong tay. Tần Ca xách túi xách chuẩn bị đi xuống lầu nộp viện phí.

“Tần Ca.” Bạch Khải Gia nhẹ nhàng lên tiếng.

Tần Ca đi tới cửa đột nhiên quay đầu, ngơ ngác nhìn anh. Bố Tần vui tươi hơn hờ: “Đúng đúng, con gái tôi tên là Tần Ca.”

Bạch Khải Gia để lại cho cô một bóng lưng màu trắng, nói: “Để giày cô có bã kẹo cao su.”

Tần Ca trốn vào khu cầu thang bộ cởi giày ra, dưới đế giày quả nhiên có bã kẹo cao su màu hồng. Sau khi dùng khăn tay dút bã kẹo ra, cô mới thở dài một hơi, đứng bằng một chân trên bậc thang, hai mắt hơi nóng.

Xuống lầu rút tiền, thủ tục nhập viện làm xong rất nhanh, nhưng Tần Ca không lập tức lên lầu mà gọi cho mẹ Tần, hỏi: “Mẹ ơi, bác sĩ kiểm tra xong chưa ạ?”

“Rồi, bác sĩ kiểm tra phòng có thể mất bao lâu chứ! Con xong chưa? Mau lên đây đi, tên nhóc đâm phải bố con đã đến.”

Tần Ca vừa nghe cũng không dám chần chừ nữa. Trong góc bệnh viện có một thang máy nhỏ chuyên dùng cho bác sĩ và nhân viên bệnh viện, bệnh nhân lần đầu đến đây hầu như không biết được, thang máy nhỏ ít người, vừa nãy khi đến Tần Ca cũng đi thang máy đó, nhưng từ đó đi đến phòng bệnh phải đi qua phòng bác sĩ.

Dùng thang máy lớn không cần đi qua phòng bác sĩ nhưng đông người, rất chật, gần như tầng nào cũng dùng, còn có một thứ Tần Ca rất kiêng dè là cáng đẩy thi thể và bệnh nhân đều dùng thang này. Bạn sẽ không biết khi nào sẽ gặp cáng, tất cả đều dựa vào may mắn. Tần Ca lựa chọn thang máy lớn, hơn nữa rất không may, cô nhìn lên trần thang máy, cố ngừng thở, trong lòng niệm “Tâm kinh”, lại không ngăn được tai nghe thấy tiếng kêu rên của công nhân ngã trên công trường, bụng bị cây thép xỏ xuyên qua.

Toàn bộ thang máy đều là mùi máu, chiếc cáng lạnh lẽo chạm vào đùi cô, mỗi tầng đều có người đi ra, con số gian nan nhảy đến số 4, khi Tần Ca bước ra, chân mềm nhũn không đi nổi.

Sớm biết thế đi thang bộ còn hơn. Tần Ca mệt mỏi nghĩ, đúng là càng sợ thì càng dễ gặp được, chỉ hy vọng lần sau có gặp biểu hiện của cô sẽ tốt hơn một chút.

Vào phòng bệnh, Tần Ca gặp được người đâm bố cô, khuôn mặt rất trẻ, ánh mắt non nớt, nghe nói là đi giao đồ ăn, khách hàng thúc giục quá mới chạy xe nhanh, sau đó đâm ngã bố Tần vừa đi mua hành.

Tần Ca thấy đầu giường có nước hoa quả, biết là cậu ta mang đến, bố Tần nháy mắt với cô, ông là người tốt, với ai cũng dễ mềm lòng.

“Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.” Tần Ca nói.

Cậu ta ngoan ngoãn đi theo Tần Ca ra hành lang, cảnh này nhìn từ xa rất buồn cười, cậu trai cao mét tám, Tần Ca chỉ được mét sáu, lại khoanh tay trước ngực, ngẩng đầu rất khí thế nhưng vừa mở miệng lại rất nhẹ nhàng: “Cậu đi xe cũng không chú ý gì cả, người lớn tuổi, trải qua chuyện như vậy, bố tôi còn bị lệch xương sống, phải nằm trên giường không động đậy, khiến người nhà lo lắng, cậu còn nhỏ tuổi, làm việc không lo đến hậu quả, chợ rau đông người như vậy, sao lại không chú ý nhìn đường?”

Mấy câu nói này coi như dùng hết vốn liếng của Tần Ca, sau đó cô cũng không biết nên nói gì. Nhìn cậu ta cũng ngoan ngoãn nghe cô nói, thái độ rất tốt, cô có muốn nói nữa cũng không nói nên lời, dù sao cô vốn không trông cậy cậu ta sẽ chịu trách nhiệm.

Haiz... Tóm lại vẫn là tại bố Tần, di truyền tật xấu mềm lòng cho cô.

Cậu ta móc ra một xấp tiền, rất có thành ý nói: “Chị...Ủm, là chị nhỉ?”

Tần Ca thản nhiên gật gật đầu.

Cậu nói tiếp: “Đây là tiền lương em vừa xin ông chủ ứng trước, chị cầm trước, nếu không đủ sau này em sẽ đưa tiếp, được không?”

Trên hành lang ồn ào, nhóm y tá đi lại như bướm bay tán loạn, cặp nhiệt độ, phát thuốc cho các giường, Tần Ca nhìn xấp tiền, hỏi: “Em tên là gì?”

“Em là Trần Mẫn, chị yên tâm, em sẽ chịu trách nhiệm đến cùng, hơn nữa sau này em sẽ chú ý lái xe cẩn thận hơn.”

Đằng xa, có một người áo trắng đứng xem bệnh án chỗ y tá, bên cạnh còn có một áo trắng khác, nhưng áo trắng này không xem bệnh án mà chỉ đứng đó, có vẻ lớn tuổi. Nhóm y tá xung quanh mặt mày hồng hào, như có như không đứng gần hơn, nghe người lớn tuổi hỏi người đang xem bệnh án: “Tiểu Bạch, trưa nay lại ăn ở canteen à? Ôi, chú phát chán rồi, chúng ta ăn thử ở nhà hàng huyện Sa mới mở đi! Chú mời.”

Người đang xem bệnh án không để ý, người lớn tuổi còn nói: “Khoa máu viện mình bận rộn thật, trưởng khoa chính là một cái nam châm di động, mỗi lần bà ấy đi khám bệnh chú đều mệt như chó, thật đáng thương.”

“Chó không thể làm việc trong bệnh viện, mời chú ra ngoài.” Rốt cuộc người kia cũng trả lời, khiến nhóm y tá đứng bên cười trộm không thôi.

Người lớn tuổi ngạc nhiên: “Hôm nay tâm trạng cháu lại tốt đến mức nói đùa với chú cơ à?”

Lúc này người áo trắng xem bệnh án ngẩng đầu, ánh mắt thản nhiên đảo qua bên ngoài phòng có giường số 44, có một cô gái cầm một xấp tiền mỏng đang đăm chiêu ủ dột.

Bố Tần luôn luôn thương người nghèo, tính tình lại dễ chịu, mới nhập viện không bao lâu đã tán gẫu với giường bên, khi Tần Ca đi vào nghe thấy chú giường bên đang kể lại lý do vì sao chú ấy phải vào viện. Thì ra bố Tần vẫn không phải người xui xẻo nhất, công việc của chú Vương này là hàng ngày đi rửa đường, đêm qua trước khi tan làm, chú đứng bên đường sửa sang lại xe rửa đường, không ngờ có một chiếc xe rửa đường mất lái lao vào chú, không kịp chạy nên bị xe đâm vào, may là đầu xe đâm vào cột điện, không nghiêng vào người chú, nhưng không may là tay chú Vương đập vào tụ điện, chờ khi tỉnh lại thì tay đã không còn cảm giác.

Tần Ca nghe liền thấy sợ, cẩn thận vuốt ve bắp chân thạch cao của bố Tần, mẹ Tần hỏi cô: “Tiểu Trần đâu?”

Tần Ca nói: “Ông chủ giục em ấy trở về làm việc, con để em ấy đi trước.”

Mẹ Tần thấy sắc mặt cô không tốt, hỏi: “Làm sao vậy? Không thoải mái à?”

Tần Ca lắc đầu, cô đưa tiền cho mẹ, hỏi vừa rồi bác sĩ đến kiểm tra nói thế nào. Mẹ Tần vỗ tay một cái: “À, đúng rồi, con nhanh đến phòng bác sĩ Bạch hỏi rõ đi.”

Tần Ca ngạc nhiên: “Vừa rồi bác sĩ không nói rõ bệnh tình sao?”

“Có!” Mẹ Tần chỉ chỉ bố Tần, đáp: “Nhưng hai ông bà già này không hiểu, mẹ nói với bác sĩ, chờ con quay lại rồi đi gặp bác sĩ, phiền người ta nói lại với con, ôi chao thái độ của bác sĩ Bạch kia rất tốt, nói con cứ đến tìm anh ta.”

Tần Ca bẹp miệng, cũng không thấy thái độ anh có gì tốt...

Mẹ lại giục cô: “Con đi nhanh lên! Sao hôm nay cứ chần chừ vậy?”

Bố Tần cũng nói: “Con gái, con đi trả lại tiền cho bác sĩ Bạch đi, ôi người ta rất tốt bụng đó, y tá Diệp nói với bố bây giờ bệnh nhân không có người nhà ký tên nhập viện là bệnh viện sẽ không chữa trị, nhưng bác sĩ Bạch không nói gì đã giúp bố chụp phim, bó thạch cao, ngay cả câu nói bảo y tá Diệp xếp bố vào phòng đôi bố cũng nghe thấy!”

Tần Ca nháy mắt mấy cái: “Anh ta giúp bố ư?”

“Ừ! Bác sĩ Bạch tự mình dẫn bố xuống lầu chụp phim! Rất lễ phép, còn gọi bố là chú!”

Chú thích:

Số 4 trong tiếng Trung phát âm gần giống chữ “tử” (chết) nên theo quan niệm của người Trung Quốc và người Nhật Bản, số 4 tượng trưng cho điềm xấu, cũng giống như số 13 ở bên phương Tây.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 2

Buổi sáng, bệnh viện có rất nhiều việc, sau khi kiểm tra phòng, thực tập sinh ngồi thành hai hàng nhập bệnh án vào máy tính, các bác sĩ cũng không nhàn rỗi, xem kết quả kiểm tra để đề ra cách trị liệu và kê đơn thuốc, đôi khi còn phải tiếp đón người nhà bệnh nhân như Tần Ca.

Trong căn phòng hình vuông có ít nhất ba mươi người, bác sĩ Bạch ngồi ở trung tâm, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tần Ca. Tần Ca xuyên qua đám đông, đi đến ngoan ngoãn đứng cạnh anh, bác sĩ Bạch đang nhìn vào số điện thoại của ai đó trong điện thoại liền ngẩng đầu nhìn cô một chút.

Tần Ca nói: “Bác sĩ Bạch, tôi là người nhà bệnh nhân giường số 44. Vừa nãy tôi không ở trong phòng bệnh nên bây giờ đến đây hỏi rõ tình trạng của bố tôi.”

Trưởng khoa Lưu bước từ bên ngoài vào trong phòng, vỗ vai một thực tập đang gõ máy tính, hỏi: “Ai kia? Người nhà của Tiểu Bạch à?”

Thực tập sinh cũng không dám gọi tên thân mật của bác sĩ Bạch, trả lời trưởng khoa: “Con gái của bệnh nhân giường 44.”

Ai cũng biết trưởng khoa Lưu khoa chỉnh hình rất có tâm của một bà mai, mỗi lần có bác sĩ mới đến đều chủ động giới thiệu bạn gái cho người ta, bác sĩ Bạch cũng không ngoại lệ. Các cô gái được trưởng khoa Lưu giới thiệu không ít nhưng bác sĩ Bạch không coi trọng ai cả. Trưởng khoa Lưu lại vỗ vai thực tập sinh: “Cháu có thấy cảnh này rất mờ ám không?”

Thực tập sinh không dám nhìn, vội vã chạy đi làm việc.

Bên kia, bác sĩ Bạch nghiêm túc chỉ chỉ bằng ghế: “Mời ngồi.”

Sau khi Tần Ca ngồi xuống, anh lấy kết quả kiểm tra của bố Tần ra, dùng bút chỉ ra mấy số liệu, nói rất dễ hiểu: “Thường thì xương sống lệch về phía sau, bố cô thuộc trường hợp ít gặp, lệch về phía trước, hơn nữa không được chữa trị, làm hạch tủy biến dạng, đè lên dây thần kinh. Thật ra chi của ông ấy đã xuất hiện hiện tượng tê nhức đau đớn, cho nên khi bị ngã tình trạng càng thêm nghiêm trọng.”

Tần Ca không ngờ lại nghiêm trọng như vậy.

Bác sĩ Bạch nhìn cô, nói tiếp: “Còn chân bố cô, xương cốt người già giòn, bị ngã sắp xuống gây gãy xương. Trước mắt đã dùng thạch cao cố định, phối hợp với chất dinh dưỡng lỏng khơi thông cải thiện tuần hoàn máu toàn thân, tiêu sưng giảm đau, nhưng hiệu quả hồi phục thì còn phải quan sát.”

“Vậy xương sống của bố tôi phải làm sao đây?” Tần Ca hỏi.

“Cách trị liệu truyền thống là nằm thẳng, không để xương sống bị áp lực, dùng châm cứu vật lý trị liệu và chườm nóng, hiệu quả tùy từng người. Còn có cách chữa trị bằng phẫu thuật, trước mắt có kỹ thuật vi sang, hiệu quả cũng tùy người, tỷ lệ tái phát không nhỏ, tùy vào lựa chọn của gia đình cô.” Bác sĩ Bạch thu hồi bút, đặt vào túi áo ngực.

Trong lòng Tần Ca như có một tảng đá đè ép, cô chậm rãi đứng lên, nói cảm ơn và sẽ thảo luận với người nhà.

Bác sĩ Bạch đáp lại, quay đầu tiếp tục giảng giải cho thực tập sinh.

“À, bác sĩ Bạch, anh đã ứng bao nhiêu tiền? Tôi trả lại cho anh.” Tần Ca đột nhiên nhớ ra việc này.

Bác sĩ Bạch không để ý tới cô, phân phó thực tập: “Chiều nay tôi sẽ làm mẫu châm cứu cơ thể sống cho mọi người, em dặn mọi người đừng đến muộn.”

Tần Ca bị mắc kẹt một hồi lâu, thấy anh thật sự có việc nên không dám quây rầy, đành phải đi ra trước.

Trưởng khoa Lưu quan sát toàn bộ câu chuyện, gật gù tự nói: “Sao mình cảm thấy Tiểu Bạch đặc biệt lạnh lùng với cô bé này nhỉ?”

Tạm thời Tần Ca còn chưa biết phải nói với bố mẹ như thế nào, đi ra khỏi văn phòng liền trốn vào khu cầu thang bộ. Có người đang hút thuốc ở đó, chất lượng không khí rất kém, Tần Ca vừa hít khói thuốc gián tiếp vừa Baidu phẫu thuật chữa lệch xương sống, sau đó mới nhìn thấy cả trăm câu kêu gào hò hét của biên tập nhà mình. Biên tập khóc không ra nước mắt, Tần Ca cũng khóc không ra nước mắt, kể chuyện bố cô phải nằm viện.

“Cho nên xin hỏi, kỳ này không có bản thảo sao?” Biên tập nói: “Dầu bỏ kỳ này tôi sẽ gánh giúp cô, nhà ai chẳng có việc gấp.”

Tần Ca hỏi: “Tối nay gửi có kịp không? Thật ra tôi đã vẽ xong, nhưng không mang theo máy tính.”

“Tôi có thể nói xưởng in làm bản thảo của cô cuối cùng, như vậy vẫn kịp.”

“Vậy tám giờ tôi gửi cho.” Sau khi Tần Ca nói thời gian gửi bài, phát hiện bên diễn đàn trung học rất náo nhiệt, có tận 1200 tin nhắn chưa đọc, cửa sổ bên ngoài hiện ra tin nhắn mới nhất, lại còn nhắc đến cô. Cô ấn vào, xem từ đầu, là Trương Tiểu Hải thần thần bí bí nói năm nay có người đặc biệt đến, vì thế mọi người bắt đầu đoán những người ít tham gia mà họ hy vọng đến.

Mọi người bàn tán xôn xao, thậm chí có người liệt kê danh sách những người không tích cực, đứng đầu là Tần Ca, sau đó là Bạch Khải Gia.

Bạch Khải Gia thì thôi đi, học giỏi, không quan tâm lắm đến hoạt động tập thể nhưng Tần Ca thì thật kỳ lạ. Trương Tiểu Hải la lên: “Lớp trưởng ơi, cậu phát tài ở đâu rồi? Làm lớp trưởng mà chưa bao giờ tham gia họp lớp, nick QQ của cậu bị hack hay là vẫn cố ý tránh mặt?”

Mấy bạn học thân thiết ngày trước đứng ra nói giúp Tần Ca: “Nói bậy! Lớp trưởng rất thích tụ tập, sao có thể tránh mặt tụi mình được! Chắc chắn là bị hack nick rồi.”

Tần Ca cảm thấy đầu gối lại đau, không dám đọc tiếp nữa.

“Tốt nghiệp thì cũng tan, không biết đi đâu tìm lớp trưởng.” Trương Tiểu Hải hỏi: “Có ai biết số điện thoại của lớp trưởng không? Chỉ thiếu mỗi cậu ấy!”

“Sao lại chỉ thiếu cậu ấy? Hotboy lớp mình chẳng lẽ cũng đến? Trương Tiểu Hải, người thần bí đó là hotboy của tớ à?” Bạn nữ này năm ngoái vừa sinh con, câu nào cũng gọi hotboy.

“Mẹ nó, vốn muốn để mọi người ngạc nhiên, ôi cái miệng này!” Trương Tiểu Hải gửi một icon mặt đen.

Lúc này cửa cầu thang bộ bị mở ra, bác sĩ Bạch đi tới, không nhìn cô, nói một câu: “Hút thuốc có hại cho sức khỏe, tôi đã thấy phổi hít năm năm khói thuốc, đen sì rất khó coi.”

Người nọ thấy là bác sĩ đến, liền yên lặng bỏ đi. Bác sĩ Bạch lúc này mới lạnh lùng quay đầu, nhìn thẳng vào Tần Ca. Ánh mắt không chút cảm xúc. Tần Ca giấu điện thoại ra sau, há miệng thở dốc, gọi anh một tiếng: “Hey, Bạch Khải Gia...”

Giọng nói cô nhỏ nhẹ, không rõ rệt cuộc là ngọt hay đắng, ba chữ “Bạch Khải Gia” vang lên trong không gian nhỏ hẹp, kích thích lỗ tai cô.

Bác sĩ Bạch tiến lại gần Tần Ca: “Sao không gọi tôi là bác sĩ Bạch? Chúng ta quen nhau à?”

Tại Tần Ca đỏ lên: “Lúc này mình làm bộ không biết cậu... Nhưng cậu cũng không nói là quen mình... Mình nghĩ cậu không nhớ mình...”

Không khí xung quanh càng kém, bác sĩ Bạch quả thực không muốn nói chuyện với người này, đúng lúc có người tiến vào, đặc biệt vui sướng ‘ôi’ một tiếng: “Tiểu Bạch, cậu biết người này hả?”

Ở bệnh viện này, người dám gọi Bạch Khải Gia như vậy không nhiều lắm, không tính lãnh đạo thì chỉ có một tên gan to hơn trời. Anh ta đặt cho bác sĩ Bạch hai cái tên thân mật là Bạch đại quái và Tiểu Bạch, có thể nói là biểu tượng của khoa máu, người này muốn đến gần nhìn mặt Tần Ca nhưng bác sĩ Bạch đã nhanh tay hơn, lập tức kéo người đi chỗ khác.

Trong quán ăn mới huyện Sa, đồ ăn còn chưa được mang lên, Bạch Khải Gia nhìn chăm chăm một dãy số trong điện thoại, hỏi: “Lục Thiên, cậu có định đi họp lớp không?”

“Đại học?”

“Trung học.”

“Có.”

“Mọi người đều đi sao?”

“Cũng không đi đủ, mọi người đều bận rộn.” Lục Thiên nghịch chiếc đũa: “Tiểu Bạch, cậu sao vậy?”

Bạch Khải Gia lắc đầu, cuối cùng tắt màn hình điện thoại đi.

Thật ra tra trên Baidu cũng không ra được gì, người thì nói phẫu thuật tốt, người lại khen vật lý trị liệu tốt, Tần Ca nhìn mà đau đầu, xuống canteen bệnh viện mua hai phần cơm mang lên. Bố Tần miễn cưỡng dựa vào đầu giường ăn cơm, hỏi Tần Ca: “Sao, có phải bác sĩ nói bố không sao không? Ôi, bố khỏe lắm, hai ngày nữa là xuất viện được thôi.”

Mẹ Tần không thèm nghe ông, muốn nghe Tần Ca nói.

Tần Ca ngáp ngừng một chút, nói: “Chân bố không có việc gì lớn, bổ sung dinh dưỡng, nghỉ ngơi tốt là được.”

Bố Tần đặc ý: “Xem đi!”

Mẹ Tần thở phào, nói tối nay sẽ mua xương về hầm canh bồi bổ cho bố Tần.

“Nhưng... Theo ý bác sĩ, vấn đề lệch xương của bố khá nghiêm trọng...”

Bố Tần vung tay lên: “Không thể nào!”

Ông sợ vợ con lo lắng, cho nên mấy năm nay vẫn cố chịu đựng, nhưng mẹ Tần không dễ lừa như vậy, hỏi Tần Ca: “Bác sĩ Bạch nói thế nào?”

Tần Ca liền thuật lại đơn giản lời nói của bác sĩ Bạch. Mẹ Tần hỏi: “Vậy bác sĩ Bạch nói cách trị liệu nào tốt hơn?”

Người có bệnh yếu ớt như ngọn cỏ trong cơn cuồng phong, cố gắng bắt lấy từng hy vọng nhỏ.

Tần Ca rầu rĩ: “Thật ra cả hai phương pháp trị liệu đều không hoàn hảo, cái này do chúng ta quyết định.”

Mẹ Tần ồ lên, thấu hiểu: “Cũng đúng, vậy chúng ta làm phẫu thuật?”

Bố Tần là một người cao to, nhưng thật ra sợ nhất bệnh viện, nghe vậy lập tức phản bác: “Tôi không phẫu thuật! Tôi không sao!”

Tần Ca nói: “Con hỏi người khác xem, trước tiên cứ nghỉ ngơi đã.”

Tám giờ tối, sau khi gửi bản thảo cho biên tập, Tần Ca đăng nhập vào Weibo.

Bạch Bạch Bạch Bạch Khải: Gấp, xin hỏi, lệch xương sống phải chữa như thế nào? Ai có kinh nghiệm giúp mình với!

Tài khoản vàng có hơn tám mươi vạn fan lần đầu tiên có một bài đăng không liên quan đến vẽ vời và ăn uống.

Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch Khải Khải Khải Khải: Rốt cuộc cũng giật được tem! Mọi người mau khen tôi đi, khiến tôi thấy tự hào đi

~Cô dâu nhỏ nhà họ Bạch: Ôi, Đại Đại của em bệnh rồi à? Là do vẽ nhiều quá nên lệch xương sống sao? Thật đau lòng ~!

Vợ bé nhà họ Bạch: Tưởng công, thắt lưng chàng đau sao? Khó trách tối qua làm nhanh vậy! Được rồi, sẽ không chê chàng đâu

~Hai chân nhà họ Bạch: Phẫu thuật hoặc trị liệu theo cách truyền thống, theo kinh nghiệm của bản thân tôi, Đại Đại nên chườm nước nóng.

Tôi sinh cho Bạch Bạch một đàn khi con: Dùng thuốc, cho nên chồng không định đăng bài kỳ tiếp sao? Chồng còn nhớ rõ tên nhóc muốn chia tay trong tuyệt không?

Yêu Bạch Bạch Bạch Bạch: Đây chắc chắn là thủ đoạn trốn bản thảo mới nhất! Mọi người đừng nôn nóng, bài này cần cho biên tập của Đại Đại xem, thuận tay @, Đại Đại không cần cảm ơn mình

~Cún đã học đại học và biết tiếng Anh nhà họ Bạch: Cuộc sống thật là chán....

Thấy mọi người đều hiểu lầm, Tần Ca giải thích:

Bạch Bạch Khải Khải: Thắt lưng mình không sao, mọi người yên tâm.

Vợ bé nhà họ Bạch: Em yên tâm rồi.

Hai chân nhà họ Bạch: Chẳng lẽ là người nhà Đại Đại hoặc là...?

Tôi sinh cho Bạch Bạch một đàn khỉ con: Lầu trên chú ý ngôn từ, tôi tuyệt đối không thừa nhận chồng tôi có người phụ nữ khác!

Yêu Bạch Bạch Bạch Bạch: Xem ra không phải trốn bản thảo? Cậu tôi là bác sĩ, ngày mai sẽ hỏi giúp Đại Đại! Đại Đại chờ nhé!

Không chỉ có bình luận, mà tin nhắn riêng cũng bị bùng nổ, Tần Ca mở tin nhắn riêng, xem xong liền thở dài, người thì nói chữa theo cách truyền thống, người thì nói phẫu thuật có vẻ tốt, cô không biết nên nghe ai.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 3

Tần Ca và mẹ đã có một cuộc nói chuyện nghiêm túc về vấn đề ở lại bệnh viện buổi tối, cuối cùng vì mẹ Tần có bệnh đau nửa đầu, chất lượng giấc ngủ phải đảm bảo nên Tần Ca đã thắng, chiếm được quyền lợi ở lại bệnh viện với bố. Sắc trời không còn sớm, Tần Ca mang laptop và chặn ra khỏi nhà, vừa xuống lầu thì điện thoại vang lên, là Trần Mẫn: “Chị đang ở đâu? Tối nay chị không cần đến đây đâu, em sẽ ở lại chăm sóc bác.”

Thậm chí còn nghe thấy bố Tần thì thầm ở bên cạnh: “Cả hai đứa đều không cần phải ở lại, tự bác có thể đi được!”

Tần Ca nói cô đang muốn đến, Trần Mẫn lại nói: “Nếu không để em đi đón chị nhé? Em có xe.”

Khi cậu nói câu này, vừa hay y tá Diệp tối nay trực đi qua, sau đó y tá Diệp lại nói với bác sĩ Bạch: “Tên nhóc đâm vào bệnh nhân giường 44 cũng rất biết điều, buổi tối còn muốn ở lại chăm sóc, bây giờ còn muốn đi đón cô gái kia.”

Bác sĩ Bạch bận rộn đến giờ mới ăn cơm tối bỗng dừng đĩa, hỏi trưởng khoa Lưu bên cạnh: “Hôm nay chú trực à?”

Trưởng khoa Lưu gật đầu: “Chú trực, mong là không có chuyện gì lớn.”

Bác sĩ Bạch đẩy cà mèn ra: “Tối nay cháu trực thay chú.”

Trưởng khoa Lưu cười: “Vì sao? Chiều nay cháu dạy lúc nhóc thực tập cũng đã rất mệt rồi.”

Bác sĩ Bạch cầm chìa khóa xe đứng dậy ra ngoài, không trả lời câu hỏi này. Trưởng khoa Lưu chỉ chỉ cà mèn: “Chắc chắc, vội vội vàng vàng đi đâu mà cơm cũng chưa ăn xong.”

Tiểu Mẫn đi xe đạp điện phía trước, không hề hay biết phía sau có một chiếc xe trắng đi theo, cậu rất quen thuộc với khu vực nhà chị Tần, chỉ chốc lát sau đã tìm được địa chỉ, bấm còi, thấy Tần Ca trên đùi đạp chặn lông, đeo bít tai lồng xù, đứng bên cạnh thang máy vẫy tay với cậu.

Chờ hai người đi khỏi, một người bước xuống từ chiếc xe trắng, đánh giá khu vực xa lạ này, mím chặt môi.

Nhóm y tá phụ trách trực hôm nay vô cùng vui vẻ, trước khi tan làm về nhà, trưởng khoa Lưu cảm thán một tiếng: “Năm tháng không bỏ qua cho ai! Nhớ năm đó, khi mình vừa đến, mỗi khi trực đêm đều có một nhóm con gái xếp hàng tặng bánh quy cho mình, chỉ sợ mình bị đói bụng. Mấy năm nay đừng nói là một mẫu bánh quy, vừa nghe thấy phải trực đêm cùng mình, môi mấy con bé có thể treo được cả cái bình.”

Vừa hay lúc đó bác sĩ Bạch đi tới, ông kéo anh lại hỏi: “Tiểu Bạch, mấy đứa kia có tặng bánh quy cho cháu không?”

Bác sĩ Bạch đưa toàn bộ số bánh quy trong tay cho trưởng khoa Lưu, nói mình không thích ăn đồ ngọt. Trưởng khoa Lưu cười như con sói, vui vẻ đi về.

Đến mười giờ, bác sĩ Bạch theo thông lệ đi kiểm tra phòng bệnh, phát hiện giường số 44 có hai người ở lại chăm sóc. Bác sĩ Bạch nhìn y tá Diệp, y tá Diệp kéo Tần Ca lại nhỏ giọng: “Cô bé à, buổi tối nơi này chỉ một người được ở lại.”

Trần Mẫn sợ bị đuổi đi, vội nói: “Em là con trai, chăm sóc cho bác sẽ dễ dàng hơn.”

Bác sĩ Bạch đứng một bên liếc mắt, nói: “Cậu đi theo tôi.”

Chỉ chốc lát sau, Trần Mẫn đi vào nói với Tần Ca: “Chị, em về trước đây, em là người ngoài ở lại đây sẽ có lời đồn không hay, ngày mai em sẽ đến sớm, để chị về nhà nghỉ ngơi.”

Tần Ca giương mắt nhìn, thấy bác sĩ y tá đi vào phòng bệnh khác, mới dám nhỏ giọng hỏi Trần Mẫn: “Vừa nãy người kia nói gì với em hả?”

Chị nói thế nào em cũng không nghe, vì sao người ta nói em lại nghe?

Trần Mẫn nhúc đầu, đáp: “Không nói gì, chỉ nói em phải tin tưởng nhân viên bệnh viện sẽ chăm sóc tốt cho bác.”

Ban đêm trời bất chợt đổ mưa, nhiệt độ không khí vốn đã thấp, lại thêm ướt lạnh, khí lạnh tỏa ra từ sàn nhà, hiển nhiên chặn lòng Tần Ca mang đến không đủ dùng. Cô nằm như cái bánh nướng áp chảo trên giường của người nhà, không thể ngủ được. Trên giường bệnh bỗng nhiên có tiếng động, Tần Ca vội đi qua hỏi: “Bố? Sao vậy?”

Thì ra bố Tần muốn đi vệ sinh, bảo Tần Ca đưa xô dưới giường cho mình. Sau đó, Tần Ca cầm xô nhìn bố mình mang về mặt ngại ngùng thúc giục: “Con đi ra ngoài, không được quay đầu hay đi vào! Bố chưa gọi thì chưa được đi vào, nghe chưa?”

Tần Ca nghĩ rằng tượng thạch cao với tranh khỏa thân con cũng nhìn đầy ròi, cũng có gì khác đâu, đưa tay muốn kéo quần lót cho ông, bố Tần cả kinh, vội vã kêu lên: “Ấy, con đừng có động vào! Đi ra ngoài đi!”

Chú Vương giường bên cạnh trở mình cười: “Cháu gái, tốt nhất là cháu ra ngoài đi.”

Bố Tần bị gãy xương, lại còn lệch xương sống, hành động không tiện, Tần Ca nói: “Một mình bố thì làm sao được.”

“Được!” bố Tần nói.

Chú Vương treo tay đứng dậy, nói: “Ông anh, để em giúp anh!”

Chỉ cần không phải là con gái, bố Tần sẽ không có chương ngại tâm lý, ở trong lòng ông, Tần Ca vẫn là đứa bé chưa lớn.

Tần Ca đành phải bọc chân đứng ngoài hành lang, nghe bố mình nói: “Con đi xa một chút đi.”

Cô dờ khóc dờ cười, tính đi vài vòng quanh phòng y tá, mới bước đi liền đau thấu xương, cả người cô nghiêng về một bên, Tần Ca hít một ngụm khí lạnh, nâng chân trái lên chậm rãi đi. Y tá Diệp đến đối bình truyền nước đi ra từ phòng bên, thấy Tần Ca bọc chân lỏng, tư thế đi kỳ lạ. Cô vốn định gọi Tần Ca lại, nhưng đúng lúc có bệnh nhân rung chuông gọi, cô chỉ có thể đi xem, chờ khi quay lại đã không thấy Tần Ca nữa.

Phần lớn bệnh nhân đã ngủ, toàn bộ tầng bốn rất im lặng, Tần Ca đi qua văn phòng lớn đến khu thang bộ “Baidu” về lệch xương sống. Có thể nghe thấy có người đang lên lầu, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại, có thể nhận ra giọng nói ấy, Tần Ca thầm kêu không tốt, muốn tránh đi nhưng không kịp.

Hành lang sáng đèn, bác sĩ Bạch ngừng nói, ngẩng lên nhìn tầng trên, chỉ thấy dáng một người đang muốn đi ra ngoài.

“Chờ một chút.” Bác sĩ Bạch gọi cô lại, bước vài bước đuổi theo.

“Hôm nay cậu trực à?” Tần Ca tiến thoái lưỡng nan, chỉ có thể gượng cười với anh, cô muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Nhưng bác sĩ Bạch nhanh chóng ngắt cuộc gọi, thân hình cao lớn chặn đường Tần Ca.

Bác sĩ Bạch: “Chân em sao vậy?”

“À, bệnh cũ, không có việc gì thì mình đi vào đây.”

“Lại đây tôi xem giúp em.”

“Không cần đâu! Việc nhỏ...việc nhỏ...”

Bạch Khải Gia xoay người lại nhìn cô: “Thoạt nhìn không giống việc nhỏ, chẳng lẽ... là không tin tay nghề của tôi?”

Lời này có vẻ nghiêm trọng, Tần Ca chỉ có thể kiên trì đi theo anh, bác sĩ Bạch nhìn thấy liền đi qua đỡ cô. Khi đi ngang qua phòng y tá, y tá Diệp nhiệt tình hỏi: “Tần Ca, vừa nãy tôi nhìn thấy chị, chân đau à? Không sao, để bác sĩ Bạch nhà chúng tôi xem giúp, sẽ khỏi nhanh thôi.”

Lúc này, Bạch Khải Gia không sửa lời y tá Diệp, kéo Tần Ca vào phòng trực bác sĩ. Đây là căn phòng nghỉ ngơi của bác sĩ trực đêm, bên trong có mấy cái giường đơn, đồ đạc không nhiều lắm nhưng cũng chỉnh tề, thể hiện sự bận rộn và mệt mỏi ngày thường của bác sĩ.

Bác sĩ Bạch để cô ngồi trên giường, nói: “Tôi đi lấy ít đồ.”

Ở khoa chỉnh hình, phòng xoa bóp rượu thuốc là phòng chứa đồ, bác sĩ Bạch chuẩn bị đầy đủ dụng cụ, ngồi đối diện cô, vỗ vỗ đùi: “Đặt chân lên đây.”

Tần Ca nói rất thành khẩn: “Thật sự là bệnh nhỏ, không cần rượu thuốc.”

Bác sĩ Bạch nói: “Nếu bệnh nhân không nghe lời, tôi thường rất nặng tay.”

Anh xoay người nằm lấy chân Tần Ca, cời tất ra, đặt bàn tay ấm áp lên bàn chân lạnh lẽo, sau đó chà xát cho chân nóng lên, hành động rất đứng

đắn nghiêm túc làm cho người ta không dám nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy anh thực sự là một bác sĩ tốt. Y tá Diệp rảnh rồi đến giúp bác sĩ Bạch, được anh dặn dò: “Cô giữ lấy cô ấy, không để cô ấy cử động.”

Tần Ca cảm thấy mất mặt, cam đoan: “Mình sẽ không cử động.”

Bác sĩ Bạch nhìn cô một cái, bắt đầu làm việc.

Nhưng Tần Ca không biết sẽ đau như vậy, y tá Diệp cũng không ngờ Tần Ca có thể chịu được, bác sĩ Bạch bấm vào vài huyệt vị, cảm giác bàn chân trong tay run lên, đúng lúc lại có bệnh nhân rung chuông, bác sĩ Bạch nói: “Cô đi làm việc đi.”

Chờ y tá Diệp đi khỏi, Tần Ca đầu đầy mồ hôi giữ lấy tay anh: “Cậu nhẹ tay một chút.”

Câu này rất nhõng nhẽo, chính cô cũng không phát hiện ra, ngược lại bác sĩ Bạch yên lặng làm nhẹ tay, anh đã thông kinh mạch cho cô, nói: “Không giống như bị trẹo chân.”

Tần Ca đành phải khai báo: “Bệnh cũ, mình bị phong thấp, thời tiết thay đổi sẽ bị vậy.”

Bạch Khải Gia không nói lời nào, nắm mắt cá chân tinh tế của cô hỏi: “Ở đâu?”

Tần Ca hừ hừ: “Là chỗ cậu đang bóp đó, không sao, mình uống thuốc giảm đau là ổn.”

“Thuốc giảm đau uống ít thôi, chườm nóng một chút.” Bác sĩ Bạch làm ấm bàn chân lạnh lẽo, hỏi cô: “Sao lại bị thế này? Trước khi không thấy em mắc bệnh này.”

Tần Ca muốn rút chân lại: “Lớn tuổi rồi, ai chẳng bị chút bệnh vặt.”

Bác sĩ Bạch không buông tay, lực tay vẫn vừa phải, hỏi cô: “Quyết định phẫu thuật à?”

Tần Ca lắc đầu: “Còn chưa.”

Cô cảm thấy không được tự nhiên, cúi đầu nghịch điện thoại, cố ý không nhìn vào tay anh, mở ra là trang Baidu, từ góc của bác sĩ Bạch rất dễ nhìn thấy màn hình. Bác sĩ Bạch cho rằng nếu Internet có thể giải quyết bệnh lệch xương sống thì bác sĩ cũng không có tác dụng.

“Em không định hỏi tôi à?” Anh dùng sức kéo ngón chân của cô ra phía ngoài, như là muốn nhổ cả ngón chân ra.

“Mình hỏi...thì cậu bảo mình tự quyết định.” Tần Ca cảm thấy người này đang dùng hình phạt riêng với cô.

Bác sĩ Bạch càng nghiêm túc, hiển nhiên là bị Tần Ca không biết tốt xấu chọc tức. Anh nói: “Em không biết hỏi lần thứ hai à?”

“Cậu rất bận.”

“Em nên hỏi lại.” Bác sĩ Bạch kiên trì.

Tần Ca không hé răng, ngón tay vuốt nhẹ màn hình đã tắt.

“Bệnh của chú, cá nhân anh đề nghị nên trị liệu theo cách truyền thống, nếu gia đình em muốn phẫu thuật, anh sẽ nhờ thầy anh mổ chính.”

Tần Ca nhìn nhìn anh, nói: “Cám ơn.”

“Ngày mai đi à?”

“Không muốn đi.” Vừa nói xong, Tần Ca liền hối hận.

“Em biết là tôi đang nói đến họ không? Xem ra nick QQ của em không phải không dùng mà luôn để ẩn.” Không biết vì sao, những lời này của bác sĩ Bạch có chút nghiêng răng nghiêng lợi, ra tay nặng hơn.

Tần Ca kêu đau, muốn anh nhẹ tay hơn.

Lúc này điện thoại bác sĩ Bạch vang lên, Tần Ca vội vàng rút chân về, nói: “Cậu mau nhận máy đi, nói không chừng có việc gấp.”

Chỉ thấy bác sĩ Bạch nghe máy, nói: “Trương Tiểu Hải, tôi đã nói rồi, tối nay phải trực không thể đi với cậu... Được, tôi đang ở lầu bốn bệnh viện, cậu cứ đến đây là được.”

“Trương Tiểu Hải lớp chúng ta?” Tần Ca nhìn anh.

“Ừm.” Bác sĩ Bạch đứng lên rửa tay.

Cô ngẩng đầu lên nhìn Bạch Khải Gia, nhỏ giọng hỏi: “Cậu có thể đừng nói cho cậu ấy biết mình ở đây không?”

Bác sĩ Bạch hỏi cô: “Vì sao?”

Tần Ca không nói cho anh biết vì sao.

Đối diện văn phòng lớn có một phòng khám nhỏ, lúc này, anh bạn Trương Tiểu Hải ngồi đối diện với bác sĩ Bạch, ngón tay út quấn một vòng bông băng dày.

Bác sĩ Bạch dặn dò: “Sắp tới không được uống rượu, càng không được đánh nhau.”

Anh bạn Trương Tiểu Hải đỏ mặt tỏ vẻ sẽ tuyệt đối nghe theo lệnh của bác sĩ Bạch. Sau đó, anh đăng một bức ảnh lên nhóm lớp, khiến mọi người

ghen tị phần hận khi biết anh đang ngồi với Bạch Khải Gia.

Tần Ca ngồi trong phòng bệnh nhìn thấy bức ảnh, nghĩ rằng trước kia cảm thấy thế giới rất lớn, cho dù sống cùng một thành phố cũng chưa bao giờ gặp bạn học cũ nhưng từ khi gặp lại bác sĩ Bạch, thế giới này cũng nhỏ đi không ít.

Trương Tiểu Hải hỏi: “Lão Bạch, y tá trong viện cậu đều rất xinh, cậu có bạn gái không?”

Bác sĩ Bạch lắc đầu.

Trương Tiểu Hải hít một hơi: “Cậu còn chưa gả được ra ngoài? Lớp mình ngoại trừ lớp trưởng không biết tung tích và cậu thì ai cũng kết hôn rồi!”

Bác sĩ Bạch hỏi anh: “Cậu đã kết hôn mà còn đi bar tán gái đánh nhau?”

Trương Tiểu Hải cười: “Tôi đã ly hôn một lần, đang kiếm mùa xuân thứ hai đây.”

Bác sĩ Bạch không muốn nói thêm gì với người này, giục cậu ta về nghỉ ngơi, Trương Tiểu Hải nói: “Vậy mai cậu phải đến đúng giờ đó! Lớp mình lần này trừ lớp trưởng thì đều tham gia.”

Sau đó nói thầm: “Có phải lớp trưởng đã quay về hành tinh mẹ không? Vài năm không gặp, rất nhớ cậu ấy.”

Bác sĩ Bạch tiễn anh xuống lầu, thuận tiện lấy đồ trong xe đem lên giường 44. Hai bệnh nhân trong phòng đã ngủ, Tần Ca chưa kịp nói gì đã bị anh dùng chăn nhung dày quấn thành quả bóng. Bên trong là lớp chăn lông, bên ngoài là lớp chăn nhung, không thể không nói thật sự rất ấm áp!

Bác sĩ Bạch ngồi xổm trước gót chân cô thấp giọng nói: “Sạch sẽ.”

Sau đó không nói gì, ấn Tần Ca nằm xuống rồi ra ngoài.

Mưa càng ngày càng lớn, còn có cả sấm, mẹ Tần lo lắng gọi điện thoại hỏi Tần Ca có lạnh không, Tần Ca vùi mình trong chăn ấm cam đoan với mẹ: “Không lạnh, thật mà.”

Sáng sớm hôm sau, mẹ Tần liền mang theo canh xương ninh cả đêm đến, Trần Mẫn đi theo sau nói: “Chị, em đưa bác gái đến.”

Mẹ Tần đưa canh cho mọi người, Trần Mẫn ngại nhận nên tìm cớ ra ngoài, Tần Ca và bố Tần mỗi người một bát to, ngồi hai đầu ăn canh, hương vị ngọt ngào. Có người đẩy cửa đi vào, liếc mắt liền thấy cô nhóc cầm bát canh tựa vào cửa sổ miệng bóng nhẫy. Tuy cả đêm trực không được chợp mắt, tâm tình bác sĩ Bạch vẫn rất tốt, còn nói với mẹ Tần: “Canh xương rất tốt nhưng hơi nhiều mỡ, tốt nhất nên hớt bớt váng mỡ đi.”

Tần Ca vụng trộm lau miệng, giấu chiếc bát sau lưng. Laptop của cô để ở đầu giường, trên màn hình là phần mềm vẽ, y tá Diệp cảm thán: “Tần Ca, chị vẽ đây à? Vẽ đẹp quá!”

Bố Tần vui vẻ nói: “Truyện của con gái tôi đều đăng trên tạp chí!”

Tần Ca đi qua ôm laptop đi, khiêm tốn nói: “Không có gì, nhàm chán quá nên vẽ.”

Y tá Diệp hỏi: “Cô học trường nào?”

Bố Tần vừa muốn trả lời: “Năm đó, Tần Ca nhà tôi thi đậu học viện ở Mỹ...”

Tần Ca véo tay bố, nói: “Tôi tốt nghiệp giáo dục chuyên ngành thành phố này.”

“Tốt nghiệp rồi á?” Y tá Diệp kinh ngạc: “Nhìn chị còn rất trẻ! Chẳng lẽ chị lớn tuổi hơn tôi? Rốt cuộc chị bao nhiêu tuổi vậy Tần Ca?”

Tần Ca nói: “Tôi sinh năm 86.”

Y tá Diệp che miệng: “Thật sự lớn tuổi hơn tôi? Ôi, Tần Ca cùng tuổi với bác sĩ Bạch đây.”

Tần Ca nói: “VẬY à, thật là trùng hợp.”

Trở lại văn phòng, bác sĩ Bạch lên mang tra cơ sở giáo dục chuyên ngành Tần Ca nói, anh không rõ vì sao lại không đi Mỹ mà học chuyên nghiệp, phải biết rằng năm đó thành tích của Tần Ca đứng đầu tại Mỹ, nếu đi sẽ có học bổng.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 4

Họp lớp dựa theo sở thích của Trương Tiểu Hải, hẹn nhau đi ăn cơm rồi đi hát, Bạch Khải Gia không đến ăn, khiến một số cô gái ăn cơm xong phải về nhà chăm con rất tiếc nuối. Mọi người thi nhau chuốc rượu Trương Tiểu Hải, buộc anh nói ra tên khoa và bệnh viện của hotboy.

Bình thường Trương Tiểu Hải rộng miệng nhưng việc này anh cũng không dám nói lung tung, chỉ có thể giả bộ say rượu nằm ngủ một bên. Chờ khi bữa ăn tan, mới vung tay hô lên: “Các bạn, follow me!”

Một vài người không bận việc nhà liền cùng đi đến phòng karaoke đã đặt trước. Sau khi tan tầm, Bạch Khải Gia gặp Tần Ca ở cửa thang máy, cô vẫy tay chào anh, nói: “Đi chơi vui vẻ.”

Bác sĩ Bạch không đáp lại, Tần Ca ngượng ngùng thu tay, nghĩ rằng về sau tốt nhất nên tránh nhau, người bạn cũ này có vẻ không muốn gặp cô.

Bạch Khải Gia cũng không đến muộn, một đám người nhìn thấy anh thực sự xuất hiện đều hô to: “Mẹ nó, cậu cũng biết trở về à?”

Trương Tiểu Hải im lặng đẩy chai rượu ra xa, vài người tiện tay rót rượu đầy chén, muốn thủ khoa của lớp phải thể hiện. Bạch Khải Gia lắc lắc chìa khóa trong tay: “Lái xe.”

Một bạn nữ đưa micro qua, muốn hát cùng thủ khoa lớp, Bạch Khải Gia từ chối, nói ca hát thì thôi đi, tôi nhờ người khác trực giúp vài giờ, đến gặp các cậu, trò chuyện một chút rồi đi.

Mẹ nó, hotboy muốn nói chuyện phiếm kìa, nhanh đến tán gẫu đi!

Các bạn nữ truyền hình trực tiếp trên nhóm chat để vài người đã về nhà chăm sóc chồng con có thể theo dõi. Trương Tiểu Hải ngồi cạnh Bạch Khải Gia, cảm khái thời gian trôi quá nhanh, đảo mắt đều đã già.

Có người nói: “Trương Tiểu Hải, cậu đang than thở chuyện ly hôn chứ gì!”

Một người khác nói: “Bao giờ cậu lại kết hôn? Đến lúc đó nếu còn dám phát thiệp mời, ông đây sẽ bóp chết cậu!”

Bạch Khải Gia hỏi anh: “Vì sao lại ly hôn?”

“Tính cách không hợp.” Trương Tiểu Hải cúi đầu nghịch ngón tay bị thương.

Bạch Khải Gia không hiểu, tính cách không hợp sao còn kết hôn? Khi kết hôn có nghĩa là muốn sống với nhau cả đời.

Trương Tiểu Hải hỏi anh: “Vậy vì sao cậu còn chưa kết hôn?”

Các bạn nữ vừa nghe liền thổ huyết, than thở mình kết hôn quá sớm. Bạch Khải Gia bị họ chọc cười, xua tay: “Tôi thấy các cậu đều rất hạnh phúc.”

Các bạn nữ chưa sinh con nói: “Hotboy đã vắng mặt trong hôn lễ mình, không thể vắng mặt tiệc đầy tháng của con mình được.”

Bạch Khải Gia gật gật đầu: “Được.”

Một bạn nữ rất gầy vượt bụng với vẻ mặt hạnh phúc: “Thật ra mình sắp sinh rồi, Bạch Khải Gia, lúc đó cậu nhất định phải đến đó!”

Trương Tiểu Hải kêu lên “Mẹ! Cậu mang thai mà còn dám đi chơi à? Không có trách nhiệm gì cả!”

Bạn nữ nói: “Mình nói đi để gặp hotboy, dưỡng thai cho con, chồng mình rất vui. Anh ấy đang chờ bên ngoài, chờ chúng ta tan cuộc sẽ đưa mình về nhà.”

Trương Tiểu Hải là người tổ chức, không thể thất lễ như vậy được, bắt cô bạn đó nhanh chóng gọi điện thoại gọi chồng vào. Chồng bạn nữ kia vừa vào liền ôm thắt lưng vợ sợ cô mệt, cũng nói không uống rượu, sợ mùi rượu ảnh hưởng đến con trong bụng. Vì thế, mọi người bắt đầu ồn ào bắt hai người họ hát bài “Mật ngọt”, họ cũng rất thoải mái, còn tặng kèm bài “Ít nhất vẫn có em bên cạnh”. Trương Tiểu Hải ực một chén rượu, nói với Bạch Khải Gia: “Lúc họ kết hôn tớ không đến, ngày đó năm đó là một ngày vô cùng tốt, các anh em của tớ cũng kết hôn...”

Bạch Khải Gia nhìn anh, bình thường Trương Tiểu Hải đều cợt nhả, rất ít khi có bộ dáng buồn bã như vậy. Anh xoa mặt nói: “Hai người này cũng quá ân ái rồi, ai chẳng kết hôn rồi! Nếu ông đây không ly hôn, có lẽ con còn sinh trước bọn họ.”

Bạch Khải Gia hỏi anh: “Kết hôn có tốt không?”

Trương Tiểu Hải nói: “Rất tốt, bà xã mềm mại rất đáng yêu, tôi uống say, không ghét bỏ còn chăm sóc tôi...”

Bạch Khải Gia không tin anh ta ly hôn vì tính cách không hợp, vỗ vai Trương Tiểu Hải: “Nếu cần gì cứ nói với tớ.”

“Ừm.” Trương Tiểu Hải gật đầu: “Cảm ơn cậu.”

Chủ đề lại thay đổi, bên kia, ca khúc “Chị em vùng lên” đã vang lên. Những bạn nam nghịch ngợm năm đó nhìn các bạn nữ đều biến thành các bà vợ thấp giọng nói: “Không biết lớp trưởng đã kết hôn chưa...”

Trương Tiểu Hải nói tục: “Tôi không tinh! Nữ thần của tôi vĩnh viễn là cô gái chưa lập gia đình!”

Bạch Khải Gia nghịch chén rượu rỗng, nghĩ rằng nhìn bộ dáng còn chưa trưởng thành kia, hẳn là cô chưa kết hôn.

Hai người bạn họ trở thành hai người duy nhất còn độc thân trong lớp.

“Sao lại là nữ thần của cậu? Lần trước khi chúng ta uống rượu, tôi đã thẳng thắn nói đó là nữ thần của tôi rồi cơ mà!” Có người không phục.

Trương Tiểu Hải cầm chén rượu lên: “Ai uống thẳng thì người đó thẳng!”

Trò chơi này không thể tiếp tục, bởi vì lúc này mới phát hiện, trong lớp có quá nửa con trai thích cô.

Có người cảm thán một câu: “Cũng phải đến lúc này mới dám nói ra!”

Sau đó không biết ai nói: “Bạch Khải Gia, vì sao hai người không hẹn hò? Là cậu thì tốt rồi, mỗi lần nghĩ không biết nữ thần của tôi bị thẳng nào ôm tôi liền đau thấu tâm can!”

Trương Tiểu Hải đồng ý, sau đó hỏi Bạch Khải Gia: “A, tôi nhớ năm ấy sau tiệc chia tay tốt nghiệp, hai người đi cùng nhau nhỉ? Có gian tình đúng không?”

“Chứ sao nữa! Lớp trưởng có thể được cử đi học học viện ở Mỹ, cuối cùng lại đăng kí tại học viện của Bạch Khải Gia!”

Câu này khiến mọi người bưng tỉnh, Trương Tiểu Hải thốn thức: “Mẹ nó! Tôi còn nghĩ là lớp trưởng chê học viện ấy nên đi thi ở Mỹ!”

Nhân vật trung tâm, Bạch Khải Gia nhẹ nhàng mở miệng: “Cô ấy không đến nhập học.”

“Hả?” Mọi người cũng không hiểu.

Bạch Khải Gia đẩy chén rượu rỗng ra trước, nói: “Rót rượu.”

Một khi bắt đầu uống thì không ngừng được, từng khuôn mặt ngây thơ năm đó nay đều nhiễm hơi thở xã hội, trong bữa tiệc chia tay sau tốt nghiệp uống mấy chén đã gục, khả năng uống rượu cũng tăng theo số tuổi.

Tần Ca đang chạy bản thảo, nhưng phối màu thế nào cũng không vừa ý, đã lần thứ ba rồi, cuối cùng lại ngồi đọc nhóm chat lớp cấp ba. Chỉ qua câu chữ cũng cảm nhận được tình hình họp lớp đầy hăng say, tên cô được nhắc đến vài lần, đều là trách cô bốc hơi khỏi nhân gian. Nhóm đã sửa lại giới thiệu, viết:

Danh sách truy nã: Tần Ca.

Hy vọng sớm quay lại với tổ chức, sẽ càng được quý trọng.

Đã qua mười hai giờ đêm, bố Tần khuyên cô: “Đi ngủ sớm một chút đi.”

Tần Ca ngoan ngoãn tắt máy nằm xuống, nhóm chat cũng không im lặng dù đêm đã khuya, ngược lại càng thêm náo nhiệt. Nhất định đều say rồi, Tần Ca nghĩ vậy không bao lâu, điện thoại lên vang lên, là một dãy số không lưu trong danh bạ nhưng rất quen thuộc, cô nghe máy. Người bên kia không nói lời nào, chỉ có tiếng thở nhẹ, cô hỏi: “Bạch Khải Gia?”

Số điện thoại này anh dùng từ khi học cấp ba, khi đó còn chưa có smartphone, Nokia thống lĩnh thế giới, Mọi người không thể tưởng tượng được tình hình hiện nay. Năm ấy vì hộ khẩu có vấn đề, anh chuyển từ trường học trong thành phố lớn đến trường học phố núi, giáo viên xếp anh ngồi sau cô, để lớp trưởng quan tâm nhiều đến học sinh mới. Có lần làm bài

tập nhóm, trên bàn đặt hai chiếc điện thoại giống nhau như đúc, tan học mọi người vội vã thu dọn sách vở về nhà, chờ khi điện thoại hiện ra dãy số xa lạ hai người mới biết là cầm nhầm máy.

Khi đó cũng như bây giờ, cô gọi vào số của mình, người bên kia không nói lời nào, cô hỏi: “Bạch Khải Gia?”

“Ừm.” Anh đáp, nhẹ nhàng nói: “Tôi say rồi, em tới đón tôi đi.”

“Con nói chuyện với ai vậy? Bác sĩ Bạch à?” Bố Tần quay sang nhìn cô, lỗ tai rất thính.

Tần Ca xua tay, cầm di động đi ra ngoài, cô đứng ngoài hành lang, tim đập rất nhanh, nghe anh nói: “Đừng kinh ngạc, tôi lấy được số của em từ lý lịch người nhà bệnh nhân.”

Anh nói thêm: “Tôi không quen nhiều người lắm, em tới đón tôi được không? Tôi mệt quá.”

Cuối cùng nói: “Không muốn đến à? Ừm, tôi biết rồi, ngủ ngoài đường cũng không sao.”

Tần Ca biết nơi họp lớp, từ bệnh viện đi xe chỉ mất 15 phút, nhưng... Tần Ca nói: “Cậu nói Trương Tiểu Hải đưa cậu về đi, mình không có xe, không tiện lắm.”

“Cậu ta cũng say.” Bạch Khải Gia vừa nói vừa phất phất tay với Trương Tiểu Hải vô cùng tỉnh táo đang tạm biệt mình.

“Ồ... Vậy còn những người khác? Đều say hết sao?”

“Tút TUT TUT....” Bạch Khải Gia cúp máy.

Tần Ca kinh ngạc, đột nhiên chạy vào lấy ví tiền, lưu lại một câu: “Bố ơi, bạn con uống say, con đi chăm sóc nó, là con gái.”

Bố Tần nhỏ giọng nói thầm: “Con làm gì có bạn nào?”

Chú Vương tay đau không ngủ được cười nói: “Chắc là bạn tâm giao.”

Bố Tần càng lắc đầu phủ định: “Tần Ca nhà tôi không có bạn tâm giao.”

Lúc xuống vừa hay có xe, Tần Ca báo địa chỉ, đến nơi chỉ thấy người nọ dựa vào xe cúi đầu, mắt anh có tơ máu, bị gió thổi đỏ bừng. Anh cứ như vậy nhìn Tần Ca, giống như đang đợi cô nói trước, Tần Ca thở mạnh: “Mình, mình đến đây.”

Trước khi đi, Trương Tiểu Hải hỏi anh một câu: “Anh bạn, mấy năm nay cậu thật sự không liên lạc với lớp trưởng?”

Bạch Khải Gia nhìn cô gái vội vã đến nên đầu tóc rối tung trước mặt, hít một hơi thật sâu, đặt tay lên vai cô, nhìn từ sau như thể anh đang ôm cô vào lòng. Tần Ca quên mặc áo khoác, bị anh ôm cũng không thấy lạnh nữa, nhưng mũi và lỗ tai bị lạnh đến phát đau. Cô hốt hoảng nghĩ, xem ra có say thật? May mà mình đến, nếu không người này sẽ ngủ ngoài đường.

Trên đường về, hai người không nói chuyện, toàn bộ hành trình, Bạch Khải Gia nhắm mắt ngủ, Tần Ca ngồi sát cửa xe, sợ mình chiếm quá nhiều diện tích ghế sau. Chân anh dài, đung vào ghế phía trước, có lẽ là cảm thấy khó chịu nên dịch dần về phía Tần Ca, dựa vào vai cô, hai chân không bị bó buộc nữa.

Trên người anh toàn mùi rượu nhưng không ăm ỉ náo loạn, im lặng dựa vào vai cô. Tần Ca nhìn từ trên xuống, xương lông mày của anh hơi cao, cùng mũi tạo thành một đường cong nhu hòa, khi ngủ có cảm giác không dữ như bình thường.

Xe không thể đi vào bệnh viện, Tần Ca đánh thức Bạch Khải Gia, thanh toán tiền xe rồi xuống trước, dùng tay bao lấy cạnh xe, không để anh

đụng đầu. Bạch Khải Gia xuống xe liền đứng không vững, trực tiếp ôm lấy Tần Ca, hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô, nỉ non một câu, Tần Ca không nghe hiểu.

Bác sĩ là nghề nghiệp cứu mạng người khác nhưng rất mệt mỏi, hàng ngày diên diên đảo đảo, thời gian làm việc dài còn cần sự tập trung và cẩn thận, giành giật mạng sống với tử thần, tâm sinh lý đều bị áp lực. Tần Ca hiếm khi thấy anh như vậy, vỗ sau lưng anh như dỗ trẻ con, nói: “Sắp đến rồi.”

Chờ đến tầng bốn, Tần Ca mới đau đầu, kéo Bạch Khải Gia nói: “Tự cậu đi vào được không?”

Bạch Khải Gia lắc đầu, dựa vào Tần Ca trực tiếp đẩy cửa ra, ban đêm im lặng như vậy, động tĩnh của hai người không nhỏ, khiến y tá Diệp trực đêm hoảng sợ, cầm xi-lanh đi ra xem. Hình ảnh vừa nhìn thấy quá mức kỳ dị, sau khi xác nhận chính xác người Tần Ca đang đỡ là bác sĩ Bạch, y tá Diệp nói: “Chuyện gì đây?”

Tần Ca xấu hổ cười với cô, nói: “Bác sĩ Bạch uống nhiều rồi, tôi...”

Còn chưa giải thích xong, bác sĩ Bạch đột nhiên cầm lấy tay cô, một trận gió lướt qua y tá Diệp, kéo người vào phòng của mình, đóng cửa lại.

“....” Y tá Diệp đứng ngoài cửa một lúc lâu, không có từ ngữ nào có thể miêu tả tâm trạng của mình lúc này.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 5

Tần Ca bị Bạch Khải Gia kéo vào phòng trực ban của bác sĩ, cô chỉ chỉ giường: “Không phải cậu mệt à? Mau ngủ đi.”

Bạch Khải Gia ép cô vào phía sau cửa, hơi cúi đầu nhìn cô, nói: “Tôi không nói với họ rằng tôi đã gặp em.”

“Cảm...” Mới chỉ kịp nói một chữ này.

Đôi môi khô ráo mềm mại của anh nhẹ nhàng đặt lên môi cô, rất cẩn thận, mút lấy cánh môi cô. Một dòng điện trong nháy mắt đánh vào trái tim Tần Ca, cô đẩy đẩy anh nhưng không được, ngược lại còn bị anh ôm chặt vào lòng, ngửa đầu nhận nụ hôn ngày một sâu.

Phòng y tá vang lên tiếng nói chuyện, tiếp theo có người đi về hướng này, Tần Ca gấp đến mức hận không thể đánh tỉnh con ma men này. Cánh cửa bị hai người đè nặng nên không mở được, bác sĩ kia dừng lại, nâng tay gõ cửa, hỏi: “Có người không? Vui lòng mở cửa ra một chút.”

Lạch cạch, đáp lại người đó là tiếng Bạch Khải Gia khóa cửa từ bên trong.

Sau đó, anh cuốn lấy đầu lưỡi cô bé trong lòng.

Tần Ca vừa xấu hổ vừa tức giận, tim đập bình bịch, khi con ma men quá phận liền cắn anh một phát, nhưng lực cắn không khổng chế tốt, Bạch Khải Gia xem đây là sự cố vũ không tiếng động. Anh quay đầu, lướt qua chân răng cô, một tay nhẹ nhàng xoa cái lưng cứng ngắc của cô.

Toàn bộ quá trình, Tần Ca đều mở to mắt, người đàn ông này thích dùng chóp mũi đẩy cô, lông mi cọ vào mặt cô; bác sĩ bên ngoài đi ra phòng y tá, hỏi: “Y tá Diệp, cô có biết ai ở trong đó không?”

Đêm khuya bác sĩ hẹn hò với người nhà bệnh nhân, diễn một màn kịch tình trong phòng nghỉ.

Tiêu đề bài báo hiện ra trong đầu cô, hoàn toàn chặt đứt cảnh đẹp dễ này, Tần Ca chỉ có thể cắn mạnh người phía trước...

“A!” Bạch Khải Gia cau mày mở mắt ra, môi chảy chút máu.

Tần Ca nhanh chóng quay lưng vào anh, tựa trán vào cửa mà thở, mỗi giây đều cảm thấy rất lâu. Người phía sau liếm máu trên môi, bỗng nhiên nhích lại gần cô, nhìn cô đỏ đến tận cổ.

Ngoài cửa dần dần không có tiếng động, một bàn tay mở cửa ra, xách cô bé cắn người ra ngoài.

Hai chân Tần Ca như nhũn ra, quay lại phòng bệnh cô mới phát hiện ra trong túi có thêm một chiếc điện thoại không phải của cô...

Hôm sau, khi kiểm tra phòng, Tần Ca không ở đó. Khi bác sĩ Bạch dẫn một đoàn người đến thì trên môi có một vết rách, chờ kiểm tra phòng xong; bác sĩ Bạch dùng điện thoại trong phòng làm việc gọi vào di động của anh, y tá Diệp về mặt khó xử cầm điện thoại của anh tiến vào, nói: “Sáng nay Tần Ca đưa cho em...”

“Tôi biết rồi.” Bác sĩ Bạch nói.

Y tá Diệp suy nghĩ nửa ngày mới hỏi: “Trước kia hai người quen nhau à”

“Ừm.” Bác sĩ Bạch gật đầu.

Thật ra y tá Diệp còn có rất nhiều điều muốn hỏi, ví dụ như tối qua anh... Nhưng không khí này... áp lực này... Haiz... Tốt nhất là không nên hỏi!

Bạch Khải Gia cắt điện thoại rồi đến giường số 44. Đầu tiên là khám tay cho chú Vương giường bên, nói nếu vài ngày nữa còn không khởi sách thì sẽ phải phẫu thuật. Bố Tần một bên vừa nghe thấy từ phẫu thuật liền cảm thấy không được tự nhiên, hỏi bác sĩ Bạch: “Chắc tôi không cần phẫu thuật đâu nhỉ?”

Bạch Khải Gia lắc đầu: “Ngày mai bắt đầu làm vật lý trị liệu.”

Vừa quay đầu lại liền thấy Tần Ca ôm laptop đứng ở cửa đang muốn tránh đi nhưng không kịp.

“Về chuyện vật lý trị liệu, cháu sẽ nói chuyện với con gái chú.” Bác sĩ Bạch đứng lên, đi đến trước cửa.

Bố Tần cười: “Được, phiền bác sĩ Bạch rồi.”

“Không phiền gì đâu ạ.” Bác sĩ Bạch đi đến trước mặt Tần Ca, hạ giọng nói: “Đi theo tôi.”

Tần Ca chỉ có thể cúi đầu đi theo anh, không ngờ lại bị anh dẫn đến khu thang bộ, bác sĩ Bạch cười khẩy ra hỏi cô: “Sao chỗ này lại bị thế này?”

Tần Ca vừa ngẩng đầu liền thấy anh dùng ngón tay chỉ vào miệng vết thương trên môi, chỉ mong dưới đất có cái lỗ để cô chui xuống, cô mất tự nhiên nói: “Không biết nữa.”

Bác sĩ Bạch nhìn cô: “Thế à?”

Tần Ca kiên trì nhìn vào mắt anh: “Thật sự không biết mà!”

Một tia nắng xuyên qua cửa sổ chiếu lên mặt đất, Tần Ca đứng trong ánh nắng, cả người đều xù lông. Cô đưa cho anh một phong bì, nói: “Mình trả tiền cho bố mình, cậu xem có đủ hay không.”

Bác sĩ Bạch tiến lên vài bước, cùng đứng trong ánh nắng với cô, nói: “Bệnh viện chúng tôi không nhận hối lộ.”

“Sao lại hối lộ? Là mình trả tiền nợ cho cậu, dù trước mặt viện trưởng, cậu cũng trong sạch.” Tần Ca cau mày nghĩ rằng người này vẫn chưa tỉnh rượu rồi!

Bạch Khải Gia đẩy tiền trả lại cô, Tần Ca nghĩ, quên đi, trực tiếp nạp hai nghìn tệ vào điện thoại cậu ấy.

“Chiều nay rảnh không?” Anh hỏi.

“Không rảnh.” Tần Ca trả lời cực nhanh.

“Tôi phải đi lấy xe nhưng không nhớ rõ đường.” Bác sĩ Bạch nói.

“Cậu đến đây bao lâu rồi?” Tần Ca hỏi anh.

“Một năm.”

“Một năm mà cậu còn không nhớ đường?”

“Ừm.” Bác sĩ Bạch không cảm thấy có gì không ổn, nói: “Cơ bản đều ở trong bệnh viện.”

“Mình lên Baidu tìm đường cho cậu được không?”

“Tần Ca.” Bác sĩ Bạch tiến thêm chút nữa: “Nói thật đi, có phải hôm qua em làm gì tôi không?”

“Có rảnh!” Tần Ca sợ nhất là anh truy cứu chuyện hôm qua.

Bác sĩ Bạch chắc chắn: “Xem ra em thật sự làm gì tôi rồi?”

Nửa giờ sau, điện thoại bác sĩ Bạch nhận được một tin nhắn, Lục Thiên hỏi anh: “Ai đấy?”

Bác sĩ Bạch: “Tin nhắn báo nạp tiền.”

Lục Thiên ngó vào, chửi một tiếng: “Tên nhà giàu nào nạp cho cậu hai nghìn tệ vậy?”

Bác sĩ Bạch bình tĩnh cất máy đi.

Trở lại phòng bệnh, Tần Ca bị bố hỏi: “Bác sĩ Bạch có nói sẽ làm vật lý trị liệu ở chỗ nào không?”

Tần Ca đỡ trán, tên kia không nói nửa lời!

Buổi chiều, Tần Ca nhận được một tin nhắn: “Ra ngoài.”

Cô ra khỏi phòng bệnh, thấy người nào đó đứng bên trong phòng y tá vẫy tay với mình, bên cạnh còn có mấy y tá khác, y tá Diệp len lén nháy mắt với Tần Ca.

“.....”

Tần Ca chỉ có thể cúi đầu đi qua đó, cố gắng bỏ qua ánh nhìn của y tá Diệp, đi theo sau anh. Anh chờ cô trước thang máy, bên trong có không ít người, anh đi vào dùng tay chặn cửa, gọi cô: “Tần Ca, lại đây.”

Tần Ca vội vàng đi vào, đứng sát cửa, sau lưng cô là anh. Đến tầng hai, người đứng trong cùng muốn đi ra, một đồng người né né, rất khó khăn. Chỉ cảm thấy ngực anh dán vào lưng cô, tay cô bị anh nắm, nhẹ nhàng kéo liền đứng ngoài thang máy, chờ người bên trong đi ra lại bị anh

kéo tay dẫn vào. Cổ tay Tần Ca nóng rực, khó chịu, lén xoa tay sau lưng. Bạch Khải Gia cúi đầu hỏi cô: “Sao thế?”

Tần Ca lắc đầu.

Trên đường lái xe về, Bạch Khải Gia hỏi: “Bây giờ còn vẽ không?”

“Có.”

“Rất tốt.” Anh nhớ rõ bình thường cô rất sáng sủa hoạt bát, nhưng khi vẽ lại rất yên lặng, có thể ngồi tại chỗ hai giờ không đứng dậy.

“Còn cậu?”

“Lâu không vẽ tay cũng cứng, bây giờ chỉ có sở trường dùng dao.” Anh rẽ trái, hỏi, “Phòng vẽ tranh trong trường vẫn còn chứ?”

Tần Ca lắc đầu, “Chắc là không, bây giờ học sinh đều học thêm bên ngoài, không cần trụ cột cũng học, chỉ cần huấn luyện như nhồi vịt ăn trong vài tháng là có thể vẽ ổn.”

“Lúc đó tôi cũng vậy.” Anh cười khẽ.

“Cậu có năng khiếu.” Tần Ca nói.

Xe đi qua một trường học, đúng giờ tan trường, học sinh tốp năm tốp ba đeo cặp đi ra, Bạch Khải Gia dừng xe trước vạch kẻ đường, để cho học sinh đi trước, có em gái quay đầu nhìn thấy anh, vội vàng kéo áo bạn mình, vì thế mấy cô bé cùng nhau thốt lên: “Đẹp trai quá!”

Bạch Khải Gia nhăn mặt, hiển nhiên là không hiểu được suy nghĩ của con gái bây giờ. Tần Ca cười: “Sức hút vẫn không giảm.”

Bạch Khải Gia lắc đầu, xua tay với mấy cô bé, để các cô qua đường đừng phân tâm.

Tần Ca nói với anh: “Đây là khu mới của trường mình, đó đều là đàn em khóa dưới của cậu.”

Bạch Khải Gia ngửa đầu nhìn về phía cột cờ cao nhất, nói: “Tôi thích trường học ngày xưa hơn.”

Tần Ca nói: “Thật hôm mộ chúng.”

“Chúng thì hôm mộ em không cần thi cử hay làm bài tập.”

“Mình vẫn hôm mộ chúng.”

Chờ cho học sinh đi qua, Bạch Khải Gia mới lái xe, anh nói: “Tối qua chắc lại ản nick đọc trộm nhỉ?”

“Nào có... Chơi vui không?”

“Cũng được. Tôi đã hứa sẽ tham gia tiệc đầy tháng con một người, kế tiếp đến phiên cô bạn trước kia ngồi trước em.”

Tần Ca nghĩ nghĩ: “Cái bạn rất gầy á?”

“Ừm.”

Trên đường về bệnh viện, Bạch Khải Gia còn kể một vài chuyện của bạn cùng lớp, tuy qua nhóm chat cũng biết người này đã béo hơn nhiều, người này vừa đi tuần trăng mật ở Bali về, người kia gả cho một phú nhị đại*, đang phấn đấu sinh hai con trai để tương lai kế thừa di sản nhưng khi nghe anh kể lại vẫn có cảm giác khác.

*Phú nhị đại: Thế hệ thứ 2 của gia đình giàu có.

“Mình không biết thì ra cậu...” Cô không ngờ thì ra anh lại quan tâm đến những người bạn chỉ học cùng một năm như vậy.

Bạch Khải Gia đồng ý: “Trước kia không biết, bây giờ mới thấy thời gian đó rất quý báu.”

Xe chạy ra đường chính, phía trước là một trung tâm thương mại lớn, bác sĩ Bạch hôm nay đã nói rất nhiều lại hỏi Tần Ca: “Em còn nhớ bà tôi không?”

“Nhớ.” Tần Ca gật gật đầu.

“Tôi quên mất lý do vì sao em đến nhà tôi rồi.” Anh thản nhiên nói.

“Bởi vì cậu bị ốm!” Tần Ca không nghĩ kĩ đã nói, nói xong phát hiện Bạch Khải Gia nhìn cô, sau đó bỗng nhiên nở nụ cười.

Tần Ca giật mình, hình như đây là lần đầu tiên anh cười với cô trong mấy ngày nay. Cô bỗng nhiên đỏ mặt, giống như bị vạch trần, mím môi không nói.

Mùa đông cấp ba, thời gian bắt đầu đếm ngược, sắp đến kì thi đại học. Ngày nào đó, anh bị ốm, xin nghỉ, mỗi lần quay đầu cô đều thấy bàn học trống phía sau, dường như anh không ở đó gió thổi vào từ cửa sau cũng lạnh hơn. Trước khi tan học, giáo viên đưa tài liệu các môn học hôm đó cho cô, bảo cô mang đến cho anh. Cô gửi tin nhắn cho anh hỏi đường, anh gọi điện bảo cô bắt xe số 5, qua bảy trạm thì xuống xe, rẽ trái, nhà thứ nhất. Giọng anh khàn khàn, dặn dò cô: “Đi đường cẩn thận.”

Nhà anh cũng dễ tìm, Tần Ca nhắn cho anh: “Đến rồi.”

Anh nhắn lại: “Cậu gõ cửa đi.”

Tần Ca đành phải gõ ba tiếng. Sau đó có người vui sướng nói: “Tới đây, chờ chút.”

Cửa mở ra, là một bà nhìn rất khỏe mạnh, hỏi cô: “Cháu là lớp trưởng lớp Gia Gia?”

“Cháu chào bà, cháu là Tần Ca, đến đưa tài liệu học tập cho Bạch Khải Gia.” Bạch Khải Gia vừa đổi giày vừa nói, khi cúi đầu còn vụng trộm cười... Gia Gia.

“Nó ở bên trong, cháu vào đi!” Bà chỉ chỉ cửa.

Tần Ca đứng trước cửa phòng anh, cảm thấy hơi xấu hổ, còn chưa gõ cửa đã nghe anh nói: “Vào đi.”

Cô đẩy cửa, nói về giận dỗi: “Cậu có thiên lý nhãn à?”

Anh miễn cưỡng ừ, trên trán phủ khăn mặt lạnh.

“Có đỡ hơn không?” Cô theo chỉ thị của anh ngồi lên chiếc ghế bên cạnh giường.

Anh lại miễn cưỡng ừ, nghiêng mắt nhìn cô.

Ngày đó, cô đem theo một cặp tài liệu đi vào, khi đi ra đổi thành một cặp đầy kẹo, đồ ăn vặt. Bà của Bạch Khải Gia thích gọi cô là Tiểu Ca.

“Trời lạnh, muốn mua cho bà cái áo khoác, em có biết nhãn hiệu nào không?” Bạch Khải Gia phá vỡ im lặng của cô.

“Ừ, nếu đã quay về thì không thể sống bên ngoài, tôi phải làm bạn với bà.”

Tần Ca vừa nghĩ tới bà lão hàng ngày đều gọi tên thân mật của người đàn ông cao 1m8 liền cảm thấy buồn cười. Cô chỉ phía trước: “Ở đó có hàng cũng được, không quá đắt nhưng đẹp.”

“Cười cái gì?”

“Không có gì!” Tần Ca cố nhin cười: “Bà khỏe không?”

“Ngoại trừ hàng ngày phải tiêm do tiểu đường thì vẫn khỏe.” Bạch Khải Gia thả chậm tốc độ xe, nhìn theo hướng ngon tay cô chỉ: “Nếu đã vậy có thể chọn giúp tôi không?”

“Được.”

Vào trung tâm, Tần Ca dẫn anh lên tầng ba, vừa đi vừa hỏi: “Dáng người bà vẫn như trước chứ? Bà thích màu gì? Sáng hay tối?”

Bạch Khải Gia hỏi: “Em cảm thấy màu gì đẹp?”

Tần Ca nghĩ: “Da bà trắng, mặc màu gì cũng được, mình thích màu sáng, nhìn trẻ hơn.”

Bạch Khải Gia cúi đầu nhìn dây buộc tóc hình dâu tây của Tần Ca, khăn quàng cổ lông dê màu hồng, quần áo vải cotton, anh nhếch miệng, đưa tay giật giật quả dâu tây. Tần Ca ôm đầu: “Đừng nghịch, rối tóc!”

Hai người vào cửa hàng quần áo, lập tức có nhân viên cửa hàng đi đến đón tiếp, Bạch Khải Gia vỗ vai Tần Ca: “Giao cho em.”

Tần Ca xem qua một lượt, ướm thử chiếc áo khoác lông dê màu đỏ thẫm lên người mình, hỏi Bạch Khải Gia: “Cái này thế nào?”

Nhân viên cửa hàng hỏi: “Anh chị mua cho ai? Em có thể giới thiệu cho anh chị vài bộ.”

Tần Ca miêu tả một chút đặc điểm bà nội Bạch Khải Gia, nhân viên cửa hàng giới thiệu với cô chiếc áo khoác màu xanh dương trên người ma-nơ-canh trong tủ kính. Tần Ca kéo Bạch Khải Gia: “Cái đó cũng được đấy.”

Bạch Khải Gia cúi đầu nhìn cô kéo tay áo mình, rồi buông ra rất nhanh, anh gật đầu nói: “Em mặc vào tôi nhìn xem.”

“To quá, mình không mặc vừa.” Tần Ca nói.

“Da em trắng, mặc vào để tôi nhìn xem có hợp không.”

Vì thế Tần Ca thử cả hai chiếc áo khoác, nhìn rất buồn cười, Bạch Khải Gia vừa cười vừa bảo nhân viên cửa hàng gói cả hai chiếc lại. Mặc thử áo làm rối tóc cô, Tần Ca cắn dây buộc tóc hình dâu tây, đứng trước gương buộc tóc, sau khi trả tiền, Bạch Khải Gia xách túi quần áo đứng sau cô, nhìn cô chải đầu qua gương. Tần Ca ngượng ngùng, buộc qua loa.

Nhân viên cửa hàng đem hóa đơn đến, cười nói: “Ánh mắt cháu dâu rất tốt, bà ấy thật có phúc.”

Tần Ca vội vàng nói: “Chúng tôi là bạn bè thôi.”

Bạch Khải Gia không nói gì, lạnh lùng nhìn Tần Ca chân tay luống cuống.

Xuống đến tầng một, Bạch Khải Gia nói: “Tôi mời em uống cà phê nhé?”

Tần Ca lắc đầu: “Cà phê không tốt cho sức khỏe, đi cũng đã lâu rồi, chúng ta về đi.”

Bạch Khải Gia vẫn đi vào tìm chỗ ngồi, ấn Tần Ca ngồi xuống, thuận tiện nhét hai túi quần áo vào lòng cô, còn mình đi gọi đồ. Khi quay lại, anh bưng hai cốc giấy to, đặt một cốc vào tay Tần Ca, lại lấy một hộp giấy gói kẹo cang ra, nói: “Vừa đủ tích điểm, liền đổi một cái, cho em.”

Chiếc cốc giấy tỏa hương thơm phức, cô uống một ngụm, sữa tươi được quảng cáo lại tự sản xuất tại nông trường hàng ngày dính lên môi cô, Bạch Khải Gia mở hộp giấy ra, bên trong là một chiếc cốc giữ ấm màu hồng.

“Cậu không dùng sao?”

Bạch Khải Gia nói: “Chỉ còn màu hồng.”

Thật ra Tần Ca không muốn nhận, Bạch Khải Gia nhìn ra, ngồi thẳng người, đặt tay lên bàn tròn, hỏi cô: “Ngồi cùng tôi khiến em thấy khó chịu à?”

“Hả? Không đâu.” Nói xong chính cô cũng chột dạ.

Thấy anh mà giả bộ không nhận ra, bình thường nói chuyện lạnh nhạt, kéo cô đi như vậy quả thực là muốn mạng của cô. Bạch Khải Gia thầm tính tội trạng của Tần Ca trong đầu, cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài: “Hôm nay cảm ơn em, về sau sẽ không làm phiền em nữa, đi thôi, tôi đưa em về.”

Một cảm giác tên là tiếc nuối ngập tràn trong lòng Tần Ca. Đúng vậy, là chính cô mất tự nhiên, không phải hai người từng là bạn cùng lớp ư? Anh rất quan tâm đến bố cô, cũng đối xử với cô rất tốt, thật ra cô chưa từng nói, ba năm cấp ba cũng là thời gian quý báu nhất của cô.

“Bạch Khải Gia.” Khi anh đang cầm túi mua đồ, cô giữ chặt tay anh, nói: “Cho mình thêm chút thời gian, làm lại lần nữa.”

“Đã lâu không gặp, Bạch Khải Gia.”

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 6

Sáng hôm sau, một nhóm người khác hôm qua đi kiểm tra phòng bệnh, trưởng khoa Lưu cảm thấy giường số 44 rất quen, sau khi nhớ ra thì cười tủm tỉm, nói: “Bác sĩ Bạch hết ca trực nên đã về nhà nghỉ rồi.”

Nhóm thực tập sinh giật mình nhìn trưởng khoa nói chuyện với không khí, vội vàng lật xem lịch trực rồi nói: “Đúng ạ, bác sĩ Bạch đã trực mấy đêm liền, chiều mai mới đi làm lại.”

Sau khi nói xong, trưởng khoa Lưu nhìn Tần Ca, vẫn cười tủm tỉm: “Chiều mai đó.”

Tần Ca không hiểu ý của ông, chỉ cảm thấy trưởng khoa này rất hiền hòa. Khi ra ngoài, trưởng khoa Lưu còn an ủi một câu: “Đừng lo lắng, không phải bệnh nặng, điều trị từ từ là ổn thôi!”

Sau đó nói thêm: “Có gì không hiểu cứ hỏi bác sĩ Bạch!”

Hôm nay chuông đầu giường bị hỏng, khi đổi chai truyền nước phải đi gọi y tá, Tần Ca không chút hoang mang đi phòng y tá yêu cầu đổi chai truyền, quay người lại liền thấy Bạch Khải Gia đang mặc áo blouse đi đến. Sau khi cài xong chiếc cúc áo cuối cùng, anh ngẩng đầu lên thì thấy Tần Ca đang đứng bên ngoài.

Tóc cô vẫn còn ướt, chủ động vẫy tay chào anh, cười nói: “Chào buổi sáng, Bạch Khải Gia.”

Bạch Khải Gia nhìn bộ dáng của cô lại nhớ đến mấy năm trước, khi học đại học, Lục Thiên thích một chị khóa trên, dây dưa rất lâu nhưng người ta lại không thích con trai kém tuổi, nhưng đa số con trai tuổi đó đều thích con gái hơn tuổi. Sau khi Lục Thiên thăm dò được sở thích của mình liền có chút đặc ý của con trai, hỏi anh: “Tiểu Bạch, cậu thích kiểu con gái thế nào?”

Khi đó, anh không quan tâm lắm nhưng trong lòng vẫn có kiểu dáng đại khái.

Ừm, tóc dài, im lặng ngồi trước giá vẽ, khi xoay người tẩy nét vẽ tóc sẽ trượt khỏi vai, cẩn thận dùng ngón tay không dính màu nước vén tóc ra sau tai, lộ ra huyết thái dương và đuôi lông mày, nơi đó có một nốt ruồi nhỏ, đuôi lông mày nhạt gần như không có màu sắc, khi được ánh nắng chiếu vào liền trở thành lông xù rực rỡ.

“Không phải là cậu được nghỉ à?” Tần Ca đi về phía anh.

Anh nói: “Hôm nay làm vật lý trị liệu cho bố em.”

Tần Ca giật mình, thấy anh đã thay quần áo, trên người còn có mùi sữa tắm. Cô hỏi: “Cho nên là đặc biệt tới đây?”

Anh không trả lời, ngược lại sờ mái tóc còn ướt của cô, nói: “Đi, tôi tìm cho em cái máy sấy tóc.”

Tần Ca bị Bạch Khải Gia dẫn vào phòng trực ban, anh cầm điện máy sấy rồi đưa cho cô, nói: “Của y tá Diệp.”

Tần Ca cũng sợ để tóc ướt sẽ bị cảm, nói cảm ơn rồi dùng. Tóc cô dài, công suất máy sấy nhỏ, chỉ có thể vừa soi gương trên tường vừa cố gắng sấy từng chút một, Bạch Khải Gia đứng sau im lặng chờ.

Không lâu sau, Tần Ca tắt máy, lấy điện thoại từ trong túi ra: “Bố.”

Bạch Khải Gia tiếp nhận máy sấy, thấy cô thuận tay vén tóc, lộ ra đuôi lông mày nhợt nhạt. Anh lẳng lẳng nhìn, nghe cô nói: “Con có đi đâu đâu, bố đừng lo, con lập tức quay lại.”

Anh thân nhiên cười, lúc nào chú Tần cũng lo lắng cho cô gái nhỏ này.

“Mình phải quay lại, bố mình vừa gọi.” Tần Ca vừa quay đầu liền thấy anh đang cười một cách thân nhiên, cũng xuất phát từ nội tâm. Cô hỏi: “Cậu cười cái gì?”

Bạch Khải Gia lắc đầu, sờ mái tóc đã khô một nửa của cô, nói: “Mau quay lại đi thôi.”

Thật ra bố Tần gọi Tần Ca trở lại là có chuyện rất lớn, mẹ Tần hầm canh chân giò đồ cô ve mà cô thích nhất. Tần Ca vừa đi vào liền thấy bố mình lời ngon tiếng ngọt: “Vợ tôi thương tôi lắm, ăn gì bố nấy, bây giờ chân giò là bố nhất!”

Mẹ Tần chọn những chỗ ngon cho Tần Ca: “Đây là bồi bổ thân thể cho con gái, ông chỉ ăn ké thôi, đừng cảm thấy mình quá quan trọng, Tiểu Ca chăm sóc ông rất vất vả. Nào, con gái, nhân lúc còn nóng mau ăn đi.”

Bố Tần cũng không để ý, vui tươi hơn hở dặn: “Con gái, cẩn thận nóng, ăn nhiều một chút!”

Mẹ Tần còn mang theo một bát tương ớt nhỏ để Tần Ca chấm, chú Vương giường bên nói giỡn: “Thức ăn nhà anh ngon thật, vợ em không nấu ngon như chị.”

Mẹ Tần vừa nghe, đang muốn chia cho ông một chút, lúc này vợ chú Vương, cô Trần đi mua bánh quẩy sữa đậu nành trở lại, nghe thấy cũng

không tức giận, bình tĩnh nói: “Còn lãi nhải thì ngay cả bánh quấy ông cũng không được dứt đâu.”

Cô Trần béo béo, bình thường còn ăn nhiều hơn chú Vương, mẹ Tần đưa một bát canh qua, nói: “Em cho ông ấy anh lót dạ đi, cần có đủ dinh dưỡng, già rồi ăn bánh quấy cũng không tốt.”

Cô Trần cảm ơn, nói: “Chị không biết chứ, em nấu canh ông ấy chê không ngon, lại tốn thời gian, còn không bằng đi mua canh bên ngoài cho xong.”

Mẹ Tần rất không thích đồ ăn bên ngoài, nghe vậy liền chau mày nhưng cũng không nói nhiều, biết cô Trần cũng không nghe. Tần Ca cầm bát đi đến cạnh bà, dứt cho bà một thìa đồ cô ve.

Hôm nay, bác sĩ Bạch không đeo khẩu trang, bác sĩ y tá và bệnh nhân khoa chỉnh hình đều bàn tán về bác sĩ đẹp trai kia. Anh dẫn y tá Diệp đi cùng, nói hôm trước tiên dùng truyền nước bệnh nhân giường 44, buổi sáng anh muốn làm vật lý trị liệu, để đến trưa hãy truyền nước. Y tá Diệp nói chuyện với anh không dám nhìn thẳng, cảm thấy dường như mình biết hơi nhiều, lại không dám chắc.

Đây là lần thứ hai Tần Ca bị anh bắt gặp đang cầm bát to ăn, hơi ngượng ngùng lau miệng, bác sĩ Bạch ngử ngử, nói: “Rất thơm.”

Mẹ Tần rất khiêm tốn: “Đâu có đâu có, tùy tiện nấu thôi.”

Anh vẫy tay với Tần Ca, Tần Ca buông bát đi đến bên cạnh anh, nghe anh nói: “Sáng nay bố em sẽ không truyền nước, chờ vật lý trị liệu xong rồi truyền.”

Y tá Diệp đứng một bên nghĩ: Những lời này tôi sẽ nói với Tần Ca, vì sao anh phải nói chứ?

Lúc này, bố Tần mới nhìn thấy vết rách trên miệng bác sĩ Bạch, thân thiết hỏi: “Ôi, cậu làm sao vậy?”

Bác sĩ Bạch nhìn Tần Ca, Tần Ca: “Chắc là nóng trong!”

Bác sĩ Bạch thản nhiên trả lời bố Tần: “Đúng là nóng trong.”

Tần Ca thấy anh tin, liền đổi đề tài: “Làm vật lý trị liệu trong phòng sao? Bác sĩ nào thực hiện?”

Bác sĩ Bạch nói: “Em ăn đi, để tôi đưa chú đi.”

Tần Ca không ngờ anh sẽ tự mình đẩy bố cô sang phòng khám nhỏ đối diện để làm trị liệu. Cô hỏi: “Hình như phòng vật lý trị liệu ở tầng ba?”

“Người xoa bóp tầng dưới đều làm theo hợp đồng, được cử tới đây sau khi tốt nghiệp, không có kinh nghiệm, làm mấy bệnh nhân bị nặng thêm. Toàn khoa chỉnh hình đều biết, không có việc gì cũng đừng đi tìm rắc rối.”

Tần Ca nháy mắt mấy cái: “Cậu lừa mình hả?”

Bác sĩ Bạch đỡ bố Tần nằm sấp trên giường, quay đầu nhìn cô một cái: “Không lừa em.”

Bố Tần dạy con: “Tiểu Ca, không được nói với bác sĩ Bạch như vậy.”

Bác sĩ Bạch khoan dung độ lượng: “Không sao đâu ạ.”

Tần Ca cảm thấy không ổn, thừa dịp anh làm việc, liền đi một vòng xuống tầng dưới. Trước kia cô chưa bao giờ đến phòng vật lý trị liệu tầng ba, vừa đi vào liền trợn tròn mắt,... Sao lại hỗn loạn như chợ thế này?

Hai hàng giường nhỏ, bệnh nhân cởi quần áo nằm trên giường, chờ số lượng người xoa bóp không nhiều lắm đến làm cho mình, nói như Bạch Khải Gia vẫn còn tốt chán, một giờ xoa bóp biến thành nửa giờ, còn lại nửa

giờ hơi đèn hoặc huân ngải, bên trong phòng bầu không khí rất kém, thậm chí còn có bệnh nhân không có giường phải xếp hàng chờ trên hành lang.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Ca xoay người xuống lầu.

Trong phòng khám nhỏ trên tầng bốn, điều hòa sưởi ấm, bố Tần cởi áo nằm cũng không thấy lạnh, sau khi làm ấm tay, bác sĩ Bạch bôi thuốc rồi xoa bóp dọc xương sống, xoa dịu sưng sống hai bên đang căng cứng. Bố Tần bị đau hừ hừ, nhưng đau rất thoải mái, nói: “Bác sĩ Bạch, chính là chỗ đó.”

Đó là vị trí bên trên eo, là nơi bố Tần bị lệch xương, dùng ngón tay ấn vào liền ảnh hưởng đến kinh mạch trên đùi, bố Tần lại hừ hừ: “Ôi, chân chú bị tê rồi!”

Bác sĩ Bạch mím môi, chú ý chỉnh sức lực, nghĩ rằng Tần Ca chịu đau tốt hơn bố cô.

Bố Tần lúc đầu còn hừ hừ nhưng sau đó cũng quen, dần dần yên lặng, chỉ cảm thấy thắt lưng khó chịu nhiều năm có cảm giác được khai thông, cả cơ thể đều thấy sáng khoái. Tần Ca đi ra ngoài một chuyến, khi quay lại xách theo một chiếc túi, phòng khám nhỏ đóng cửa, cô đợi bên ngoài, trưởng khoa Lưu đi kiểm tra phòng bệnh thấy, dừng lại hỏi cô: “Cháu làm sao vậy?”

Tần Ca không biết việc Bạch Khải Gia tự mình trị liệu cho bố cô có phù hợp với nội quy bệnh viện không, chỉ có thể cười cười nói đang chờ người. Một giờ sau, Bạch Khải Gia đẩy bố Tần đi ra, vẻ mặt bố Tần đỏ bừng, thoát nhìn khí sắc tốt lên không ít, Tần Ca đi qua hỗ trợ đẩy xe lăn. Bố Tần khoát tay: “Không cần, tay bố không làm sao, tự bố có thể đẩy được, bác sĩ Bạch, cảm ơn cháu!”

Tần Ca đưa chiếc túi cho anh, nhìn trán anh thấm mồ hôi, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Anh đưa tay ra nhận, năm ngón tay đều đỏ bừng, nhưng anh không quan tâm. Tần Ca đột nhiên nhớ ngày đó, anh xoa bóp chân cho cô, ngón tay anh cũng dài, nhỏ và đẹp như phần lớn các bác sĩ, móng tay cái có màu hồng nhạt, khớp xương thẳng tắp, bởi vì làm việc trong nhà nên rất trắng.

Bác sĩ Bạch Khải Gia lắc lắc cái túi, cũng nói: “Cảm ơn.”

Tần Ca đột nhiên cảm thấy từ “cảm ơn” này không dùng như vậy.

“Cậu mau về nghỉ ngơi đi!” Cô nhìn mắt anh nhiễm tơ máu, nhin không được thúc giục.

“Ừm.” Anh gật đầu, nhưng không động đậy.

Tần Ca sợ làm chậm trễ việc nghỉ ngơi của anh, xoay người đẩy bố Tần đi. Bác sĩ Bạch nhìn theo bóng dáng cô vừa cười vừa lấy táo từ trong túi ra. Trưởng khoa Lưu không biết đứng đâu nhìn lên này giờ, đi đến với vẻ mặt lãnh đạo nghiêm túc: “Tiểu Bạch à, dạo này tra xét nghiêm, không được nhận quà của bệnh nhân đâu.”

Bác sĩ Bạch bình tĩnh: “Cô ấy thì không tính.”

“Không tính cái gì? Không tính là người nhà bệnh nhân? Vậy thì là gì?” Trưởng khoa Lưu vô cùng tò mò.

Nhưng bác sĩ Bạch không nói, xách hoa quả đi mất. Để lại mình trưởng khoa Lưu đứng xoa tay: “Hấp dẫn đây!”

*

Lục Thiên hôm nay cũng được nghỉ, cầm chìa khóa xe đi lên đón người, trên đường nhanh tay nhanh chân giành được quả táo kia, cắn một miếng...

“A a a a cứu mạng, giết người, mau báo cảnh sát!”

Nhóm thực tập sinh chỉ có thể yên lặng đứng bên ngoài phòng nghỉ, coi như không thấy cảnh bác sĩ Bạch hành hung.

“Mẹ nó, Tiểu Bạch, cậu không ngủ ba ngày mà vẫn còn sức đánh tôi! Cậu còn đánh nữa tôi sẽ không đưa cậu về nhà...”

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 7

Mẹ Tần khá hoang mang vì bác sĩ Bạch có vẻ thiên vị nhà mình, bà hỏi Tần Ca: “Cậu ta có ý gì?”

Tần Ca bị hỏi đỏ mặt: “Làm gì có ý gì.”

Bố Tần phụ họa: “Bà đừng có như con buôn thế, bác sĩ Bạch người ta có trách nhiệm!”

Mẹ Tần đáp trả ông: “Tại ông ngốc!”

Bố Tần không hé răng, vừa truyền dịch vừa ngủ. Tần Ca năm nay mẹ nhỏ giọng nói: “Thật ra trước kia bọn con học cùng lớp.”

Mẹ Tần không nghĩ đến khả năng này, hỏi: “Khi nào?”

“Cấp ba ạ.”

“Sao con không nói sớm?”

“Lúc đầu không nhận ra.”

Mẹ Tần nghĩ: “Vì trước kia cậu ấy không đẹp trai như bây giờ? Bằng không sao lại không nhận ra chứ.”

Tần Ca không nghĩ mẹ cô sẽ nghĩ đến lý do này, không biết nên trả lời thế nào nhưng mẹ Tần lại rất hưng phấn, nói với Tần Ca: “Mẹ thấy cậu ấy còn đẹp hơn cả Dương Dương đó!”

“Dương Dương? Ai?”

“Chính là “tiểu thịt tươi” mới nổi gần đây đó!” Mẹ Tần ra vẻ đương nhiên, còn khinh bỉ Tần Ca: “Ngay cả cái này con cũng không biết à?”

Tần Ca so sánh trong lòng, cảm thấy mẹ nói rất đúng, Bạch Khải Gia quả thật đẹp hơn Dương Dương một chút.

Mẹ Tần cũng không nói nhiều với cô, đứng lên xách túi đi về: “Mẹ phải về hầm canh.”

Tần Ca tưởng bà hầm canh cho mình, ai ngờ đến chiều, mẹ Tần đưa hộp giữ nhiệt cho cô nói: “Con đưa cho bác sĩ Bạch.”

Tần Ca khó xử, mua hoa quả để cảm ơn thì bình thường nhưng đưa canh mẹ nấu cho anh thì...có vẻ hơi quá. Cô đành phải tìm cớ: “Cậu ấy tan tầm rồi, chiều mai mới đến.”

Mẹ Tần: “Vậy con gọi cho cậu ấy, canh này không nên để đến mai, mẹ còn đi mua rau diếp cá, rất mát, uống vào cậu ấy sẽ không bị nóng trong. Chàng trai đẹp như vậy không thể có khuyết điểm trên mặt được.”

Theo lời bố Tần, từ khi còn trẻ mẹ Tần đã yêu thích chàng trai đẹp, cho nên năm đó bố Tần có thể theo đuổi được mẹ Tần cũng là nhờ vào nhan sắc.

Trước kia, Tần Ca không tin mẹ cô nông cạn như vậy, bây giờ thì tin rồi.

“Con không có số cậu ấy...”

“Để mẹ đi hỏi y tá Diệp.” mẹ Tần nói xong đi ra ngoài.

Tần Ca vội vàng kéo mẹ lại: “Con đi là được rồi.”

Mẹ Tần thúc giục cô: “Nhanh lên.”

*

Đương nhiên Tần Ca có số của anh nhưng lại sợ anh chưa tỉnh ngủ, chỉ nhắn tin: Cậu dậy chưa?

Vừa đúng lúc Bạch Khải Gia tỉnh dậy đang ăn cơm cùng bà, bà nội Bạch đưa anh một bát canh, nói: “Uống đi, cháu bị nóng trong rồi.”

Anh cúi đầu uống canh, tiện tay trả lời tin nhắn: Dậy rồi.

Thật ra Tần Ca hy vọng anh chưa dậy, bởi vì không biết làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ mẹ giao. Bạch Khải Gia đợi hồi lâu không thấy cô trả lời liền gọi điện thoại đến, hỏi: “Làm sao vậy?”

Bà nội Bạch gấp rau cho anh, anh cũng không ăn, thả đũa xuống hỏi lại một lần: “Tần Ca, sao vậy?”

Tần Ca ấp úng: “Không có gì, mình cúp máy trước đây.”

Sau khi cúp máy, cô mở phần mềm vẽ trên điện thoại, vẽ một nương nương rất tục tũn, viết thêm chữ: Nô tì không làm được!

Nháy mắt liền có người bình luận:

Bạch gia yêu chiều: Mẹ, lão Bạch nhà tôi chạy bản thảo phát điên rồi.

Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch Khải: Tuy rất vất vả nhưng tôi vẫn muốn thúc giục bản thảo, Đại Đại có biết là nằm trong tuyết lâu sẽ bị nê không?

Tần Ca không có tâm trạng đọc bình luận, yên lặng tắt máy trở lại phòng bệnh, lấy bình giữ nhiệt đi. Cô xuống lầu, ngồi trong vườn hoa nhỏ không có người để giết thời gian, thỉnh thoảng lại có tiếng mèo kêu, cô sờ túi tiền, đến quầy bán quà vặt mua ba cái chân giò hun khói. Chân giò hun

khói rất thơm, mấy con mèo hoang không cưỡng lại được, vừa cảnh giác vừa đi đến gần Tần Ca. Tần Ca bẻ chân giò hun khói rồi đặt xuống đất, gọi: “Meo meo đến ăn này, meo meo tới đây.”

Trong nháy mắt, mấy con mèo ăn hết một cái, sau đó đáng thương nhìn Tần Ca. Tần Ca cười tiếp tục cho chúng ăn, ăn hết cũng không còn tiền mua tiếp, liền lấy canh mẹ đưa, xé thịt ra, chắc là có mùi rau diếp cá nên ánh mắt chúng lập tức sáng lên. Tần Ca nhỏ giọng thì thầm: Mẹ mà biết thì mình xong đời.

Thời gian dần trôi qua, mấy con mèo ăn đến tròn bụng, nằm bên chân Tần Ca ngủ, không còn cảnh giác nữa, Tần Ca quyết định tự mình uống nốt canh, chắc mẹ cô sẽ không phát hiện ra đâu.

“Gọi cho tôi có việc gì vậy?” Ai ngờ vừa uống một hớp đã bị người ta vỗ vai, giọng nói rất quen thuộc.

“Khụ khụ khụ khụ khụ!” Tần Ca ho mạnh, thiếu chút nữa ho văng phổi.

Bạch Khải Gia nhẽ nhàng vỗ lưng cô, phát hiện mấy con mèo bên chân cô đều tỉnh ngủ. Tần Ca ngẩng đầu nhìn anh, không ngờ anh sẽ đến. Anh ngồi bên cạnh cô, dùng ngón tay chọc chọc bụng mấy con mèo nhỏ, hỏi: “Em cho chúng ăn à?”

Tần Ca gật gật đầu.

“Chúng nó thích ăn chân giò hun khói một tẻ một cái ở quầy bán quà vặt.”

“Cậu cũng từng cho chúng ăn?”

“Ừm.”

Mấy con mèo có vẻ cũng nhận ra bác sĩ Bạch, đi đến cọ cọ anh, kêu meo meo meo, Bạch Khải Gia nhìn bình giữ nhiệt, Tần Ca hỏi: “Muốn ăn không?”

Anh nói có, sau đó ghé vào uống đúng chỗ cô vừa chạm vào, có lẽ là không quen vị rau diếp cá nên hơi chau mày.

Sau đó, uống cạn.

Tần Ca nhìn thấy anh uống hết, cảm thấy coi như mình cũng hoàn thành nhiệm vụ của mẹ.

“Phải tăng ca à?” Cô hỏi.

“Không.”

“Vậy sao lại đến đây?”

“Sợ em có chuyện gì.” Bác sĩ Bạch nói.

Gió lạnh thổi đến, anh đuổi mấy con mèo nhỏ đi, nói: “Đi lên đi, nơi này gió to.”

*

Sau khi lên lầu, Tần Ca đưa hộp giữ nhiệt cho mẹ, mẹ Tần hỏi: “Bác sĩ Bạch nói mùi vị thế nào? Con gặp cậu ấy ở đâu?”

Tần Ca ôm laptop bận rộn nhiều việc, mẹ Tần cười: “Chắc là ngon thì mới uống hết, rốt cuộc con gặp cậu ấy ở đâu? Gọi điện thoại à?”

Tần Ca dạ, cô gọi cho anh một cuộc điện thoại, sau đó anh đến luôn.

Mẹ Tần sờ sờ mặt cô: “Tiểu Ca, con bị cảm à? Sao mặt đỏ thế?”

Lập tức Tần Ca rên lên. Mẹ Tần nghĩ có chuyện gì lớn, Tần Ca muốn khóc, nói: “Máy tính của con hỏng rồi! Bản thảo mất rồi!”

Mẹ Tần cho rằng chỉ cần thân thể khỏe mạnh, những chuyện khác không phải chuyện lớn. Bà nói: “Hỏng thì đi sửa.”

Tần Ca đành phải xuống tầng, mang máy đi sửa. Cô gặp Trần Mẫn ở cửa bệnh viện, thằng bé mua hoa quả đến thăm bố Tần, vừa nghe Tần Ca nói muốn đi sửa máy tính thì xung phong làm tài xế. Tần Ca nhận ra là không cho thằng bé này làm gì đó, nó sẽ cảm thấy lương tâm bất an. Cho nên Tần Ca ngồi lên xe đạp điện, để Trần Mẫn dẫn cô đến cửa hàng quen.

Mùa đông gió lạnh, trên đường đều là cảnh nhà nhà chuẩn bị Tết Nguyên Đán. Tần Ca hỏi cậu: “Năm mới có về nhà không?”

Trần Mẫn nói: “Ở nhà cũng không có họ hàng, về nhà cũng không có ý nghĩa, ở lại cùng tổ chức với bạn trong phòng.”

Tần Ca đã hỏi trước, ông chủ bao ăn không bao ở, Trần Mẫn cùng vài người bạn nữa thuê một gian phòng ở chợ gần đó.

Tần Ca không nói chuyện nhưng nghĩ ra ngày ba mươi Tết sẽ gọi thằng bé đến cùng tổ chức lễ mừng năm mới. Một tai nạn xe cộ nhưng coi như cũng quen biết một người bạn tốt.

Ông chủ hàng sửa máy tính nói có linh kiện bị cháy, máy tính Tần Ca đời cao, chờ đồ tốt thì cần vài ngày, trước tiên cho cô mượn một cái máy đen dùng. Tần Ca phải chạy bản thảo, rất cần máy, để ông chủ cài cho cô mấy phần mềm rồi mang về. Trần Mẫn đi bên cạnh cô nói: “Vừa này em nghe mà không hiểu gì, chị thật lợi hại!”

Tần Ca nhin không được mà cười, thằng thăn nói: “Thật ra chị cũng không hiểu.”

Trần Mẫn nghĩ cô nói đùa, Tần Ca nói: “Thật mà, căn bản là chị không muốn hiểu.”

Trần Mẫn nhếch miệng cười, khi cậu cười lên nhìn khá trẻ con, đơn giản, cũng khá đẹp trai.

Bởi vì dung lượng chiếc máy mượn được không cao, Tần Ca không dám cài phần mềm đồ họa nặng, sợ bị đơ máy. Sau hai ngày dùng, cô không thể không thừa nhận, dù phần mềm chiếm bao nhiêu dung lượng, một cái laptop có cá tính muốn đơ thì sẽ không mềm lòng.

Sau năm lần đơ máy, Tần Ca đã bị hết cảm hứng sáng tác, cô quyết định cần phải yên tĩnh một chút, đi xem bố bị ngược đãi.

Người khác làm vật lý trị liệu thì ngày càng thoải mái, còn bố Tần thì ngày càng đau, một hai ngày trước đau không chịu được, lại không dám nghi ngờ bác sĩ Bạch. Vừa đau vừa thích hai ngày thì bắt đầu khôi phục bình thường, cảm giác buồn bực ở đùi ngày càng giảm nhẹ, có thể tự mình ngồi xuống.

Đương nhiên, quá trình xoa bóp rất đau khổ, hôm nay bác sĩ Bạch thêm phần châm cứu. Sáng sớm, bố Tần nghe thấy vậy đã sợ hãi, ngay cả canh chân giò cũng không uống được, thậm chí đến việc bỏ cuộc. Là Tần Ca ngồi một bên nhắc nhở: “Mổ còn đáng sợ hơn đấy ạ.”

Bố Tần không có đường lui, thấy ngân châm trong tay bác sĩ Bạch thì run rẩy, nói: “Chắc không đau đâu nhỉ?”

“Chú, chú nằm úp sấp đừng nhúc nhích, đâm nhầm huyết vị sẽ rất đau, có thể sẽ chảy máu.”

Bố Tần không dám cử động, cả lưng đều căng cứng, bác sĩ Bạch nói: “Thả lỏng đi ạ, không đau đâu.”

Bố Tần miên man suy nghĩ thật lâu, sợ cảm giác bị kim đâm, còn chưa cảm thấy gì đã thấy bác sĩ Bạch nói: “Tốt lắm.”

“Hả?” bố Tần xoay đầu nhìn thấy ánh bạc. Tần Ca chạy vào chụp ảnh, đưa đến trước mặt ông để ông nhìn rõ. Tuy rằng lưng bị châm như tỏ ong vò vẽ nhưng thật sự không đau, bố Tần cười, có chút đặc ý: “Con thấy bố dũng cảm không.”

Bác sĩ Bạch đứng chuẩn bị điện bên cạnh nở nụ cười.

Sau đó, bố Tần không còn dũng cảm nữa.

Dòng điện theo ngân châm tiến vào da thịt, bố Tần run run, còn cảm thấy buồn buồn, như là gai không đúng chỗ ngứa, nhưng châm thì đúng chỗ, bác sĩ Bạch còn thường xuyên xoay tròn 360 độ những chiếc kim châm, rút một chiếc kim trên đùi bố Tần ra, khi rút mặt ông rất dữ tợn, còn bị Tần Ca chụp được.

Bác sĩ Bạch dùng cồn rửa tay, hỏi Tần Ca: “Sao lại tới đây? Không phải em rất nhiều việc à?”

Tần Ca nói mình không thể trêu vào cái máy tính đen, bố Tần thì cảm thấy mình không thể trêu vào bác sĩ Bạch.

“Đi, tôi nhìn giúp em.”

“Cậu có thể sửa máy tính à?”

“Không.” Bác sĩ Bạch nói xong đi vào phòng nghỉ cầm túi ra, hỏi Tần Ca: “Em dùng phần mềm nào?”

Tần Ca vừa nhìn thấy đã biết là máy xịn, PS, PT, CS, nói ra những phần mềm quen dùng, bác sĩ Bạch lắng nghe, tay vừa làm việc vừa xoay kim cho bố Tần. Chờ khi bố Tần được rút kim, mắt đầy nước chạy về tìm mẹ Tần, bác sĩ Bạch đưa máy cho Tần Ca.

Tần Ca nói: “Có bạn bè như cậu thật tốt.”

Bác sĩ Bạch gật đầu: “Ừm.”

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 8

Nhân dịp 10 năm hợp tác với tạp chí, Tần Ca không chỉ muốn vẽ thêm tranh, mà hai đứa con của cô đã đứng trong tuyết rất lâu rồi, cô là mẹ ruột nên đương nhiên không thể mặc kệ, cuối cùng chỉ có thể hàng đêm ngồi ở khu cầu thang bộ chịu lạnh chạy bản thảo.

Y tá Diệp nhận ra máy tính của bác sĩ Bạch, nhưng đến khi làm việc lại thấy hàng ngày Tần Ca ôm máy tính của bác sĩ Bạch nhà bọn họ trốn vào khu thang bộ. Nếu bác sĩ thiên vị bệnh nhân thì có thể coi như bác sĩ này có y đức cao thượng, nhưng cho người nhà bệnh nhân mượn máy tính thì nghĩa là gì?

Y tá Diệp vò đầu bứt tai, cuối cùng gặp được Tần Ca bị bố Tần giục về đi ngủ, hạ giọng hỏi: “Vì sao máy tính của bác sĩ Bạch lại ở trong tay chị?”

Tần Ca xoa đôi mắt đỏ ngầu giải thích: “Chúng tôi là bạn cùng lớp cấp ba.”

Y tá Diệp nghĩ mình nhớ nhầm: “Bạn cùng lớp? Vậy vì sao ngày bố Tần nhập viện, chị lại coi bác sĩ Bạch nhà chúng tôi như người lạ?”

Tần Ca lại giải thích: “Ngày đó cậu ấy uống say, họp lớp cấp ba nên tôi đưa cậu ấy về, không có chuyện gì cả.”

“Nhưng miệng của bác sĩ Bạch...”

“Bị nóng trong.” Tần Ca nói.

Giải thích như vậy là ổn, y tá Diệp ôm ngực: “Tôi còn tưởng hai người ở trong đó làm gì, vội vàng kéo bác sĩ Tiểu Ngô đi, hai người thật sự không có gì chứ?”

“Ừ, đường nhiên.” Tần Ca ngáp: “Không còn việc gì nữa thì tôi về ngủ đây, bố tôi đang đợi.”

“Chị đi nhé.” Y tá Diệp cười bỏ khúc mắc trong lòng, cả người đều khoan khoái.

Sáng sớm hôm sau, mẹ Tần nghe nói con gái bảo bồi thức đêm vội vàng nấu rau diếp cá mang đến. Gặp bác sĩ Bạch trong thang máy, vóc dáng bà nhỏ, ngửa đầu nhìn anh cũng phải cố sức, bác sĩ Bạch săn sóc cúi đầu, tuy không biết mẹ Tần đang nhìn gì.

Mẹ Tần đặc ý: “Canh rất ngon! Cô nấu thêm một lần nữa là miệng cháu sẽ khỏi.”

Bác sĩ Bạch dùng đầu lưỡi liếm liếm, hiểu ra đôi chút.

Mẹ Tần sợ người khác nghe thấy, ngoắc anh, anh cúi người lắng nghe mẹ Tần nói: “Tiểu Ca đã nói với cô trước kia hai đứa là bạn bè, cháu yên tâm, cô chú sẽ không nói lung tung ảnh hưởng không tốt cho cháu! Cô bảo Tiểu Ca đưa canh cho cháu có sao không?”

Bác sĩ Bạch nghe xong cũng không vội ngắt đầu, mà nhỏ giọng trả lời: “Cảm ơn cô.”

Mẹ Tần được chàng đẹp trai gọi một tiếng cô, đặc biệt vui vẻ, vỗ bình giữ nhiệt trong tay nói: “Vậy chấy uống cái này trước đi, vốn là làm cho Tiểu Ca.”

Bác sĩ Bạch nhận lấy: “Để cháu gọi cô ấy xuống cùng uống.”

*

Tần Ca còn chưa tỉnh ngủ đã bị bác sĩ Bạch gọi điện kêu xuống, ngỡ ngác ngồi trong vườn hoa nhỏ, bị mèo hoang cọ ổng quần.

“Lại thức đêm à?”

“Ừm...” Tần Ca gật đầu, song thật tàn khốc là đã thức suốt đêm vẫn không xong bản thảo, hơn nữa biên tập thân ái còn thông báo nhiệm vụ tăng thêm, tổ chức coi trọng đồng chí!”

Bác sĩ Bạch vén mái tóc dài lộn xộn của Tần Ca, lộ ra nốt ruồi nhỏ ở đuôi lông mày, lẳng lặng nhìn, đến khi Tần Ca hoàn toàn tỉnh táo, hỏi anh: “Gọi mình xuống đây làm gì?”

Anh chỉ bình giữ nhiệt: “Chúng ta cùng nhau uống.”

Sáng sớm mùa đông, trong vườn hoa nhỏ không có người, chỉ có mấy con mèo nhỏ, cùng với Tần Ca ngoan ngoãn uống canh và bác sĩ Bạch đang cúi đầu cho chúng ăn thịt.

“Ngày đó, em muốn gọi tôi đến ăn canh đúng không?”

“Ừm.”

“Sao không nói ra?”

“Sợ cậu thấy phiền.”

“Không đâu.” Anh nói.

Tần Ca ồ, dù sao nếu được làm lại, cô vẫn thấy ngại khi quấy rầy anh.

“Bà rất thích quần áo em chọn cho bà.” Bác sĩ Bạch ôm một con mèo lên tay chơi đùa, con mèo ăn uống no đủ, nằm ưỡn bụng trên tay anh, rất

đáng yêu. Anh còn nói thêm: “Bà bảo tôi dẫn em về ăn cơm.”

Con mèo nhỏ đột nhiên kêu meo meo một cách tức tối, muốn cắn ngón tay Tần Ca đang trêu chọc nó, Bạch Khải Gia trừng phạt vỗ đầu nó, nắm lấy ngón tay Tần Ca kiểm tra cẩn thận.

“Vì sao?”

“Cảm ơn em đã chọn quần áo.”

“Cậu nhắc đến mình với bà?” Tần Ca thu tay về.

“Ừm, hôm đó gọi điện bà nghe thấy, bà vẫn nhớ em.”

“Vẫn còn nhớ mình á?” Tần Ca nhìn Bạch Khải Gia.

“Tất nhiên.” Anh nói.

“Nhưng chọn quần áo là việc nhỏ mà...”

“Sinh nhật bà.” Anh nhìn Tần Ca.

Vì lý do này, Tần Ca tạm thời quên đi bản thảo cần nộp gấp, tắt QQ, không trả lời tin nhắn Weibo. Đại Đại cũng rất bức bối không để lại số điện thoại, biên tập nhà cô không thể tìm được cô, chỉ có thể lệ rơi đầy mặt chuẩn bị chuyên mục bị bỏ trống trong tập san đặc biệt kỷ niệm 20 năm của tạp chí.

Tần Ca đang vội chuẩn bị quà tặng, cô không có kinh nghiệm gì, chỉ nhớ gia cảnh Bạch Khải Gia rất tốt, chắc hẳn bà không thiếu gì, còn nữa, Bạch Khải Gia từng nói bà bị tiểu đường.

Trước kia, cô thấy một con mèo Garfield rất đáng yêu trên Weibo, liền vẽ một bức tranh tặng chủ nhân nó, người đó rất thích, mời cô đến chơi với mèo, cô không đi nhưng cũng trở thành bạn với chủ nhân con mèo. Cô nhớ

cô gái đó từng nấu cháo bí đỏ cho bà nội, liền hỏi cách làm. Cô còn dùng một nick khác, từng thiết kế logo cho một cửa hàng bánh ngọt, chủ cửa hàng là một người phụ nữ thành thực, hỏi thẳng cô: “Bà nội của ai?”

Tần Ca bị ghen lời, nói: “Bà của bạn cấp ba.”

“Bà của mỗi tình đầu hả?” Chủ cửa hàng nói chuyện rất không khách khí.

Tần Ca cảm thấy chính cô có thể tự tìm được bản mẫu trên mạng, không cần nói nhiều với người này! Nhưng người phụ nữ nói: “Được rồi, tôi đã hiểu, để tôi thiết kế cho cô một mẫu đẹp, bánh hai tầng nhé? Tôi sẽ tìm hiểu giúp cô xem nên dùng hoa quả gì, cho tôi địa chỉ, tôi sẽ gửi nguyên liệu cho cô.”

“Dùng anh đào, tôi đã tra rồi!”

“Địa chỉ, điện thoại!”

Vì vậy, Tần Ca cho địa chỉ, người phụ nữ này thuận tay tìm kiếm, hỏi cô: “Cô không dùng QQ à?”

Thật sự là Tần Ca không dùng QQ, cô không có bạn bè có thể chia sẻ được. Cô thích không khí của Weibo hơn, không cần thân phận thực, chỉ dùng bút trong tay có thể quen nhiều người có cùng sở thích, mọi người cùng nhau vẽ, cũng nhau chạy bản thảo, cô có tuổi thơ không giống phần lớn mọi người.

“Ừm, không dùng.”

Người đó nói thẳng: “Đúng là không thú vị!”

Tần Ca im lặng, nửa giờ sau thu được mẫu thiết kế, cô cảm thấy bị nhục nhã cũng đáng.

*

Đến ngày sinh nhật bà nội Bạch, sáng sớm, Tần Ca đã đi chợ cùng mẹ, mẹ Tần dẫn cô đến hàng quen, mua 2.5kg bí đỏ vừa bở vừa ngọt. Trước khi mang cơm cho bố Tần ở bệnh viện, bà dặn: “Nấu thử thì hai cân chắc là đủ, gạo nếp mẹ cất bên cạnh gạo tẻ, trong nhà không có bột mì nên không sợ con bị nhầm, máy xay thì cạnh lò vi sóng, con biết chưa?”

Tần Ca nhu thuận gật đầu.

Mẹ Tần lại hỏi một lần: “Rốt cuộc thì con nấu cháo bí đỏ cho ai? Nếu không để mẹ làm rồi con mang đi?”

Tần Ca ngoan ngoãn lắc đầu.

“Thôi vậy, mẹ đi đây.” Mẹ Tần biết có hỏi cũng không ra.

Bình thường Tần Ca không phải nấu cơm, không phải cô không muốn học mà là mẹ Tần thương cô, nói bàn tay con gái là quan trọng nhất, con lại làm nghề vẽ, tay con là thể diện. Mẹ còn chưa cần con phải phụng dưỡng, con cứ ngoan ngoãn vẽ đi, việc khác không cần quan tâm.

Những việc như nấu cơm, mẹ không dạy, bình thường không phải làm, chỉ có cách nước đến chân mới nhảy. May là cô gái kia nói cô ấy cũng không biết nấu cơm nhưng cháo bí đỏ không khó, Tần Ca cảm thấy tự tin hơn một chút.

Không thể không nói mẹ Tần là một người biết nhìn xa trông rộng, lần thứ nhất... hỏng, lần thứ hai... khô, lần thứ ba mới nấu ra được. Không cho đường nhưng cháo vẫn rất ngọt, bởi vì nấu theo cách của cô gái kia nên cháo rất sánh.

Tần Ca cho cháo vào hai chiếc bình giữ nhiệt, sau đó đến cửa hàng dạy làm bánh ngọt, ở đó cung cấp đầy đủ dụng cụ và lò nướng, chỉ cần trả

tiền là được. Tần Ca lấy nguyên liệu bà chủ cửa hàng đã gửi đến, trộn theo thứ tự, những bước khó sẽ có đầu bếp đến hướng dẫn, điều này khiến Tần Ca tăng thêm niềm tin, dù sao vừa rồi cô cũng nấu thành công cháo bí đỏ

Bánh ngọt thì khó hơn, Tần Ca nhìn thời gian, sợ phải làm đến ba lần mới được, nhưng có đầu bếp đứng bên hướng dẫn thật tốt, cô làm sai chỗ nào người ta sẽ nhắc, thời gian nướng bánh cũng do đầu bếp đặt, trang trí cũng được đầu bếp cầm tay dạy.

Bánh ngọt hoàn thành trong thời gian đã định, Tần Ca toát mồ hôi, cảm thấy tiền này tiêu rất đáng giá!

Cuối cùng, cô xách cháo và bánh đi gặp người giao hàng, bởi vì đại hàn nên đồ cô đặt mua vẫn chưa đến nói, may mà sáng nay Tần Ca đã kiểm tra lại, thấy hàng đã đến, cô gọi điện thoại nói họ không cần giao hàng, tự cô sẽ đến nhận.

Mở túi bọc hàng, ngửi mùi, ừm, đã dùng nước thơm giặt theo ý cô, như thế này thì cần phải khen ngợi thêm!

*

Khi Bạch Khải Gia gọi cho cô phát hiện giọng nói của cô gái này cao hơn bình thường hai độ. Anh hỏi cô đang ở đâu, cô nói ở trung tâm thương mại lần trước, anh bảo cô chờ anh trong quán cà phê.

Tần Ca xách rất nhiều đồ vào quán cà phê, gọi hai cốc sữa ngon, quay đầu nhìn lại, trên giá để cốc chén đã không còn thấy bình giữ nhiệt màu hồng nữa.

Bạch Khải Gia tới rất nhanh, xa xa chỉ thấy cô ngồi bên cửa sổ, hôm nay tuy gió lạnh và lớn nhưng lại có ánh nắng. Cô ngồi chỗ có ánh nắng, cả khuôn mặt đều nhìn rõ lông mày, mặc dù lông mày không đậm nhưng vẫn rất xinh.

“Chờ lâu không?” Anh đi đến.

Tần Ca đưa sữa cho anh: “Lần này mình mời cậu.”

Anh uống một ngụm, cả người đều ấm lên, nhìn đồ được gói cẩn thận đặt trên bàn, cười mở ra, hỏi: “Chuyển nhà à?”

Lúc này Tần Ca mới cảm thấy hình như mình quá mức long trọng, nhưng đều đã chuẩn bị, không tặng thì tiếc quá...

Bạch Khải Gia uống vài ngụm hết cốc sữa, xách mấy chiếc túi to, chỉ để Tần Ca cầm chiếc hộp giấy được bọc cẩn thận, Tần Ca dặn anh: “Á, bên trong là bánh ngọt, cậu nhẹ tay thôi! Cậu đặt nhẹ thôi! Đặt lên đùi mình này! Mình sợ nó nát mất!”

Vì thế trên đường đi đến nhà bà, Tần Ca ngồi ở ghế phụ lái, trên đùi là chiếc bánh ngọt, cô còn dùng hai tay giữ cẩn thận. Trên hộp không có tên cửa hàng, Bạch Khải Gia không biết cô mua ở đâu mà lo lắng thế, chỉ có thể cố gắng chạy xe thật êm, chỉ sợ làm hỏng bánh của cô.

Tần Ca vẫn nhớ đường, khi sắp đến nơi, cô nhỏ giọng hỏi anh: “Lát nữa mình nên nói gì đây? Mình đột nhiên xuất hiện có kỳ quá không? Bà thật sự nói muốn gặp mình à? Cậu không lừa mình đấy chứ?”

Bạch Khải Gia cười, không trả lời, chỉ nâng tay dí dí đầu cô.

Tần Ca nhất thời im lặng.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 9

Tần Ca đứng ở cửa chờ Bạch Khải Gia mở cửa, nhưng anh nói: “Gõ cửa đi.”

Giống như năm đó, Tần Ca gõ cửa, bên trong có một giọng nói vui mừng vang lên: “Đến đây!”

Cửa mở ra, bên trong là một bà lão rất có tinh thần, tóc bà nội Bạch đã trắng muốt, người cũng béo hơn, gọi cô: “Tiểu Ca.”

Tần Ca vốn hơi ngại ngùng nhưng lúc này lại thả lỏng, cô ôm lấy bà, nói: “Cháu chào bà.”

Bà nhìn kĩ cô, sau đó nói với Bạch Khải Gia: “Gia Gia, cháu có thấy Tiểu Ca ngày càng nhỏ đi không?”

Bạch Khải Gia đồng ý, kéo bà vào nhà nói: “Vào nhà rồi nhìn tiếp, chúng ta đứng ở cửa lâu lắm rồi.”

Bà nội Bạch vui vẻ lôi kéo Tần Ca không buông tay, hỏi cô: “Cháu còn nhớ rõ nơi này không?”

Tất nhiên là Tần Ca nhớ rõ, nơi này không thay đổi gì, vẫn giống như năm đó. Thật ra, cô đã tới đây hai lần.

Lần thứ hai là sinh nhật Bạch Khải Gia, tính ra học sinh cấp ba cũng không có như cầu tổ chức sinh nhật, chỉ có anh, bình thường khiêm tốn, đột nhiên lại tổ chức lớn, mời tất cả bạn học trong lớp. có một vài người vì lịch

học mà không đến được, những người chơi thân với Tần Ca đều đến, cô cũng đến cùng. Cô nhớ như in hôm đó, bố mẹ anh quay về từ thành phố B, họ rất nghiêm túc, không thân thiện như bà anh, nhưng đối với anh rất tốt, nghe nói họ rất bận rộn nhưng vẫn xin nghỉ trở về tổ chức sinh nhật cho anh.

“Nơi này vẫn không hề thay đổi.” Tần Ca nói.

Bà kéo cô vào phòng ăn, trên bàn cơm có rất nhiều món ăn, cá chua ngọt, thịt kho tàu, gà rang ớt, cà muối, đều là món bà không nên ăn. Bà cười nói: “Bà chưa nếm đâu, nếu không ngon tiểu Ca cũng đừng chê nhé!”

Bữa tiệc sinh nhật năm ấy, bà nội Bạch cũng nấu những món này. Tần Ca biết đây là tấm lòng của bà, rất cảm động.

Bạch Khải Gia ngồi xuống nói: “Nhờ phúc của em, tôi mới được ăn những món này.”

Bà nội Bạch mắng anh, nói đồ ăn đã lạnh, mau ăn đi.

Bọn họ ăn, nhưng bà không ăn, chỉ ngồi nhìn, thường gấp rau cho Tần Ca, Tần Ca ngại ngừng lấy bình giữ nhiệt ra, nói tự mình nấu cháo bí đỏ cho bà.

Bà nội Bạch ngạc nhiên, nói: “Tiểu Ca tốt như vậy, ai lấy được cháu về nhà đúng là có phúc.”

Sau đó thúc giục cháu trai: “Cháu mau đi lấy bát cho bà.”

Bạch Khải Gia lấy bát múc cháo ra, cháo vàng tươi thơm ngào ngạt còn bốc khói, nhìn cũng khá ngon. Bà ăn một thìa, một thìa, lại một thìa, Tần Ca có chút lo lắng, sợ không hợp khẩu vị, bà nội Bạch ăn non nửa bát mới nói với cô: “Ăn rất ngon tiểu Ca ạ.”

Tần Ca thở phào, ngửa đầu nhìn Bạch Khải Gia, phát hiện anh cũng đang nhìn cô, cười xoa xoa đầu cô.

Vì thế bà nội Bạch cũng có thể ăn, một già hai trẻ vô cùng náo nhiệt ăn bữa cơm nay. Sau khi ăn xong thì phải cắt bánh, khi Tần Ca lấy bánh ngọt ra thì Bạch Khải Gia liền hiểu, cái này cũng do tự cô làm.

Khônkh phải vì bánh không mịn màng, mà là do biểu cảm xấu hổ của Tần Ca khiến anh hiểu vì sao dọc đường đi, cô lại lo lắng cho cái bánh như vậy.

Bánh ngọt hai tầng, không lớn, bên ngoài là kem màu trắng và anh đào, trên đỉnh là một quả đào mừng thọ và lá xanh mướt, trên bánh là chữ: Chúc bà nội Bạch phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn – Tiểu Ca.

Hôm nay, một già hai trẻ cùng nhau chụp ảnh: bà nội Bạch quàng khăn lông dê màu hồng nhạt, cùng với Tần Ca cầm bánh ngọt, Bạch Khải Gia đứng phía sau, dang hai tay ôm cả hai người vào lòng.

Mãi đến chiều tối, bà nội Bạch mới chịu cho Tần Ca về, Bạch Khải Gia đưa cô về bệnh viện, hỏi: “Tối nay vẫn phải thức đêm à?”

“Ừ.” Tần Ca gật đầu, kì nghỉ đông và nghỉ hè cô đều khá bận. Bình thường thì vì sức khỏe cô cũng không thức đêm nhưng bây giờ bố nằm viện, cũng không còn cách nào khác.

Cô đứng bên ngoài thang máy nhỏ vẫy tay với anh: “Về sớm với bà đi.”

Đến khi vào phòng bệnh, bố Tần vẻ mặt ưu thương nói: Đời này còn chưa được ăn cháo bí đỏ tự tay con gái nấu.

Tần Ca cười đưa cho ông một cái bình giữ nhiệt, làm nũng: “Bố mau ăn đi.”

Bố Tần vừa ăn vừa hỏi: “Con gái, rốt cuộc con đi chơi ở đâu?”

Tần Ca không nói, đi rửa anh đào.

Mẹ Tần vừa ăn anh đào vừa khuyên ông: “Đừng hỏi nữa, hỏi cũng không ra.”

Tần Ca bật điện thoại đã tắt nguồn cả ngày, lập tức bị biên tập oanh tạc, cô nói cô cần chạy bản thảo rồi ôm máy tính và chặn lông trốn vào khu cầu thang bộ, vừa online đã bị biên tập bắt được, nói rằng có yêu cầu mới cho cô.

Cứ cuối năm, tạp chí thường tổ chức một lần ký sách, đồng thời cũng là để các tác giả gặp gỡ nhau, song năm trước Tần Ca chưa hề xuất hiện. Và lại, trên Weibo cô cũng không lộ mặt hay tin tức cá nhân gì, vô cùng thần bí, trở thành người mà mọi người muốn gặp nhất.

Nhưng lần này tạp chí muốn tổ chức kèm với lễ kỉ niệm mười năm, mời Tần Ca làm khách quý khai mạc, tổ chức cho cô một buổi fan meeting lớn, tổ chức ký sách lưu động.

Họ làm một cuộc khảo sát trên Weibo, liệt kê tên một số tác phẩm, để các bạn đọc chọn ra tác phẩm mình muốn mang đến xin chữ ký nhất, kéo theo tên một vài tác giả và @Bạch Bạch Bạch Khải, nhưng Tần Ca không trả lời, còn bên dưới fan lại cực kỳ sôi động.

Hoa sen trắng không phải hoa sen: Hả? Vì sao hotboy của tôi lại có tên ở đây? Chẳng lẽ mấy người không biết Bạch nhà tôi chưa bao giờ tham dự các hoạt động này ư?

Yêu khí và đồ ăn: Ở trên mây lâu quá rồi, thỉnh thoảng cũng phải hạ phàm đi, để người khác không coi mình là người nữa à?

Cún đã học đại học và biết tiếng Anh nhà họ Bạch: Lầu trên nhầm rồi, Bạch nhà tôi dựa vào tài hoa là đủ, vì sao phải lộ mặt?

Tiểu thiếp thứ ba nhà họ Bạch: Lầu trên nói đúng!

Mèo con ngọt ngào: Nhưng tôi lại đồng ý với Yêu khí, lộ mặt thì có sao đâu? Đến giới tính còn không rõ nữa kìa.

Phòng bếp nhà họ Bạch: A, lầu trên nông cạn quá.

Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch Khải: [icon ói]

Bạch Bạch Khải Khải Bạch Bạch Khải Khải: Thôi kệ đi, người ta tình nguyện PR cho sao mình không nhận chứ.

Thích anh trai họ Bạch: Đúng vậy, Bạch Bạch còn chưa thông báo, chắc chắn là chưa đồng ý.

Tuy được fan hiểu nhưng kết quả vẫn không thay đổi, tác phẩm của Bạch Bạch Bạch Khải vẫn được bình chọn nhiều nhất. Mà do có một vài tiểu minh tinh cũng bình chọn nên nick Weibo này nổi tiếng. Mọi người trong giới thì biết lý do, người ngoài thì vội vàng “search” xem “Bạch Bạch Bạch Khải” là ai. Fan của các minh tinh kia cũng theo đuôi đi bình chọn, vì thế ngày càng loạn.

Bởi vậy cô phải cho mọi người một câu trả lời.

Tất nhiên Tần Ca không hề hài lòng khi tạp chí chưa có sự đồng ý của cô mà đã tổ chức bình chọn, song biên tập nói, ngay từ đầu chỉ là vui đùa, không ngờ chuyện ngày càng lớn, hỏi Tần Ca có muốn lộ diện không. Tần Ca không muốn cuộc sống ngoài đời và công việc bị lẫn lộn, không hề nghĩ ngợi liền từ chối. Biên tập nhà cô cũng đau khổ, để lại một câu: “Ừm, tôi đã sớm nói với ông chỉ rằng cô sẽ không đồng ý, ha ha, cho ông ấy chết tâm đi.”

Tần Ca bần khoản trong lòng, chủ động yêu cầu: “Hay là tôi vẽ thêm hai trang?”

“Có bản ký tên không?”

Gửi bản ký tên thì phải tiết lộ địa chỉ và điện thoại. Tần Ca: “....Được.”

“Thành giao!”

Tần Ca đỡ trán, mình tội gì phải thế....

Bạch Khải Gia ngồi xem tivi cũng bà nội, bà nói: “Hôm nay bà rất vui.”

Anh ôm lấy bà: “Cháu cũng vậy.”

Chờ bà ngủ, Bạch Khải Gia lại lái xe đến bệnh viện. Anh mang theo đồ ăn khuya và cầm theo bình giữ nhiệt; áo khoác dày, hai tay đầy đồ, không đi thang máy mà đi thang bộ, sau đó nhìn thấy Tần Ca ôm máy tính ngủ.

Anh đi quá nhanh nên bị hụt hơi, sau khi nhìn thấy cảnh này, tất cả đều lắng lại. Anh khoác áo lên người cô, cẩn thận rút máy tính ra, thấy chữ ký trên bức tranh.

Khuôn mặt anh đột nhiên cứng đờ, hình như không tin vào mắt mình, dùng ngón tay miết vào chữ ký xinh đẹp kia, sau đó nhếch môi, tươi cười quay lại nhìn về phía Tần Ca. Anh ôm lấy mặt cô, sau đó hôn lên môi cô. Anh rất nhẹ nhàng và không muốn đánh thức cô, thời gian trôi qua, anh buông cô ra, thỏa mãn nở nụ cười, kéo cô vào lòng.

Tần Ca tựa vào vai anh cọ cọ, tìm một vị trí thoải mái cho mình, tay cô ôm lấy thắt lưng anh coi như ôm một chiếc gối ôm, Bạch Khải Gia ôm chặt lấy cô, lại cúi người hôn cô.

Cửa khu thang bộ hé ra một chút, anh không chú ý, lấy di động ra download Weibo, không đăng nhập mà tìm kiếm Bạch Khải. Một bóng đen lách vào cửa, nhanh đến mức không ai phát hiện ra. Kết quả tìm kiếm rất nhiều, rất nhiều nick đều có tên tương tự nhau, anh tùy tiện bấm vào một nick, phát hiện người này đều nói về một người tên là Bạch Bạch Bạch Khải. Lại bấm vào, ừm, chính chủ đây rồi, nhìn số fan, bác sĩ Bạch nhú mày.

Anh cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, cô bé hừ mỗi lần thấy anh liền bỏ chạy sau lại cái tà quy chính có hơn 800,000 fan?

Bài đăng gần nhất là mấy ngày trước, cô rít gào một câu: Nô tì không làm được.

Bạch Khải Gia xem lại tin nhắn trong điện thoại, ồ, thì ra ngày đó cô lại rồi rầm như thế. Bác sĩ Bạch không rõ cô gái này lo lắng cái gì nhưng cô như vậy rất đáng yêu.

Kéo xuống nữa, cô hỏi về bệnh lệch xương sống, bình luận và chia sẻ rất nhiều, Bạch Khải Gia đọc bình luận, phát hiện mấy bình luận đứng top như thế này:

Bạch Bạch Bạch Bạch Khải Khải Khải Khải: Rốt cuộc cũng giật được tem! Mọi người mau khen tôi đi, khiến tôi thấy tự hào đi

~Cô dâu nhỏ nhà họ Bạch: Ôi, Đại Đại của em bệnh rồi à? Là do vẽ nhiều quá nên lệch xương sống sao? Thật đau lòng ~!

Vợ bé nhà họ Bạch: Tưởng công, thắt lưng chàng đau sao? Hèn chi tối qua làm nhanh vậy! Được rồi, sẽ không chê chàng đâu

~Tôi sinh cho Bạch Bạch một đàn khỉ con: Dừng thuốc, cho nên chồng không định đăng bài kỳ tiếp sao? Chồng còn nhớ rõ tên nhóc muốn chia tay trong tuyệt không?

Yêu Bạch Bạch Bạch Bạch: Đây chắc chắn là thủ đoạn trốn bản thảo mới nhất! Mọi người đừng nôn nóng, bài này cần cho biên tập của Đại Đại xem, thuận tay @, Đại Đại không cần cảm ơn mình

~Cún đã học đại học và biết tiếng Anh nhà họ Bạch: Cuộc sống thật là chán....

Bạch Khải Gia khẽ nhướn mày, vì sao fan của cô lại gọi cô là chồng?

Đêm nay, vì có thêm gối ôm mà Tần Ca ngủ ngon hơn, Bạch Khải Gia lợi dụng lúc đó tìm kiếm trên Baidu, Weibo, các diễn đàn truyện tranh lớn, bắt đầu có những hiểu biết cơ bản về Bạch Bạch Bạch Khải.

Giang hồ đồn đại cô không tham gia ký sách, từ khi vẽ truyện chưa hề lộ diện nhưng tính tình cao ngạo lại thu hút một đám fan trung thành, cô đã có tác phẩm được xuất bản, có tác phẩm đang sáng tác. Truyện được ưa thích nhất là “Không thể nói yêu em”, lần đầu xuất bản bán hết, lần thứ hai cũng hết, bây giờ trên thị trường đều là sách lậu, bản in thật được tìm mua với giá ngàn vàng khó cầu.

Hàng tháng, cô đều có tranh đăng trên tạp chí truyện tranh lớn nhất cả nước, nếu không phải chạy bản thảo thì hàng ngày cũng chăm chỉ luyện tập. Weibo chỉ nói về vẽ và ăn, thích ăn canh chân giò hầm đậu cô ve, thích uống sữa tươi, không rõ giới tính, nhưng bởi vì nét vẽ rất sắc bén, người hâm mộ đều gọi cô là chồng, cô chưa bao giờ xác nhận giới tính của mình, còn những thông tin khác về bản thân cô lại càng không rõ.

Điện thoại Bạch Khải Gia hết pin, sau khi kêu vài tiếng liền sập nguồn, anh quàng lại khăn cho Tần Ca. Không rõ giới tính? Đùa gì thế!

Ba giờ sáng, trời ngày càng lạnh, Bạch Khải Gia nhẹ nhàng gọi cô: “Tần Ca, dậy đi.”

Tần Ca thật sự rất mệt, vẫn không tỉnh, anh nghĩ ngại một chút rồi trực tiếp bế cô lên. Đột nhiên bị ôm lên khiến Tần Ca mở mắt, cô theo bản năng vòng tay quanh cổ anh, kinh ngạc nói: “Bạch Khải Gia?”

“Trở về ngủ.” Anh nói.

Tần Ca gật đầu, thấy anh không buông tay, nhắc nhở một chút: “Cậu thả mình xuống để mình tự đi về.”

Bạch Khải Gia nhẹ nhàng đặt cô xuống, giúp cô xếp lại máy tính và chặn lông, nói: “Sau này em vào phòng trực ban mà vẽ.”

Tần Ca nói: “Không được.”

Cô sợ người khác sẽ nói ra nói vào, ảnh hưởng xấu đến anh.

“Vậy thì vào xe của tôi.” Anh đưa chìa khóa xe cho cô, nói: “Cầm đi, tôi vẫn còn cái khác.”

Tần Ca muốn từ chối, nhưng anh bỗng đột nhiên tiến lại gần nhìn cô. Khiến cô không dám nói gì.

Anh đột nhiên cười với cô, cũng không nói là vì sao lại cười.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau 10

Người trong bệnh viện đều tỉnh dậy sớm, chưa đến sáu giờ trời còn chưa sáng, Tần Ca đỏ mắt đứng lên gập chăn, bố Tần nhỏ giọng hỏi một câu: “Không ngủ được à?”

Tần Ca nói: “Không sao ạ.”

Chú Vương giương bên đầu tay, kêu cả đêm nhưng vợ chú – cô Trần lại ngủ rất say, tiếng ngáy của bà cộng với tiếng rên của chú Vương tạo thành một khúc nhạc.

Tần Ca đứng dậy múc nước cho bố đánh răng rửa mặt, vừa chuẩn bị xong thì mẹ Tần đã đến.

“Sao mẹ đến sớm thế ạ? Trời lạnh lắm.” Tần Ca đi qua nhận đồ từ tay bà.

Mẹ Tần đưa cho cô một cái bình giữ nhiệt, nói: “Không sao, Tiểu Mẫn đưa mẹ đến.”

“Vậy em ấy đâu ạ?”

“Mẹ gọi nó đi lên cùng ăn sáng, nó lại quay đầu chạy mất.”

Tần Ca nhoẻn cười: “Đúng là thành thật, Tết con muốn gọi em ấy đến nhà mình cùng nhau tổ chức lễ mừng năm mới. Nghe nói nhà em ấy không có ai, ở lại thành phố tổ chức một mình.”

Mẹ Tần gật đầu: “Càng đông càng vui, mẹ rất thích Tiểu Mẫn.”

Sau đó chỉ vào bình giữ nhiệt: “Con đưa cái này cho bác sĩ Bạch nhé.”

“A?”

“A cái gì?”

“Miệng cậu ấy khỏi rồi.” Tần Ca không muốn đi.

Mẹ Tần kéo cô qua một bên nhỏ giọng nói: “Sao con bạc tình thế hả? Hàng ngày người ta đi làm lại còn làm vật lý trị liệu cho bố con, chúng ta đưa canh thì có sao? Mẹ đã hỏi rồi, cậu ấy cũng không nói là không thể! Hơn nữa, các con là bạn học, qua lại cũng đâu có sao, con nhân lúc bây giờ còn vắng người thì đem qua đi! Đây là canh chân giò, rất bổ!”

Tần Ca “bạc tình” liền bị mẹ đẩy ra khỏi phòng như vậy.

Bây giờ y tá đều đang làm việc, trong phòng làm việc chỉ có một người. Tần Ca đứng ở cửa vẫy tay với cái người đang nghịch điện thoại bên trong, bác sĩ Bạch không động đậy, ngồi im tại chỗ cười với cô.

Tần Ca rít lên: “Cậu ra đây một chút!”

Đến khi đó bác sĩ Bạch mới từ từ đứng lên, định đi ra ngoài lại bị một y tá lạ mặt chặn đường.

“Có việc?” Bác sĩ Bạch hỏi.

Cách không xa, Tần Ca nghe thấy cô y tá kia có giọng nói ngọt ngào, cô ta nói: “Chào bác sĩ Bạch, em là y tá Tiểu Từ mới đến, sau này nhờ anh giúp đỡ nhiều hơn.”

“Ừm.” Anh nghe xong, nhìn Tần Ca. Tần Ca đứng ở cửa ngáp một cái.

Y tá Từ cũng không đi mà lấy ra một bình giữ nhiệt màu xanh, nói: “Bác sĩ Bạch, em pha trà giải nhiệt cho anh.”

Tần Ca cảm thấy hình như cô biết ý định của y tá Từ này.

“Không cần.” Bác sĩ Bạch lắc đầu, “Bây giờ tôi muốn đi ra ngoài một chút.”

Nhưng y tá Từ lại cố lấy dũng khí chặn anh lại, nói: “Thật ra em muốn nói là, bác sĩ Bạch, em rất thích anh. Nghe nói anh cũng không có bạn gái, em hy vọng anh có thể cho em một cơ hội.”

Xung quanh có nhiều tiếng thì thầm nhao nhao, nhưng giọng nói ngọt ngào kia quá hay. Tần Ca thầm than trong lòng: Bây giờ các cô gái trẻ gan thật lớn, bội phục.

Bạch Khải Gia ngẩng đầu nhìn Tần Ca, Tần Ca mỉm cười với anh, ý bảo cô đi về trước, không quấy rầy anh.

“Tần Ca!” Bạch Khải Gia đẩy y tá Từ ra, giữ chặt Tần Ca.

Tần Ca quay đầu ngượng ngùng cười, giấu kĩ chiếc bình giữ nhiệt.

Bạch Khải Gia nhìn thẳng cô, muốn nhìn ra gì đó từ biểu cảm của cô, y tá Từ đứng ở cửa, đánh giá hai người họ. Tần Ca sợ người khác hiểu lầm, tránh khỏi tay anh, nói: “Cậu đúng là vẫn có sức hút như năm đó, thật ra mình cũng không có việc gì, để sau nói cũng được.”

Bạch Khải Gia lại giữ chặt cô: “Em có ý kiến gì về chuyện này không?”

Tần Ca rút tay áo về: “Việc này... Quyết định của cậu có vẻ quan trọng hơn...”

“Tôi muốn nghe em nói.”

“Rất tốt.” Tần Ca ngẩng đầu lên, cười: “Rất tốt, bác sĩ và y tá, rất hoàn hảo.”

Bạch Khải Gia mím môi, nhìn Tần Ca cười như ngây ngẩn người trước mặt. Tần Ca phất tay: “Mình đi trước đây.”

Mặt bác sĩ Bạch không chút thay đổi quay lại văn phòng, y tá Từ hỏi anh: “Ai vậy?”

“Cô không cần biết.”

Mẹ Tần thấy con gái không làm được việc liền tự thân xuất mã. Tần Ca kéo bà nói: “Mẹ, mẹ đừng qua đó, chỗ cậu ấy đang có người?”

“Người nào?”

Tần Ca uống canh, cũng không biết là nói với ai: “Có một y tá rất xinh đẹp tỏ tình với cậu ấy...”

Mẹ Tần không nghe thấy, quay đầu thấy con gái uống canh, hỏi cô: “Không ngon à?”

Tần Ca lắc đầu: “Rất ngon.”

Rất nhanh liền đến giờ bác sĩ đi kiểm tra phòng, bác sĩ Bạch dẫn theo một nhóm thực tập sinh đến. Chú Vương nói đêm qua tay chú đau không chịu nổi, muốn bác sĩ khám trước. Tần Ca lui ở trong góc không ngẩng đầu lên.

Bác sĩ Bạch ấn vài chỗ, nhưng chú Vương vẫn không có cảm giác, còn cánh tay vẫn đau như cũ. Cô Trần lo lắng: “Ông Vương nhà tôi không sao chứ?”

Bác sĩ Bạch nói trong thời gian này kết quả trị liệu không tốt lắm, sau đó nói thực tập sinh phía sau làm kiểm tra cho chú Vương. Tần Ca nghe không hiểu, chỉ chuyên tâm vẽ trên điện thoại.

Bác sĩ Bạch nói với cô Trần: “Đợi kết quả kiểm tra lần này, chiều nay sẽ có. Nếu không có tiến triển chúng tôi sẽ sắp xếp phẫu thuật, mọi người chuẩn bị tâm lý trước.”

Bố Tần vừa nghe phẫu thuật liền nhích lại gần Tần Ca, Tần Ca quên tắt chuông điện thoại, Weibo báo có tin mới, bác sĩ Bạch liếc sang, cô yên lặng tắt tiếng, đăng một bức tranh lên.

Cô Trần nói với bác sĩ: “Chúng tôi bị tai nạn lao động, phẫu thuật để tôi hỏi ông chủ đã.”

Bác sĩ Bạch gật đầu: “Vậy mọi người quyết định đi.”

Sau đó đến lượt bố Tần, do có trường hợp của chú Vương, bố Tần biểu hiện rất tốt, nói với bác sĩ: “Gần đây chú cảm thấy tốt hơn nhiều.”

Bác sĩ Bạch cũng gật đầu: “Tiếp tục làm vật lý trị liệu, nằm trên giường tĩnh dưỡng.”

Cũng không còn việc gì, anh dẫn đoàn người đi.

Phòng bệnh yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng cô Trần gọi điện cho ai đó vừa giải thích cho bố mẹ Tần: “Bây giờ xe rửa đường đều do tư nhân nhận thầu, ông chủ này là đồng hương của em, rất quen thuộc, lần này nằm viện đều do ông chủ chi trả, bây giờ phải làm phẫu thuật em phải hỏi xem chi trả thế nào.”

Mẹ Tần tốt bụng hỏi một câu: “Có bảo hiểm y tế không?”

Chú Vương lắc đầu: “Không có.”

Cô Trần nói: “Hàng năm nộp nhiều tiền bảo hiểm y tế như vậy mà không dùng đến, không có lời.”

“Vậy bây giờ gặp chuyện thì có mà dùng.” Bố Tần nói.

Cô Trần không đồng ý, lúc này điện thoại đã được kết nối, bà dùng tiếng địa phương nói chuyện, giọng nói rất to, Tần Ca phải ra hành lang lướt Weibo. Chỉ chốc lát sau bác sĩ Bạch kiểm tra xong phòng bệnh quay lại, thấy điện thoại báo Weibo có tin mới.

Bạch Bạch Bạch Khải: Kể vài chuyện vui hôm nay đi!

Nhưng bức tranh đi kèm thì vẽ nguệch ngoạc.

Bình luận đã hơn một ngàn, có người nói mình thi đạt điểm cao, có người nói hôm nay trời nắng đẹp, có người nói mình gầy đi, có người nói tâm nguyện hoàn thành. Có thêm một bình luận, tên là Lực Khẩu Lực Khẩu, avatar là chữ ký của Tần Ca trên các bức tranh. Rất nhiều fan dùng ảnh này làm avatar.

Lực Khẩu Lực Khẩu: Hôm nay được tỏ tình.

Tần Ca nghĩ rằng: Đúng vậy, được tỏ tình là chuyện vui.

Kết quả kiểm tra của chú Vương có rất nhanh, y tá Diệp đến gọi người nhà bệnh nhân đi văn phòng của bác sĩ nghe dặn dò, chuẩn bị phẫu thuật, bố Tần lo lắng, khi cô Trần quay lại vẻ mặt rất lo lắng, nói: “Thật ra lời của bác sĩ tôi cũng không hiểu, tôi hỏi có phải là phẫu thuật xong thì tay của chồng tôi sẽ khỏi không, anh ta nói y học rất khó nói trước, mọi việc đều có lẽ như. Ôi tôi thật sự là.... Bác sĩ Bạch thật là...”

Tần Ca vội vàng nói: “Cô đừng lo lắng, tay nghề của cậu ấy rất tốt, nhất định sẽ thuận lợi.”

Bố Tần cũng an ủi: “Bác sĩ mà, toàn nói như vậy, nhưng bác sĩ Bạch rất có trách nhiệm, cô đừng nghĩ nhiều.”

Buổi chiều, y tá Diệp dẫn hộ công bệnh viện vào, hộ công đẩy một chiếc xe cáng, nói: “Ông nằm lên đây.”

Chú Vương đã thay trang phục phẫu thuật nằm lên xe, bác sĩ Bạch đi vào xem xét, bảo hộ công đưa bệnh nhân đến phòng phẫu thuật. Tần Ca đuổi theo gọi anh: “Bạch Khải Gia.”

Anh ngoảnh lại.

Tuy từ trước đã biết sau này anh sẽ học y theo sự sắp xếp của bố mẹ, tuy cũng tận mắt thấy anh trở thành một bác sĩ giỏi nhưng tim Tần Ca đập rất nhanh, muốn chúc câu thuận buồm xuôi gió nhưng lại thấy có vẻ không đúng, vậy thì mọi việc thuận lợi? Cũng không đúng... Rốt cuộc là nên nói gì đây? Đây là lần đầu tiên cô dùng thân phận người đứng xem quan sát một trong vô số ca phẫu thuật do anh thực hiện.

Bạch Khải Gia quay lại, bước vài bước, thấy rõ sự lo lắng trên mặt cô.

“Lo lắng cái gì thế?”

Tần Ca nói: “Dù sao cũng là phẫu thuật.”

Bạch Khải Gia hơi kinh ngạc....và không quen. Bệnh viện là nơi anh làm việc, mỗi bác sĩ trước khi được vào làm việc tại đây đều phải học tập và luyện tập nhiều hơn người thường, bình thường người ta đều lo cho bệnh nhân, còn đây là lần đầu tiên anh thấy có người lo cho bác sĩ.

“Không coi là phẫu thuật, chỉ là rửa sạch bộ phận hoại tử, đừng lo lắng.”

Có lẽ bác sĩ đều bình tĩnh như vậy, Tần Ca cười: “Ừm.”

“Tôi phát hiện em rất không tin tưởng tay nghề của tôi.”

“Không đâu!” Tần Ca giải thích cho chính mình.

“Tần Ca.” Bạch Khải Gia nói: “Sáng nay cô y tá Từ kia hẹn tôi đi xem phim.”

Tần Ca cười: “Bây giờ các cô gái trẻ đều rất chủ động.”

“Tôi có nên đi không?”

“Đi đi, sao lại không đi? Cậu đừng làm người ta mất mặt.”

Bác sĩ Bạch rời đi với vẻ mặt lạnh lùng, không bao giờ nói chuyện với người này nữa!

Cùng phòng bệnh, chú Vương đi phẫu thuật, lưu lại giường bệnh trống, trong lòng bố Tần rất nhiều cảm xúc, nói với mẹ Tần: “Tôi muốn về nhà.”

Mẹ Tần cười ông không có tiền đồ.

Chạng vạng, chú Vương đi ra, khi đẩy về phòng bệnh thì người cũng đã tỉnh, cánh tay quấn băng gạc dày, mùi thuốc khử trùng tràn ngập trong phòng, bên cạnh còn có máy điện tâm đồ. Cô Trần hỏi ông có muốn uống nước không, ông lắc đầu, sau đó lại ngủ. Có người đến thăm ông, cô Trần giới thiệu nói là ông chủ đồng hương. Bọn họ dùng tiếng địa phương nói chuyện, mẹ Tần thấy bố Tần không được tự nhiên, nói dùng xe lăn đẩy bố Tần ra ngoài một chút, hỏi Tần Ca có đi hay không.

Tần Ca lắc đầu, mẹ Tần nói: “Vậy còn vẽ một chút đi.”

Nhưng Tần Ca không vẽ, cô đang đợi. Cô sợ không thấy anh, liền chạy qua chạy lại thang máy lớn nhỏ, may là thấy anh đi ra từ thang máy nhỏ, sắc mặt hơi trắng.

“Mệt lắm không?” Tần Ca hỏi, thấy anh liền bớt lo.

“Không mệt.” Bác sĩ Bạch phun ra hai chữ, không muốn nói chuyện nhiều, đi lướt qua Tần Ca.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm 1

Tần Ca cũng quay lại, đi sau bác sĩ Bạch vài bước, chỉ thấy anh dừng lại nhận điện thoại, sau đó đột nhiên quay lại kéo cô chạy về phía thang máy.

Anh nói: “Bà nội tôi bị ngã.”

Tim Tần Ca lập tức nhảy lên cổ họng. Trong khoa chỉnh hình không thiếu những người già không cẩn thận bị ngã dẫn đến gãy xương, có những người không thể khỏi hẳn, chỉ có thể phẫu thuật lắp khớp, đây cũng không phải là tiểu phẫu.

Cô nắm chặt tay anh, cố gắng chạy nhanh một chút, nhưng thang máy lại mãi không lên, vẫn dừng mãi ở tầng một.

“Đi thang bộ!” Tần Ca nói.

Hai người đi thang bộ xuống, Bạch Khải Gia lái xe, còn Tần Ca ngồi xuống ghế phó lái mới thấy phía sau anh đặt một chiếc đệm bơm, bên cạnh còn có một chiếc chăn dày và một chiếc gối nhỏ, rất thoải mái tự tại.

Tần Ca thắt dây an toàn, sau khi ra khỏi bệnh viện liền chỉ đường cho anh: “Đừng đi đường này, giờ tan tầm đường này đông lắm! Cậu rẽ trái, đi vào con đường nhỏ kia, mình có đi qua đó vài lần!”

Bạch Khải Gia phân tâm liếc cô một cái, rồi yên lặng thu mắt về.

Ngõ nhỏ có rãnh nước, rất khó đi, Tần Ca thò đầu ra ngoài giúp anh nhìn đường, dặn dò anh: “Cậu đừng vội, cứ từ từ đi, không được thì quay lại.”

Khi xe ra khỏi ngõ nhỏ, đi đến đường lớn bằng phẳng, xa xa có thể nhìn thấy nhà mình, sự biết ơn trong lòng Bạch Khải Gia không thể nói bằng lời. Anh chỉ ở đây một năm khi học cấp ba mà hồi đó anh đều đi xe buýt; sau này anh làm ở bệnh viện một năm, hàng ngày tuy đều lái xe đi đường lớn nhưng thực ra không hề thuộc đường thành phố này. Cô bé bên cạnh không biết, cô dẫn anh đi qua ngõ nhỏ này có ý nghĩa như thế nào.

Ý nghĩa! Bà nội ở nhà một mình đang bị ngã, trong thời gian ngắn nhất bà có thể gặp được người thân, sẽ không sợ hãi nữa.

Xe dừng trước cửa không tắt máy, Bạch Khải Gia vừa xuống xe đã chạy như điên vào trong nhà. Tần Ca thấy bà ngồi dưới đất không đứng lên được, mái tóc vốn luôn gọn gàng trở nên rối tung. Bạch Khải Gia lấy khăn tay bọc tay bà lại, xoay người ôm lấy bà. Tần Ca chạy ra mở cửa sau, nghe thấy tiếng bà Bạch cố chịu đau, khuôn mặt tiêu tụy nói: “Tiểu Ca cũng đến à?”

Tần Ca thiếu chút nữa là rơi nước mắt.

Cô cũng đi vào ghế sau, đặt bà nằm xuống, đặt gối sau đầu bà, rồi nắm lấy bàn tay bị thương của bà, sợ bà sẽ bị đau. Từ kính chiếu hậu, Bạch Khải Gia chỉ có thể nhìn thấy gáy cô, nghe cô nhỏ giọng trấn an bà: “Sắp đến nơi rồi ạ.”

Bạch Khải Gia lao nhanh đến bệnh viện, không đi vào phòng khám mà ôm bà lên thang tầng bốn. Thang máy vẫn chật chội như trước, Tần Ca đi theo anh leo thang bộ, thế mà không đuổi kịp Bạch Khải Gia đang ôm một bà lão, cô thở hồng hộc. Sau đó toàn bộ quá trình trị liệu không cần người khác, Bạch Khải Gia tự mình đưa bà đi chụp phim, sau đó ngồi trong phòng

khám nhỏ bằng bó cho bà. Y bác sĩ khoa phẫu thuật chỉnh hình sau khi biết đó là bà nội bác sĩ Bạch thì đều đặc biệt quan tâm, trưởng khoa Lưu đứng bên cạnh Tần Ca, ông nhìn rất rõ, sau khi ra ngoài bác sĩ Bạch có tìm người, đến hi nhìn thấy cô bé này liền nhẹ nhàng thở ra.

Bà nội Bạch treo tay bằng bó được cho ngồi xe lăn đẩy đi rồi, mọi người cũng tản đi, Tần Ca trở về phòng bệnh cả người đều mềm nhũn, mệt mỏi ghé vào giường bố Tần, tim vẫn đập rất nhanh.

Hôm sau, Tần Ca cầm điện thoại suy nghĩ nửa ngày, gửi cho Bạch Khải Gia một tin nhắn: “Mình có thể đi thăm bà không?”

Rất lâu không thấy anh trả lời, Tần Ca chạy tới văn phòng nhìn lên, cũng không thấy anh. Y tá Diệp vỗ vai cô từ phía sau, hỏi: “Tần Ca, chị tìm bác sĩ Bạch à?”

Tần Ca quay đầu, thấy y tá Diệp đứng cạnh cô y tá Từ kia, y tá Từ đang đánh giá cô. Y tá Diệp kéo Tần Ca ra, dùng giọng nói rất nhỏ nói chuyện: “Bác sĩ Bạch đang ở phòng bệnh đặc biệt trên tầng cao nhất, hôm nay anh ấy đổi ca với bác sĩ Ngô, không ở đây. Tôi nghe nói khi bà anh ấy ngã có dùng tay chống, không ngờ lại bị gãy xương cổ tay, nhưng xem phim chụp thì không bị gãy, chỉ nứt xương, không nghiêm trọng lắm.”

Tần Ca cũng nhỏ giọng nói: “Tôi biết rồi, cảm ơn.”

Sau đó chợt nghe y tá Diệp quay đầu vô cùng đặc ý nói với y tá Từ: “Tiểu Từ, hôm nay em cũng đừng mơ bác sĩ Bạch sẽ đi xem phim với em.”

Tần Ca lại cúi đầu nhìn di động, Bạch Khải Gia vẫn không trả lời mình.

Chắc không có chuyện gì đâu nhỉ?

Phòng bệnh đặc biệt trên tầng cao nhất đều là phòng một, đầy đủ tiện nghi, bác sĩ Bạch cởi áo trắng rồi ngồi xuống cạnh bà nội, đút cho bà một thìa nước, điện thoại đầu giường kêu lên một tiếng, một tin nhắn tên LW hiện ra: “Mình có thể đến thăm bà không?”

Anh liếc mắt, không trả lời, bà nội dùng cái tay còn khỏe vỗ vỗ bàn tay anh: “Bà không sao, đừng lo lắng.”

Bạch Khải Gia vâng một tiếng: “Bà ngủ một chút đi.”

Bà lại nhớ đến Tần Ca, nói với anh: “Cháu đi nói với con bé là bà không sao, vừa rồi nó lo đến phát khóc.”

Bạch Khải Gia không hé răng.

Trên khuôn mặt mệt mỏi của bà nội Bạch hiện lên sự vui vẻ: “Cải nhau à?”

Bạch Khải Gia đắp chăn cho bà: “Bà ngủ chút đi, nếu đau thì nói cho cháu biết.”

Bà cũng không hỏi nhiều, trước khi ngủ liền dặn dò: “Nếu Tiểu Ca muốn tới thăm bà, cháu nhớ dẫn con bé đến.”

Không thấy có tin nhắn mới đến, Bạch Khải Gia hừ một tiếng, không thèm xem lại. Đứa bé dạy một lần cũng không thông, không thể trông cậy gì được!

Lúc này có người thò đầu vào, Lục Thiên xách một túi nước quả đến thăm, Bạch Khải Gia tức giận: “Cậu không biết là bà bị tiểu đường không ăn thứ đó à?”

Lục Thiên cười hề hề: “Ôi Tiểu Bạch, ai chọc tức cậu à?”

Bạch Khải Gia không nói gì, đuổi người ra ngoài. Lục Thiên nói: “Tôi nghe nói cậu nhân tiện kiểm tra toàn diện cho bà rồi hả? Vừa hay mai tôi cũng muốn đi khoa xét nghiệm, có thể đem máu đi kiểm tra giúp cậu! Yên tâm đi, chắc chắn là không sao đâu, bàn tay này mà chăm sóc tốt, bà sẽ hoạt động bình thường lại thôi.”

“Tôi tìm một hộ lý.”

“Ai giới thiệu? Bây giờ nhiều hộ lý lắm, không quen biết thì khó tìm được người tốt!”

Bạch Khải Gia nghịch điện thoại, trước đó y tá Từ gửi cho anh một tin nhắn, không có gì ngoài một cái tên và số điện thoại, nói có cần thì có thể liên hệ, anh gọi đến mới biết người ta đã nói chuyện rõ ràng, sẽ đến chăm sóc bà nội anh.

Lục Thiên thấy sắc mặt anh không tốt, đổi chủ đề trêu chọc anh: “Gần đây tâm trạng Tiểu Diệp cũng không tốt, nghe nói trong khoa cậu có một cô em xinh đẹp mới đến đang theo đuổi cậu à? Tiểu Diệp nói cô em kia là một con hồ ly nghìn năm da mặt vô cùng dày! Ôi, tôi cảm thấy hai người rất hợp nhau đấy, cái đầu gỗ nghìn năm như cậu phải tìm được một người chủ động hoạt bát.”

Bạch Khải Gia nhìn Lục Thiên đang thao thao bất tuyệt một cách thâm sâu, Lục Thiên cười hề hề: “Nghe nói tối nay hai người hẹn nhau đi xem phim? Phim gì đấy? Nếu hay thì nói với tôi một tiếng, tôi cũng đi xem thử.”

“Biến.”

“Ngại à?”

“Tôi đếm đến ba, một...”

“Ôi, tôi đi đây, mai tôi lại đến thăm bà, à tiểu Bạch, bà có thể ăn gì?”

“Anh đào.”

Bởi vì Bạch Khải Gia không trả lời tin nhắn, cả ngày Tần Ca đều không yên trong lòng, đến tối thật sự không chịu được nữa, một mình lén đi lên tầng cao nhất. Cô chưa bao giờ lên đây, không hề biết trên tầng này muốn thăm bệnh phải đăng ký, tay cầm di động do dự có nên gọi cho Bạch Khải Gia không, liền cảm thấy sau lưng có người.

Từ xa, Bạch Khải Gia đã thấy trước bàn của y tá trưởng có một cô bé buộc tóc bằng dây buộc hình dâu tây, anh đi đến, nói với y tá trưởng: “Bạn của tôi.”

Lúc này y tá trưởng mới cho Tần Ca vào.

Tần Ca vừa quay đầu liền thấy Bạch Khải Gia không mặc áo khoác dài, chỉ mặc một chiếc áo khoác vô cùng đơn giản, sắc mặt không tốt, nhìn cô cũng không hề thân mật. Tần Ca giải thích: “Chắc là cậu không nhìn thấy tin nhắn mình gửi cho cậu? Mình muốn đến thăm bà, mình sẽ không vào đâu, chỉ đứng ngoài nhìn thôi.”

“Tôi không trả lời tin nhắn thì em cũng không biết đường gọi điện à?”

Tần Ca giật mình: “Mình sợ quấy rầy cậu.”

Bạch Khải Gia nhìn cô, như là đang cam đoan vậy: “Không đâu.”

Tần Ca tỏ vẻ đã hiểu, nhưng bác sĩ Bạch cảm thấy người này sẽ vĩnh viễn không hiểu.

Anh chỉ vào phòng, nói: “Bà tỉnh rồi, em đi vào là được.”

Tần Ca nhìn anh, sao người này lại kỳ quái vậy? Không phải bọn họ đã làm hòa ư?

Phòng bệnh trên tầng cao nhất là một căn buồng trong, đi vào đầu tiên là phòng khách sau đó mới là phòng ngủ! Tần Ca khen ngợi thầm trong lòng, gõ cửa phòng ngủ: “Bà ơi, cháu là Tiểu Ca.”

Bà nội Bạch gọi cô: “Mau vào đi.”

Tần Ca mở cửa đi vào, đầu tiên là thấy cô hộ lý đang giúp bà mặc quần áo, có vẻ bà vừa tỉnh ngủ, tóc hơi rối, hộ lý nắm cánh tay bó thạch cao của bà để cho vào tay áo, bà Bạch hơi nhú mày, mặc xong chiếc áo len này còn phải mặc áo khoác.

“Để cháu để cháu!” Tần Ca đi qua ngăn hộ lý lại, cẩn thận bảo vệ tay bà.

Bà Bạch buông lỏng mày, cười gọi cô: “Tiểu Ca cháu ngồi đi, không cần cháu làm đâu.”

Tần Ca không buông tay, mà vẫn cầm cánh tay bị thương của bà từ từ xỏ vào tay áo, biểu cảm nghiêm túc, cắn môi, nhìn như đang tức giận. Bà nội Bạch nhìn là hiểu, cười vỗ vỗ tay cô, lắc lắc đầu. Tần Ca nói với hộ lý: “Hôm nay cảm ơn cô, ở đây có cháu rồi, cô về trước đi.”

“Vậy không được, bác sĩ Bạch thuê tôi chăm sóc bà ấy.” Cô hộ lý khoát tay.

Tần Ca nói: “Cháu sẽ nói với cậu ấy, hai người ở đây cũng không có việc gì làm.”

Cô hộ lý vẫn không chịu, bà nội Bạch nói: “Hôm nay chị về trước đi, tiền công vẫn tính.”

Lúc nào cô hộ lý mới đồng ý.

Tần Ca nói chuyện cùng bà một lát, cô sợ bà lạnh, vẫn ôm cánh tay bị thương của bà, dặn bà về sau đi lại phải chậm rãi, làm việc cũng không được sốt ruột.

Bà nội Bạch gật đầu: “Lớn tuổi rồi, không còn dùng được nữa.”

Tần Ca không đồng ý: “Sao lại không dùng được nữa? Bà rất lợi hại, gãy xương cũng không kêu đau, còn nhanh trí gọi điện cho Bạch Khải Gia! Bô cháu cũng gãy xương, suốt ngày kêu đau với mẹ cháu, ông ấy còn sợ đau hơn bà ấy.”

Lúc này bà nội Bạch mới biết thì ra bố Tần Ca nằm tại khoa chỉnh hình, hỏi: “Cho nên sau khi tốt nghiệp, cháu và Gia Gia gặp lại nhau ở đây?”

“Vâng.”

“Hai đứa có duyên phận.” Bà vén tóc trên trán Tần Ca ra, thấy cô lo lắng, nói: “Bà không đau đâu. Bố cháu cũng là vì bên cạnh có người chăm sóc nên tỏ ra yếu ớt.”

“Bà cũng có thể yếu ớt mà.”

“Bà không thể.” Bà nội Bạch sờ mặt Tần Ca, nhưng lại không nói vì sao lại không thể.

Nhưng Tần Ca biết, là người yêu chiều bà đã mất, cho nên yếu ớt cũng không có tác dụng gì.

“Bà ơi...”

“Bà thật sự không sao đâu, đều là người sắp xuống mồ rồi, chỉ hy vọng Gia Gia có thể nhanh chóng tìm được một nửa của nó. Nó là một đứa

tốt, hàng ngày trừ khi ở bệnh viện còn không sẽ ở bên bà già này, như thế sẽ không tốt.”

“Có nhiều người thích cậu ấy lắm.” Tần Ca nói: “Có một y tá đáng yêu thích cậu ấy, cháu đã nhìn thấy.”

Bà nội Bạch cúi đầu nhìn Tần Ca, ánh mắt dò xét: “Cháu nhìn thấy? Sau đó thì sao?”

“Cháu cũng khuyên cậu ấy nên tiếp xúc nhiều.” Tần Ca nói như vậy.

Bà nội Bạch thở dài: “Tiểu Ca cháu không hiểu thật sao? Ngay cả bà cũng biết, Gia Gia thích cháu.”

“Không đâu.” Tần Ca cười, “Bà hiểu lầm rồi, chúng cháu là bạn bè thôi.”

Bà nội Bạch lắc đầu: “Không nhầm đâu, nó chưa bao giờ dẫn bạn nữ về nhà gặp bà, bao nhiêu năm nay chỉ có mình cháu.”

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Tất Cả Sự Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm 2

50564c415c726d42dd55ea7b7e142ad6

Bạch Khải Gia vẫn chưa vào trong, đến khi Tần Ca đi ra thấy anh đang lướt Weibo, cô cười: “Thì ra cậu cũng dùng Weibo.”

“Ừm.” Anh cất điện thoại đi.

Tần Ca ngượng ngùng: “VẬY MÌNH ĐI TRƯỚC ĐÂY.”

“Ừm.” Anh gật đầu, nhìn mái tóc đuôi ngựa của Tần Ca vung vẩy rồi biến mất ở góc tường.

Bà nội Bạch ở trong gọi anh: “Gia Gia ơi.”

Bạch Khải Gia mở cửa đi vào: “Bà nói chuyện với cô nhóc kia lâu như vậy, có khát không?”

Bà nội Bạch cười: “Không phải cô nhóc đâu, các cháu đều lớn rồi, đều phải thành gia lập nghiệp. Gia Gia, cháu tới đây, ngồi bên cạnh bà.”

Bạch Khải Gia ngồi xuống theo lời bà, bà nội Bạch nắm tay anh tình tứ dặn dò: “Bà già rồi, không biết khi nào sẽ đi gặp ông cháu, nếu cháu có người thích thì phải cố gắng lên, cứ không nói không rằng thì làm sao theo đuổi được con gái? Con gái cần phải dỗ dành, cháu phải kiên nhẫn một chút.”

“Cháu biết rồi.” Anh nói.

“Vậy cháu có thể nhanh chóng dẫn cháu dâu về cho bà không?”

Bạch Khải Gia nhìn bà, đây là lần đầu tiên bà nhắc đến vấn đề kết hôn của anh từ khi anh trưởng thành. Cho dù người trong nhà có thúc giục anh thế nào chẳng nữa, dường như chỉ có mình bà không bao giờ sốt ruột, nhưng lần này bị ngã, bà có vẻ không có tinh thần như trước, cũng bắt đầu sợ rằng mình chưa dọn dõ được mọi việc thì đã phải ra đi.

Anh ôm cánh tay bà: “Bà yên tâm đi.”

Buổi tối, Bạch Khải Gia ở lại chăm sóc đêm, phòng bệnh tầng cao nhất có ghế sofa gấp, thoải mái hơn giường nhỏ dành cho người nhà nhiều, đầu anh gối lên hai tay, nhớ tới sinh nhật năm cấp ba.

Thật ra anh cũng không giống trống khua chiêng tổ chức sinh nhật, công việc của bố mẹ bận rộn, cũng không có thời gian chúc mừng với anh. Năm ấy là bà nội đeo kính lão xem lịch, vẽ một vòng tròn vào ngày sinh của anh, nói: “Gia Gia, cháu muốn tổ chức sinh nhật thế nào?”

Vấn đề này khiến anh suy nghĩ rất lâu, sau đó nói muốn trải qua cũng các bạn cùng lớp.

Bà rất vui vẻ chuẩn bị, ngay cả bố mẹ ở thành phố B xa xôi cũng bỏ công việc trở về gấp. Do sắp thi tốt nghiệp nên rất nhiều người phải đi học thêm, chỉ có thể tặng quà chứ không đến tham dự được. Hôm đó anh rất lo lắng, chạy đến trạm xe buýt chờ, cho đến khi thấy Tần Ca và một đám con trai cùng nhau xuống xe, anh mới nhẹ nhàng thở ra.

Cô vừa cười nói mình đại diện cho toàn bộ các bạn nữ trong lớp, vừa đưa cho anh một hộp quà gói ghém cẩn thận.

Có lẽ nhà bà nội chưa bao giờ náo nhiệt như vậy, mà anh cũng chưa bao giờ vui như thế. Tại sao lại thế?

Tờ giấy viết ‘Sinh nhật mình cậu có muốn đến tham dự không?’ không hề được gửi đi, thay vào đó anh nói: Thứ bảy sinh nhật mình, mời cả lớp đến nhà mình ăn bánh ngọt.

Cả lớp, như vậy, chắc hẳn là cô sẽ không thể không đi.

Sáng sớm hôm sau Tần Ca đã ngủ dậy, bố Tần thấy cô dậy sớm như thế thì muốn cô ngủ thêm, vội vàng nói: “Bố không dậy sớm vậy đâu, con cứ nằm đi.”

Tần Ca cười: “Vậy bố ngủ tiếp một lát đi, bữa sáng cũng không cần chờ con đâu.”

“Con đi đâu đấy?” Bố Tần hỏi.

“Con còn có việc ạ.” Tần Ca nói.

Sáng sớm thang máy vẫn đông đúc như mọi khi nhưng càng lên cao lại càng ít người, cuối cùng chỉ còn một mình Tần Ca đứng trong thang máy đi lên tầng cao nhất. Cô đến rất đúng lúc, bà nội Bạch vừa mới dậy và đang thay quần áo rửa mặt chải đầu, cô hộ lý hôm qua tay chân nhanh nhẹn múc nước rửa mặt cho bà, sau đó chuẩn bị mặc quần áo cho bà cụ. Tần Ca vội đi vào ôm lấy quần áo của bà, chờ bà rửa mặt xong thì nói: “Để cháu làm cho.”

Cô hộ lý nhận tiền làm việc không dám để Tần Ca tranh việc của mình, nhưng Tần Ca lại không buông tay, nghiêng người che trước người bà, cười hì hì: “Không sao, cháu mặc cho bà cũng được, cứ coi như cháu lấy lòng bà đi ạ!”

Bà nội Bạch cười, hộ lý đành phải thôi, ra ngoài đi đổ nước. Tần Ca vừa hỏi bà hôm qua ngủ ngon không, tay có đau không, có muốn ăn gì không, vừa chậm rãi mặc quần áo cho bà. Cô hộ lý đi ra nhìn thấy, vội vàng nói: “Cháu làm vậy không được đâu, chậm quá.”

Tần Ca không quay đầu lại nói một câu: “Chậm một chút mới không động đến vết thương.”

Cô hộ lý không để ý, bắt đầu thu dọn phòng. Tần Ca cũng không có ý khác, mặc quần áo xong thì chải đầu cho bà. Lúc này Bạch Khải Gia đem bữa sáng vào, vừa thấy cảnh trong phòng thì không khỏi nhướn mày.

Bà nội Bạch cười nói: “Gia Gia xem này, sáng sớm Tiểu Ca đã đến thăm bà rồi đó.”

Tần Ca nói với anh: “Chào buổi sáng.”

Bạch Khải Gia gạt đầu, lấy bữa sáng ra, chờ nguội một chút rồi từ từ đút cho bà.

“Hôm nay cậu không phải trực à?” Tần Ca tìm chuyện để nói.

“Lát nữa.” Bác sĩ Bạch tích chữ như vàng.

“Ồ.”

Khẩu vị của bà nội Bạch không tốt nên chỉ ăn một ít, sau khi dọn dẹp xong Bạch Khải Gia bật ti vi cho bà, bà còn không quên dặn dò anh: “Gia Gia, cháu đưa Tiểu Ca đi xuống ăn sáng đi.”

“Không cần đâu ạ!” Tần Ca xua tay: “Cháu về phòng ăn là được, mẹ cháu sẽ mang đến cho cháu.”

“Đi thôi.” Bạch Khải Gia nói xong liền ra ngoài.

“Đi đi kìa.” Bà nội Bạch nói.

Bệnh viện có hai căng tin, trong đó có một phòng chỉ dành cho bác sĩ, y tá, công nhân viên của bệnh viện. Như vậy bác sĩ y tá sẽ không phải xếp hàng chờ mua cơm, không khí trong phòng ăn cũng tốt hơn.

Bạch Khải Gia đi trước, Tần Ca đi theo phía sau, đến căng tin thì thấy anh dừng lại, giống như đang đợi cô.

Bốn phía đều là bác sĩ đang vội vã mua bữa sáng rồi đi làm, Tần Ca cảm thấy mình không khác nào người ngoài, đứng ở đây không được tự nhiên, thế nhưng đột nhiên cô bị anh kéo tay lại và ôm bả vai lôi vào phòng.

Căn – tin của bác sĩ còn có quầy bán đồ ăn vặt, Bạch Khải Gia cầm thẻ mua đồ ăn, hỏi cô: “Em ăn gì?”

Bác sĩ Bạch rất nổi tiếng, đi theo anh vào rồi ngồi xuống, cô thu được không biết bao nhiêu ánh mắt, Tần Ca mất tự nhiên, nói: “Tùy cậu.”

Bác sĩ Bạch vẫn rất kiên nhẫn hỏi: “Bánh bao hấp được không?”

“Được, được.”

“Súp được không?”

“Được được được.”

“Bánh củ cải cũng ngon.”

“Ừ...” Tần Ca ngẩng đầu: “Bạch Khải Gia, cậu đang nuôi lợn à?”

Cô muốn trêu chọc anh nhưng người này không khách khí chút nào, chả thèm cười mà đứng dậy đi mua cơm luôn. Hai người cùng nhau đến, anh đi rồi mọi người bắt đầu đánh giá Tần Ca, cô cúi đầu nghịch điện thoại, màu đỏ lan từ tai xuống cổ. Bác sĩ Bạch nhanh chóng mua xong đồ, bày lên đầy bàn, dùng cơ thể cản trở những ánh mắt tò mò, nói với cô: “Mau ăn đi.”

Lúc này Tần Ca mới dám ngẩng đầu nói một câu: “Áp lực lớn quá!”

Nhưng bác sĩ Bạch không hề có ý định an ủi cô, chỉ chỉ vào thức ăn đầy trên bàn và nói: “Ăn hết đi.”

Tần Ca không quen anh cau có, đặt một chiếc bánh bao vào bát anh, bác sĩ Bạch nâng tay cho tất cả bánh bao vào bát cô...

Tần Ca: “.....”

“Mau ăn đi.”

“Ôi, em gái nào đây?” Chỉ nghe thấy tiếng không thấy người, thế nhưng chỉ trong chớp mắt người này đã an vị bên cạnh Bạch Khải Gia, chăm chú nhìn Tần Ca.

Từ sau đồng bánh bao, Tần Ca nhìn Bạch Khải Gia, Bạch Khải Gia ngay cả mắt cũng không thèm nâng lên: “Lục Thiên, không cần để ý đến cậu ta.”

Tần Ca nghĩ thầm trong đầu, Bạch Khải Gia cậu đang giới thiệu người này tên là Lục Thiên sau đó bảo mình không cần để ý đến người ta à?

Lục Thiên sửa sang lại bảng tên trước ngực mình: “Chào em gái, anh là bác sĩ khoa máu, Lục Thiên.”

Tần Ca nói: “Chào anh, em là Tần Ca, là bạn cấp ba của cậu ấy.”

“Ồ ~” Lục Thiên kêu lên một cách quái dị, liếc người nào đó một cái: “Nghe danh em đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt.”

Tần Ca nghe không hiểu, Bạch Khải Gia dùng một chiếc bánh bao chặn miệng Lục Thiên lại.

Sau khi trở về từ căng tin, Tần Ca liền chạy bản thảo, tuy thỉnh thoảng cô cũng chậm bản thảo nhưng điều khiến Tần Ca kiêu ngạo nhất là cô chưa từng thực sự khiến biên tập nhà mình khó xử. Buổi chiều, khi bác sĩ Bạch đi làm, anh bị trưởng khoa Lưu giữ lại nói chuyện: “Tiểu Bạch, nghe nói sáng nay cháu ăn cơm cùng một người đẹp? Có đối tượng rồi hả?”

Bác sĩ Bạch vâng một tiếng.

Trưởng khoa Lưu trợn to mắt trong khoảnh khắc, hỏi: “Ai thế? Không phải nghe nói y tá Từ vẫn chờ đi xem phim cùng cháu à?”

“Không phải y tá Từ.” Bác sĩ Bạch chỉ nói câu này rồi đi kiểm tra phòng bệnh.

Chú Vương đã có thể xuống giường, nhưng hàng ngày vẫn phải chườm nóng và sưởi ấm, ông rảnh rỗi không có việc gì làm nên rủ bố Tần kể chuyện phẫu thuật, bố Tần sợ phải nghe nên bảo mẹ Tần đẩy xe lăn xuống vườn hoa nhỏ trong khuôn viên bệnh viện. Cho nên, khi bác sĩ Bạch đến, giường bệnh số 44 đã trống không, còn chú Vương đang sưởi ấm.

Bác sĩ Bạch nghe chú Vương nói tình hình hôm qua xong liền nói: “Lúc chú được đưa đến tình hình đã rất nghiêm trọng rồi, điện cao thế không phải chuyện đùa. Phương pháp trị liệu trước kia của bọn cháu là cách truyền thống, nếu có thể giảm sưng thì tốt nhưng tay chú ngày càng nghiêm trọng nên phải phẫu thuật ngay, mà hiệu quả sau phẫu thuật còn phải theo dõi thêm. Nói chung, mọi người nên chuẩn bị sẵn tâm lý.”

Cô Trần đang ăn cam, nghe thấy thế liền hỏi: “Chuẩn bị tâm lý gì cơ? Phẫu thuật không tốt sao?”

Bác sĩ Bạch xem xét vết mổ của chú Vương, vết mổ khép lại khá tốt, không bị mưng mủ, anh nói: “Phẫu thuật là cách cuối cùng rồi, nếu vẫn không khỏi, cánh tay này không còn cảm giác, các cơ quan bị hoại tử, chúng tôi có lẽ sẽ phải cắt.”

Chú Vương sợ hãi, thử hoạt động cánh tay, hăn là vẫn còn cảm giác, nói cho bác sĩ Bạch: “Chắc là không cần cắt đâu, tôi thấy tay tôi đang dần dần khôi phục.”

Cô Trần nghe thấy liền thở phào.

Bác sĩ Bạch nói: “Đừng nóng vội, xem xét lại, người vẫn còn là tốt rồi.”

Cô Trần lại hỏi: “Còn phải nằm viện lâu không?”

Bác sĩ Bạch nói: “Còn tùy tình trạng bệnh nhân, cháu cũng không thể nói ngày chính xác. Bình thường tự chú phải chú ý, phối hợp trị liệu, kiêng hải sản và cồn, tâm trạng cũng rất quan trọng.”

Kiểm tra phòng xong đi qua phòng y tá, y tá Từ gọi bác sĩ Bạch lại, hỏi anh: “Cô hộ lý kia thế nào?”

“Cám ơn.”

“Cảm ơn cái gì, chuyện nên làm.” Y tá Từ vuốt vuốt tóc : “Bác sĩ Bạch, em có thể đến thăm bà không?”

“Gần đây tinh thần bà tôi không tốt.” Bác sĩ Bạch xin lỗi.

Y tá Từ cũng hiểu: “Ồ, vậy em sẽ không đến quấy rầy, ừm... Lần này không đúng dịp, lần sau chúng ta lại đi xem phim được không?”

Bác sĩ Bạch nhìn y tá Từ: “Xin lỗi, tôi không thích xem phim lắm.”

Đã sớm nghe nói bác sĩ Bạch khoa chính hình cao ngạo khó theo đuổi nên y tá Từ bị từ chối cũng không ngạc nhiên, ngược lại càng muốn nghĩ thêm cách khác. Y tá Diệp đứng một bên sửa sang lại hồ sơ thuận tiện theo dõi toàn bộ quá trình, khinh thường nói với y tá trưởng một câu: “Tưởng

mình là cháu gái giám đốc viện là có thể lên trời chắc? Bác sĩ Bạch nhà mình không phải người như vậy đâu!”

Y tá trưởng vỗ vai cô nàng: “Đừng nói nữa!”

Bác sĩ Bạch đi qua phòng y tá rồi đến khu thang bộ, hơi hé cửa ra là có thể thấy Tần Ca ôm máy tính của anh, ngón tay linh hoạt, hết sức chăm chú.

Quả nhiên là ở đây. Anh đoán được, cũng biết người này sẽ không lên xe anh.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm 3

Buổi tối, phòng trực ban rất yên lặng, các thực tập sinh cố gắng mở to mắt, bỗng có người nói: “Tôi mời các em ăn đồ bên ngoài, muốn ăn gì nào?”

Trực đêm mà được ăn đồ bên ngoài đúng là tuyệt nhất!

Nhóm thực tập sinh sôi nổi ngoảnh lại, phát hiện là thầy Bạch vừa nói. Mọi người giật mình, nghi ngờ là mình nghe nhầm. Đến khi bác sĩ Bạch phải hỏi thêm một câu: “Ăn canh nhé?”

Có cô học trò gan lớn giờ tay: “Thầy ơi em muốn ăn canh Ma Lạt!”

Mọi người sôi nổi phụ họa: “Đúng đúng, trời lạnh thì phải ăn đồ nóng, muốn cho thêm nhiều hạt tiêu nữa!”

Bác sĩ Bạch nâng tay: “Hỏi xem mọi người bên ngoài ăn gì.”

Cô học trò chạy ra vô cùng vui mừng nói với y tá Diệp: “Thầy Bạch mời cơm!”

Y tá Diệp lão đảo suýt nữa đâm kim vào tay, bác sĩ Bạch nhà cô? Không thể nào? Nghe nói trước đây anh ấy còn không thích mọi người vừa trực đêm vừa ăn đồ mua ở ngoài cơ mà, sau đó nhóm thực tập sinh phải trốn anh để ăn mỳ.

Bác sĩ Bạch hỏi: “Có ai có số điện thoại nhà hàng không?”

Cô sinh viên đề nghị ăn Ma Lạt nói: “Để em đi gọi điện thoại.”

Bác sĩ Bạch gật đầu, nói cho tôi một bát không cay, nhiều rau dưa.

Mọi người sôi nổi cảm khái: “Thầy Bạch rất biết dưỡng sinh nhỉ!”

Y tá Diệp cảm khái: “Cho nên rất đẹp trai!”

Người giao đồ mang đồ ăn đến rất nhanh, mùi canh Ma Lạt tỏa mùi tràn ngập phòng trực ban, mọi người chia làm hai đợt vào phòng ăn bữa khuya, bác sĩ Bạch lấy ví trả tiền, sau đó đặt suất canh không cay trước mặt y tá Diệp, nói: “Suất này đưa cho Tần Ca.”

Y tá Diệp đang uống canh, nói năng không rõ ràng: “Em vừa thấy cô ấy ở khu thang bộ.”

Bác sĩ Bạch ừ, không lại đó cũng chẳng nói gì. Y tá Diệp đột nhiên hiểu ra: “Em mang đi giúp anh nhé?”

“Cám ơn.”

Y tá Diệp đẩy cửa ra: “Tần Ca, mau đỡ giúp tôi một chút, nóng quá!”

“Cái gì thế?” Tần Ca buông máy tính đi qua đón lấy.

“Hôm nay phòng trực ban có người mời mọi người ăn khuya, có thêm một phần, chị ăn đi, đừng lãng phí.” Miệng y tá Diệp đỏ lên, quá cay.

Tần Ca nói: “Tôi không ăn cay, không thì đưa cho người khác đi?”

Y tá Diệp lại ngây người, sau đó yên lặng giúp cô mở hộp ra: “Chị ăn đi, suất này không cay.”

Tần Ca vừa thấy, quả nhiên là canh suông, bên trong còn có rất nhiều rau cô thích ăn, không khách sáo nữa và nói cảm ơn. Y tá Diệp vỗ vai cô: “Ăn đi, em quay về trực.”

Lúc này đoàn người thứ hai cũng ăn xong rồi, sinh viên nam và nữ thi chơi đá bóng, ai thua thì phải dọn dẹp, bác sĩ Bạch rất vui vẻ để bọn họ đi chơi, y tá Diệp tiến lại gần nhỏ giọng báo cáo: “Ăn rồi, nhìn qua có vẻ hợp khẩu vị...”

Câu hỏi vì sao không nói với cô ấy là anh mua ghen trong lòng không dám hỏi, chỉ có thể đổi chủ đề: “Không phải trước đây anh rất ghét người khác ăn khuya à?”

Bác sĩ Bạch rời mắt khỏi di động: “Làm gì có.”

“Có mà.”

“Tôi chỉ không ăn mà thôi, đâu có cấm mọi người ăn, mọi người hiểu lầm rồi.”

“Vậy trước đây anh cũng không mời cơm, các thầy giáo khác đều mua đồ cho thực tập sinh, cho nên mọi người cảm thấy anh không thích thế.” Y tá Diệp nói.

Bác sĩ Bạch cười cười, không giải thích vì sao đột nhiên mời cơm. Y tá Diệp khẽ than trong lòng: Bác sĩ Bạch nhà mình cười lên thật là không ai bằng!

Ở khu cầu thang bộ, sau khi ăn món canh nóng xong, cả người Tần Ca đều ấm lên, cô đang một bài.

Bạch Bạch Bạch Khải: Đêm khuya làm bản thảo, có thêm một suất canh Ma Lạt, thật là ngon!

Một đám cú đêm chưa ngủ đi ăn khuya cũng bình luận hình ảnh vào trạng thái đó, Tần Ca xem vài bức, mơ mơ hồ hồ nghe thấy tiếng bước chân lại gần.

Muộn thế này còn ai nữa nhỉ?

Trong đầu Tần Ca chợt nhớ lại những câu chuyện ly kỳ của bệnh viện mà y tá Diệp mới kể với cô vài ngày trước, qua mười hai giờ thấy có người cúi đầu đi đường thì không được quay lại, nếu cửa thang máy đột nhiên mở ra nhất định phải nhìn sang bên trái... Tần Ca vốn nhát gan, lúc này cô rất muốn chạy như điên ra ngoài tìm y tá Diệp, tất nhiên là phải mang theo máy tính của mình nữa!

“Tiểu Ca ơi.” Tiếng nói ở tầng dưới làm đèn sáng, Tần Ca che ngực phát hiện người lên lầu là chú Vương.

Chú Vương với cánh tay bị treo đi lên, Tần Ca hỏi: “Chú Vương, muộn như thế này chú còn đi đâu?”

“À, không ngủ được nên đi lại một chút, không sao đâu.” Chú Vương vừa nói vừa đi qua người Tần Ca, đẩy cửa đi ra.

Tần Ca hít hít mũi, hắt xì một phát kinh thiên động địa.

Đêm nay cô không ngủ, làm bản thảo đến năm giờ sáng rồi ôm máy tính lên tầng cao nhất, đợi đến khi bên trong có tiếng ho khan, cô mới gõ cửa hỏi: “Bà ơi, bà tỉnh chưa ạ?”

Bà nội Bạch vừa nghe là cô vội vàng gọi vào, hỏi: “Sao đến sớm thế?”

Tần Ca không nói gì, chỉ ôm quần áo của bà trong tay, bà nội Bạch cười to lên, Tần Ca cũng cười theo. Lúc này cô hộ lý đến, sao cô bé này lại tới nữa rồi?

Cô hộ lý hỏi bà nội Bạch: “Bà ơi, đây là cháu gái bà à?”

Bà nội Bạch lắc đầu: “Không phải, tôi muốn con bé thành cháu dâu tôi.”

Tần Ca lo lắng ngoảnh lại nhìn, không thấy có người tiến vào mới thở phào, nhỏ giọng nói: “Bà ơi, bà thật sự hiểu lầm rồi.”

Bà nội Bạch nói: “Tiểu Ca xấu hổ à? Vậy thì sau này bà không nói nữa.”

Đang nói thì có người lớn tiếng gọi: “Bà ơi, cháu đến rồi!”

Tần Ca không cần ngoảnh lại cũng biết đây không phải Bạch Khải Gia.

Bà nội Bạch cười đến híp mắt: “Thiên Thiên, cháu đừng có làm phiền hàng xóm.”

Nói xong cảm thấy không ổn, tiếp lời: “Đừng làm phiền đến phòng bên cạnh.”

Tần Ca quay lại, thì ra là bác sĩ khoa máu gặp ở căn tin lần trước.

Cô cúi đầu cười, Thiên Thiên. Cách bà gọi thế hệ dưới thật sự rất có quy luật.

Bà nội Bạch kéo tay Tần Ca: “Tiểu Ca, đây là Thiên Thiên, nó lớn lên cùng Gia Gia, khi còn nhỏ từng nghỉ hè tại nhà bà.”

Lục Thiên cười meo meo: “Bà ơi, bọn cháu biết nhau rồi.”

Bà nội Bạch nghĩ đến gì đó, gật đầu: “Hả là thế.”

Lục Thiên cũng gật đầu, mắt đi mày lại với bà. Tần Ca giúp bà mặc quần áo, sợ lại bị Bạch Khải Gia kéo đến căn tin ăn cơm, vội vã cáo từ song không ngờ lại gặp anh ngoài cửa.

Anh đang nói chuyện với cô hộ lý, Tần Ca tựa vào vách tường định chuồn nhưng bác sĩ Bạch như có mắt sau gáy, gọi cô lại: “Em đứng đó,

không được nhúc nhích.”

Tần Ca đành phải dừng lại, Bạch Khải Gia nói chuyện xong với cô hộ lý rồi đi tới, hai người đứng mặt đối mặt, có thể nhìn thấy tơ máu trong mắt đối phương. Bạch Khải Gia mở miệng trước: “Tôi thay hộ lý khác, ngày mai bà có thể xuất viện, hộ lý mới sẽ chăm sóc bà tại nhà.”

Tần Ca gật gật đầu.

Bạch Khải Gia còn nói: “Người mới đến tôi đã gặp, rất cẩn thận nhưng làm việc hơi chậm.”

Tần Ca nói tự đáy lòng: “Vậy thì thật tốt quá.”

Bạch Khải Gia tiến lại gần hơn, cúi đầu nhìn cô, sự vui vẻ trên mặt không che giấu: “Để em chờ phải ngày nào cũng chờ bà tôi như gà mái mẹ.”

Mặt Tần Ca đỏ lên.

Có vẻ là anh thấy mệt, lấy tay chống lên tường, lại vừa vận nhốt Tần Ca trong lòng, anh nói: “Nếu cảm thấy hộ lý không tốt, vì sao không nói với tôi?”

Tần Ca vẫn chưa trả lời, anh lầm bầm: “Lần này lại sợ quấy rầy tôi, gây phiền toái cho tôi? Cho nên bản thân không ngủ, ngày nào cũng đến ư?”

Tuy anh vẫn hỏi cô nhưng trong lòng Tần Ca như có giọng nói vang lên: Thì ra cậu ấy biết rồi...

“Hay là em cảm thấy mình không tiện khoa tay múa chân trong việc nhà người khác hả?”

Tần Ca gật đầu, tai cũng đỏ lên: “Hình như mình lo hơi nhiều.”

Bạch Khải Gia cúi đầu nhìn vào mắt cô: “Không đâu, cảm ơn.”

Hôm nay Tần Ca giao bố Tần cho mẹ Tần, mang theo hai tai đỏ bồng trồn trong nhà làm bản thảo, rốt cuộc sau khi gửi bản thảo đi, cô mới đáp lại chuyện bỏ phiếu.

Bạch Bạch Bạch Khải: Song Thập Nhị, sinh nhật vui vẻ! Tranh đã vẽ xong, biên tập nói bản có chữ ký sẽ được tặng kèm, xem như là tấm lòng nhỏ của tôi. Và, xin lỗi mọi người.

Kèm theo là bức tranh của cô.

Những chữ cuối cùng, những người thật sự thích cô đều biết, cô không muốn lộ diện.

Các fan vẫn tranh cãi như trước, có người nói cô giả thần bí, có người nói cô phong cách, có người nói cô làm ra vẻ. Vài người thì tiếc nuối: Năm nay lại không nhìn thấy tên này! Nhưng đã đi cửa sau với biên tập, tôi nhất định phải giành được một bản có chữ ký, nhân tiện nhắc một câu, đây là bản đầu tiên có chữ ký.

Sau đó, dư luận đi theo hướng mọi người bàn bạc cách hối lộ biên tập “or” hiệu sách “or” chủ hiệu sách, hoặc là đồn tiền mừng tuổi chờ Taobao* bán.

* Taobao: một trang bán hàng trên Internet của Trung Quốc, giống Lazada và Tiki.

Nộp bản thảo xong, cuối cùng Tần Ca cũng hạ nhiệt, ôm gối ngồi đọc bình luận, đột nhiên có một cô em @ cô, nói cô ấy vô tình chụp được tấm hình, cảm thấy rất hợp với nhân vật trong cuốn “Yêu em nhưng không thể nói” mà cô ấy thích nhất.

Tần Ca bấm vào hình, hít một hơi dài, ngày đó cô và Bạch Khải Gia ăn cơm tại căn tin bị cô em này chụp được!

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm 4

Biên tập nhắn trên QQ: Lượng tiêu thụ tạp chí mừng sinh nhật kỳ này rất tốt, trong tay mình có một vài quà tặng của các đại thần gửi cho cậu, mình cũng thuận tiện gửi luôn cho cậu rồi. Nếu cậu muốn đáp lại thì cứ gửi vào địa chỉ của mình, mình sẽ chuyển phát nhanh cho. Haiz, thời buổi bây giờ biên tập tốt như mình hiếm lắm, phải biết quý trọng đấy.

Sau đó không lâu, Tần Ca nhận được một đồng quà tặng biên tập gửi đến, đồ ăn, đồ dùng, đồ để vẽ, cái gì cũng có. Cô lặng lẽ ký tên cho cậu em chuyển phát, cảm thán trong lòng: Đây là hậu quả của việc để lộ địa chỉ nhà...

Tần Ca nói: Cậu dám tiết lộ địa chỉ nhà và số điện thoại của mình thì mình sẽ đổi chủ khác!

Biên tập đáp lại bằng icon cười: Tiểu nhân không dám.

Tần Ca chia đồ ăn thành hai phần rồi đi xuống nhà, Trần Mẫn đang chờ cô dưới nhà, nhìn thấy cô liền chào: “Chị.”

Tần Ca chỉ muốn xoa đầu tên nhóc này, ôi chao, ngoan quá.

Cô treo một túi đồ ăn lên xe cậu, nói: “Có người cho, nhiều lắm, em ăn giúp chị một ít.”

Trần Mẫn vừa thấy cách đóng gói liền biết không phải đồ rẻ, vốn nói không cần nhưng Tần Ca không lên xe, đứng đó dạy dỗ cậu: “Em cũng

nhiều tật xấu đấy! Em gọi chị là chị, chị cho em chút đồ ăn thì có sao? Chê à?”

Trần Mẫn không dám từ chối nữa, ngoan ngoãn nói: “Cảm ơn chị.”

Tần Ca lúc này mới ngồi lên xe điện, hai người đến bệnh viện.

Hôm nay là ngày bố Tần xuất viện, tuy nói bột ở chân vẫn chưa được tháo nhưng triệu chứng lệch xương sống đã giảm đi rất nhiều, với lại, bố Tần vốn sợ nằm viện nên trước đó mẹ Tần đã tìm bác sĩ, hỏi: “Ông nhà tôi có thể xuất viện về nhà không?”

Bác sĩ Bạch xem kĩ những kết quả kiểm tra mới nhất, đồng ý.

Vì thế cả nhà họ Tần đều vui mừng, bố Tần vui mừng đến mức cả đêm trước không ngủ được!

Trần Mẫn chạy trước chạy sau giúp mẹ Tần thu dọn đồ đạc, chú Vương đang sưởi ấm, trên tay là cao thuốc cho bệnh viện tự chế, thở dài: “Ông anh, em rất hâm mộ anh.”

Bố Tần an ủi ông chú Vương: “Chú cũng sắp rồi, đừng gấp, nghe lời bác sĩ nhé.”

Tần Ca nghĩ cũng thấy thú vị, bình thường bố cô rất bướng bỉnh, đau thế nào cũng không kêu thế mà đến bệnh viện ngoan lại như trẻ con. Bác sĩ Bạch nói trị như thế nào cũng trị, khi làm vật lý trị liệu đau không chịu nổi cũng cố chịu, ngoan ngoãn làm xong một đợt trị liệu liền lấy lòng hỏi mẹ Tần xem có thể cho ông xuất viện không.

Chú Vương nói: “Ông anh đi rồi em sẽ cô đơn lắm, vì sao em luôn phải ở lại đón bệnh nhân mới đến chung phòng chứ?”

Bố Tần than thở với mẹ Tần và con gái: Tiểu Vương cũng thật là, chẳng lẽ tôi phải ở đây cùng chú ấy à? Tôi khỏi rồi đương nhiên phải về nhà.

Tần Ca cười ồm lên, quay lại thì thấy bác sĩ đứng ở cửa, bố Tần vô cùng nhiệt tình chào: “Bác sĩ Bạch!”

“Thủ tục xuất viện làm xong hết chưa ạ?” Bác sĩ Bạch hỏi.

“Xong rồi.” Bố Tần nói: “Nhà chú chuẩn bị về đây.”

Bác sĩ Bạch đi vào dặn dò vài câu, sau đó nói với Tần Ca: “Lúc tháo bột đừng đến phòng khám, cứ đến tìm tôi, trước khi đi gọi điện thoại là được.”

Bố Tần khen ngợi một câu: “Bác sĩ Bạch thật có trách nhiệm.”

Mẹ Tần cười thầm, bà không nói cho ông ấy chuyện con gái và người ta là bạn cấp ba.

Tần Ca nói: “Ừm.”

Người một nhà vừa nói vừa cười đi xuống lầu, giường bệnh khoa chỉnh hình luôn bị thiếu, lập tức có người vào nằm. Chú Vương như trước kể lại cho người mới chuyện không may của mình và sự dũng cảm khi làm phẫu thuật, cô Trần vẫn như trước một ngày ba bữa mua thức ăn nhanh về, y tá Diệp cũng như trước nói với bệnh nhân mới nằm giường 44: “Bác sĩ Bạch là bác sĩ phụ trách, tôi là y tá phụ trách, có vấn đề gì thì báo cho tôi biết.”

Xong việc, y tá Diệp đem một chiếc cặp đựng máy tính vào phòng trực ban, nói: “Tiểu Ca nhờ em đưa cho anh.”

Bác sĩ Bạch nói: “Cám ơn.”

Y tá Diệp hỏi: “Sao chị ấy không tự đưa cho anh mà lại vội vội vàng vàng nhờ em đưa giúp thế?”

“Có lẽ là quên mất.” Bác sĩ Bạch bình tĩnh nói.

Trưởng khoa Lưu đứng ở cửa ngoắc: “Tiểu Bạch cháu ra đây một chút, chú có việc muốn nói với cháu.”

Hai người đứng sau phòng trực ban nhỏ giọng nói chuyện, y tá Từ lời kéo y tá trưởng hỏi: “Chuyện gì mà thần bí thế ạ? Có phải lại giới thiệu bạn gái cho bác sĩ Bạch không?”

Y tá Diệp nói: “Tất nhiên là thế.”

Y tá Từ sốt ruột: “Cũng đâu phải giới thiệu cho chị!”

Y tá trưởng ba phải: “Không đâu, hình như là nói chuyện giường bệnh số 43, mau đi làm việc đi!”

Lúc này hai y tá gà chọi mới mỗi người một ngả.

Trưởng khoa Lưu bên kia nhỏ giọng nói: “Ông chủ bệnh nhân giường 43 đã nói chuyện với cấp trên rồi, nếu không có vấn đề gì thì để ông ta mau chóng xuất viện. Cấp trên đã bảo chú nói với cháu một tiếng, sau này đừng kê đơn thuốc nữa, ông chủ kia chưa mua bảo hiểm cho ông ta, chỉ có một phần bảo hiểm nhỏ của xe rửa đường.”

Bác sĩ Bạch nói: “Việc này cháu mặc kệ, cháu chỉ phụ trách chữa khỏi cho bệnh nhân, bây giờ bệnh nhân vẫn chưa thể xuất viện được.”

“Cái tay của ông ta chú cháu mình đều biết, có uống bao nhiêu thuốc cũng vậy thôi! Nhân lúc bây giờ người ta còn nguyên vẹn, cho về nhà đi thôi! Nếu không chúng ta cũng không thể báo cáo với cấp trên được.”

Về mặt bác sĩ Bạch rất không ủng hộ, trưởng khoa Lưu lại nói tiế: “Đây cũng là vì ông ta thôi. Bây giờ xuất viện ông chủ còn trả tiền và có phí chăm sóc, về sau nếu ông chủ buông tay mặc kệ, hai người họ phải làm sao?”

Trưởng khoa Lưu tận tình khuyên bảo, còn nói: “Tiểu Bạch, cháu từ thành phố B đến đây rèn luyện, bây giờ đã đến lúc quay về thăng chức, không cần phải làm vậy.”

Bác sĩ Bạch lại không nghe, nói: “Việc khác cháu mặc kệ, bây giờ ông ta chưa thể xuất viện được.”

“Cháu đúng là! Tiểu Bạch, cháu là bác sĩ phụ trách bệnh nhân đó, cháu mặc kệ thì ai lo?”

Bác sĩ Bạch không đứng lại nghe ông nói nữa, nhấc chân đi mất. Trưởng khoa Lưu thở dài: “Vẫn còn trẻ tuổi.”

Bác sĩ Bạch trở lại phòng trực ban, lấy máy tính ra rồi khởi động máy. Tất cả phần mềm về lúc trước download đều đã bị gỡ, anh mở trình duyệt, ngay cả lịch sử cũng bị xóa sạch sẽ, thùng rác trống rỗng, dường như nhiều ngày qua, máy tính này không có ai sử dụng.

Bác sĩ Bạch trầm mặt, lại sờ phải chiếc chìa khóa trong cặp.

Ngày hôm đó, nhóm thực tập sinh lại đi học, thầy Bạch còn giao bài tập, đề bài rất khó nên mọi người không dám lơ là, còn có vài người ngồi thảo luận với nhau. Khi tan làm, các y tá, bác sĩ bàn nhau đi ăn lẩu, bác sĩ Bạch từ chối lời mời của mọi người, nói phải về nhà với bà nội.

Cởi áo blouse đi đến bên cạnh xe, Bạch Khải Gia dùng chìa khóa Tần Ca để lại để mở cửa, cúi người ngồi vào, nhưng anh đột nhiên dừng lại.

Trên ghế phó lái, có một hộp quà được bọc cẩn thận.

Bác sĩ Bạch cả ngày chưa cười tiếng nào bỗng dừng bật cười một tiếng, lẳng lặng nhìn trong chốc lát rồi lấy điện thoại ra gửi tin nhắn: Bệnh viện chúng tôi cảm nhận hồi lộ.

Tần Ca trả lời rất nhanh: Cậu còn uống canh của mẹ mình đó!

Không hẹn gặp lại cũng không cảm ơn, chỉ để đồ vật trong xe anh.

Bạch Khải Gia tựa vào ghế xoa xoa mũi, bất an và tức giận bao phủ anh cả ngày nay, vào giờ khắc này lại biến mất hết.

Anh lái xe về nhà rồi đưa hộp quà cho bà xem, nói bố Tần Ca xuất viện, cô nhóc kia không nói gì, chỉ để lại hộp này.

Bạch Khải Gia thuận tay đưa lên miệng, dùng sức cắn, nói thầm với bà: “Cô ấy ăn không quen.”

Bà nội Bạch chia đồ ăn trong hộp làm hai phần: “Hạt điều phủ muối, lạc rang muối, lạc trộn rong biển là của cháu, hạt dẻ cười và hạnh nhân là của bà. Tiểu Ca vẫn nhớ đồ bà và cháu thích ăn, sao lại là ăn không quen được? Gia Gia, bà chỉ nói một lần, từ khi cháu bị sốt con bé đến thăm, bà để đồ ăn vào cặp sách con bé, nói đó là món cháu thích ăn, nó vẫn nhớ kỹ.”

Chỉ thấy Bạch Khải Gia nhai nhai, đột nhiên “a” một tiếng ôm lấy miệng, vẻ mặt đau đớn. Bà nội Bạch càng vui vẻ hỏi anh: “Cắn vào lưỡi à?”

Bạch Khải Gia rầu rĩ vâng một tiếng, đầu lưỡi sắp bị cắn đứt rồi. Trong miệng có mùi màu, anh lại cầm một hạt điều cho vào miệng, vị muối khiến vết thương của anh đau đớn, nhưng anh không dừng lại, mở miệng hỏi bà: “Cô mới đến không làm bà đau chứ?”

Bà nội Bạch gật đầu: “Nhưng vẫn không bằng Tiểu Ca.”

Bạch Khải Gia ồ lên: “Lần sau được nghỉ cháu sẽ dẫn cô ấy đến thăm bà.”

Nhưng việc này cũng không hề dễ, trước khi được nghỉ một ngày, bác sĩ Bạch nhắn tin cho Tần Ca: Ngày mai rảnh không?

Còn chưa nói có việc gì, đã thấy Tần Ca trả lời: Không rảnh, có chút việc rồi.

Việc gì?

Về vời một lát. Tần Ca ôm điện thoại trả lời tin nhắn, mẹ Tần đi vào gọi cô: “Mau đứng lên ăn cơm! Ngủ bao nhiêu ngày rồi, cơm cũng không ăn!”

Sau khi chạy bản thảo xong, Tần Ca tiến vào giai đoạn ngủ đông, hàng ngày không ăn không uống, chỉ có ngủ, ngủ và ngủ.

Thật ra cô cũng không bận như vậy.

Bạch Khải Gia tự hỏi một lúc, lại gửi tin: Bà nói muốn gặp em.

Tần Ca trả lời: Được, mình sẽ đến thăm bà.

Nhưng vấn đề bây giờ là có người hứa với bà là sẽ dẫn cô cùng về... Không hẹn được người ta, bác sĩ Bạch thật sự chỉ là người học việc.

Bác sĩ Bạch đỡ trán, hỏi Lục Thiên đang ăn cơm ở đối diện: “Nếu có người vẫn tránh tớ, cậu cảm thấy là vì sao?”

“Hê hê.” Lục Thiên cười: “Vậy còn tùy xem là trai hay gái.”

“Là sao?”

“Nếu là đàn ông không muốn đi cùng cậu thì cũng đúng thôi, dù sao làm gì có ai muốn đứng chung một chỗ để làm nền cho một tên đẹp hơn mình rất nhiều, như đồng tính vậy.”

“Thì ra cậu là con gái.” Bác sĩ Bạch nói.

“Tớ đang mạo hiểm, về sau có thể không kiếm được vợ, để suy trì tình anh em với cậu, cậu có hiểu hay không!”

Bác sĩ Bạch lắc đầu: “Đừng có đổ trách nhiệm cậu không tìm được vợ lên đầu tớ, à đúng rồi, mẹ cậu nói với bà tôi, sang năm sẽ bắt cậu đi xem mắt.”

“What!” Lục Thiên nhảy dựng lên: “Bây giờ là thời đại tự do yêu đương! Tết năm nay tớ không về nhà!”

“Tùy cậu.” Bác sĩ Bạch dừng một chút, hỏi: “Tại sao con gái lại trốn tớ”

Lục Thiên nói thẳng: “Tiểu Bạch, cậu cứ nói thẳng ra là Tần Ca trốn tránh cậu đi!”

“Ừ.” Bác sĩ Bạch thừa nhận thật ra đây chính là điều anh muốn hỏi.

Lục Thiên ngẫm nghĩ: “Thật ra tớ cũng không hiểu lắm vì sao cô ấy trốn cậu, dù sao trước kia các cậu...”

Bác sĩ Bạch bắt đầu thấy hối hận vì hỏi cái đồ không có khuôn phép này. Anh đứng dậy nói: “Tớ đi đây, cậu ăn từ từ.”

Khó có được một ngày nghỉ, Bạch Khải Gia bị bà nội cười tùm tùm đuổi đi chơi, anh giải thích: “Hôm nay có chút việc, cho nên cháu không hẹn Tần Ca.”

Bà nội gật đầu: “Vậy lần sau cố gắng hơn.”

Bạch Khải Gia: “.....”

Đi ra khỏi nhà, anh lái xe không mục đích trên đường, mỗi khi đi qua con đường quen thuộc luôn có cảm giác cô nhóc kia vẫn ngồi bên cạnh, buộc tóc bằng dây hình quả dâu, thường quay đầu nói chuyện với anh. Xe đi qua trung tâm thương mại, Bạch Khải Gia quay đầu lại rồi chạy vào bãi đỗ xe.

Anh đi vào cửa hàng Tần Ca đã dẫn anh đi mua quần áo, nhân viên cửa hàng lần trước vừa nhìn đã nhận ra anh, nói: “Vừa hay trong cửa hàng có đồ mới về, hôm nay anh cũng đi mua quần áo cho bà ư?”

Bạch Khải Gia gật đầu, tùy tiện chọn một vài món đồ màu sắc không quá nổi bật nhưng lại không biết cái nào thích hợp, nhân viên cửa hàng cười hỏi: “Cô bạn lần trước không đi cùng anh à? Thẩm mỹ của cô ấy rất tốt.”

Bạch Khải Gia nói: “Cố ấy bận việc.”

Nhân viên cửa hàng nói: “Lúc ấy hiểu lầm hai người nhưng hai người thực sự nhìn rất xứng đôi.”

Bạch Khải Gia ngẫm nghĩ, ngày đó cô mặc đồ như học sinh cấp ba 18 tuổi mà phong cách của anh không hề hợp với cô, vậy tại sao người khác lại thấy xứng đôi?

Tay bà bó bột nên không tiện mặc quần áo, Bạch Khải Gia cầm một chiếc áo khoác, hỏi nhân viên cửa hàng có nhớ lần trước anh mua cỡ nào không.

Nhân viên cửa hàng nhớ ra, hỏi anh: “Có màu đỏ và xanh biếc, anh muốn lấy màu nào?”

Cuối cùng Bạch Khải Gia chọn màu xanh biếc, mùa xuân sắp đến rồi, chắc hẳn bà sẽ thích màu xanh.

Sau khi xuống lầu, anh đi vào quán cà phê, đột nhiên nhận ra ngày đó anh cũng đi theo lộ tuyến này. Đẩy cửa ra, nghe thấy câu Hoan nghênh quý khách, đi chưa được mấy bước liền phát hiện trước cửa sổ sát đất có một cô gái buộc tóc đuôi ngựa, trong tay cầm một cốc sữa.

Bước chân đổi hướng, đi về phía bàn tròn kia, đặt túi quần áo vừa mua xuống đất, ngồi xuống, nói với cô gái đối diện: “Bạn nhiều việc?”

Chỉ thấy cô gái kia bị sặc, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm 5

“Sao cậu lại ở đây?” Tần Ca trợn tròn hai mắt.

Bạch Khải Gia thả lỏng người dựa vào ghế, hai tay lồng vào nhau: “Lẽ ra tôi mới là người hỏi sao em lại ở đây chứ!”

Tần Ca đứng lên: “Cậu, cậu muốn uống sữa không? Mình đi mua.”

Cô vội vội vàng vàng trốn đi, Bạch Khải Gia dọn đồ của cô rồi cũng đi theo. Nhân viên bán hàng đứng sau máy tính tiền chờ Tần Ca chọn đồ uống, đầu óc Tần Ca hiện giờ đang loạn cào cào, rõ ràng nói là mua sữa cho Bạch Khải Gia nhưng lại nhìn các loại cà phê mà không có chủ ý gì.

Nhân viên bán hàng lại thấy một người đàn ông đẹp trai đi đến phía sau cô gái, nói bên tai cô: “Tôi không uống, đi thôi.”

Cô gái còn chưa kịp phản ứng, đã bị người ta khoác vai kéo ra ngoài. Hai người đứng ở cửa, người đàn ông vắt chiếc áo khoác màu hồng nhạt trên tay mình lên vai cô gái, sau đó uống một ngụm trong cốc sữa của cô gái.

Người đàn ông kia cầm túi xách và khăn quàng của cô gái đi trước, còn cô gái mặc áo khoác rồi vội vàng đuổi theo sau, nhân viên bán hàng hỏi đồng nghiệp bên cạnh: “Chuyện gì thế nhỉ?”

“Người yêu cãi nhau thôi mà.”

Bạch Khải Gia dừng lại chờ Tần Ca, không hỏi nữa, chỉ nói: “Còn muốn đi đâu không?”

Tần Ca lắc đầu: “Mình muốn về nhà.”

Anh nói: “Tôi đưa em về.”

Sau đó anh lại cười: “Tần Ca, em định nói là em sẽ gọi xe chứ gì?”

Tần Ca nói: “Vậy làm phiền cậu.”

Khi Bạch Khải Gia lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, anh bị ánh mặt trời bao phủ, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt Tần Ca rực rỡ ánh vàng, tóc cũng ánh lên màu vàng.

“Nhà em vẫn ở chỗ cũ à?” Anh hỏi.

Tần Ca nói: “Mình chuyển nhà rồi.”

“Đi đường thế nào?”

“Cứ đi thẳng trước đi, mình sẽ chỉ đường cho cậu.”

“Ừm.”

Nhưng một đường này cũng không thuận lợi, lần thứ hai Bạch Khải Gia không nghe theo chỉ dẫn của Tần Ca, đi ngày càng xa nhà cô. Tần Ca bất lực hỏi: “Cậu cố ý phải không?”

Bạch Khải Gia không hé răng... Tức là cũng không phủ nhận.

“Rốt cuộc cậu muốn đưa mình đi đâu đây?”

Bạch Khải Gia đáp: “Chỉ là muốn em ngồi trong xe lâu hơn thôi.”

Tần Ca: “.....”

Anh quay đầu ở ngã rẽ trước, Tần Ca không biết nên nói gì nên chỉ có thể im lặng để mặc anh lái xe, nhưng phong cảnh bên đường ngày càng quen thuộc, cô nắm chặt tay trong túi.

Xe dừng trước một khu chung cư, Bạch Khải Gia hỏi Tần Ca: “Đây là nhà em đúng không?”

“Sao cậu biết?”

Anh không nói, chỉ lái xe đi thêm một đoạn, dừng ở một nơi có vẻ yên lặng rồi tắt máy.

Không khí trong xe trở nên im lặng, Bạch Khải Gia nói: “Tôi trở về một năm nay cơ bản không đi đâu cả, được một ngày nghỉ cũng chỉ ở nhà với bà nửa ngày, sau đó ra ngoài đi tìm em.”

Tần Ca vẫn đang cúi đầu bỗng nhiên ngẩng lên: “Cậu...”

“Tiệc chia tay ngày tốt nghiệp đêm đó là tôi đưa em về nhà.” Bạch Khải Gia nói xong quay đầu nhìn về phía Tần Ca: “Chắc hẳn em cũng không quên đâu nhỉ?”

Tần Ca mơ hồ không rõ: “Ồ, thế à? Mình quên thật rồi.”

“Em vẫn nhớ.” Bạch Khải Gia chắc chắn: “Nếu không lần đầu tiên gặp nhau ở bệnh viện, em sẽ không giả vờ, làm như không quen tôi.”

“Ngày đó mình thật sự...”

Bạch Khải Gia nâng tay xoa đầu cô: “Được rồi, em thật sự không biết nói dối đâu.”

Tần Ca đành phải yên lặng.

“Mỗi lần tôi đều đợi dưới nhà em đến tối.” Anh nói xong, tay trượt từ đỉnh đầu Tần Ca xuống, nghịch chiếc đuôi ngựa của cô: “Em không đi Mỹ, đổi số điện thoại, email và QQ cũng không tìm được em, tôi chỉ có thể đến nhà em chờ. Đáng tiếc tôi lại không biết em ở tầng mấy, nhà số mấy, mỗi lần đến chỉ biết chờ như vậy, cảm thấy có duyên sẽ gặp được nhau.”

“Chờ người thời điểm ta sẽ tưởng, nếu tiếp theo giây người liền theo xuất hiện ở đầu ngõ hoặc là thang lầu gian, ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Khi chờ em, tôi sẽ nghĩ, nếu sau đó em xuất hiện ở đầu ngõ hoặc ở cầu thang, tôi nên làm gì bây giờ?”

“Giữ em lại đánh một trận hay là cãi nhau một trận hay là nghe em giải thích?”

“Sau đó tôi quyết định, trốn đi nhìn em một cái là tốt rồi.”

“Tôi nghĩ em đột nhiên làm như vậy là có nguyên nhân.”

Làm như vậy, làm gì?

Cô gái tên Tần Ca đột nhiên biến mất khỏi nhân gian, tìm thế nào cũng không thấy.

“Chắc hẳn em không muốn nói cho tôi biết nên mới trốn tránh tôi. Tôi cũng không cần đáp án, chỉ cần nhìn em một cái là được rồi.” Anh nói.

Mắt Tần Ca đỏ ửng nhưng không thể biện minh cho chính mình, cô cũng không biết sẽ có người làm những việc như vậy vì cô. Cô nghĩ mình thất hứa sẽ khiến anh tức giận đến mức không bao giờ muốn gọi cái tên Tần Ca này nữa.

“Nhưng tôi đợi thế nào cũng không gặp được em, tôi bắt đầu lo lắng.” Bạch Khải Gia đặt tay lên chiếc dây buộc tóc hình dâu: “Có một ngày tôi

hỏi thăm một bà, tôi nhận ra bà ấy, lần nào đến tôi cũng thấy bà ấy dẫn cháu xuống dưới chơi.”

“Nhưng bà ấy nói nhà họ Tần đã dọn đi từ rất lâu rồi.”

“Bà ấy nói em không còn ở đó, bà ấy cũng không biết em dọn đi đâu.”

“Lúc đó tôi nghĩ có lẽ đời này sẽ không gặp lại em được nữa.”

“Cho đến ngày đó tôi nhìn thấy bố em trong phòng cấp cứu.”

Im lặng một lát, Bạch Khải Gia lại tiếp tục: “Tôi nhận ra chú ấy.”

Tần Ca đỏ mắt nhìn anh, không hiểu.

“Buổi tối hôm đó.” Anh nói.

Tim Tần Ca đập mạnh, mấy ngày nay cô tránh nể, sợ hãi anh nhắc tới buổi tối ngày đó.

Bạch Khải Gia nói: “Tuy đã rất lâu rồi nhưng tôi vẫn nhớ rất rõ, ngày đó tôi hôn em chỗ cột điện cuối con phố nhà em, chú cầm một cái gậy nện vào vai trái tôi, về nhà tôi phải xoa rượu thuốc nửa tháng.”

Tần Ca cố gắng bình tĩnh lại, lại nghe anh nói tiếp: “Đó là lần đầu tiên tôi hôn một cô gái.”

Trước khi tốt nghiệp đã muốn làm thế, vẫn cố nhịn đến ngày đó.

“Chú đuổi theo tôi nửa con phố, cả đời này tôi cũng không quên được.”

Bạch Khải Gia tháo dây an toàn tiến lại gần cô, nhìn vào mắt Tần Ca: “Tôi muốn biết em có quên hay không, nếu không phải chỉ có mình tôi vẫn nhớ thì tốt quá.”

Ánh mắt kia sáng ngời, Tần Ca không tránh được, có một vài hình ảnh không thành thật hiện ra. Buổi tối ngày tổ chức tiệc chia tay, anh đưa cô về nhà, cái nóng bức ngày hè bị cơn gió đêm thổi tan, anh hỏi cô đã có điểm thi chưa, cô gật đầu, cười đầy vui vẻ. Thấy cô cười, anh thở phào, nói: “Mình biết cậu sẽ không gặp vấn đề gì mà.”

Khi đó, cô vẫn chưa tiếp xúc nhiều với xã hội, hỏi anh: “Bạch Khải Gia, có phải nơi đó rất lớn không?”

Anh gật đầu: “Lớn hơn ở đây! Nhưng đừng sợ, mình sẽ chăm sóc cậu.”

Ngày đó bọn họ đều uống rượu, cô đứng trên đường nói với anh: “Bạch Khải Gia, cậu về đi, hôm nay cảm ơn cậu đã đưa mình về.”

“Tần Ca.” Anh gọi cô lại.

“Ồi?” Cô dừng lại quay đầu nhìn anh.

Anh chạy đến trước mặt cô, trong trí nhớ là cây cột điện cuối cùng, anh nói: “Ngày mai mình bay rồi.”

Sau đó anh hôn cô.

Lúc đầu chỉ dám chạm môi cô, cô mơ mơ màng màng cảm thấy anh cầm tay mình, lòng bàn tay cô đầy mồ hôi, đặt lên tim anh. Anh chậm rãi tiến sâu, cúi người mút lấy, tim cô như muốn bay lên, học theo anh, cũng cẩn thận mút lấy.

“Mình không nhớ gì cả.” Tần Ca nói.

Bạch Khải Gia im lặng một lát, chiếc xe vốn mở cửa nhưng giờ khắc này lại làm cho Tần Ca cảm thấy chật chội, cô năn nỉ: “Mình muốn đi về.”

“Không nhớ cũng không sao.” Bạch Khải Gia nhẹ nhàng nói: “Từ giờ trở đi em không quên gì là được.”

“Ừm, sẽ không quên, cảm ơn cậu đã chăm sóc bố mình.”

“Tần Ca, thật ra hôm nay anh nói nhiều như vậy là muốn nói với em, nhiều năm nay anh vẫn...”

“Bạch Khải Gia!” Tần Ca ngắt lời anh: “Có thể để mình xuống xe không?”

Cô nhìn thấy gần như trong khoảnh khắc, ánh mắt Bạch Khải Gia hiện lên vẻ bi thương.

Anh đứng dậy kéo dần khoảng cách, bấm nút mở cửa, Tần Ca mở cửa xe đi ra như chạy trốn.

Haizz! Người đàn ông trong xe cúi đầu, anh vẫn quá vội vàng sao?

Tần Ca cố gắng chạy vào khu chung cư đến mức không đi nổi nữa, cô ngồi xổm bên một gốc cây rất lâu. Lũ trẻ vừa tan học về thấy cô gái ngồi bên gốc cây thì xì xào bàn tán, Tần Ca vùi mặt vào trong khăn quàng cổ, đau đến mức không thể đứng lên được.

Đột nhiên trước mắt xuất hiện một ống quần phẳng phiu, người này ngồi xổm xuống kéo cô vào lòng: “Anh sợ lần này em lại biến mất khỏi thế giới lần nữa, cho nên anh muốn nói xong những điều muốn nói.”

“Bạch Khải Gia...” Tần Ca gọi anh, mặt ló ra từ chiếc khăn quàng cổ.

“Em sao vậy?” Đặc tính của nghề bác sĩ khiến anh cảnh giác.

Giọng Tần Ca yếu ớt: “Mình đau bụng quá.”

“Anh bế em lên nhà.”

Tần Ca lại lắc đầu.

Bạch Khải Gia không nói hai lời liền bế cô đứng lên rồi chạy về phía xe ô tô. Ghế sau của xe vẫn còn đặt chiếc đệm hơi, Tần Ca nằm lên đó, Bạch Khải Gia quỳ bên cạnh, đầu anh chạm nóc xe, chân tay không có chỗ để.

“Bắt đầu từ bao giờ?”

“Không biết.” Cuộc trò chuyện vừa rồi khiến cô không còn cảm giác đau.

Bạch Khải Gia giúp cô gập đầu gối, đặt tay lên bụng cô. Khi sờ đến một nơi, Tần Ca kêu đau.

“Trước kia em đã phẫu thuật cắt ruột thừa chưa?”

“Chưa.” Tần Ca nghiêng người cuộn tròn mình, cắn răng để không kêu thành tiếng.

“Bây giờ anh sẽ đưa em đến bệnh viện!”

May là đi đường không bị tắc đường, sau khi đến bệnh viện, Bạch Khải Gia bế cô lên tầng năm – khoa ngoại. Họ có chuyên môn riêng, lúc này anh không thể tự mình chữa trị cho cô.

Trưởng khoa ngoại họ Thái, nhận ra anh là bông hoa của khoa chinh hình tầng dưới, bình thường khó thấy anh tươi cười, lúc này trên mặt lại không có chút biểu cảm nào, trực tiếp kéo ông đi đến giường bệnh tầng thêm trên hành lang.

“Người nhà bị bệnh à? Sao lại vội vã thế?” Trưởng khoa Thái vội đeo kính lật người bệnh lại.

Nhìn kĩ thì, ôi, là một cô gái!

“Nghĩ là viêm ruột thừa.” Bạch Khải Gia nói xong cúi người nói bên tai Tần Ca : “Chúng ta đến nơi rồi, anh ở đây, đừng sợ.”

Trưởng khoa Thái nhìn thấy tư thế này liền đoán được 80-90%, dùng tay sờ vài cái, nói với Bạch Khải Gia: “Là viêm ruột thừa cấp, phẫu thuật đi.”

Tần Ca vừa nghe phải phẫu thuật liền lo lắng, nước mắt chảy ra, vừa lúc rơi vào lòng bàn tay Bạch Khải Gia. Nước mắt của cô nóng hổi, như đánh vào lòng anh, anh điều chỉnh tâm trạng rồi bắt đầu thảo luận phương án trị liệu với trưởng khoa Thái, hỏi xem có thể mổ thăm mý không, trưởng khoa Thái nói: “Cháu giúp cô bé đi văn phòng ký giấy, người nhà có đến không?”

Bạch Khải Gia muốn bế Tần Ca đi nhưng Tần Ca cản anh, cố gắng nói: “Mình tự đi được.”

Đây là bệnh viện, cô sợ ảnh hưởng đến anh.

Bạch Khải Gia biết cô nghĩ gì, đành phải giúp cô ngồi xuống, trưởng khoa Thái đẩy kính và nói: “Trước khi phẫu thuật tôi muốn hỏi vài vấn đề, có bạn trai không?”

Nói xong ông nhìn Bạch Khải Gia.

Bạch Khải Gia đờ người, không biết vì sao phải hỏi câu này.

Trưởng khoa Thái giải thích: “Bây giờ khoa ngoại chúng tôi gặp tình huống này phải hỏi rõ ràng, bởi vì nhiều cô gái có thai ngoài tử cung lại nghĩ mình bị viêm ruột thừa, đến khi mở ổ bụng ra mới biết là nhầm lẫn.”

“Không có !” Tần Ca đã sắp không ngồi nổi, chỉ có thể đè chặt bụng trả lời bác sĩ.

Trưởng khoa Lưu hỏi lại: “Thật không? Cô gái cháu không phải xấu hổ, việc này liên quan đến sức khỏe của cháu, bệnh gì thì trị cách nấy, thai ngoài tử cung sẽ làm xuất huyết nghiêm trọng.”

“Thật sự chưa có.” Lúc này là Bạch Khải Gia nói thay cô.

Trưởng khoa Lưu ồ lên trong lòng: Thì ra còn chưa theo đuổi được.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm 6

Câu hỏi tiếp theo là: Có tiền sử bệnh gì không? Có dị ứng thuốc gì không?

Trước khi trả lời, Tần Ca nói với Bạch Khải Gia: “Cậu đi ra ngoài chờ mình.”

Bạch Khải Gia khó hiểu mà anh cũng không muốn rời khỏi cô gái đứng cũng không vững này.

Tần Ca cố chịu đau không nói gì, Bạch Khải Gia biết anh đứng đây chỉ kéo dài thời gian của cô nên đành đi ra ngoài.

Tần Ca nói vài chữ, giọng nói cực kỳ nhỏ nhưng rất bình tĩnh, như khắc vào đá, như đã trải qua muôn vàn thử thách.

“Chú biết rồi.” Trưởng khoa Thái ghi vài chữ lên giấy.

Sau khi ra ngoài, Tần Ca nói với Bạch Khải Gia: “Chỉ là phẫu thuật nhỏ, đừng nói với bố mẹ mình. Phiền cậu tìm giúp mình một hộ lý, cảm ơn.”

Bạch Khải Gia theo bản năng định phản đối, dầu là phẫu thuật nhỏ thì cũng là động dao kéo, sao có thể giấu bố mẹ được?

Nhưng lời lên đến miệng lại thành: “Ừm.”

Tần Ca được y tá dẫn đi thay đồ, Bạch Khải Gia chờ ngoài cửa, trưởng khoa Thái vỗ anh: “Chú sẽ đứng mổ, đừng lo lắng.”

Bạch Khải Gia nói: “Cảm ơn chú.”

Trưởng khoa Thái nói: “Cháu đi làm thủ tục đi, đừng để chú khó xử là được.”

Bạch Khải Gia gật đầu, nhận đơn xin nằm viện trưởng khoa Thái đưa cho, trên đó viết tên, giới tính, ngày sinh, ngày nhập viện và...

Bạch Khải Gia nhìn vào cột tiền sử bệnh, đột nhiên kéo bác sĩ Thái lại, bác sĩ Thái đẩy kính mắt: “Cháu cũng không biết à?”

“Vâng... Cháu cũng không biết.”

Bác sĩ Thái dừng lại hỏi anh: “Vậy làm sao bây giờ?”

Lúc này, Tần Ca đi ra từ bên trong, đoạt tờ đơn trong tay Bạch Khải Gia, khi nói chuyện mồ hôi vẫn lăn từ thái dương xuống: “Tự mình đi làm thủ tục...”

Y tá giữ chặt cô: “Chị không thể đi, chị nằm xuống để tôi truyền dịch cho.”

Tần Ca nói: “Tôi sẽ lên nhanh thôi, có được không?”

Bạch Khải Gia buông tay ra, nói với y tá: “Vậy phiền cô dẫn cô ấy đi làm thủ tục.”

Chỉ thấy Tần Ca cong người như con tôm bước đi khó khăn, trưởng khoa Thái nói với Bạch Khải Gia: “Ba giờ chiều phòng phẫu thuật sẽ trống, tạm thời không có giường bệnh nên chú sẽ tìm chỗ yên tĩnh đặt giường cho cô bé nghỉ ngơi một chút. Đừng ăn gì, những việc khác cháu đều biết rồi.”

“Cám ơn chú ạ.”

Thời gian còn lại trước khi làm phẫu thuật, Tần Ca đều nằm trên giường đặt thêm trên hành lang, đau đến mức người đầy mồ hôi. Bạch Khải Gia ngồi bên cạnh cô không nói lời nào, chỉ ôm cô từ phía sau, bàn tay đặt trên bụng cô, nghe cô cắn răng chịu đựng, thì thoảng còn kêu đau.

Tần Ca đau đến mức không muốn gì, không quan tâm gì nữa, dường như có một cây gậy đang quấy trong bụng cô, cô chỉ hy vọng có người cho cô một dao, để cô chết một cách thoải mái.

Lúc này có người đi qua, đột nhiên dừng lại nghi hoặc thốt lên: “Tiểu Bạch?”

Bạch Khải Gia ngẩng đầu, thì ra là Lục Thiên. Sớm nghe nói cậu này thích chị y tá ba mươi còn chưa lấy chồng ở tầng trên, quả nhiên cũng chịu khó lên đây.

Lục Thiên choáng váng, lúc Bạch Khải Gia ngẩng đầu lên hốc mắt đỏ bừng, trong lòng ôm em gái Tần Ca mới gặp lần trước.

“Làm sao vậy?” Anh hỏi.

“Viêm ruột thừa.” Giống như lửa khách trên sa mạc vừa mở miệng cổ họng như bị cát đá làm hồng luôn rồi.

“Vậy... Vậy...” Lục Thiên vậy lâu lắc cũng không biết nên nói gì.

“Cậu đi đâu thì cứ đi đi.” Bạch Khải Gia nói.

“Ừ được.” Lục Thiên vòng vo: “Vậy buổi tối tới đến thăm.”

Bạch Khải Gia không nói gì, Tần Ca kêu đau một tiếng, một tay đập lên giường, anh yên lặng xoa bàn tay ấy.

Vất vả đợi đến ba giờ chiều, khi được đẩy vào phòng phẫu thuật, Tần Ca đã không còn sức kêu đau nữa rồi, chỉ có thể chịu đựng cảm giác bụng bị đảo lộn, xe đẩy dừng trước cửa phòng phẫu thuật, Bạch Khải Gia ngồi xổm xuống nhìn Tần Ca, khuôn mặt cô trắng xanh, nhưng vì cố gắng chịu đau nên hơi hồng, thoạt nhìn khí sắc rất tốt, anh nói: “Đừng sợ.”

Từ đầu đến giờ Tần Ca chưa hề kêu sợ, đến lúc này vẫn nói: “Mình không sợ.”

Cửa phòng phẫu thuật mở ra, xe được đẩy vào, sau đó cửa đóng lại, đèn sáng lên. Bạch Khải Gia đột nhiên chạy ra ngoài, lấy thẻ nhân viên quét ở lối vào của nhân viên trên tầng này, lấy ra một bộ quần áo phẫu thuật.

Thay quần áo, trở lại nơi khử trùng, tranh thủ từng giây, anh đứng bên ngoài phòng phẫu thuật số Hai. Trong phòng đang bận rộn chuẩn bị, trưởng khoa Thái giơ hai tay đứng bên Bạch Khải Gia, hỏi: “Muốn vào à?”

“Không hợp quy định.”

“Vậy đứng đây xem một chút đi.”

“Vâng.”

Vẫn thường nhìn thấy bệnh nhân cởi sạch nằm dưới đèn mổ, nhưng lần này Bạch Khải Gia lại không bình tĩnh được. Anh thấy Tần Ca nghe lời nằm nghiêng người, thấy bác sĩ gây tê tiêm vào thắt lưng cô, thấy cô dần dần mất ý thức được y tá đặt nằm thẳng, thấy trên đùi cô có vài vết sẹo.

Trưởng khoa Thái nhận dao phẫu thuật, lưỡi dao vừa lạnh vừa sắc hạ xuống dưới con mắt của Bạch Khải Gia, bụng Tần Ca để lộ trong không khí, trong chớp mắt khi hạ dao, Bạch Khải Gia quay đầu rũ mắt không dám nhìn. Chỉ nghe thấy trưởng khoa Thái nói y tá chuẩn bị dẫn lưu, nghe thấy Tần Ca tỉnh lại giữa chừng kêu lạnh, nghe thấy trưởng khoa Thái dùng

giọng điệu thoải mái nói chuyện với cô: “Cô bé, chú phẫu thuật cho cháu không phải lo lắng đâu.”

Bạch Khải Gia lo cô sẽ cảm thấy đau, nhìn qua thấy trưởng khoa Lưu vừa nói vừa nháy mắt với bác sĩ gây tê, bác sĩ gây tê lại tiêm vào thắt lưng Tần Ca, Tần Ca từ từ nhắm mắt lại.

Nhưng anh cũng nhìn thấy, ổ bụng cô đã được mở, trưởng khoa Thái cầm ống hút bên trong, y tá đang chuẩn bị kim chỉ.

Bạch Khải Gia chống vào tường tiến lại gần hơn, anh đang choáng vì thấy máu, mặc dù anh không hề bị bệnh sợ máu.

Có bác sĩ đi qua chào anh: “Bác sĩ Bạch, anh nhìn gì đó?”

Bạch Khải Gia không thể nói được, chống tường đi khỏi.

Anh không dám nhìn, chưa bao giờ như vậy.

Anh thay quần áo rồi đi ra chờ ngoài phòng phẫu thuật, phẫu thuật bắt đầu từ ba giờ chiều và kết thúc lúc năm rưỡi, trưởng khoa Thái đi ra nói với anh: “Trong bụng đầy mủ, may là đưa đến kịp thời! Chú có để một chỗ để cầm ống dẫn lưu, cháu ở đây chờ cô bé ra nhé, chú đi xem có giường bệnh không.”

Bạch Khải Gia cảm ơn, chỉ chốc lát sau Tần Ca được đẩy ra, cô vẫn còn ngủ, im lặng khiến người khác đau lòng. Bạch Khải Gia đi theo xe đẩy trở lại tầng năm, phát hiện y tá đã chuẩn bị xong giường bệnh.

Y tá nói: “Vừa hay lúc chiều có bệnh nhân chuyển viện, trưởng khoa Thái đã nói giữ lại giường bệnh cho anh.”

Đó là phòng bệnh dành cho tám người, vào bệnh viện thì cũng không nên soi mói quá, cả nam lẫn nữ nằm cùng phòng, mỗi giường đều có rèm

ngăn cách. Vài người cùng nhau đặt Tần Ca lên giường, cô nhắm mắt như muốn tỉnh lại, Bạch Khải Gia nhẹ nhàng vỗ cô, Tần Ca mới thả lỏng.

Bấy giờ đúng thời gian ăn cơm tối, cô giường bên cạnh tò mò hỏi: “Vợ cháu bị sao thế? Vừa phẫu thuật à?”

Bạch Khải Gia nắm bàn tay lạnh lẽo của Tần Ca: “Viêm ruột thừa.”

“Bệnh không nghiêm trọng, sẽ khỏe lại nhanh thôi, đừng lo lắng.” Bà ấy nói.

Bạch Khải Gia gạt đầu, sửa sang lại tóc cho Tần Ca sau đó hôn lên đôi môi trắng bệch của cô. Cô giường bên vốn vẫn nhìn họ cũng tránh đi, cô con gái học trung học của bà đeo cặp sách đi vào vừa hay nhìn thấy, miệng há rất lớn. Bạch Khải Gia đặt ngón tay lên môi, cô học sinh trung học cười che miệng lại, bị mẹ kéo đến bên cạnh không cho nhìn.

Lục Thiên mua đồ ăn mang lên, thấy Bạch Khải Gia vẫn không nhúc nhích ngồi đó canh giữ thì an ủi: “Chúng ta đều biết phẫu thuật cắt ruột thừa không phải phẫu thuật lớn, đừng lo lắng quá thế, ăn chút gì đi.”

Sau đó nhìn xung quanh một chút, nhỏ giọng hỏi: “Sao không ở phòng riêng?”

Bạch Khải Gia lắc đầu: “Còn lâu cô ấy mới đồng ý.”

“Cũng đúng.”

“Đây là giường số 35, chắc chắn cô ấy sẽ thích.”

“Vì sao?”

“Cô ấy để ý.” Bạch Khải Gia nhìn Tần Ca, 3 là số may mắn của cô ấy, 5 là phúc, bây giờ chắc hẳn cô sẽ hài lòng nhỉ?

Lục Thiên không quen với một Bạch Khải Gia như vậy, hỏi: “Cậu không sao chứ?”

“Lục Thiên.”

“Ừ?”

“Tớ không dám nhìn cảnh cô ấy được phẫu thuật.” Bạch Khải Gia nhẹ nhàng nói.

Đôi tay bận rộn của Lục Thiên dừng lại, không thể tin được.

“Thật đấy.” Anh nói.

Rất ít người có thể đối mặt với sống chết của người thân, bây giờ Lục Thiên mới biết, thì ra cô gái này lại quan trọng đối với Bạch Khải Gia như vậy.

Tần Ca ngủ suốt hai giờ, khi tỉnh lại trời đã tối đen, bên cạnh không có ai, cô há miệng, không biết nên gọi ai, bỗng thấy khuôn mặt Bạch Khải Gia lộ ra ở đuôi giường, anh nói: “Đừng nhúc nhích, anh đến đây.”

“Cậu đang làm gì vậy?” Tần Ca hỏi.

Khi anh đứng lên trong tay cầm một chiếc chậu rửa mặt màu hồng, nói: “Mua vài đồ dùng hàng ngày cho em.”

“Cậu không đi à?” Tần Ca thì thào.

“Ừm.”

“Ồ.” Tần Ca hít hít mũi, nói: “Mình tìm điện thoại.”

Anh lấy từ trong túi ra, hỏi: “Gọi về nhà à?”

“Ừ.”

Điện thoại được kết nối, Tần Ca cố gắng tỏ ra vui vẻ: “Mẹ ơi, con phải đi công tác, cần đến thành phố B ký sách, vốn không muốn đi nhưng tạt chí cứ nài nỉ nên con lại phải đi gấp.”

Mẹ Tần hỏi cô phải đi mấy ngày, Tần Ca nhìn Bạch Khải Gia. Bạch Khải Gia gơ tay, Tần Ca nói: “Biên tập bảo con ở đó chơi vài ngày, không về ngay đâu, chắc phải nửa tháng.”

Mẹ Tần lải nhải cô không mang theo gì, đi gấp quá, Tần Ca nói: “Đồ gì cũng có rồi, mẹ yên tâm đi.”

Con gái cũng đi rồi, mẹ Tần cũng chỉ có thể yên tâm, hơn nữa xưa nay con gái yêu của bà rất nghe lời. Bà không ngờ con gái luôn ngoan ngoãn lại phải vào viện phẫu thuật, sợ họ lo lắng nên không dám về nhà.

Nói chuyện điện thoại xong cuối cùng Tần Ca cũng thở phào, vừa nhắc mắt lên thì thấy Bạch Khải Gia vẫn nhìn cô, nói: “Hành động được đấy.”

Tần Ca không hé răng, nhắm mắt lại không nhìn anh.

Bạch Khải Gia lại ngồi bên cạnh cô, nghịch một lọn tóc của cô, nói: “Đói không? Em vẫn chưa ăn cơm được, có khát không? Thật ra cũng không thể uống nước.”

Tần Ca mở mắt ra, lúc này những người khác trong phòng bệnh đều đã nằm im trên giường, Tần Ca nói nhỏ, giọng nói có sự kiên quyết và chua xót: “Cậu biết rồi phải không?”

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm 7

Tần Ca mở mắt ra, lúc này những người khác trong phòng bệnh đều đã nằm im trên giường, Tần Ca nói nhỏ, giọng nói có sự kiên quyết và chua xót: “Cậu đều biết rồi à?”

“Ừm.” Bạch Khải Gia gật đầu, giọng điệu vẫn bình thản như mây: “Ngủ đi, có chuyện gì nói sau.”

Tần Ca lo lắng nhưng không biết bắt đầu nói từ đâu, cô chỉ có thể nhắm mắt lại, kéo chăn trùm kín mặt. Trước mắt toàn bộ là màu đen, cô không dám cử động chút nào, sợ động đến vết thương, tuy nằm thẳng rất mỏi nhưng cô vẫn không thẳng nỗi cơn buồn ngủ kéo đến. Bạch Khải Gia đợi đến khi đèn tắt mới kéo chăn trên mặt Tần Ca xuống, anh chăm chú nhìn cô trong bóng tối, sự bình tĩnh vừa rồi hóa thành hư không, anh không muốn lộ ra lo lắng với người khác.

Nửa đêm về sáng, chai thuốc hạ sốt của Tần Ca cũng được truyền xong, Bạch Khải Gia không gọi y tá mà tự mình rút kim trên mu bàn tay cho cô. Anh cầm một chiếc chai không đi ra ngoài, nói với y tá: “Phiền cô để ý giường số 35 giúp tôi một lát, tôi sẽ quay lại ngay.”

Y tá biết anh là bác sĩ tầng dưới, gật đầu đồng ý.

Bạch Khải Gia đi xuống tầng bốn, khi anh đi vào phòng trực thì bác sĩ trực đang ăn mỳ tôm, muốn trốn cũng không kịp. Bác sĩ Bạch mượn máy tính, ngón tay gõ vài phím, trên màn hình hiện ra bệnh án của bệnh nhân tên là Tần Ca.

Tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng khi nhìn thấy tận mắt, anh vẫn hết sức kinh ngạc.

Tối nay y tá Từ trực ban, lại nhìn thấy bác sĩ Bạch vốn được nghỉ lại ở đây, vội vàng chạy đến thân thiết hỏi: “Bác sĩ Bạch, sao anh lại ở đây? Có chuyện gì à?”

Bạch Khải Gia nhanh tay tắt màn hình, nói: “Bỗng dưng nhớ ra có việc chưa làm nên kiểm tra lại.”

Y tá Từ hỏi thêm: “Anh có vợ không? Em có vài vấn đề muốn hỏi một chút, là về...”

“Để hôm khác đi.” Bạch Khải Gia đứng lên ngắt lời cô ta: “Tôi phải về rồi.”

Anh lo cho Tần Ca nên lại vội vàng chạy lên tầng năm, vén rèm che lên thấy cô chưa tỉnh mới thở phào, y tá phụ trách đi đến nói: “Không sao đâu, tôi vẫn trông cô ấy.”

“Cám ơn.”

Từ này hôm nay anh nói nhiều lần lắm rồi.

Trời còn chưa sáng Tần Ca đã tỉnh, vừa mở mắt ra đã thấy Bạch Khải Gia ngồi ở đầu giường nhìn mình không chớp mắt, anh hỏi: “Đau lắm hả?”

Tần Ca lắc đầu: “Không đau.”

Cô chống tay xuống mép giường cố gắng ngồi dậy, vết thương ở bụng như muốn vỡ ra. Cô ngừng lại, sợ đến mức không dám hô hấp, sau đó thử đặt chân xuống dưới. Bạch Khải Gia nhìn là hiểu, hai tay đặt ở dưới cánh tay cô rồi nhắc cô lên, cẩn thận tránh chỗ phẫu thuật.

Anh đặt tay cô lên vai mình, sau đó ngồi xổm xuống, giúp cô đi giày.

“Vịn vào anh.” Anh nói.

Tần Ca giậm giậm chân, dựa vào ánh sáng yếu ớt từ phòng y tá để nhìn người ngồi dưới đất. Anh cao mà lại ngồi thấp như thế, lưng to rộng, cúi đầu cầm mắt cá chân của cô.

Sức của anh hơn cô nhiều, giờ khắc này trong lòng cô anh đã không còn là cậu thiếu niên khi xưa mà là một người đàn ông chân chính. Không biết anh chuẩn bị dép vải bông, rất vừa vặn, lông bên trong dép chạm vào lòng bàn chân, khiến người ta cảm thấy yên ổn.

“WC ở bên kia.” Anh đứng lên chỉ về một phía, một tay đỡ cô.

“Ừm.” Tần Ca đáp lời, từng bước một gian nan đi về hướng đó.

Bạch Khải Gia bật đèn cho cô, nhà vệ sinh nho nhỏ mà có đến hai người chen chúc, anh xoay người cũng khó. Anh không đi, cúi đầu nhìn Tần Ca và nói: “Anh ở ngay bên ngoài, đứng lên chậm thôi, không được thì gọi anh.”

Tần Ca ngồi trên bồn cầu, cảm thấy chính mình cũng rất dọa người.

Nhưng tất cả đều đã xảy ra. Tần Ca kéo quần áo bệnh nhân lên xem chỗ phẫu thuật, cô không thể xoay người, chỉ có thể nhìn thấy một chút bông băng trắng ở bụng.

Lần này còn xấu hơn... Tần Ca nghĩ trong lòng.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Khải Gia dẫn hộ lý đến, anh nói với Tần Ca: “Chừng nào em trung tiện thì mới được ăn cơm. Hôm nay anh phải làm việc nên không thể ở cạnh em, sạc pin để lại cho em, đăng kí 3G rồi, chán

thì cứ dùng, muộn một chút anh sẽ đem iPad đến. Em xem phim Hàn hay phim Mỹ?”

Tần Ca nói không cần.

“Được nghỉ trưa anh sẽ lên, có chuyện gì thì cứ gọi điện thoại cho anh.” Anh nói xong thì đi, nhưng lại xoay người lại xoa xoa đầu cô.

Anh đi rồi, cô hộ lý chải đầu cho Tần Ca, nói: “Bạn trai cháu đã nói với cô phải nhẹ nhàng một chút, không được làm cháu đau. Tiểu Ca, cháu có gì muốn nói thì cứ nói, đừng ngại.”

Chỉ chốc lát sau y tá đến truyền dịch, khi ghim kim cho Tần Ca còn cười nói: “Bác sĩ Bạch dặn tôi phải nhẹ nhàng, không làm đau chị. Tiểu Ca, tôi có làm chị đau không? Kỹ thuật của tôi cũng được chứ? Xem này, một kim thấy máu!”

Tần Ca cúi đầu nhìn, kim trên mu bàn tay hồi máu bình thường, quả nhiên là kỹ thuật tốt.

Bác sĩ đến kiểm tra phòng, trưởng khoa Lưu vén chăn lên xem miệng vết thương của Tần Ca, dặn dò thực tập sinh phía sau: “Em tới thay thuốc cho cô ấy, nhẹ tay thôi, đừng làm người ta đau.”

Thực tập sinh nói: “Thầy ơi, em biết rồi.”

Lúc được truyền dịch rất dễ ngủ quên, Tần Ca không đợi được thực tập sinh đến thay thuốc nên đã ngủ rồi. Cô ngủ thẳng đến giữa trưa, mọi người trong phòng bệnh lúc đó đều bắt đầu ăn cơm, thực tập sinh lúc sáng vội vàng chạy vào, cầm trên tay một túi đồ xử lý vết thương, xin lỗi nói: “Sáng nay có quá nhiều bệnh nhân nhập viện, em bận đến tận bây giờ.”

Là một cậu bé thật thà, luống cuống đeo găng tay vào, đeo xong mới nhớ chưa xốc chăn của Tần Ca lên, lại phải tháo găng tay ra, Tần Ca ôm

chăn: “Em có thể kéo rèm trước không?”

Lúc này thực tập sinh mới nhớ ra việc này, lại nói xin lỗi: “Em quên mất.”

Tần Ca vốn không lo lắng, thấy vậy cũng lo lắng theo, cô nằm thẳng, cảm thấy găng tay lạnh lẽo vạch băng gạc của mình lên, băng gạc dính một chút vào vết thương nên khi vạch ra cô thấy vừa lạnh vừa đau, tuy không nhìn thấy nhưng lại cảm nhận được rất rõ ràng. Chỉ cảm thấy dung dịch khử trùng lạnh lẽo chạm vào vết thương, hơi lạnh làm người ta sợ hãi, ngay sau đó không biết nên làm thế nào, bụng bị kéo căng, đau đến mức Tần Ca muốn ngồi bật dậy.

“Cậu làm thế hả?!” Khi cô đang đau đớn, nghe thấy tiếng nói vừa hung dữ vừa nặng nề của Bạch Khải Gia liền yên tâm.

Thực tập sinh tưởng người đến là người nhà, liền giải thích: “Em đang khử trùng vết thương cho chị ấy.”

Bạch Khải Gia ngăn cậu ta, nói: “Trước khi tôi quay lại, cậu không được làm gì cả.”

Sau đó, anh đi mất.

Cậu thực tập sinh không hiểu, Tần Ca cũng không hiểu, may là anh quay về rất nhanh, còn cầm trong tay một túi đồ xử lý vết thương mới.

Anh nói: “Để tôi tự làm”

Cậu thực tập sinh ngây người, nào có người nhà như vậy? Tự anh làm? Anh không làm được đâu!

Bạch Khải Gia lấy băng tên ra quơ quơ trước mặt cậu ta rồi kéo rèm. Rèm ngăn cách không gian trong ngoài, Bạch Khải Gia ở bên trong, cậu

thực tập sinh ở bên ngoài. Anh nhìn túi đồ bóc dỡ, chau mày, Tần Ca hỏi: “Hồng hét à?”

Anh lắc đầu: “Không, chỉ là chân tay vụng về.”

Tần Ca đột nhiên nghĩ đến có phải thực tập sinh của anh cũng bị anh chê là vụng về, sau đó toàn bộ thực tập sinh đều mệt như chó, mắng sau lưng anh không ngớt không?

Nghĩ đến liền không nén nổi cười, nhưng cười lại ảnh hưởng đến vết thương. Tần Ca cười méo mó, khuôn mặt gương gạo, đành yên lặng từ bỏ. Bạch Khải Gia dùng nhíp gấp một miếng bông thấm dung dịch khử trùng, dùng ở vết mổ, vết mổ còn chưa khép lại, có thể nhìn thấy nó hơi rướm máu nhưng khôi phục khá tốt, không sưng không rạn đường chỉ, tay nghề khâu của trưởng khoa Thái rất tốt.

Khử trùng là phải rửa sạch từng mũi khâu, khâu lại chỗ có vảy máu, muốn rửa sạch thì phải động đến miệng vết thương, trước kia, anh sẽ nói với bệnh nhân: “Cố chịu một chút, đừng nhúc nhích.”

Nhưng anh sẽ không nói như vậy với Tần Ca, anh sẽ chậm rãi, nhẹ nhàng hơn.

Một lúc sau, cuối cùng Bạch Khải Gia tháo găng tay ra nói: “Tốt lắm.”

Tần Ca sờ sờ, vết thương đã được quấn băng lại, cô buông áo xuống, Bạch Khải Gia đắp chăn cho cô. Sau đó anh hỏi: “Có trung tiện không?”

Tần Ca không muốn để ý đến anh, nhưng anh nói: “Xem ra là không, vậy hôm nay em vẫn không được ăn cơm rồi.”

Xung quanh đều là mùi đồ ăn, tuy cô không đói nhưng thật sự muốn ăn gì đó.

“Cậu không đi ăn cơm à?” Cô thúc giục anh rời đi.

Anh lắc đầu: “Không sao.”

“Ở đây có cô chăm sóc mình rồi, cậu đi làm việc đi.” Cô nhớ khoa chỉnh hình ngay cả trưa cũng đều nhiều việc, rất nhiều bác sĩ không kịp đi căn tin ăn cơm, chỉ có thể để một người đi mua cơm, nhưng chờ đến khi họ có thời gian ăn cơm, đồ ăn cũng nguội ngắt.

Bạch Khải Gia không đi, ngược lại kéo ghế ngồi xuống nhưng cô hộ lý lại xách túi lên, nói với Tần Ca: “Chiều cô sẽ đến.”

Tần Ca biết, hai người đã phân công thời gian, cô có thúc giục cũng vô dụng. Đơn giản là nhắm mắt lại, ngủ tiếp cũng được.

“Có muốn đi WC không?” Bạch Khải Gia hỏi bên tai cô.

Tần Ca không trả lời.

Anh không hỏi, nghe tiếng rót nước, sau đó Tần Ca cảm thấy đôi môi nứt nẻ cả ngày trở nên ẩm ướt. Cô mở mắt ra, thấy anh dùng miếng bông thấm nước chấm lên môi cô.

Cô muốn uống nước, tuy không khát nhưng lại rất muốn thử một ngụm.

Nhưng anh không cho, cầm cốc nước đi. Tần Ca lại nhắm mắt lại, xoay mặt đi. Bạch Khải Gia điều chỉnh một chút, ngồi xuống nghịch điện thoại, chờ đôi tay đang nắm chặt chần của cô buông ra, anh mới xoay mặt cô lại, cẩn thận dùng tay kéo da khô trên môi cô.

Anh đứng dậy hôn cô một chút, dùng đầu lưỡi liếm đôi môi cô, cho đến khi có chút huyết sắc mới thôi.

Buổi trưa hôm đó, anh rất bận rộn. Sửa sang môi cho cô xong, anh lại kéo quần áo bệnh nhân của Tần Ca ra quan sát bằng gạc. Khi những người trong phòng bệnh đều đang ngủ, anh lấy trong túi ra một đôi tất, nhẹ nhàng đi vào cho cô.

Làm xong tất cả, anh lại ngồi xuống ghế, cầm đôi tay lạnh lẽo của Tần Ca, vẫn không buông ra.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 1

Tần Ca bị điện thoại đánh thức, là tiếng chuông dành riêng cho mẹ.

Mẹ Tần nói: “Tiểu Ca à? Mẹ nghĩ cả đêm vẫn cảm thấy con đã xảy ra chuyện, đúng không?”

Tần Ca lo lắng không biết nói thế nào, lần này nói dối cũng phải đến nơi đến chốn. Cô cười: “Mẹ ơi, con thật sự không lừa mẹ đâu. Mẹ chờ con mang đặc sản thành phố B về cho mẹ nhé!”

Mẹ Tần thở dài: “Đặc sản thì không cần, con về sớm một chút là được.”

“Vâng.”

“Con lớn rồi, có bí mật mẹ đều hiểu cả! Tiểu Ca, nếu không thể chịu được thì nói với mẹ. Không sao đâu, còn nữa, nhớ chăm sóc mình đấy.”

“Vâng.” Hai mắt Tần Ca ngân ngấn nước.

Sau khi cúp máy, cô con gái của bệnh nhân giường bên đã trở lại, bà ấy hỏi cô bé: “Không phải là đi thi à, sao về sớm thế?”

Cô bé bĩu môi: “Đề khó lắm mẹ ạ, con không làm xong đã nộp bài đi ra luôn.”

Bà tức giận mà cười: “Không làm được thì trách ai! Suốt ngày thần tượng, cái cậu tên Dương Dương kia sẽ giúp con làm bài thi chắc? Ngày mai mẹ đi đăng ký lớp học thêm cho con!”

Cô nhóc thờ ơ nhún vai: “Con có thể trốn học!”

Tần Ca nghe thấy thì khâm phục trong lòng: Bây giờ cả giới trẻ và phụ huynh đều thoáng nhỉ!

Cô nhóc kia chạy đến cười với cô: “Chào chị.”

Tần Ca thích nhất mấy cô em gái nói ngọt, lập tức nghĩ đến việc cho cô bé đồ ăn. Cô quay đầu lại mới nhìn thấy nóc tủ đầu giường tràn ngập đủ thứ, sô-cô-la, thịt bò khô, hoa quả đông lạnh, keo que, thịt heo khô, các loại túi đóng gói đủ màu sắc!

Tần Ca thầm khâm phục trong lòng: Quả nhiên người phải ăn thì mới còn sống.

Cô chỉ đồng hồ, hỏi: “Em muốn ăn gì?”

Cô nhóc xua tay: “Em không ăn đâu, đang giảm béo ạ.”

Tần Ca nhìn: “Dáng người em đẹp mà! Không cần giảm cân đâu.”

“Cần chứ! Em muốn xinh đẹp để sau này kết hôn với Dương Dương.”

Mẹ cô bé ở bên cạnh, cười: “Chờ con lớn lên thì cậu ta cũng già rồi.”

Cô bé lắc đầu: “Đàn ông hơn tuổi mới biết thương vợ.”

Tần Ca chẳng biết nói gì, thầm than trong lòng.

Cô nhóc chỉ bình giữ nhiệt đầu giường: “Cái bình này của chị xinh quá.”

Tần Ca nhìn, là cái bình Bạch Khải Gia đưa cho cô. “Tích điểm nên được tặng, dùng cũng tốt.”

Cô bé nói: “Không phải đâu, đây là bình giới hạn số lượng, em muốn mua mà không được.”

Tần Ca cười: “Thật sự là tích điểm mà.”

Cô bé ngồi xuống phố cập kiến thức cho cô: “Mùa đông hàng năm, quán cà phê đó đều có số lượng bình nước nhất định, năm ngoái là bình màu xanh lá, em có tranh được, mẹ cho chị nhìn đi.”

Sau khi xem xong, Tần Ca nói: “VẬY chắc chị nhầm.”

Cùng lúc đó, khoa chinh hình tăng dưới đang sắp xếp lớp học, trưởng khoa Lưu nhỏ giọng nói: “Tiểu Bạch, nhà chú có việc, lát nữa phiên cháu đứng lớp nhé!”

Nhưng bác sĩ Bạch bình thường không hề từ chối tăng ca hôm nay lại lắc đầu, nói với người sắp xếp lớp học: “Cháu còn rất nhiều ngày nghỉ, đang muốn nghỉ phép.”

Mọi người trợn mắt há mồm, trưởng khoa Lưu nói: “Không được đâu, ở đây không thể thiếu cháu.”

Bạch Khải Gia gật đầu: “VẬY cháu muốn tan tầm đúng giờ, không tăng ca.”

Anh nói nhỏ với trưởng khoa Lưu: “Thật ra nhà cháu cũng có việc.”

Chiều hôm đó, y tá Từ đi hỏi khắp nơi: “Ai biết nhà bác sĩ Bạch xảy ra chuyện gì không?”

Nhưng ai biết được?

Vì sao chiến sĩ thi đua của phòng chúng ta, đại biểu yêu nghề, coi bệnh viện như nhà mình lại thay đổi nhỉ?

Trưởng khoa Lưu dùng vẻ mặt nhìn thấu cuộc đời nói với y tá Từ: “Trai viện mình còn nhiều, cháu cũng đừng đợi, chắc chắn còn người khác.”

Đến giờ tan tầm, bác sĩ Bạch đứng giờ chạy mất người, y tá Diệp nhất thời không quen, há miệng nói: “Bác sĩ Bạch, giường số 43...”

Nhưng loáng cái đã không thấy bác sĩ Bạch đâu nữa.

Phòng bệnh hàng năm đều không đóng cửa, để tiện cho y tá quản lý và thông gió, Bạch Khải Gia vừa đi vào đã nghe thấy tiếng con gái cười, không biết đang nói chuyện gì với Tần Ca, Tần Ca muốn cười mà không dám cười, ôm bụng ra hiệu cho cô bé đừng đùa mình.

Cô hộ lý đi đến nói với anh: “Tần Ca vẫn chưa trung tiện.”

Bạch Khải Gia bật cười, nói không đau, không sợ, vậy sao không dám xuống giường đi lại?

Mẹ cô bé gọi: “Mau tới đây, tối nay ăn gì?”

Cô bé đáp: “Vâng.”

Sau đó nói nhỏ bên tai Tần Ca: “Chị này, chồng chị cũng đẹp trai như chồng em đó, thật hạnh phúc!”

Nói xong thì bỏ chạy.

Bạch Khải Gia đi đến hỏi: “Nói gì mà vui thế?”

Tần Ca nhìn người này, khoa chinh hình có bao nhiêu việc cô rất rõ, người này thường thức ba đêm trực không ngủ được, bây giờ sao lại nhàn

vậy? Bây giờ chỉ vừa qua giờ tan tầm.

“Muốn đi WC không?” Anh lại hỏi.

“Cậu không vội sao?”

“Không.”

“VẬY VỀ NHÀ NGỦ ĐI.”

“Không sao.”

“MẮT CẬU ĐỎ HẾT LÊN RỒI.” Tần Ca nói ra chứng cứ.

Bạch Khải Gia vừa nghe, cười gật đầu: “Ừ, anh đi về.”

Nói xong liền đi thật.

Cô hộ lý ở một bên đan len, Tần Ca nói: “Cô cũng đi ăn đi ạ, một mình cháu cũng không sao.”

Bạch Khải Gia về nhà thật, khi xuống xe trong tay xách túi quần áo mua cho bà hai ngày trước, bà vừa nhìn thấy anh thì không vui nói: “Bệnh viện cháu đúng là không coi bác sĩ là người! Năm đấy, bố mẹ cháu muốn cháu thi y bà đã không đồng ý rồi, ai thích thì đi mà thi, cháu bà làm gì chả được!”

Ngừng một lát, bà Bạch mới tiếp tục nói.

“Nhưng từ nhỏ cháu không cãi lại bố mẹ. Thi đúng nhất ông bà đã muốn hỏi cháu, có từng hối hận không? Mệt như vậy có được gì không? Tiền lương của cháu còn kém lương hưu của bà!”

Bạch Khải Gia nhoẻn cười, lấy quần áo ra: “Bà thích không?”

Bà nội Bạch méo miệng: “Sao lại màu xanh chứ!”

“Đến mùa xuân mặc màu xanh cho trẻ.”

Bà lắc đầu: “Quá xấu.”

Bạch Khải Gia liền sững sốt.

Bà nói: “Bà thích màu Tiểu Ca chọn cơ.”

Bạch Khải Gia cười: “Tần Ca chọn thì đẹp, còn cháu chọn xấu?”

“Ừ.”

Anh cười ôm lấy bà, bà nội Bạch ở trong lòng cháu cũng cười, cháu bà đã trưởng thành rồi, tay dài như vậy, người cao như thế, lại còn rất hiếu thuận.

“Không hối hận.” Bạch Khải Gia nói: “Trước đây không hối hận, bây giờ lại càng không. Bà ơi, cháu không cần gì, chỉ là thích.”

Bà nội Bạch vỗ về anh, nhìn tưởng như rất mạnh nhưng thật ra chỉ vỗ nhẹ: “Mau đi ngủ đi!”

Bạch Khải Gia buông bà ra, nói: “Thật ra Tiểu Ca đang nằm viện.”

“Sao? Con bé bị sao thế?”

“Viêm ruột thừa ạ.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Phẫu thuật rồi ạ.”

“Ôi, vậy cũng là phải phẫu thuật rồi! Bố mẹ con bé chắc là lo lắm.”

“Cô ấy chưa dám nói, bà ạ!”

Bà nội Bạch hỏi: “Chưa nói cái gì?”

“Cô ấy không nói với người nhà, một mình ở viện.”

“Vớ vẩn!”

“Không sao, cháu sẽ chăm sóc cô ấy.”

Bà nội Bạch không nói vớ vẩn nữa, nghĩ ngợi chút rồi dặn dò: “Vậy cháu chăm sóc con bé cho tốt, bà nấu canh cho cháu mang đi. À không, để bà tự mình đi.”

“Bà ơi.” Bạch Khải Gia nói : “Bà mà đi cô ấy sẽ không chịu nổi, bắn khoăn trong lòng. Bà để cháu mang canh đi, chờ cô ấy khỏe lại rồi dẫn đến thăm bà.”

“Cũng đúng.” Bà nội Bạch nói xong thì bảo cô hộ lý chăm sóc mình lấy cá trong tủ lạnh ra, lấy thêm một củ gừng.

Bạch Khải Gia vào phòng tắm rửa thay đồ, khi đi ra bà liền đưa bình giữ nhiệt cho anh, nói: “Phải uống hết đây, tốt cho vết thương.”

Tần Ca nằm trên giường muốn tâm sự, chỉ thấy trước mắt có thêm một người, tóc vẫn ướt, vỗ chiếc bình giữ nhiệt trong tay, nói với cô: “Bà nấu canh cho em, muốn uống thì ngồi dậy hoạt động đi.”

“Sao cậu lại tới nữa?”

“Một mình em ở đây khiến anh lo lắng.”

Cô hộ lý bắt đầu dọn dẹp len sợi của mình, nói: “Cô ra ngoài mua chút đồ.”

Tần Ca mở to mắt nhìn Bạch Khải Gia, anh không hề có ý muốn giải thích, ngược lại luồn tay qua nách cô, kéo cô dậy, anh nói: “Anh đưa em ra ngoài một chút.”

Tần Ca trốn tránh tay anh, anh lại có thể cầm chân cô đi dép vào nhưng cô vẫn đứng đó không đi, nhăn mày hỏi: “Cậu có thể đừng chạm vào mình không?”

“Không thể.” Bạch Khải Gia bình tĩnh nói, chỉ canh : “Bà nói em phải uống hết, nếu không bà sẽ đích thân đến giám sát.”

Trước kia Tần Ca không thấy anh bám người như vậy, hoặc là nói không ngờ anh bám người như vậy.

“Thơm lắm, cũng không để lại cho anh ngum nào.” Bạch Khải Gia vừa nói vừa đỡ cô đi từng bước.

Cô nhóc nhỏ nhắn dựa vào khuỷu tay anh, nhẹ nhàng nhích từng bước, Bạch Khải Gia cúi đầu nhìn cô, tóc cô hơi rối, nâng tay lên vuốt vuốt, lộ ra nốt ruồi trên trán.

Hành lang dần yên lặng, có thể thấy một chàng trai đang đỡ một cô gái chậm rãi tản bộ.

Không ai nói gì, không khí cũng không xấu hổ, đi một vòng rồi trở về, Tần Ca nhẹ nhàng đẩy tay Bạch Khải Gia ra, nói: “Tự mình thử đi xem.”

Anh buông tay ra: “Ừ.”

Vì thế, cô đi đằng trước, anh chậm rãi đi theo sau, trong mắt chỉ có cô.

Tần Ca đi trước đột nhiên quay lại, nói: “Ngày mai rảnh không?”

“Có.”

Tần Ca nói: “Vậy ngày mai cậu tới đón mình, mình dẫn cậu quay lại trường trung học, được không?”

Bạch Khải Gia nhướn mày: “Em còn chưa cắt chỉ, không thể ra ngoài.”

Tần Ca nhìn anh: “Không phải cậu muốn quay lại thăm trường à?”

Bên ngoài áo bệnh nhân, cô khoác thêm áo khoác của anh, thực ra cô mặc cũng không vừa áo anh, nhìn như một đứa trẻ mặc áo người lớn. Nhưng giờ phút này cô lại vô cùng kiên định, khiến anh không thể từ chối.

“Ừm.” Anh đồng ý.

“Thế thì hôm nay cậu về nhà đi.” Tần Ca đưa áo khoác cho anh và nói: “Ngày mai đến đón mình là được.”

Hôm sau là chủ nhật, trước khi ra ngoài Bạch Khải Gia có xem dự báo thời tiết, nhiệt độ tăng ba độ, có vẻ ấm áp. Anh đến bệnh viện đón Tần Ca, vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy cô. Tần Ca mặc quần áo bình thường đứng bên cạnh thang máy, trong tay cầm bình giữ nhiệt của bà, sắc mặt thoạt nhìn tốt hơn nhiều, sau khi thấy anh còn khẽ cười.

Bạch Khải Gia bước nhanh kéo cô đến bên mình: “Sao lại dừng ở đây? Nhiều người như vậy, nhớ đụng vào em thì sao?”

Tần Ca nói: “Mình cảm thấy cậu sắp đến nên đi ra chờ.”

“Này.” Cô nâng tay: “Mình uống hết rồi.”

Sau đó lôi anh đi: “Chúng ta mau đi thôi.”

Bạch Khải Gia cảm thấy thú vị, cô nhóc này thật sự không dè dặt việc anh hỏi đến trung tiện, đi WC!

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 2

Tần Ca hỏi Bạch Khải Gia: “Cậu có biết đường đến trường mình không?”

“Biết.”

Tần Ca có vẻ hơi ngạc nhiên, anh nói: “Ở gần nhà em.”

Nhà trước kia.

Tần Ca gật đầu: “Đúng thế.”

Cuối tuần, sân trường không có nhiều học sinh, Tần Ca và Bạch Khải Gia đi vào không hề hợp với quang cảnh xung quanh. Các em học sinh sôi nổi quay đầu nhìn đôi trai gái ngồi ở sân thể dục, nhỏ giọng thì thầm: “Đúng là thói đời bạc bẽo, yêu đương còn mò đến tận đây! Sao không đi công viên hay rừng cây chứ! Đúng là không muốn học sinh sống mà!”

Tần Ca chỉ vào đường chạy, nói: “Chúng ta vừa tốt nghiệp thì có đường chạy rải nhựa, thật hâm mộ các em ấy.”

Chỉ vào bể bơi: “Chúng ta vừa tốt nghiệp thì khởi công, bây giờ tuần nào cũng có một tiết học bơi.”

Cô nói: “Chúng ta đến thăm phòng vẽ tranh đi, chắc cũng thay đổi nhiều lắm.”

Bạch Khải Gia đồng ý, đi theo sau cô.

Hai người đi đến phòng vẽ tranh ở dãy nhà cũ, nhìn từ cửa có thể tìm thấy dấu vết trước kia. Bên trong có hai học sinh đang vẽ, Tần Ca mở cửa ra nhìn, học sinh quay đầu hỏi: “Chị tìm ai?”

Tần Ca nói: “Anh chị là học sinh cũ, quay lại thăm trường một chút.”

Học sinh đang dọn dẹp dụng cụ vẽ, hỏi: “Anh chị muốn vào xem không?”

“Có thể chứ?”

“Bọn em phải đi trước, anh chị nhớ khóa cửa là được.”

“Chìa khóa vẫn đặt ở dưới chậu hoa à?” Tần Ca hỏi.

Học sinh thực sự tin cô là học sinh cũ, gật đầu: “Đế đó là được ạ.”

Sàn phòng vẽ không bao giờ sạch sẽ, bột chì, thuốc màu, băng dán, Tần Ca đi đến ngồi xuống trước một giá vẽ, chỉ chỉ phía sau: “Trước đây cậu ngồi ở đó.”

Bạch Khải Gia ngồi sau cô, thời gian như quay trở lại, giá vẽ của cô ở trước mặt anh, cô để tóc dài, ngón tay lúc nào cũng dính màu nước.

Sau đó, không hiểu sao anh bắt đầu thích nơi này, thích dùng bút vẽ lên giấy. Cô nói anh có thiên phú, là một tay cầm bút giỏi, sau đó thầy giáo cũng nói anh có thiên phú, là một tay cầm dao giỏi.

Cô nói đầu bút lông của anh như đao, thầy giáo nói tay anh mềm mại linh hoạt, khâu miệng vết thương như nhà nghệ thuật.

“Bạch Khải Gia.” Tần Ca quay người lại, rất ít khi nhìn thẳng vào anh thế này: “Thật ra mình có chuyện muốn nói với cậu. Tuy cậu đã biết nhưng mình vẫn muốn tự mình nói với cậu.”

“Thật ra cũng không sao.” Anh nói.

Giải thích không còn quan trọng, anh không cần cô xé toạc vết thương.

Tần Ca lắc đầu: “Trừ bố mẹ mình, mình chưa từng nói với ai cả.”

Anh là người đầu tiên.

Mình là người đầu tiên.

“Được.” Bạch Khải Gia nhìn cô, cô nắm hai tay lại, hơi lo lắng, thời gian lắng đọng, không gian im lặng.

“Mình bị bệnh.” Tần Ca nhẹ nhàng nói ra ba từ.

“Cho nên vẫn trốn tránh anh? Bệnh truyền nhiễm à?” Bạch Khải Gia hỏi cô.

Cô vội vàng lắc đầu: “Không phải truyền nhiễm đâu, mình cam đoan!”

Cô hỏi anh: “Sinh nhật cậu, mình có tặng một cuốn sách, cậu đọc chưa?”

“‘Lần đầu tiếp xúc thân mật’ à? Đọc rồi.”

“Mình, mình là Khinh Vũ Phi Dương.” Tần Ca dừng một chút: “Ý mình là, bệnh của mình giống của Khinh Vũ Phi Dương.”

Bạch Khải Gia đang yên lặng nghe, bỗng thở dài một tiếng: “Tiểu Ca, em không phải cô ấy, sách anh đã đọc rồi... Đọc rất nhiều lần, chỉ có thể nói là viết rất khoa trương, bây giờ Lupus ban đỏ hệ thống sẽ không gây chết người, điều kiện tiên quyết là điều trị đúng cách.”

Khi anh nói ra mấy chữ “Lupus ban đỏ hệ thống”, Tần Ca run lên.

“Trên mặt em không có vết ban con bướm, không giống như Khinh Vũ Phi Dương.”

Tần Ca vuốt mặt mình, cô cũng từng bị ban đỏ, tuy bây giờ hết rồi nhưng không biết bao giờ sẽ tái phát, bệnh này không thể trị tận gốc được.

Anh gỡ đôi tay đang nắm chặt của cô, dùng bàn tay mình bao bọc tay cô: “Systemic lupus erythematosus gọi tắt là SLE, được dịch từ tiếng Latin. Năm 1828 bác sĩ da liễu Pháp Bethe đã báo cáo trường hợp đầu tiên người bệnh bị chứng ban đỏ, bề mặt ban sáng bóng trơn mượt, có khi có vảy, giống như vết sẹo bị sói làm bị thương, liền gọi là ‘Lupus ban đỏ hệ thống’, sau đó được mọi người đồng ý, cái tên này vẫn được sử dụng cho đến nay.”

* Tìm hiểu thêm tại:
[s://vi.wikipedia.org/wiki/Lupus_ban_%C4%91%E1%BB%8F_h%E1%BB%87_th%E1%BB%91ng#L.E1.BB.8Bch_s.E1.BB.AD_v.C3.A0_v.C4.83n_h.C3.B3a](https://vi.wikipedia.org/wiki/Lupus_ban_%C4%91%E1%BB%8F_h%E1%BB%87_th%E1%BB%91ng#L.E1.BB.8Bch_s.E1.BB.AD_v.C3.A0_v.C4.83n_h.C3.B3a)

“Cá nhân anh không quá tán thành cái tên này. Mọi người nghe thấy chữ ‘sói’ sẽ dễ dàng cảm thấy sợ hãi, tạo ra nhiều khó khăn trong cuộc sống và giao tiếp của người bệnh, nhưng thật ra đây chỉ là do hệ thống miễn dịch thiếu sót chức năng nào đó, không thể tự cấp cho cơ thể, không khác gì bệnh tiểu đường của bà anh.”

“Xã hội bây giờ, tiểu đường, cao huyết áp cũng không phải chuyện quá to tát. Những bệnh này cũng không thể trị tận gốc, chỉ cần bình thường bản thân chú ý một chút, uống thuốc theo lời dặn bác sĩ, ai có thể nói em không phải người bình thường.” Bạch Khải Gia nói có bằng có chứng, vô cùng lạnh nhạt.

Tần Ca bị anh nói ngây người: “Khoa chỉnh hình cũng học cái này à?”

Bạch Khải Gia cười: “Không, nhưng rõ ràng là em cảm thấy anh là lang băm.”

“Không phải mà!”

“Anh là bác sĩ, Tần Ca, hàng ngày em lúc ẩn lúc hiện trước mặt anh, anh liếc mắt một cái có thể nhìn ra chân em có vấn đề, nhưng em cho rằng mình che giấu rất tốt, nói là viêm khớp?”

Lúc ẩn lúc hiện? Tần Ca bất đắc dĩ, đầu có, mình trốn tránh không tốt thôi...

Bạch Khải Gia đẩy giá vẽ ra, ngồi xổm trước mặt cô, ngửa đầu nhìn cô, nói: “Anh thử dùng máy tính bệnh viện tra cứu, kết quả hơi kinh ngạc, không ngờ em đã vài lần nhập viện này, thậm chí trưởng khoa Lưu còn là người phẫu thuật cho em.”

“Ừm, nhưng lần nào mình cũng nằm tại khoa máu trên tầng bảy, cho nên ông ấy không nhớ mình.”

“Tình trạng bệnh của em anh cũng xem qua, Lupus ban đỏ hệ thống khiến đầu xương đùi bị thiếu máu gây biến chứng hoại tử, đã đến giai đoạn thứ ba, nhưng hoại tử xương giai đoạn ba nghiêm trọng hơn em rất nhiều, có phải em vẫn uống thuốc giảm đau không?”

“Ừm.”

“Không phải đã nói em đừng uống à?” Bạch Khải Gia khề nắm tay cô, dùng nhiều thuốc giảm đau sẽ hại thận, cô gái ngốc nghếch này không biết sao!

“Không uống nhiều lắm.” Tần Ca nói : “Ở nhà không uống.”

“Ra ngoài thì uống?”

“Ừm.”

“Vì sao?”

“.....”

“Sợ người khác nhìn em? Cảm thấy mình đi đường quá mất mặt?”

“...” Chân thấp chân cao, quả thật khó xem mà...

“Sợ bị anh phát hiện, nên thời gian này ở bệnh viện vẫn uống thuốc giảm đau?”

“...Ừm.”

Cô gái này nếu muốn cho bạn biết sự thật, sẽ hỏi gì đáp nấy, thật sự rất ngoan... Muốn thưởng cho cô ấy quá!

“Còn gì muốn nói không?”

Tần Ca lắc đầu, trong lòng thở dài, vốn là cô phải nói, anh lại còn nói nhiều hơn, cái gì anh cũng biết rồi.

“Cảm ơn em.” Bạch Khải Gia nói.

“Hả?”

“Cảm ơn em đã muốn nói cho anh biết chuyện này.”

“Cậu...không giận là mình lừa cậu à?”

Ai lại muốn nói dối như thế này đâu? Có cái gì mà giận? Anh chỉ có một ý nghĩ.

Bạch Khải Gia xoay người cho Tần Ca một cái ôm, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh, Tần Ca run rẩy rất nhẹ, nghe anh nói: “Cố lên.”

“Ừ.”

“Lần sau ở trước mặt anh không cần uống thuốc.”

“...” Thật ra thì vẫn muốn lưu cho anh một ấn tượng tốt.

Bạch Khải Gia buông cô ra, nhìn thẳng vào cô.

“Được.” Tần Ca nói.

“Chúng ta về nhà thôi.” Bạch Khải Gia nói : “Người em còn chưa khỏe, không thể ra ngoài lâu.”

Tần Ca gật đầu, bọn họ cùng nhau khóa cửa, giấu chìa khóa dưới chậu hoa, sau đó cùng nhau đi ra cổng. Bạch Khải Gia một tay cầm chìa khóa một tay đỡ Tần Ca, Tần Ca nhẹ nhàng đẩy ra, nói với anh: “Không làm phiền cậu nữa. Mình sẽ tự bắt xe về.”

Tay Bạch Khải Gia chậm chậm buông thông xuống.

Tần Ca nói: “Sau này cậu cũng không cần lên chăm sóc mình đâu, cô hộ lý làm tốt lắm.”

“VẬY À?”

“Ừ.”

“Được.”

Vì thế hai người tách ra trở về bệnh viện, Tần Ca bắt một chiếc xe ở ven đường, nói địa chỉ xong bắt đầu nghịch điện thoại, hoàn toàn không phát hiện có xe vẫn đi theo sau. Vừa đến bệnh viện, điện thoại của Bạch

Khải Gia báo tin tức mới, anh dừng xe ở cổng viện, nhìn Tần Ca ôm bụng chậm chậm đi vào, bị đứa bé chạy đụng phải.

Đứa bé ngẩng đầu, nói: “Em xin lỗi chị.”

Tần Ca xoa đầu cậu bé: “Không sao.”

Bạch Khải Gia đi theo cô, thuận tay bấm vào tin mới.

Bạch Bạch Bạch Khải: Từ nay về sau phải cố gắng vẽ tranh để kiếm tiền thôi.

Em gái thứ 13 nhà họ Bạch: Đại Đại, nói như thể trước kia chưa hề cố gắng vậy.

Bạch bảo Bạch bảo Bạch Bạch bảo: Đại Đại lại quên rồi, còn phải cố gắng trêu chọc em gái.

Tôi yêu Bạch Bạch Bạch Bạch yêu tôi: Xin hãy cố gắng yêu đường đi! Ví dụ như yêu cô gái như em nè!

Tần Ca đi vào thang máy nhỏ bấm tầng năm, Bạch Khải Gia xoay người đi bằng thang bộ, anh lại nhanh hơn cả thang máy, không hề thở gấp đứng chờ ở cửa thang. Có rất nhiều người muốn đi xuống, Tần Ca cẩn thận đi ra cuối cùng, vừa ngẩng đầu đã thấy Bạch Khải Gia vừa mới tạm biệt ở cổng trường.

Tình cờ có y tá đi qua, tò mò ngoảnh lại nhìn hai người, Tần Ca hỏi: “Cậu quên gì à?”

Bạch Khải Gia cười, xoa đầu cô: “Anh đến xem em có khóc nè không.”

Tần Ca cười: “Vì sao mình phải khóc?”

Bạch Khải Gia nâng mi, kéo cô vào căn phòng chứa đồ của nhân viên vệ sinh ở bên cạnh, khóa trái cửa. Tần Ca còn chưa thích ứng ánh sáng đã bị hôn.

“Ừm!” Cô không đẩy được anh.

Anh giam cô giữa thân mình và cánh cửa, một tay giữ đầu một tay ôm eo cô kéo vào lòng mình, thừa dịp cô kêu lên, anh nhanh chóng đưa lưỡi vào trong, chuồn chuồn lướt nước chạm vào hàm trên, cảm xúc ấy quá tuyệt vời. Bạch Khải Gia dùng môi ngậm lấy môi Tần Ca, hơi miết một chút, cảm giác cô gái trong lòng dần dần không còn sức lực, chỉ biết nắm chặt áo anh.

Cái miệng nhỏ nhắn này vừa mới nói gì?

Không làm phiền cậu nữa. Mình sẽ tự bắt xe về.

Sau này cậu cũng không cần lên chăm sóc mình đâu, cô hộ lý làm tốt lắm.

A! Nói rõ bệnh tình của mình rồi muốn bỏ chạy ư?

Anh kéo đầu lưỡi cô vào miệng, tinh tế hôn, áp lực tình cảm nhiều năm trong lòng anh bị cô nhắc lên, ném lên trời. Tần Ca đột nhiên rút về, vô cùng thuần thục cắn một phát, lần này còn mạnh hơn lần trước, lập tức cảm thấy có vị tanh của máu.

“Lần này em không thể nói là bị nóng trong rồi.” Anh buông cô ra, chỉ chỉ môi mình.

Trong phòng tối om, Tần Ca không thể nhìn rõ.

Nhưng Bạch Khải Gia không hề nhả mặt, cuốn lấy đầu lưỡi cô, truyền vị máu sang miệng cô.

“Bốp!” Tần Ca vung tay lên, dường như muốn phá tan giấc mơ, thật ra mu bàn tay lại đập vào cằm anh, xương đòn ông thật cứng, ngược lại còn làm tay cô đau.

“Mấy lời khách sáo em vừa nói, nơi này...” Bạch Khải Gia cầm tay cô đặt lên ngực anh, “Nơi này nghe không vào.”

“Bạch Khải Gia cậu tỉnh lại đi! Mình không phải Tần Ca trước kia! Cậu đừng tới tìm mình, mình cũng sẽ không gặp lại cậu đâu!” Tần Ca nói xong, đi ra ngoài như chạy trốn.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 3

Mọi người trong khoa chỉnh hình phát hiện môi bác sĩ Bạch đẹp trai nhà họ lại bị rách, vì thế y tá Từ đang cầm trà lạnh thể hiện tấm lòng, bác sĩ Bạch không nhận, nói không phải bị nóng trong. Tập thể y tá tăng bốn tổ chức họp, nội dung hội nghị xoay quanh vấn đề môi của bác sĩ Bạch. Trong lòng y tá Diệp có một đáp án sinh động, nhưng không thể nghĩ thông được, cô sắp buồn bực chết rồi.

Bác sĩ Bạch lên tầng năm vài lần nhưng Tần Ca vẫn không chịu gặp anh, cô hộ lý khó xử chặn người ở cửa: “Bác sĩ Bạch, Tiểu Ca tăng lương cho cô để cô nghe lời con bé. Cho nên cô không thể để cháu vào, rất xin lỗi.”

Bạch Khải Gia gật đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu, xuống tầng dưới nói một tiếng với Lục Thiên. Sau đó, bác sĩ Lục nguyên bản vì muốn theo đuổi chị y tá nên chăm chỉ xuống tầng năm bắt đầu đến thăm giường số 35 hàng ngày, không phải mang đồ ăn thì cũng là ngồi chơi, chị y tá tức giận mắng anh lãng nhãng.

Lục Thiên tố khổ với Bạch Khải Gia: “Tiểu Bạch, cậu đang phá hoại chuyện tớ theo đuổi chị ấy đấy!”

Bạch Khải Gia đưa cho anh một bình giữ nhiệt: “Trở lên xem xem, bà nấu cháo cá cho Tần Ca.”

Bác sĩ Lục vẻ mặt đau khổ lên lầu, cầu xin Tần Ca: “Em gái ơi, em có thể gặp Tiểu Bạch không? Hai người như vậy, người chịu khổ là anh đây đấy!”

Tần Ca chia đồ ăn Lục Thiên đem đến cho mọi người trong phòng bệnh, chỉ để lại cháo của bà, hỏi anh: “Thiên Thiên, anh ăn không?”

Lục Thiên xua tay: “Anh cũng không dám, Tiểu Bạch sẽ tức giận.”

“Ừm.” Tần Ca cầm cháo từ từ ăn, nhân tiện nói chuyện với biên tập.

Biên tập gửi cho cô một tin, là một họa sĩ gần đây khá nổi trên Weibo, nói: Truyện của người ta được mua bản quyền chuyển thể thành phim rồi.

Tần Ca bỗng không còn khẩu vị. Mấy năm nay, cô cũng không có yêu cầu đặc biệt gì, chỉ hy vọng có thể được chuyển thể thành phim. Khi còn nhỏ, cô thích nhất là “They kiss again”*, sau đó cô cũng xem những phiên bản cũ; các phiên bản cũ do khác quốc gia nên cũng khác nhau nhưng cô đều xem say xưa, thật ra cái cô xem không phải là diễn viên, mà là cốt truyện.

*Nguyên tác là từ truyện Itazura Na Kiss nổi tiếng của Nhật Bản.

Biên tập còn nói: Nghe nói đây là truyện của chính tác giả, bây giờ mọi người đều thích kiểu này, thu được lắm. Lần trước nghe nói có tác giả bị bệnh, lập tức liền bán được bản quyền chuyển thể, nhà sản xuất nói đến thời điểm có thể dùng tác giả để quảng cáo.

Tần Ca đáp lại bằng sự im lặng. biên tập nhà cô vài năm nay đều cần mẫn và thật thà đề cử chuyển thể “Yêu em không thể nói”, cho đến hôm nay cũng chưa thấy câu trả lời. Quả nhiên người không thể so sánh với nhau...

Cùng lúc đó, phòng phẫu thuật số ba cũng đang khẩn trương chuẩn bị trước phẫu thuật, bệnh nhân giường số 43 khoa chỉnh hình sắp làm phẫu thuật. Bạch Khải Gia ngồi trong phòng thay đồ nghĩ gì đó, lấy điện thoại ra gửi tin nhắn.

Tần Ca đang phiền muộn thì nhận được tin: Hôm nay chú Vương phải cắt tay, anh sắp vào phòng phẫu thuật, biết em sẽ lo lắng cho nên nói với em một tiếng, phẫu thuật xong anh sẽ đi thăm em.

Tần Ca hoàn toàn không ăn được, cô cầm điện thoại lo lắng, không rõ là vì chú Vương không giữ được cánh tay hay là Bạch Khải Gia phải làm phẫu thuật.

Cô xuống giường mặc áo khoác nói muốn đi ra ngoài, cô hộ lý hỏi: “Hôm nay lạnh lắm, cháu muốn đi đâu?”

Tần Ca cầm điện thoại nghĩ ngợi, đi thang máy xuống tầng dưới.

Tầng bốn vẫn thế, hôm nay vừa hay là y tá Diệp trực ban, thấy Tần Ca mặc đồ bệnh nhân cũng chưa nhận ra ngay. Tần Ca chào trước, y tá Diệp thốt lên: “Tiểu Ca, chị làm sao đấy?”

Tần Ca giơ chiếc vòng băng dính màu hồng trên tay mình ra, bên trên có ghi tên bệnh nhân, bệnh tình. Sáng sớm, khi trưởng khoa Thái kiểm tra phòng đã giúp cô xem qua vết thương, nói qua vài ngày là có thể cắt chỉ về nhà.

Y tá Diệp hỏi cô: “Chị tới đây làm gì? Tìm ai?”

Tần Ca lắc đầu.

Y tá Diệp nói: “Chắc chị còn chưa biết, chú Vương giường 43 vừa được đẩy đi phẫu thuật, cánh tay kia của chú ấy bị thương quá nặng không giữ được, phải cắt đi. Vẫn là bác sĩ Bạch mổ chính.”

Tần Ca rùng mình: “Tôi đi qua nhìn thử.”

Cô chậm chậm đi đến cửa phòng bệnh, giường của chú Vương trống không, cô Trần cũng không ở đó. Bệnh nhân mới giường 44 đang nói

chuyện bệnh tình của chú Vương với người nhà, cảm thán một người đàn ông mất tay nên làm gì bây giờ. Sau khi thấy Tần Ca, bọn họ dừng lại, hỏi cô: “Cháu tìm ai?”

Tần Ca không tiến vào, nói đi nhăm.

Cô đứng chờ trên hành lang, thời gian trôi qua từng giờ. Đầu gối Tần Ca cứng đờ, không biết qua bao lâu, rốt cuộc đợi đến khi thang máy mở ra, cô Trần và chú Vương đã trở lại. Chú Vương còn chưa tỉnh, từ cổ trở xuống nằm trong chăn, không thể nhìn ra là thiếu gì. Tần Ca nhìn cô Trần lau nước mắt ngồi bên giường, cả người gầy đi rất nhiều.

Cô đứng bên ngoài đến khi trời tối, thẳng đến khi y tá Diệp đi tới hỏi: “Sao chị còn ở đây?”

Tần Ca nói: “À, tôi quay về đây.”

Khi cô đi đến phòng y tá tầng năm, y tá trực nói: “Tần Ca phải không? Thuốc tối nay của chị còn ở đây, để tôi lấy cho chị một chút.”

Tần Ca liền đứng chờ ở trước phòng y tá. Y tá đưa cho cô một túi giấy nhỏ, thuốc dạ dày uống trước khi ăn cơm, còn những thuốc khác uống sau, Tần Ca gật đầu nói đã nhớ kỹ, sau đó cúi đầu đi về phía trước.

Đi tới đi tới, cô ngẩng đầu nhìn một cái. Người người tấp nập đi lại, cách đó không xa có người đang tựa vào tường, anh cười với cô nhưng cười rất khó coi.

Vào giờ khắc này tất cả âm thanh xung quanh đều biến mất, Tần Ca từ từ đi đến cửa phòng bệnh, chỉ cần một bước sẽ đi vào.

“Tần Ca.” Bạch Khải Gia gọi cô lại: “Có thể đi cùng anh một chút không?”

Tần Ca cúi đầu bước đi, ngược hướng đi vào phòng bệnh.

Hai người một trước một sau chờ trước thang máy, phía sau có rất nhiều người nên hai người chỉ có thể đứng ở chính giữa thang máy. Tần Ca đứng sau Bạch Khải Gia, còn chưa đứng vững thì bên trong cũng có một bác gái một đi ra, ý vào cơ thể to lớn chen ra ngoài. Mọi người chỉ có thể áp sát nhau, cơ thể bé nhỏ của Tần Ca căn bản không có sức, bị đẩy vào lưng Bạch Khải Gia đứng trước.

Chỉ thấy anh đột nhiên quay lại, vòng tay nửa ôm cô vào trong ngực nhưng không hề đụng vào cô. Hai người mặt đối mặt, anh dùng thân mình che vết mổ chưa cắt chỉ ở bụng cô.

Cuối cùng cũng đến tầng một, bọn họ là người cuối cùng ra khỏi thang máy. Sau khi ra ngoài, anh nói: “Đi ăn trước đã.”

Lại là canteen bác sĩ, lại là chỗ ngồi lần trước, Tần Ca cũng vô tâm nghĩ xem có bị chụp ảnh không, tay đưa ra lấy phiếu cơm của Bạch Khải Gia.

“Để anh đi.” Bạch Khải Gia đứng lên.

Tần Ca cầm phiếu cơm của anh đi, cơ thể bé nhỏ đứng xếp hàng, tỉ mỉ xem xét món ăn tối nay.

Cô chỉ gọi một phần cơm, Bạch Khải Gia hỏi: “Em không ăn à?”

Tần Ca lắc đầu: “Vừa ăn cháo rồi.”

Thế là anh vui đầu ăn cơm, còn cô nghịch điện thoại.

Nhưng thật ra cô đều biết, anh chan canh ăn xong cơm rồi, đồ ăn và thịt chưa hề động đến. Anh ăn rất chậm, hai bát cơm mà ăn đến khi mọi người trong canteen đi hết.

Anh giải thích: “Đau dạ dày, không thể ăn nhanh được.”

Tần Ca ừm một tiếng, tiếp tục nghịch điện thoại.

Cơm nước xong, sắc mặt anh tốt hơn một chút, hỏi Tần Ca: “Đi ra vườn hoa nhỏ cho mèo ăn nhé?”

Tần Ca lại ừm.

Thấy cô đồng ý, anh lấy tất cả tiền lẻ trong người mua chân giò hun khói. Hai người ngồi một chỗ bóc lớp túi màu đỏ bên ngoài, còn chưa làm xong đã có hai ba con mèo nhỏ ngó ra. Họ bẻ vụn chân giò hun khói rồi đặt xuống đất, lũ mèo có vẻ nhận ra người quen, không chút đề phòng tiền lại gần ăn thịt, ăn hết túi chân giò hun khói còn trông mong nhìn Bạch Khải Gia và Tần Ca, vẫy vẫy đuôi.

“Hết thật rồi.” Bạch Khải Gia xua tay.

Lũ mèo cũng không đi, nằm bên chân anh ngửa bụng chơi. Tần Ca vẫn cúi đầu nghịch điện thoại, bỗng cảm thấy Bạch Khải Gia nặng nề tựa vào vai cô.

Tay cô dừng một chút, đánh ra một loạt , nhưng không từ chối, yên lặng xóa hết dãy chữ w, dứt điện thoại vào túi quần. Hai tay trống không, cô liền bế một chú mèo màu vàng lên gãi ngứa.

“Phẫu thuật xong anh đi tìm em, cô hộ lý nói em ra ngoài. Em đi đâu thế?” Bạch Khải Gia từ từ nhắm hai mắt thì thào.

“Meo meo meo meo!”

“Thật ra lần trước phẫu thuật rất thành công, tuy anh không thể cam đoan trăm phần trăm nhưng nói chung là có thể giữ được tay, cùng lắm là không có sức làm việc nặng.”

“Meo meo meo meo meo meo!” Con mèo nhỏ bị Tần Ca gãi bụng, thoải mái lăn tròn.

“Cũng không biết tại sao... lại không giữ được...” Bạch Khải Gia giật giật, chôn mặt trong vai cô, đến giờ phút này anh mới để lộ sự mệt mỏi.

“Cậu đã làm hết sức rồi.” Đây là câu đầu tiên Tần Ca nói với anh từ ngày đó đến giờ.

Cả người Bạch Khải Gia trầm tĩnh lại, cứ lẳng lặng dựa vào bên người cô, nghe tiếng mèo kêu.

Sau đó chú mèo không kêu nữa, đập đuôi vào lòng bàn tay cô, Bạch Khải Gia cũng vuốt ve tóc cô, hai tay vốn đặt trên ghế nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay Tần Ca, nhiệt độ bàn tay xuyên quá lớp áo bệnh nhân mỏng manh, khiến người ta không thể bỏ qua.

“Chị?” Vườn hoa nhỏ ngày càng yên lặng đột nhiên bị tiếng gọi này phá vỡ, Trần Mẫn ngồi trên xe đạp điện, không thể tin được khi nhìn một nam một nữ trước mắt.

Bạch Khải Gia hé mắt ra nhìn, đầu rời khỏi vai Tần Ca, tay cũng buông ra, nhiệt độ ấy nháy mắt liền tan biến.

Tần Ca đặt con mèo nhỏ đã ngủ vào tay anh, rất có khí thế đứng lên nói với Trần Mẫn: “Không được nói cho bố mẹ chị biết.”

Nhưng trọng điểm của Trần Mẫn là: “Bác sĩ Bạch? Sao hai người lại ở đây?”

Bạch Khải Gia dụi mắt, không muốn nói chuyện. Tần Ca cầm lấy tay đang đặt trên tay lái của Trần Mẫn: “Chúng ta qua bên này tán gẫu một chút.”

Con mèo nhỏ tỉnh dậy, phát hiện mình bị chuyển cho người khác, từng tiếng kêu gọi cô gái mềm mại kia.

Trần Mẫn bị đưa đi rất xa, ủ rũ nhìn cô mong chờ được giải thích. Tần Ca im lặng hồi lâu, thật sự không biết nên nói thế nào, đơn giản kể lại chuyện mình phẫu thuật.

Cậu sợ hãi, vút xe lại đỡ cô, ý vị hỏi: “Chị sao rồi? Chị đau ở đâu? Em đỡ chị lên lầu!”

Tần Ca vỗ cậu: “Tiểu Mẫn, em đừng lo lắng quá, chị sắp xuất viện rồi.”

Trần Mẫn vẻ mặt buồn thiu, tốt xấu cũng không truy hỏi chuyện bác sĩ Bạch nữa. Tần Ca khen cậu: “Ngoan quá.”

Trần Mẫn được khen mà đỏ mặt, vỗ ngực cam đoan: “Chị, em sẽ không nói với người khác, nhưng em có thể đến thăm chị không?”

“Ừ.”

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 4

Bạch Khải Gia nhìn Trần Mẫn cẩn thận đỡ Tần Ca lên tầng mới nghĩ đến việc về nhà ngủ một giấc. Anh lấy chìa khóa xe từ trong túi ra, tiện tay ôm con vật nhỏ kia đi cùng. Từ khi cháu trai vào nhà, bà nội Bạch vẫn phê phán bệnh viện là đồ bóc lột đồ bóc lột, bà kiễng chân còn không với tới trán cháu mình. Bạch Khải Gia sẵn sốc cúi người xuống, để bà sờ thử, lại nghe bà mắng to: “Bị sốt rồi còn muốn đi làm! Bà phải gửi thư khiếu nại cho Thị trưởng!”

Mấy ngày quan sát, cô hộ lý trong nhà cũng hiểu làm bác sĩ quá mệt mỏi, trước kia vẫn cảm thấy bác sĩ là một nghề tốt, nói ra vừa có thể diện lại có đảm bảo, nhưng thật ra còn vất vả hơn nông dân như bà.

Bà nội Bạch vội vàng trái ga giường rồi chuẩn bị nước tắm, pha trà gừng cho Bạch Khải Gia. Anh ngoan ngoãn tắm rửa, uống trà gừng rồi nằm xuống giường, tuyệt đối không nói chuyện ở bệnh viện cũng không than vãn sự mệt mỏi của mình.

Bà nội Bạch lấy ra vài viên thuốc hạ sốt từ tủ thuốc, bưng nước vào, còn chưa bật đèn chợt nghe tiếng kêu meo meo meo, chờ khi bật đèn lên, bà giật mình, nói thầm: “Sao lại như trẻ con thế này, còn vụng trộm đem mèo về nhà.”

Con mèo nhỏ màu vàng có một ít lông trắng trên mặt, mắt sáng ngời nhìn bà, cái đuôi vươn ra khỏi chăn vẫy vẫy. Bà nội Bạch dùng một tay bế vật nhỏ này lên, cười tủm tỉm: “Theo bà ra đây nào.”

Bởi vậy, qua một đêm, trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Bạch Khải Gia nghe thấy trong nhà có tiếng mèo kêu.

Bà nội Bạch mở cửa nói: “Gia Gia, dậy ăn chút cháo nào.”

Ở góc cửa thò ra một cái đầu nhỏ lông lá, bà quát nhẹ: “Vật nhỏ, không được quấy rầy anh ngủ.”

Bạch Khải Gia nhắm mắt lại nở nụ cười, vật nhỏ này có cùng hoàn cảnh với anh.

Trong bệnh viện, Trần Mẫn mua đồ ăn cho Tần Ca từ sớm, đây là lần đầu tiên cô hộ lý gặp Trần Mẫn liền hỏi Tần Ca: “Tiểu Ca, đây là em cháu à?”

Trần Mẫn nói: “Không phải ạ.”

Tần Ca nói: “Vâng, đúng rồi ạ.”

Cô bé tinh quái giương bên vụng trộm cảm thán với Tần Ca: “Chị ơi, em trai chị cũng rất đẹp trai đó.”

Tần Ca trêu chọc cô bé: “Vậy thì để chị giới thiệu cho em, em có đồng ý từ bỏ Dương Dương không?”

Quả thực cô bé hơi do dự, thành thật khai báo với Tần Ca: “Chị đừng trêu em nữa! Em còn hay trèo tường, thật ra em còn là fan của Phong Phong nữa.”

(Trèo tường: ý chỉ ngoại tình)

Tần Ca ôm bụng giọng cười, Trần Mẫn bị hai người kia nhìn cho đỏ mặt, lẩn ra xa xa rồi vui đầu gọt táo cho Tần Ca.

Táo vừa gọt xong, Tần Ca còn chưa cắn miếng nào, Lục Thiên đã mang theo một cốc to đến, chưa đi đến gần đã ngửi thấy mùi sữa đậm đặc.

Cô nhóc vừa thấy lô-gô trên chiếc cốc đã thốt lên ngạc nhiên. Lục Thiên quan tâm đưa sô-cô-la cho cô bé, rất có dáng vẻ anh trai dặn dò cô bé học hành chăm chỉ. Lại nhét cốc sữa vào tay Tần Ca rồi đổi lấy quả táo kia, bí mật chia sẻ một tin tức: “Tiểu Bạch bị sốt rồi!”

Tần Ca à: “Cảm ơn sữa của anh.”

Lục Thiên nói: “Tiểu Bạch nói em thích uống.”

Anh ta cũng không nhiều lời, chờ chị y tá tiến vào phát thuốc liền vui tươi hơn hở theo chị ấy đi luôn. Tần Ca vừa quay đầu thì thấy Trần Mẫn cầm một quả táo đã gọt vỏ trong tay.

Tần Ca nói: “Đưa cho chị.”

Cậu cười đưa cho cô.

Tần Ca cắn một miếng: “Em đi làm việc đi, đừng trông chị, chị có cô hộ lý ở cùng rồi.”

Trần Mẫn lắc đầu: “Em chờ bác sĩ kiểm tra phòng xong rồi đi, em đã xin ông chủ nghỉ hai tiếng.”

Chỉ lát sau, trưởng khoa Lưu dẫn theo một đoàn người đến, kéo rèm, trước tiên nhìn vết thương của Tần Ca rồi lại xem báo cáo xét nghiệm máu, nói: “Vây ngày mai cắt chỉ rồi xuất viện được rồi.”

Tần Ca như trút được gánh nặng: “Vâng.”

Trưởng khoa Thái đứng trong nhóm người hơi chau mày, dường như nghĩ đến cái gì đó, nhỏ giọng nói: “Ngày mai để bác sĩ Bạch cắt cho cháu.”

“Không cần đâu ạ, ai cũng được.” Tần Ca từ chối.

Trong khoảng thời gian này, trên tầng này đã có nhiều lời đồn về cô và Bạch Khải Gia, cô không muốn làm phiền anh nữa.

Trưởng khoa Lưu lắc đầu, dùng bút chỉ thực tập sinh đứng cuối cùng lần trước đổi thuốc cho cô, nói: “Nhưng ở đây không ai dám cắt chỉ cho cháu.”

Trần Mẫn vừa nghe liền nóng vội: “Vì sao không dám chứ? Chị cháu có gì không ổn ư?”

Cả đám người cười ầm lên, trưởng khoa Thái nâng tay: “Quyết định thế nhé, sáng sớm mai trước tiên hoàn thành hết thủ tục đi.”

Cô bé giường bên nghe nói Tần Ca được xuất viện, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tiếc nuối, Trần Mẫn cảm thấy mình như vậy là không được, gọt một quả táo đưa qua: “Em gái, chị anh được xuất viện là chuyện tốt.”

Cô bé nói: “Vậy sau này không ai nói chuyện với em, cũng không được ngắm trai đẹp nữa.”

Trần Mẫn chưa bao giờ tiếp xúc với con gái háo sắc nên không biết nên nói gì, Tần Ca nói một câu: “Sao phải vì một cái cây mà bỏ cả khu rừng.”

Mắt cô bé sáng lên: “Vâng!”

Sáng sớm hôm sau Trần Mẫn đã tới rồi, chạy trước chạy sau thu dọn đồ, cô hộ lý cùng lắm chỉ giúp Tần Ca mặc quần áo, chải đầu và cười nói:

“Rất ít có người sống thoải mái như cháu, Tiểu Ca ạ. Bác sĩ Bạch rồi em trai, tranh nhau cướp việc, cô cũng không thể không biết xấu hổ mà nhận tiền lương được.”

Lời này bị Trần Mẫn nghe thấy, hỏi: “Chị ơi, bác sĩ Bạch cũng lên đây à?”

“Chị và cậu ấy là bạn cấp ba, cậu ấy lên chăm sóc một chút.” Tần Ca giải thích như vậy.

“Vâng.” Trần Mẫn gật đầu.

Chờ thủ tục xong xuôi nhưng vẫn chưa có người lên cắt chỉ. Trần Mẫn khó hiểu, hỏi Tần Ca có phải là họ muốn mình đưa thêm tiền không. Tần Ca chỉ một cái ghế: “Em ngồi đây chờ, chị đi xem xem.”

Cô đi đến phòng y tá, nghe thấy nhóm y tá lời kéo bác sĩ nói về rất bí mật, chỉ có thể nghe thấy loáng thoáng “tầng bốn”... “đánh nhau”...

Tần Ca đi tìm trưởng khoa Thái, ông cũng không kiên trì muốn bác sĩ Bạch cắt chỉ, kéo tay áo nói: “Để chú cắt chỉ cho.”

Tần Ca được dẫn vào phòng khám nhỏ, cô nằm trên giường, nghe thấy động tĩnh bên ngoài rất lớn, dường như có rất nhiều người chạy về phía cầu thang, tranh cãi ầm ĩ: “Dưới tầng đánh nhau, nhanh đi xem!”

“Đánh cái gì?”

“Nghe nói là chữa bệnh sự cố đem nhân lộng tàn phế .”

.....

Tần Ca nói: “Chờ một chút.”

Cô ngồi dậy, cúi đầu đi dép lê, vội vội vàng vàng không thể đi được, trưởng khoa Thái ngăn cô: “Không có chuyện gì lớn, cháu đừng đi, miễn cho bị đụng vào vết mổ.”

“Là Bạch Khải Gia ạ?” Cuối cùng cô cũng đi được dép.

“Không phải.” Trưởng khoa Thái đẩy kính.

“Vâng, cháu đứng xa xem một ít rồi sẽ quay lại. Phiền chú vậy.”

Cô vội vội vàng vàng xuống tầng, dép lê vất vả lắm mới đi được cũng tung ra, nằm trên bậc thang. Tần Ca mặc kệ, chạy chân trần cảm giác ruột trong bụng đều hướng về phía ruột thừa chen chúc, chen chúc phát đau luôn. Trưởng phòng y tá đã bị người đứng kín, không nhìn thấy y tá bác sĩ đâu, chỉ toàn là người đứng hóng chuyện.

Tần Ca khom người chen vào trong, mọi người đứng xem đều không chê chuyện lớn, không để ai chen vào, trong vòng người truyền ra tiếng cô Trần kêu khóc. Tần Ca như bị sét đánh, nghe thấy bà kêu lên: “Họ Bạch, cậu chữa hỏng ông nhà tôi rồi, tôi liều mạng với cậu!”

Bạch..... bác sĩ Bạch..... Bạch Khải Gia!

“Nhường đường một chút!” Tần Ca nói lớn, gạt tay người khác chui vào nhưng đám đông rất chắc chắn, cô không thể chen được, buồn bực muốn chui qua chân người nào đó.

Bỗng nhiên có một đôi tay giữ lấy cô, dẫn cô đi vào. Tần Ca nhìn lại, lòng trùng xuống hẳn: “Lục Thiên?”

“Đi thôi, anh đưa em đi lên.” Lục Thiên không cho cô quay đầu, gần như là áp cô ra ngoài.

Tần Ca ôm bụng kêu đau, Lục Thiên buông lỏng tay, cô nhanh chóng quay đầu, vừa nhìn đã thiếu chút nữa kêu lên.

Bác sĩ, y tá và bảo vệ đứng thành một vòng, đứng giữa là người đêm hôm đó ngồi xõm dưới đất đi giày cho cô, cho cô mượn bả vai, cùng cô vượt qua đau đớn – Bạch Khải Gia. Giờ phút này anh mặc chiếc áo blouse cô rất quen thuộc, khuôn mặt trầm tĩnh nhưng tay anh đang chảy máu, nhuộm đỏ áo trắng trên người.

Lục Thiên còn chưa kịp bắt người lại, Tần Ca đã đứng bên cạnh Bạch Khải Gia, y tá Diệp nhìn choáng váng: “Sao chị ấy lại ở đây?”

“Đừng đứng ở đây.” Bạch Khải Gia chau mày nói, quay đầu tìm Lục Thiên.

“Mình không đi.” Tần Ca đang cầm tay cô, lòng bàn tay bị cắt một vết rất sâu, máu đỏ đang tràn ra bên ngoài,

Da đầu Tần Ca run lên, không xác định được liệu có tổn thương đến động mạch không, đây là con tay cầm dao đó!

Bạch Khải Gia đưa tay giấu sau lưng, nói nhỏ: “Không sao.”

Cô Trần cầm dao gọt trái cây trong tay, tức đỏ mắt nói: “Họ Bạch, hôm nay tôi sẽ phế tay cậu, bồi thường cho ông nhà tôi!”

Các bác sĩ khoa chỉnh hình khuyên bà: “Chị đừng xúc động, chuyện không như chị nghĩ đâu.”

Bên cạnh bà ta còn có rất nhiều người giúp đỡ, những người đó dùng tiếng địa phương nói chuyện, cô Trần liền đặt dao lên cổ mình, rống lên: “Hôm nay nếu không làm rõ tôi sẽ chết ở đây, để mọi người cho tôi công bằng!”

“Buông dao ra!” Trưởng khoa Lưu che chở trước mặt Bạch Khải Gia: “Có chuyện gì từ từ nói, tất cả đều có thể xử lý!”

Hiển nhiên cô Trần không nghe lọt, khóc lóc om sòm: “Các người trả tay cho chồng tôi. Vốn đang tốt, làm phẫu thuật đúng là làm chuyện xấu, đây chắc chắn là sự cố chữa bệnh, không có một trăm vạn bồi thường, tôi sẽ chết ở đây!”

“Tôi nói với bà một lần, bà nghe cho kỹ.” Bạch Khải Gia đứng thẳng lên, cũng không vì bị đứt tay mà tức giận, anh kéo trưởng khoa Lưu ra phía sau, nói rõ ràng: “Tôi chưa bao giờ cam đoan 100% là tay ông Vương giường số 43 có thể khỏi hẳn, mỗi bước trị liệu của tôi đều được các người đồng ý, cũng nói rõ từng chi tiết!”

“Chồng bà bị điện cao thế đánh trúng phải nhập viện, sau khi tỉnh lại cánh tay trái sưng nóng lên, từ khi nhập viện phẫu thuật hai lần, phẫu thuật đã được người nhà đồng ý. Phẫu thuật có nghĩa là chấp nhận nguy hiểm, người nhà ký tên vào đơn cũng có pháp luật làm chứng.”

“Vết mổ lần đầu tiên không tốt, phần lớn cánh tay bị hoại tử; hơn nữa còn có thể hoại tử hơn nữa, cho nên chúng tôi tiến hành thảo luận rồi cắt tay để đảm bảo cho các bộ phận cơ thể khác. Đây là việc bất đắc dĩ, tôi là bác sĩ phụ trách cũng rất tiếc nhưng tôi không thừa nhận mình có sai lầm gì trong quá trình chữa trị. Cũng xin các người hãy dùng lý trí, đừng áp đặt cảm xúc của mình, cho rằng có sự cố chữa bệnh, bệnh viện có cơ cấu thẩm tra, tôi đồng ý nhận thẩm tra để chứng minh trong sạch.”

“Thẩm tra cái con khỉ! Các người đều bao che người của mình, nghĩ tôi là đồ ngốc chắc!” Cô Trần càng nghe càng tức, giơ dao về phía trước, các bác sĩ kéo Bạch Khải Gia ra sau, dao của cô Trần dừng ở áo blouse của Bạch Khải Gia, rạch một vết dài.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 5

“Cậu ấy là một bác sĩ tốt!” Đang hỗn loạn, bỗng có một giọng nói nhẹ nhàng vang lên. Mọi người sôi nổi tìm kiếm, phát hiện là cô gái đứng bên cạnh bác sĩ Bạch.

Tần Ca tức đỏ mặt, cô không cho phép bất luận kẻ nào nói xấu anh. Đối với bất kỳ bệnh nhân nào anh cũng tận tâm tận sức, anh cũng muốn giữ lại cánh tay của chú Vương. Anh biết một người đàn ông không có tay chẳng khác nào không có nửa cái mạng nhưng tay không giữ được, anh còn tự trách mình, bị sốt cao còn kiên trì đến thay thuốc cho chú Vương, bị cô Trần cắt vào tay cũng không để ý.

“Ai vậy nhỉ?”

“Có thể là bệnh nhân của bác sĩ Bạch.”

Người đứng hóng chuyện nghị luận âm ỉ, có vài bệnh nhân bị Tần Ca kéo cũng nói giúp: “Bác sĩ Bạch rất tốt, không giống như bà nói đâu.”

Hướng gió dường như lại nghiêng về phía bác sĩ Bạch, mấy người đứng sau cô Trần bỗng nhiên xông lên toàn bộ, mắng chửi bệnh viện coi thường mạng người, bắt nạt người nhà bệnh nhân. Quần chúng luôn hướng về phía yếu, lúc này chú Vương đứng dậy, vẫy vẫy tay áo trống rỗng, tràn đầy nước mắt muốn mọi người phân xử.

Tần Ca nhìn chú Vương mất một tay hơi giật mình, nhân sinh tàn nhẫn như thế, thứ có được không thể có mãi mãi, còn thứ mất đi chính là mất vĩnh viễn.

Mũi dao của cô Trần chỉ vào Tần Ca: “Tất nhiên cô phải nói tốt cho cậu ta, ngày đó buổi tối hai người làm gì ở cầu thang, nghĩ rằng không ai nhìn thấy chắc? Tí tuổi đầu đã không biết liêm sỉ!”

Bà ta lại chỉ vào Bạch Khải Gia, lớn tiếng nói: “Bác sĩ bệnh viện này không chuyên tâm chữa bệnh cho người ta, suốt ngày vây quanh con gái, nửa đêm hai người hôn hít sờ tới sờ lui ở cầu thang, khiến khuôn mặt già nua của tôi cũng đỏ bừng, sao không đi thuê phòng đi! Làm bác sĩ béo bở như vậy, chẳng lẽ lại thiếu chút tiền này sao!”

Tần Ca giống như bị người ta tát cho một cái, trên mặt vừa nóng vừa đau.

Bác sĩ Bạch vốn không muốn cãi vã cũng nhú mày, bảo vệ Tần Ca phía sau mình: “Miệng cô sạch sẽ một chút.”

“Miệng tôi tôi thích nói gì thì nói, không muốn người ta nói thì đừng có làm! Một đôi cậu nam nữ! Lúc ấy tôi nên đổi bác sĩ, tay của ông nhà tôi còn giữ được!”

Nhóm người thân thích của cô Trần đánh giá Tần Ca, phụ họa nói: “Không ngờ cô gái này còn ít tuổi cũng có bản lĩnh này.”

“Chứ sao nữa! Cô ta quyền rũ... Haiz, cũng không biết là ai quyền rũ ai, dù sao tên bác sĩ vô lương tâm này luôn thiên vị cô ta, tôi còn nhìn thấy anh ta nhận tiền nữa!”

“Đừng có nói bậy!: Tần Ca đẩy Bạch Khải Gia, đứng ra, “Tiền cậu ấy nhận là tiền cậu ấy ứng ra nộp cho bố tôi! Chúng tôi cũng không phải cậu nam nữ, cậu ấy là bạn học cấp ba của tôi, chúng tôi quen nhau từ lâu rồi!”

Nhưng giải thích thế nào cũng không đủ, Tần Ca cảm thấy mình như bị lột sạch, cô Trần đặc ý nhìn cô, mọi người cũng nhìn cô.

Cô Trần thẳng một ván, lại cầm dao xông lên, Bạch Khải Gia đẩy Tần Ca ra, lấy tay cản lại.

Rối loạn, tất cả đều rối loạn.

“Dừng tay!” Tần Ca hét, ánh mắt dừng ở người chú Vương đứng phía sau, trước kia chú Vương luôn khen bác sĩ Bạch tốt lắm, vì sao bây giờ lại như vậy?

Cô năn nỉ: “Chú, chú nói thật đi mà!”

Mặt chú Vương đỏ lên: “Chú nói thật mà!”

Tần Ca không để ý đến người khác ngăn cản, vang dội nói ra những lời này—

“Cháu nhìn thấy chú nửa đêm vụng trộm đi uống rượu, tay chú bị vậy sao lại trách bác sĩ Bạch?”

“Thối lắm!” Cô Trần nhảy dựng lên, “Chồng tôi đã kiêng rượu lâu rồi! Cái đồ ** nhà cô biết gì mà nói!”

“Cháu không nói lung tung! Chú Vương thường xuyên trở về từ bên ngoài lúc nửa đêm với mùi rượu rất nặng, buổi tối cháu ngồi ở cầu thang chạy bản thảo có thấy vài thứ, cô ngủ say nên không biết!”

“Không thể nào! Cô nói linh tinh!” Cô Trần tức giận xông lên, nhưng bị Bạch Khải Gia bắt được tay.

“Em lên lầu đi!” Bạch Khải Gia dùng bàn tay kia đẩy Tần Ca, một tay khiến áo khoác cô dính đầy máu.

Tần Ca chạy đi, miệng nói: “Mình đi tìm chứng cứ cho cậu!”

Cô Trần nâng bàn tay không bị giữ lên: “Ôi, muốn đánh tôi à? Đánh đi, để mọi người nhìn xem, tốt nhất là cũng cắt luôn tay tôi đi, bác sĩ vô đức!”

“Ừm, cho dù tôi phải cởi áo bác sĩ cũng không để bà đánh cô ấy.” Bạch Khải Gia nói chuyện vẫn thản nhiên như trước, nhưng ngón tay siết lại, lập tức nghe thấy cô Trần lớn tiếng kêu đau kêu cứu.

Mọi thứ lại loạn lên, lại có vài bảo vệ lên đây, trước tiên để bác sĩ và y tá tầng này rời đi. Nhưng Bạch Khải Gia không đi, cũng không buông tay cô Trần, cô Trần cầm điện thoại chụp ảnh, nói muốn kiện Bạch Khải Gia.

Mọi người thôi xô đẩy, cô Trần mắng chửi không ngừng, nhóm người giúp đỡ của bà ta bắt đầu lấy đồ trong phòng bệnh, trên đất đều là vụn thủy tinh, đúng lúc này Tần Ca trở lại, cô kéo theo một người, không nhìn kỹ đường, bị Bạch Khải Gia ôm đến, bị anh dạy dỗ: “Sao không đi giày? Đâm vào chân thì sao?”

Lúc này Tần Ca mới thấy vụn thủy tinh trên đất, nhưng không để ý mà giầy dựa muốn đứng xuống, vội vàng kéo người đó nói: “Ông chủ, chú nhìn xem, có phải người này đến mua rượu của chú không?”

Chỉ thấy chú Vương trốn sau cửa kính, dùng bàn tay còn sót lại che mặt, chỉ sợ bị người ta nhận ra. Người nọ là ông chủ quầy bán quà vật bệnh viện, vốn không muốn tham dự vào loại chuyện này, nhưng Tần Ca nói với ông: “Chú có thể mở cửa hàng trong bệnh viện cũng là dựa vào quan hệ, bây giờ có người náo loạn bệnh viện, cần chú đi lên làm chứng một chút, chú không cần xem vào, làm tốt còn có thể lập công, coi như là làm cho bệnh viện, hơn nữa chú không cần nói dối, chỉ cần ăn ngay nói thật là được.”

Vì thế ông bị cô gái này kéo lên đây.

Thật ra cũng dễ nhận ra thôi, người thường nửa đêm đến mua rượu, ngồi bên ngoài quầy hàng của ông uống đến khi lâng lâng mới chịu đi có một cánh tay bị treo lên, uống nhiều là bắt đầu kể chuyện mình bị xe rửa đường đâm vào như thế nào, lại không may đụng phải điện cao thế ra sao.

Chẳng qua người nọ bây giờ không phải là treo một cánh tay, mà là không có một tay.

Ông chủ chỉ vào chú Vương đứng phía sau, khẳng định: “Là anh ta, anh ta thường đến mua rượu Đức Châu trắng ba tệ một chai.”

Cô Trần hét âm lên: “Ông thông đồng với bệnh viện!”

Ông chủ nghĩ rằng tôi có ý tốt, vẫn luôn nói thật, bà dựa vào đâu mà nói tôi nói dối! Ông cũng nói to hơn: “Tôi còn khuyên anh ta làm phẫu thuật thì không nên uống rượu, nhưng anh ta nói mình nghiện rượu nặng, tôi còn hỏi vì sao lại đi uống nửa đêm, anh ta nói bị vợ quản nghiêm, chỉ có thể nhân lúc vợ ngủ đi uống rượu!”

“Ông, ông...” Đầu óc cô Trần hỗn loạn.

Ông chủ chiếm thế thượng phong, nói: “Anh ta chắc là bệnh nhân của bác sĩ Bạch rồi! Bệnh nhân mua rượu chỗ tôi là bệnh nhân của bác sĩ Bạch, tôi hỏi anh ta bác sĩ có nói không được uống rượu không, anh ta còn nói bác sĩ Bạch đặc biệt dặn dò nhưng anh ta cảm thấy uống một chút rượu có thể đánh tan máu bầm, làm bệnh nhanh khỏi hơn, tôi cũng không nói thêm gì, người nghiện rượu cũng như nghiện thuốc lá thôi, không thể kiêng được! Dù sao khách hàng là thượng đế! Tôi biết bác sĩ Bạch, cậu ấy luôn mua chân giò hun khói cho mèo hoang ăn, có lần thắt lưng tôi bị đau, cậu ấy còn giúp tôi dùng rượu thuốc xoa bóp, mọi người đều biết bác sĩ Bạch là người tốt!”

Ông chủ cửa hàng tạp hóa nói có bằng có chứng, mọi người đứng đó ngấm ngấm một chút liền nghiêng về phía bệnh viện, cô lao công tại tầng

bốn khoa chinh hình cũng đứng ra nói: “Lần trước cổ tay tôi bị viêm gân, không làm được việc gì, thiếu chút nữa phải phẫu thuật, là bác sĩ Bạch nói vết sẹo phẫu thuật viêm gân lớn, lại sẽ tái phát, phẫu thuật không bằng tình dưỡng, chiều nào cậu ấy cũng giúp tôi quét rác, lại cho tôi rượu thuốc xoa bóp, tôi mua mấy cân táo cảm ơn nhưng cậu ấy sống chết không chịu nhận, tôi không tin cậu ấy làm loạn quan hệ nam nữ, chính ông uống rượu làm hỏng tay còn đến gây sự, bây giờ có nhân chứng ở đây, còn gì để nói nữa.”

Mũi Tần Ca hồng hồng, trong hốc mắt đầy nước, người cô muốn bảo vệ, thì ra còn tốt hơn cô nghĩ.

Bạch Khải Gia kéo tay cô, bóp nhẹ.

Cô Trần quay đầu bắt lấy chú Vương, kêu khóc: “Ông nói thật đi, rốt cuộc ông có uống rượu không?”

Chú Vương mặt đỏ tai hồng: “Tôi chỉ uống một chút, tay của tôi chắc chắn là do sự cố chữa bệnh.”

“Lão Bất Tử!” Vừa thốn thức, cô Trần vừa đi qua đánh chú Vương: “Vì sao ông không nghĩ coi, bây giờ không có một tay thì phải làm sao! Tôi với ông cùng chết đi thì hơn!”

Chú Vương vẫn nói không phải do uống rượu, cắn răng mắng: “Đồ đàn bà thối, tôi làm như vậy còn không phải vì cái nhà này à, tay tôi không còn, không nhân cơ hội đòi chút tiền thì sau này phải làm sao! Bây giờ đừng có đứng đây khóc nữa, nhanh chóng gây náo loạn đi!”

Cô Trần không có tâm tình làm loạn, ngược lại cứ nằm trên đất khóc, nói mình không muốn sống, không có cách nào sống, phải chết thì chết trong bệnh viện cho bớt việc.

Trưởng khoa Lưu không có cách nói thông với hai người này, tức đến mức tăng huyết áp.

“Cô chú không thể như vậy được.” Tần Ca hít hít mũi, nhìn chú Vương và cô Trần nằm trên mặt đất, bọn họ làm loạn thế này thì sau này người ta sẽ luôn nhắc đến tên Bạch Khải Gia.

Cô nói: “Bác sĩ và y tá ở đây đều rất tốt, công việc của họ người bình thường không thể làm được, nhưng họ vẫn giữ vững cương vị của mình. Nếu xã hội này không có bệnh viện, bác sĩ, y tá thì chúng ta mắc bệnh thì phải làm sao?”

“Cháu cũng bị bệnh, lúc ấy cháu cũng rất sợ hãi, nhưng cháu vẫn nghe lời, cháu muốn chịu trách nhiệm với cơ thể mình, sau đó cháu xuất viện, hàng tháng đều tái khám, mỗi ngày đều uống thuốc, cháu không có cuộc sống như người bình thường, nhưng cháu cảm thấy may mắn, bởi vì mình vẫn sống.”

“Chú Vương, chú vẫn còn sống, không phải ư? Tuy chú mất một tay nhưng chú vẫn khỏe mạnh, chú không cần uống thuốc hàng ngày, tái khám hàng tháng, không cần lo lắng các biến chứng khác, chẳng lẽ không tốt hơn cháu à?”

Chú Vương nằm trên đất bỗng nhiên bật dậy lên, chỉ vào Tần Ca, hỏi: “Cô nói nghe thì dễ lắm, cô thì bệnh gì chứ, bệnh gì mà hơn được mất một cánh tay chứ!”

“Đừng nói nữa.” Bạch Khải Gia lấy tay che miệng Tần Ca: “Chuyện đã rõ ràng, là đúng hay sai trong lòng họ biết, anh đưa em đi.”

Tần Ca lại bỏ tay anh ra: “Lupus ban đỏ, chú biết không?”

“Nói dối, bệnh này gây chết người, không trị hết! Thôn chúng tôi còn có người đã chết, cô nói dối!”

“Cháu không nói dối, cháu bị Lupus ban đỏ, nhưng chú không hề cảm thấy cháu bị bệnh, cháu thấy cô chú nên ngẫm lại đi, lúc ấy nếu không có bác sĩ y tá nơi này, chú có thể sống tới bây giờ không, đường do người chọn, cháu còn có thể suy nghĩ cẩn thận, cô chú sống hơn cháu vài chục năm rồi, vậy thì cũng có thể suy nghĩ cẩn thận.”

“Về nhà đi, lần trước ô nói chờ chú xuất viện thì trở về với con gái, người một nhà đón năm mới, cô ấy đang đợi cô chú đó.”

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 6

Chú Vương vô lực dựa vào tường, cô Trần lau nước mắt đứng lên đỡ chú và nói: “Ông ơi, chúng ta về nhà đi, sau này tôi sẽ làm việc, ông cũng không cần vất vả như vậy nữa.”

Nhóm họ hàng lúc trước giúp họ làm ẩm bệnh viện bây giờ ai ai cũng đều xám xịt, trưởng khoa Lưu vỗ tay: “Tốt lắm tốt lắm, không có gì để xem cả. Mọi người tản đi thôi, đừng vây quanh ở đây nữa, không khí cũng không tốt.”

Cô lao công dọn dẹp đồng vụn thủy tinh, Tần Ca kéo tay Bạch Khải Gia, nói: “Đi thôi, cậu cũng phải xử lý vết thương.”

“Đúng rồi. Tiểu Ca, em dẫn cậu ấy lại đây.” Lục Thiên bận rộn đi chuẩn bị đồ cầm máu.

Đám người hóng chuyện tốp năm tốp ba tản đi, Trần Mẫn bị Tần Ca bỏ lại trên tầng không biết đã xuống tự bao giờ, há miệng gọi cô: “Chị ơi...”

“Tiểu Mẫn đến rồi.” Tần Ca vuốt vuốt tóc: “Em đợi chị một chút nhé.”

“Không sao đâu chị, chị cứ từ từ, đừng vội.”

Lục Thiên đóng cửa phòng khám lại, trong phòng cũng chỉ còn có ba người họ, Bạch Khải Gia ngồi trên giường nhỏ, Tần Ca ngồi bên cạnh, còn Lục Thiên cầm miếng băng gạc ấn vào vết thương của Bạch Khải Gia, nói

với Tần Ca: “Tiểu Ca, em giữ hộ anh, anh phải chuẩn bị một chút, tay Tiểu Bạch phải khâu hai mũi.”

“Vâng.” Tần Ca làm theo yêu cầu của Lục Thiên, rất tiêu chuẩn đè lên miệng vết thương.

Bạch Khải Gia đặt bàn tay còn lại lên mu bàn tay cô, nói nhỏ: “Sao lại run thế này?”

“Không đâu.” Tần Ca đáp.

Bạch Khải Gia nói: “Không nghiêm trọng lắm, đừng lo lắng.”

Tần Ca gật đầu.

“Nói thế nào cũng là tay bác sĩ!” Lục Thiên tức giận, “Được rồi Tiểu Ca, em bỏ tay ra đi, đến lượt anh.”

“Không tiêm thuốc tê à?” Tần Ca không buông tay.

“Không cần.” Lục Thiên nói.

“Sẽ đau.” Tần Ca vẫn không buông tay.

Bạch Khải Gia nhẹ nhàng nâng tay cô lên, nắm trong lòng bàn tay, nói: “Đau thì cũng chỉ đau một chút thôi.”

Khi Lục Thiên đâm kim vào thịt, Tần Ca quay đầu đi. Giọng nói của Bạch Khải Gia không có vẻ gì là đau đớn, anh nói: “Cô Trần nói thật đó, ngày đó em ngủ ở cầu thang, anh đã hôn em.”

Lục Thiên huýt sáo.

Tần Ca không dám nhìn vết khâu, chỉ có thể nghiêng mặt đứng lên, không bao giờ muốn quan tâm đến người này nữa.

Bạch Khải Gia giữ chặt cô: “Đừng đi.”

Lục Thiên làm cũng nhanh, ném cái nhíp vào trong khay, nói: “Xong rồi, tôi ra ngoài trước, hai người từ từ nói chuyện nhé.”

“Mình đi đây.” Tần Ca mới không muốn nói chuyện đâu.

“Anh đưa em đi cắt chỉ.” Bạch Khải Gia không buông tay, cởi giày ra cho Tần Ca đi.

Tần Ca không chịu, anh nói: “Em đừng động, tay anh đau.”

Tần Ca đành để anh nắm tay đi mình ra ngoài, chân đi giày của anh.

Một đám y tá trẻ đứng chờ trong phòng làm việc, muốn xem bác sĩ Bạch bị thương thế nào nhưng lại thấy bác sĩ Bạch nắm tay Tần Ca đi ra ngoài, cảm y tá Diệp như rớt xuống đất. Cô nàng kéo y tá trưởng muốn nói gì đó, y tá trưởng thức tỉnh cô: “Bác sĩ Bạch của chúng ta đối xử với Tần Ca cực kì tốt, chỉ có em ngốc nghếch không nhận ra thôi.”

Y tá Diệp che miệng, buổi tối ngày đó, miệng bác sĩ Bạch, đưa canh cay không cay cho Tần Ca, Tần Ca nhờ cô chuyển điện thoại và máy tính, tất cả đều xảy ra dưới mí mắt cô đóooooo!

Trưởng khoa Lưu cũng đến góp vui: “Không phải khoa trưởng chứ lần đầu tiên nhìn thấy Tần Ca, chú đã có dự cảm Tiểu Bạch nhà chúng ta cuối cùng cũng gả được đi rồi.”

Lục Thiên sâu kín nói: “Tiểu Bạch thích cô ấy lâu lắm rồi.”

Chỉ nghe rầm một tiếng trong phòng y tá, y tá Từ vứt mạnh cái khay lên bàn.

Bạch Khải Gia kéo Tần Ca đi thang bộ lên tầng trên, nửa đường phát hiện ra một chiếc dép lê màu hồng, anh nhìn Tần Ca, Tần Ca nhắm mắt. Anh ngồi xuống đổi giày ở chân cô thành dép, nói: “Em đi không cần nóng vội, đừng để bị ngã.”

Tần Ca không nói gì, đá giày anh đi. Bạch Khải Gia đi giày vào, dẫn cô đi tìm thực tập sinh cắt chỉ. Thực tập sinh bị anh ghét bỏ lệ rơi đầy mặt, trốn đằng sau trưởng khoa Thái không chịu ra, Bạch Khải Gia nói: “Nếu không phải tay tôi bị thương thì cũng không tới phiên cậu.”

Trưởng khoa Thái đẩy học sinh đi, nói: “Học hỏi bác sĩ Bạch đi.”

Thực tập sinh chỉ có thể cố hăng, lúc này còn nhớ phải đeo găng tay trước khi vén quần áo, sau đó dùng nhíp kẹp bông y tế tiêu độc cho Tần Ca. Bạch Khải Gia ngồi gần đó nhìn chăm chú khiến Tần Ca và cậu thực tập sinh đều không thoải mái, Tần Ca nói với anh: “Cậu đừng nhìn mình nữa.”

“Không được.”

Thực tập sinh cắt chỉ, trước khi rút chỉ, bác sĩ Bạch dặn dò một câu: “Làm nhanh một chút.”

Cậu không dám chậm trễ, kéo ra một đoạn chỉ bị máu nhuộm thành màu đỏ, Tần Ca chưa kịp cảm thấy đau thì đã xong rồi, nhất thời cũng không dám ngồi dậy, sợ vết mổ bị rách. Bạch Khải Gia cũng không thúc giục, ngồi bên cạnh cô sau đó nhìn cậu thực tập sinh. Lúc này cậu ta mới cảm thấy mình như biến thành một cái bóng đèn* lớn, chạy ra ngoài, còn sẵn sóc đóng cửa lại.

*Bóng đèn: Kỳ đà cắn mũi, đặc biệt là với các cặp đôi.

“Hôm nay chắc em bị hoảng sợ rồi.” Bạch Khải Gia nói.

“Không đâu.” Tần Ca nói.

“Để anh đưa em về.”

“Không cần, Tiểu Mẫn đang đợi mình.” Tần Ca từ từ ngồi dậy, sờ vào bụng mình, sau khi thấy vết mổ không bị rách liền nói: “Mình đi đây.”

“Ừm.” Bạch Khải Gia đứng lên mở cửa cho cô.

Tiểu Mẫn đứng ngoài chờ, cửa vừa mở đã đỡ Tần Ca nói: “Chị, đều xong rồi, chúng ta đi thôi.”

Nhưng Bạch Khải Gia lại đi theo, cho đến khi không nhìn thấy chiếc xe đạp điện nữa mới thôi.

Lục Thiên không biết đi ra từ đâu, cầm trong tay chìa khóa xe của Bạch Khải Gia, nói: “Trưởng khoa Lưu thả cậu về, để tớ đưa về nhé.”

Bạch Khải Gia gật gật đầu.

Vừa vào cửa bà nội đã phát hiện ra băng gạc trên tay Bạch Khải Gia, cầm tay cháu trai hỏi sao lại thế này, Bạch Khải Gia mở tay ra cho bà xem, nói: “Bị dao phẫu thuật cắt phải thôi, không sao, để Lục Thiên khâu cho cháu hai mũi, sẽ mau lành thôi.”

Bà sụ mặt: “Sao lại không cẩn thận thế!”

Lục Thiên giúp anh giải thích với bà: “Cậu ấy dạy thực tập sinh, nhưng lại không tập trung, may là không sâu, vài ngày là khỏi thôi bà.”

Bà nội Bạch vẫn rất lo lắng, nói Bạch Khải Gia mấy ngày nay đừng để dính nước.

Buổi tối, Lục Thiên ở lại ăn cơm, sau khi ăn xong hai người ngồi trong phòng chơi game, tuy tay Bạch Khải Gia bị thương nhưng thực lực không

giảm, Lục Thiên bất hạnh làm vật hi sinh đòi tiếp tục chơi một ván. Bác sĩ Bạch vui vẻ đồng ý, hai người chơi vô cùng vui vẻ, đột nhiên Lục Thiên nói: “Cảm thấy Tiểu Ca thật dũng cảm.”

Bạch Khải Gia lại lắc đầu: “Cô ấy trở nên nhát gan rồi.”

Lục Thiên cho nhân vật của mình đá một cái: “Thật ra cô ấy có thể không nói.”

Bạch Khải Gia cũng đá trả: “Cô ấy vì tở.”

Nhân vật của Lục Thiên ngã trên mặt đất run rẩy, tức giận ném điều khiển đi: “Có vài người chỉ muốn người khác sống khổ hơn mình.”

Bạch Khải Gia cũng buông điều khiển, Lục Thiên hỏi anh: “Ở bệnh viện không bắt được người, sau này tính sao?”

Cửa nhẹ nhàng hé mở, một cái đầu lông xù thò vào, Bạch Khải Gia đi qua ôm lấy Vật nhỏ, nói: “Sẽ có cách thôi.”

Ngày đó, Tần Ca trở về nhà, vì không muốn bị mắng nên kéo cả Trần Mẫn lên gác, thẳng thắn kể chuyện mình bị viêm ruột thừa phải phẫu thuật, đáng thương nói: “Mẹ ơi, con muốn ăn canh chân giò.”

Bố Tần thương con gái, mẹ Tần dí tay vào trán Tần Ca: “Gan lớn nhỉ!”

Sau đó nói với Trần Mẫn: “Tiểu Mẫn tối nay ở lại ăn cơm nhé!”

Khi ăn cơm, mẹ Tần kéo Tần Ca hỏi kỹ càng, vừa nghe nói Trần Mẫn gặp cô lúc đi đưa đồ thì tim bà cũng nhói lên. Tần Ca nhiều ngày không được ăn thịt, vừa gặm chân giò vừa an ủi mẹ: “Có bác sĩ Bạch chăm sóc con mà.”

Bố Tần thấy không đúng: “Bác sĩ Bạch nhiệt tình thế?”

Mẹ Tần bật cười: “Tôi vẫn chưa nói với ông, Tiểu Ca và cậu ấy là bạn học.”

“Hả?” Bố Tần lau miệng, nói: “Bảo sao thằng bé tốt với tôi như vậy.”

Tần Ca uống canh, nói hàm hồ: “Đối với ai cậu ấy cũng có trách nhiệm hết.”

Sau khi tắm xong, mẹ Tần đi vào phòng Tần Ca nói: “Con cởi quần áo ra cho mẹ xem.”

Vừa thấy mắt đã đỏ lên, nói: “Mẹ biết là con có chuyện mà, con lại còn không biết sợ, dù sao cũng phải nói với nhà mình một tiếng chứ.”

Tần Ca lau nước mắt cho mẹ: “Chưa thấy đau đã được đẩy vào phòng phẫu thuật rồi, sau đó bác sĩ nói vết mổ của con lành nhanh hơn người khác, con cũng không phải chịu đau mấy, không cần mẹ hàng ngày phải chạy tới chạy lui quan tâm.”

“Vậy sau này cũng không được như vậy nữa.”

“Vâng.”

“Ôi vết mổ lớn như vậy, để lại sẹo thì phải làm sao.”

Tần Ca cười: “Cũng không phải không có, sợ gì thêm một cái?”

Mẹ Tần vừa nghe lại khóc, ôm ngực nói không nên lời, Tần Ca ôm lấy bà: “Mẹ, cũng xong rồi, mẹ khóc sẽ khiến con rất khổ sở.”

Mẹ Tần vội vàng lau sạch nước mắt: “Đừng khóc, con đừng nghĩ nhiều, mau ngủ đi.”

Một đêm này, Tần Ca mơ một giấc mơ, trong giấc mơ cô bị kéo lên không trung sau đó ngã mạnh xuống đất.

Sáng sớm hôm sau, Tần Ca bị di động đánh thức, nhìn thấy tên người gọi liền hỏi: “Lại bắt mình ký cái gì à?”

Sau khi có được địa chỉ nhà cô, biên tập nhà cô luôn khiến cô nhận thức rõ sự tồn tại của cô ấy.

“Đại Đại cậu mau lên Weibo đi!” Biên tập gào thét bên kia điện thoại.

Tần Ca cảm thấy khó hiểu, cúp máy lên Weibo, sau đó bị chân động. Biên tập nhà cô nhắn tin riêng: Xem chưa xem chưa xem chưa? Là cậu à là cậu à là cậu à?”

Căn bản Tần Ca không cần phải cố gắng nhớ, có fan bình luận, đó là một bài cô đăng từ khá lâu.

“Bạch Bạch Bạch Khải: Chúc mừng sinh nhật thứ 22! Vẽ xong tranh, biên tập nói bản có chữ ký sẽ được tặng kèm, coi như là lời cảm ơn của tôi. Và, rất xin lỗi.”

Có cô em đăng một tấm ảnh, nói là vô tình chụp được, cảm thấy rất giống nhân vật trong “Yêu em nhưng không thể nói”.

Người trong hình, đúng là cô và Bạch Khải Gia.

Đây vốn không phải là vấn đề, bây giờ biên tập kêu cô xem một đoạn video trên Weibo, video quay một bệnh nhân sau khi được phẫu thuật cắt tay thì quay lại bệnh viện làm loạn, buộc tội bác sĩ đứng mổ chính, sau đó chứng minh là vì uống rượu quá độ khiến bệnh tình chuyển biến xấu.

Cô gái trong video nói mình bị bệnh, tay bác sĩ bị dao cắt phải.

Có người cảm thấy người trong video rất quen nên vào Weibo của cô xem lại, cô không hề trả lời bình luận kia, nhưng vì thật sự rất giống nhân vật chính của “Yêu em nhưng không thể nói” nên được lên top, ngày càng nhiều fan thấy tấm ảnh này, còn nói nếu chuyển thể thành phim thì ngôi sao nào hợp, còn có fan @ cô hỏi có giữ lại để chọn người không.

Sau đó, bây giờ mọi người đều thảo luận hai người trong video và tác phẩm của Đại Đại Bạch Bạch Bạch Khải có quan hệ gì.

Cô gái chụp bức ảnh kia @ cô, hỏi: “Đại Đại, đây là bạn à?”

Mồ hôi lạnh của Tần Ca cũng chảy ra, cầm điện thoại không biết nên trả lời thế nào. Biên tập nhà cô cũng hỏi: Đại Đại, rốt cuộc có phải cậu không? Cậu vừa làm phẫu thuật ruột thừa phải không?

Tần Ca chậm rãi gõ hai chữ: Là tớ.

Trên khung trò chuyện, đối phương gõ chữ vài lần đều xóa đi, thật lâu sau mới gửi một câu: Trời ạ!

Trước tiên Tần Ca khóa bình luận, khóa tin nhắn, không giải thích gì, sau đó không lâu biên tập gửi một ảnh, là cô gái kia nhắn cho biên tập: Tôi đã tìm hiểu rồi, có y tá nói đúng là cô gái bị bệnh Lupus ban đỏ trong video có vẻ vờ một chút, Đại Đại Bạch Bạch cũng từng vẽ nhân vật nữ chính bị bệnh, chắc hẳn là không có chuyện trùng hợp như vậy, các người thừa nhận đi!

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 7

Tần Ca không hiểu, thừa nhận thì sao?

Có thể thỏa mãn chứng Holmes của cô em này. Biên tập nói.

Tần Ca nói: Cùng lắm thì đổi tên bắt đầu lại từ đầu.

Biên tập: Đại Đại, cậu bị như vậy mà vẫn bình tĩnh thế hả?

Thật ra Tần Ca không hề bình tĩnh nhưng đâu thể làm được gì, ngày phòng đêm phòng, chuyện cô lo lắng nhất đã xảy ra.

Biên tập nói: À nói với cậu chuyện này, sáng nay có nhà sản xuất tìm tớ hỏi chuyện, nếu chuyện này là thật, truyện “Yêu em nhưng không thể nói” của cậu sẽ được ký.

Cho nên, Đại Đại, cậu tính sao?

Tần Ca nói: Tớ sẽ không thừa nhận công khai đâu.

Cho nên cậu muốn bỏ qua cơ hội này?

Một tác phẩm có hay hay không lại phải dùng đến cách làm người để quyết định, những người này thật kỳ lạ!

Bây giờ có rất nhiều tin đồn. Biên tập nói: Cần tớ ra mặt giải thích không?

Đừng để ý đến họ. Tần Ca quyết định.

Được.

Bạch Khải Gia bị thương ở tay nên được trưởng khoa Lưu cho nghỉ, nhưng quen thức khuya dậy sớm rồi nên không nhàn hạ được. Sáng sớm anh có ra ngoài một lần nhưng bị bà Bạch ra lệnh cường chế không được rời giường, phải tiếp tục ngủ nên chỉ có thể lướt Weibo. Nick Weibo của anh chỉ theo dõi một người, bài đăng cũng hơn mười bài, bài cuối cùng là ngày anh mang Vật nhỏ về nhà, anh ăn cơm, dựa vào vai cô, cả quá trình cô không hề ngẩng lên. Thế nhưng, trên Weibo cũng không bình tĩnh được như vậy, đăng một hình võ sĩ đeo đao khóc, nói: Khổ quá, làm sao để an ủi một người đây, rất cấp bách.

Bình luận phía dưới Bạch Khải Gia đã xem mấy lần rồi, một đám con gái hỏi có phải anh làm cô gái nào khóc không, còn có người đề nghị vuốt vuốt tóc là được.

Điều này làm cho Bạch Khải Gia nhớ tới ngày đó mình bế Vật nhỏ lên vuốt lông.

Anh dờ khóc dờ cười, dù sao cũng nhàn rồi không có gì làm, xem lại một lần, nhưng đột nhiên phát hiện ra Tần Ca khóa bình luận, trên đầu Weibo xuất hiện một đoạn video quay tại bệnh viện, mà anh chính là bác sĩ trong video ấy.

Nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là cô gái mặc đồ bệnh nhân.

Bạch Khải Gia nhảy ra khỏi giường ngay lập tức rồi mặc quần áo, bà nội Bạch yên lặng tiến vào kiểm tra giấc ngủ cháu trai, lại phát hiện người này đang muốn ra ngoài! Bà ngăn cản: “Không được đi ra ngoài, trưa nay bà còn nấu canh bồi bổ cho cháu đấy.”

Bạch Khải Gia không nhắc đến tên Tần Ca, chỉ giải thích với bà: “Bạn cháu xảy ra chút chuyện, cháu đi qua thăm.”

“Bạn gì chứ!” Bà nội Bạch không hài lòng, con mèo nhỏ trong túi cũng kêu meo meo meo.

Vừa hay điện thoại Bạch Khải Gia vang lên, anh nhanh chóng nhận máy, vừa nói vừa đi ra ngoài. Bà nội Bạch không cho anh lái xe, coi anh như trẻ con mà nhét mấy tờ Chủ tịch Mao vào túi anh, cười nói: “Đi chơi đi.”

Bạch Khải Gia ra ngoài, nghe thấy Trương Tiểu Hải rống to: “Mẹ nó, Khải Gia cậu dám lừa bọn mình! Trong video kia là lớp trưởng đúng không?”

“Bây giờ không nói rõ được, mình cúp máy trước đã.” Anh bắt một chiếc xe, báo địa chỉ nhà Tần Ca, trên đường gửi tin cho Trương Tiểu Hải: Trước tiên cậu đừng nói lung tung.

Trương Tiểu Hải trả lời: Ông biết rồi! Cậu cứ chờ đấy!

Tuy nói không để ý nữa nhưng Tần Ca vẫn không nhìn được lướt Weibo, nick Weibo của cô gái kia tụ tập rất nhiều người, trong đó có cả fan quen thuộc.

Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch Khải: Bạch nhà tôi còn chưa lên tiếng, thế mà một đám tiểu yêu tinh các người đã tụ tập ở đây thả khí ô nhiễm rồi! Đừng có hắt nước bẩn lên người Bạch nhà tôi, không là ông đây đập chết.

Tiểu thiếp nhà họ Bạch: Trái tim thủy tinh của em tan vỡ mất, chồng em là một cô gái sao? Cô gái trong video kia còn nhỏ nhắn mềm mại hơn cả em.

Bánh mật trắng trăm năm: Đã bị bẻ cong, bách hợp rồi!

Cô gái kia trả lời tất cả: Đã tìm được câu trả lời chính xác thông qua một con đường, người trong video đúng là Đại Đại Bạch Bạch Bạch Khải.

Bình luận nổ tung—

Tiểu Hạnh xinh đẹp: CMN lại dám nói là con trai, lãng phí ba năm tình cảm của tôi, đền tiền đi!

Rắc rối: Thảo nào hàng năm không tham dự triển lãm, cũng không công khai ảnh chụp, muốn ra vẻ thần bí đây mà.

Không bao giờ yêu họ Bạch nữa: Vẽ cũng không tệ lắm mà lại dối trá, bye nhé.

Genese Guinness tư tư: Bây giờ ngôi sao không từ thủ đoạn, từ bao giờ mà ngay cả họa sĩ cũng có scandal vậy? Không thể thật thà được hay sao?

Mười chín tháng chín: Tôi đoán vị Đại Đại này sẽ có hành động ngay thôi.

Sau đó là các nhóm cãi nhau, tập thể fan Bạch gia cùng nhau oanh tạc cô gái kia: Cô nói dối! Bạch Bạch nhà tôi còn không nói gì, kiện cô tội xúc phạm người khác!

Bình luận này được ít nhất 50 like.

Nhưng có nick tên là Lực khẩu lực khẩu phá hỏng đội hình, nói: Cho dù cô ấy bị bệnh, tôi vẫn thích.

Không đến một giây sau có người xếp vào đội hình này—

2323223: Cho dù cô ấy bị bệnh tôi cũng thích.

Cún đã học Đại học và tiếng Anh nhà họ Bạch: Nếu đây là Đại Đại thật thì tôi cũng không ngạc nhiên, Đại Đại rất kiên cường, anh ấy... À xin

lỗi, là cô ấy, tranh của cô ấy đều chứa đựng năng lượng, dù sao tôi cũng không nhìn sai.

Khuyến nghiệp: Mẹ tôi cũng bị bệnh này, tôi rất hiểu Đại Đại, luôn ủng hộ Đại Đại.

Người trước kia có quan hệ hợp tác với Tần Ca cũng tìm cô trên QQ, Tần Ca đột nhiên nghĩ đến gì đó, mở QQ ra nhưng cũng không dám liếc mắt nhìn.

Đột nhiên điện thoại lại vang lên, mẹ Tần ló đầu vào nói: “Sao hôm nay có nhiều người tìm con thế? Thật là lạ.”

Bình thường điện thoại Tần Ca là ít tốn kém nhất nhà, nạp 50 tệ cơ bản chỉ để trừ tiền hàng tháng, cho nên mẹ Tần mới có thể cảm thấy lạ. Tần Ca cười gượng: “Chuyển phát nhanh gọi con đi lấy đồ.”

“Con ngủ đi, để mẹ đi cho.” Mẹ Tần nói.

“Họ chưa đem đến đây, để trong kho hàng.” Tần Ca nhanh chóng thay quần áo xong: “Con sẽ về ngay.”

Mẹ Tần ngoái đầu nói với bố Tần: “Gần đây nó cứ thần thần bí bí, vết mổ còn chưa lành đã chạy khắp nơi.”

Tay bố Tần bó thạch cao nên chân ngựa cũng không gãi được, xin mẹ Tần: “Bà mau gãi giúp tôi đi, khó chịu quá.”

Mẹ Tần vỗ mạnh vào ông: “Tôi đang nói chuyện quan trọng cơ mà!”

Mặt bố Tần nghiêm túc: “Người ta đều là lén lút yêu đương, con gái chúng ta... Tôi cũng buồn...”

Mẹ Tần che miệng bố Tần: “Lời này ông đừng có nói trước mặt Tiểu Ca!”

“Tôi biết rồi!”

Thật ra Tần Ca xuống nhà cũng không biết nên đi đâu, đành phải đi từng bậc từng bậc, xuống được một tầng thì điện thoại lại vang lên, lúc này cô không muốn nghe điện thoại của ai hết, ngay cả Bạch Khải Gia cũng không ngoại lệ.

Dùng dằng xuống đến tầng một, Tần Ca đếm tiền mặt trong túi và quyết định ra công viên chơi một ngày, ở đó đều là trẻ con, chắc là không ai nhận ra cô. Cô đẩy cửa ra ngoài, bỗng ngậy ngấn cả người. Bạch Khải Gia cầm điện thoại đi về phía cô, hỏi: “Sao lại nhận điện thoại của anh?”

Sau đó hỏi: “Muốn đi đâu?”

Tần Ca hỏi: “Cậu có biết là có người đã đăng video ngày hôm đó lên mạng không?”

“Vậy thì sao chứ?” Bạch Khải Gia nói: “Không thẹn với lương tâm là được.”

Không thẹn với lương tâm...

Tần Ca nắm chặt tay nắm cửa, chau mày, Bạch Khải Gia quàng chiếc khăn của mình lên cổ Tần Ca, kéo lên che kín mặt cô, hỏi: “Vết mổ có đau không?”

Cũng không biết anh quẩn như thế nào, Tần Ca lại không bỏ ra, chỉ có thể quàng khăn của anh đi ra ngoài, nói: “Không đau.”

Từ đầu chí cuối cô nhóc này chưa bao giờ kêu đau. Bạch Khải Gia cười đuổi theo cô, đi theo cô thôi.

Tần Ca thực sự đi công viên, công viên không lớn, trò chơi cũng rất ít, cô mua một vé chơi đu quay, chọn một con ngựa đơn độc bên ngoài rồi ngồi xuống, Bạch Khải Gia không theo sau, ở lại phía dưới nhìn cô quay từng vòng, tất cả đều là trẻ con, chỉ có mình cô là trẻ lớn.

Sau đó đi chơi phi bóng bay, Tần Ca không phi chính xác, phi tiêu toàn bay lên trời, ngay cả phần thưởng mức số ba là móc chìa khóa cũng không thắng được. Bạch Khải Gia đưa một tờ Chủ tịch Mao qua, đổi được rất nhiều phi tiêu, hỏi Tần Ca: “Em muốn cái nào?”

Tần Ca nhìn một vòng, “Không muốn gì cả.”

Nói xong cô liền bước đi.

Bạch Khải Gia vẫn ở chỗ phi bóng bay, anh phi rất chính xác, sau khi phi hết chỗ phi tiêu cũng thắng được một con búp bê. Ông chủ đưa cho anh một túi nhựa đựng phần thưởng, anh xách theo chiếc túi màu đỏ, dọc đường đi phân phát cho vài đứa bé rồi tìm được Tần Ca ở quán trà sữa. Tần Ca nhàm chán dùng ống hút chọc trân châu trong cốc, Bạch Khải Gia kéo ghế ngồi xuống đối diện cô, nhét cái gối ôm hình dâu tây vào tay cô.

Anh nói: “Thật ra em muốn cái này đúng không?”

Tần Ca nói: “Không muốn.”

“Vậy vẫn tặng em.” Còn chỉ vào trân châu nói: “Cái này không tốt đâu.”

Tần Ca nói: “Mình biết.”

Nhưng hôm nay muốn uống thử.

“Đi thôi.” Bạch Khải Gia đứng lên: “Anh dẫn em đi chơi trò này.”

Tần Ca lắc đầu: “Không muốn đi, mình muốn về nhà.”

Nhưng Bạch Khải Gia lại nắm tay cô không buông, còn nói: “Em đừng động, tay anh đau.”

Tần Ca bị dẫn đến đại sảnh trò chơi. Trước đây, khi còn đi học cô có đến đây vài lần cùng bạn Trương Tiểu Hải, thích chơi máy nhảy audition. Bạch Khải Gia chỉ vào máy gấp thú, nói: “Nếu lần nào anh cũng gấp được thú thì sau này em không được không nghe điện thoại của anh.”

Tần Ca biết điều đó là không thể, nên gật đầu đồng ý.

Bạch Khải Gia nhét tiền xu vào máy, trước khi nhét tiền còn hỏi Tần Ca muốn con nào, Tần Ca liền chọn trong góc để anh gấp, Bạch Khải Gia cũng đồng ý, nhắm ngay chỗ đó, một con hai con ba con, lúc nào cũng gấp được.

Lòng Tần Ca rối rắm, kéo anh: “Đủ rồi, đừng gấp nữa, ông chủ đang nhìn đấy.”

Bạch Khải Gia cười nhìn cô, Tần Ca đầu hàng: “Mình cam đoan sẽ nghe điện thoại của cậu.”

Bạch Khải Gia gật đầu: “Anh tin em.”

Tần Ca nhìn nhìn tay anh: “Không đau à?”

Vừa rồi anh luôn dùng tay bị thương để gấp thú.

“Không đau.”

Anh cũng sẽ không kêu đau, thật ra bọn họ đều giống nhau.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát 8

Ngày thứ ba khi video bị phát tán, biên tập lại nhắn cho Tần Ca, hỏi: Ông chủ muốn tổ chức triển lãm cá nhân cho cậu, cậu thấy sao?

Tần Ca nói: Cậu kể chuyện của mình ra à?

Sao có thể chứ?! Nhưng ông chủ nói mặc kệ đó có phải thật hay không, bây giờ Đại Đại cậu rất nổi tiếng, tổ chức triển lãm rất thích hợp.

Tần Ca gửi một icon lắc đầu.

Biên tập gửi một icon tươi cười: Tớ cũng biết cậu sẽ vậy mà. Yên tâm đi, tớ đã từ chối uyển chuyển giúp cậu rồi.

Ôi bạn yêu quý, đã gửi quà năm mới cho cậu, nhớ kiểm tra và nhận quà đấy.

Tần Ca đỡ trán: Địa chỉ nhà tớ chơi vui lắm à?

Đúng rồi ~! Biên tập gửi một icon tươi cười.

Nói với cậu chuyện này, gần đây tớ không muốn vẽ nên cậu nên tìm một họa sĩ khác vẽ khá khá nhé. Tớ cũng sẽ không lên mạng, lát nữa sẽ cho số của cậu vào danh sách đen, tạm thời đừng liên lạc với tớ nhé.

Biên tập gửi một chuỗi mặt khóc, cũng không khuyên nhiều, chỉ nói: Cũng không còn cách nào khác là chúc Tết sớm, sau đó, tớ sẽ chờ cậu.

Tài khoản Weibo tên Bạch Bạch Bạch Khải hoàn toàn yên lặng từ ngày hôm đó.

Mẹ Tần hơi lo lắng đi vào, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái và hỏi: “Tiểu Ca, gần đây không vẽ gì à?”

“Vâng, con hơi mệt.”

Mẹ Tần nói: “Vậy cả nhà mình cùng đi vùng khác đón năm mới nhé? Để con thư giãn.”

Tần Ca nói: “Đã nói với Tiểu Mẫn rồi, chúng ta đi thì em ấy phải làm sao?”

“Vậy cũng là.....”

“Mẹ, con không sao đâu, chỉ hơi mệt mỗi thôi ạ.” Tần Ca đi đến bên cạnh bố Tần ngồi xuống.

Bố Tần chỉ vào gối ôm hình dâu tây, nói: “Cái này kích thích rất hợp lý, con mua bao nhiêu?”

Tần Ca nhìn cái gối kia, không nói gì một lúc lâu.

Mẹ Tần hỏi: “Hôm nay con có ra ngoài nữa không?”

Không vẽ thì ở nhà cũng không ngủ được, Tần Ca gật đầu: “Đi ra ngoài một chút.”

Sắp đến Tết, phố lớn ngõ nhỏ đều bán câu đối xuân bán pháo, Tần Ca xách một túi anh đào và một bình giữ nhiệt lên xe buýt. Người lớn được nghỉ, trẻ em cũng được nghỉ, trên xe buýt chỉ có vài người. Trước đây, khi còn đi học, nhà cô chỉ cách trường vài bước chân nên rất hâm mộ các bạn trong lớp có một tấm vé xe nho nhỏ, sau đó cô lên Đại học, cách nhà xa hơn một chút và cuối cùng cũng có vé xe. Lúc còn học cấp ba, mọi người

thường dán đủ hình lên vé, nhưng khi lên Đại học, vé xe của cô trắng tinh, không có tâm tình dán hình vẽ.

Cô cảm thấy mình trưởng thành trong một đêm.

Bà nội Bạch không ngờ Tần Ca sẽ đến, sau khi kéo cô vào thì nói: “Gia Gia nói cháu xuất viện rồi, sao không ở nhà nghỉ ngơi mà lại chạy đến đây?”

Tần Ca cầm tay bà hỏi: “Bà tháo bột khi nào ạ? Tay bà còn đau không?”

Đây là lần đầu tiên cô hộ lý thấy có con gái đến nhà, bà nội Bạch giới thiệu: “Đây là bạn của Gia Gia, tên là Tiểu Ca.”

Vừa dứt lời thì nghe thấy trên người bà có tiếng mèo kêu, một cái đầu lông lá chui ra khỏi túi, ánh mắt tròn vo nhiệt tình nhìn Tần Ca.

“Meo meo!” Tần Ca nhận ra nhúm lông trắng của nó.

Bà nội Bạch hỏi: “Tiểu Ca, cháu biết nó à?”

“Là mèo hoang trong bệnh viện ạ.” Tần Ca nói: “Sao nó lại ở đây hả bà?”

Bà nội Bạch nói: “Gia Gia đem nó về, chúng ta gọi nó là Vật nhỏ.”

Tần Ca nở nụ cười, trêu chọc con mèo: “Vật nhỏ, Vật nhỏ.”

Bà nội Bạch đưa con mèo cho cô, sau đó kéo Tần Ca vào phòng Bạch Khải Gia, nói: “Cháu nhìn xem, Gia Gia mua cho Vật nhỏ rất nhiều đồ chơi, chính nó khi còn bé lại không thích mấy thứ đó.”

Tần Ca đi vào liền tròn tròn mắt, con búp bê này cô rất quen thuộc, là con ngày đó Bạch Khải Gia và cô cá cược...

Phòng anh ngăn nắp sạch sẽ, bây giờ lại vì có búp bê màu sắc rực rỡ mà thêm chút nghịch ngợm nhưng lại không hề hợp với con người anh. Tần Ca nâng Vật nhỏ lên mặt đối mặt, nói: “Cậu ấy đối xử với em rất tốt đó!”

“Meo meo!”

Bà nội Bạch bưng sữa nóng tiến vào, nói: “Nghe Gia Gia nói cháu thích uống sữa, bà không pha trà cho cháu nữa, hai đứa sao lại lệch kế hoạch thế? Vừa rồi Tiểu Thiên đưa Gia Gia đi bệnh viện thay băng, nói là buổi trưa không về ăn cơm.”

Tần Ca nói: “Cháu không nói với cậu ấy là sẽ đến, cháu chỉ muốn đến thăm bà, chúc Tết và cảm ơn bà đã nấu cháo, nấu canh cho cháu.”

Bà kéo tay Tần Ca: “Tiểu Ca à, Tết đi chơi không? Gia Gia nói muốn dẫn bà đi ngắm anh đào, hay chúng ta cùng đi đi?”

Tần Ca thả con mèo xuống đất, ngồi thẳng lên nói với bà: “Bà ơi, bà thật sự đừng tác hợp bọn cháu nữa.”

“Vì sao không chứ? Cháu không ưng Gia Gia à?” Bà không hiểu, thờ dãi: “Nói thật Gia Gia có hơi đần nhưng nó từng này tuổi mới chỉ thích mình cháu, cũng không có kinh nghiệm nào khác. Tiểu Ca, cháu hãy thông cảm cho nó nhé, sau này lễ tình nhân, sinh nhật cháu, ngày kỷ niệm kết hôn bà sẽ nhắc nó mua hoa mua quà, cháu...”

Tần Ca vừa nghe lời này càng ngày càng cảm thấy không đúng, ngắt lời bà: “Là vấn đề của cháu, thật ra cháu...”

“Bà ơi, cháu về rồi đây.” Bạch Khải Gia đẩy cửa tiến vào, ngắt lời Tần Ca.

Gom góp dũng khí để nói ra bí mật của mình, bây giờ lại không thể nói những lời đó lại, bởi vì Bạch Khải Gia cau mày đi về phía cô, ngữ điệu thản nhiên và cũng không thể bỏ qua tâm trạng của anh: “Nghĩ là anh đi làm nên đến đây hả?”

Tần Ca nuốt câu nói kia vào, đáp lại: “Đến thăm bà.”

Bà nội Bạch vui vẻ nói: “Gia Gia dẫn Tiểu Ca đi chơi đi, bà và cô đi mua đồ ăn, trưa nay Tiểu Ca nhất định phải ở lại ăn cơm đấy.”

“Bà không cần làm đâu ạ.”

Bà nội Bạch: “Không được đi.”

“Meo meo!”

Vật nhỏ chủ động nhảy lên tay Tần Ca, nằm cuộn tròn, đầu lưỡi hồng nhạt liếm liếm cô.

Bạch Khải Gia xoa xoa đầu chú mèo, nói: “Vừa hay gặp nhau, cùng ăn một bữa cơm thì có sao đâu?”

Tần Ca đành phải ngồi xuống, hỏi: “Bà gọi điện cho cậu à?”

Bạch Khải Gia lắc đầu.

“Không phải là nói không về ăn cơm ư?”

Bạch Khải Gia nói: “Bà bảo cô gửi tin nhắn cho anh.”

Tần Ca: “.....”

“Nếu anh không về, em định nói gì với bà?”

“.....”

“Nói chuyện em bị bệnh à?”

“Bà luôn muốn tác hợp bọn mình, cho nên mình muốn nói rõ ràng. Mình không muốn sau này bà biết chuyện từ người khác rồi thất vọng về mình.”

“Tựa như em nhất định phải tự mình nói với anh hả?”

“Ừm.”

“Tần Ca.” Bạch Khải Gia xoa đầu cô: “Không cần nghĩ nhiều như vậy đâu.”

Tần Ca vuốt ve tay anh: “Nói thì dễ lắm.”

“Meo meo!”

Bạch Khải Gia bị Vật nhỏ trừng mắt, nâng mi xoa lỗ tai nó, hỏi Tần Ca: “Từ lúc anh về, em không hề cười, thật sự không muốn nhìn thấy anh như vậy à?”

Tần Ca: “.....”

“Được rồi.” Bạch Khải Gia đứng lên, dẫn Tần Ca vào phòng anh, nói: “Em và Vật nhỏ ngồi trong này chơi, anh ở ngoài phòng khách, sẽ không đi vào.”

Tần Ca: “..... Bạch Khải Gia, cậu!”

Trong nháy mắt, Bạch Khải Gia tiến sát cô, chớp mũi suýt nữa là đụng vào mặt cô, hỏi: “Anh làm sao?”

Gần quá, Tần Ca không dám nói gì, chỉ có thể ôm mèo đóng cửa cái rầm.

Bạch Khải Gia đặt chiếc ghế bình thường bà hay ngồi làm đồ ăn ở ngoài cửa, mở một quyển sách chuyên ngành mượn của Lục Thiên ra, nhìn nhìn liền nở nụ cười, bởi vì nghe thấy Tần Ca nói: “Bạch Khải Gia, meo meo đi tiểu trên giường cậu rồi.”

Tần Ca thấy anh vừa cười vừa đi vào, nghĩ thầm: Trời ơi, điên rồi à?

Bạch Khải Gia bế Vật nhỏ lên, nói: “Nó còn nhỏ, không hiểu chuyện, chúng ta phải thông cảm cho nó.”

Sau đó nói: “Tần Ca, giặt chăn đệm hộ anh đi.”

Ngày hôm đó, cô giặt chăn đệm xong thì bị bà bắt ăn hai bát cơm, đồ ăn vặt xếp thành núi nhỏ, ngồi trên mèo, cho đến khi mẹ Tần gọi điện hỏi: “Con gái, bao giờ con về?”

Tần Ca tạm biệt bà nội Bạch, bà vỗ đầu một cái: “Ôi Gia Gia, quên nói với cháu, bà và Tiểu Ca đã hẹn năm mới sẽ đi ngắm hoa anh đào.”

Bạch Khải Gia nói: “Vâng, đến lúc đó cùng đi ạ.”

Tần Ca: “.....”

Bà nội Bạch: “VẬY cháu đưa Tiểu Ca về đi.”

Bạch Khải Gia: “Vâng.”

Sau khi ra khỏi nhà, Tần Ca nói: “Mình chưa hề nói muốn đi.”

Bạch Khải Gia ừ một tiếng: “Anh biết.”

Anh bắt một chiếc xe, để cho Tần Ca vào trước, sau đó anh mới vào. Anh vừa ngồi vào liền khiến không gian thu hẹp, Tần Ca không tự chủ được ngồi dịch sang bên nhưng chân anh dài, đầu gối cứ đụng vào cô. Đúng giờ cao điểm buổi chiều nên đi xe như làm xiếc, lúc trái lúc phải, hai người ngồi trong xe cũng lắc trái lắc phải, Tần Ca chỉ cảm thấy Bạch Khải Gia ngày càng dựa gần mình, cuối cùng cô gần như không động đậy được, bị ép giữa anh và cửa xe.

Xuống xe, anh lại bắt Tần Ca đi bên trong, mình đi bên ngoài nhưng đi kiểu này sẽ đụng vào tay anh; Tần Ca lại đi ra ngoài, nhưng lại bị anh kéo lại.

Anh nói: “Không đau.”

Tần Ca hỏi: “Còn đau hay không?”

Hai người nói cùng lúc, dừng một lát, Tần Ca nói: “Xem như không đau đi.”

Bạch Khải Gia cười tươi.

Tần Ca bước nhanh hơn, bỏ lại người này phía sau, Bạch Khải Gia cũng chậm rãi đi theo cô, thẳng đến khi cô vào thang máy, sau đó đèn tầng sáu sáng lên.

Anh vừa cười vừa nghĩ năm đó cô nhóc này tìm nhà tầng trệt chắc rất vất vả.

Nụ cười vẫn trên môi, còn chưa quay về, anh nhận được điện thoại của Lục Thiên, Lục Thiên hỏi: “Đưa Tiểu Ca về à?”

“Ừ.”

“Bên cạnh có ai không? Tớ nói với cậu chuyện này.”

“Nói đi.”

“Tớ đã xem lại bệnh án của Tiểu Ca, quá trình trị liệu năm đó có chút đáng ngờ, có thể đây là nguyên nhân gây ra hoại tử xương chân của Tần Ca.”

“Tớ đến ngay đây.”

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tất Cả Khúc Mắc Đầu Muốn Hóa Giải 1

Tầng bảy bệnh viện, khoa máu.

Lục Thiên chỉ vào máy tính nói: “Sau tai nạn xe mười năm trước, cô ấy được đưa vào viện, thuận tiện làm xét nghiệm máu. Do ESR* vượt quá mức bình thường nên phải lên tầng bảy làm thêm một bước kiểm tra, kiểm tra ra viêm thận mưng mủ, sau đó chẩn đoán chính xác là Lupus ban đỏ hệ thống.”

*ESR: xét nghiệm tốc độ máu lắng.

“Bác sĩ trưởng của Tiểu Ca là trưởng khoa Vu.”

Bạch Khải Gia nhìn từ trên xuống dưới quá trình trị liệu, tìm được ghi chú lần đầu tiên Tần Ca nằm viện, hỏi Lục Thiên: “Lần đầu tiên máu lắng của cô ấy là 32, tuy vượt quá tiêu chuẩn nhưng cũng không quá cao. Khoa chỉnh hình của tớ còn có bệnh nhân phong thấp viêm khớp, máu lắng bình thường đều trên 50, người bình thường bị cảm cúm máu lắng cũng vượt chỉ tiêu, nhưng bọn mình không có thói quen tiêm prednisone cho bệnh nhân, khoa máu các cậu đều làm vậy à?”

Lục Thiên cong đầu lưỡi trong miệng, phát ra tiếng ối: “Đã đọc hết sách tớ cho mượn rồi à? Hiểu nhanh như vậy à?”

“Ừm.” Bạch Khải Gia không muốn nhìn bộ dáng chế nhạo của anh, cau mày nhìn lại đơn thuốc của Tần Ca hồi đó.

Lục Thiên chỉ vào đơn thuốc prednisone, nói với Bạch Khải Gia: “Đây cũng là điều tớ muốn nói. Năm đó Tần Ca đã có mười một chẩn đoán chính xác về nhiều triệu chứng, nhưng chỉ số máu lắng, ANA và Ds-DNA* của cô ấy thật ra cũng không quá tệ, tớ cảm thấy liều lượng thuốc có vấn đề, không cần tiêm tĩnh mạch lượng thuốc kích thích lớn như vậy, tác dụng phụ quá lớn. Năm đó dịch SARS cũng dùng thuốc kích thích để trị, không quá vài năm, xương của một nửa số bệnh nhân đều rất xấu.”

*ANA: xét nghiệm kháng thể kháng nhân. DsDNA: xét nghiệm kháng thể kháng chuỗi kép.

Lục Thiên lật một tờ, nói: “Hai năm sau, Tần Ca phúc tra phản ứng đau đớn háng, đi lại như chim cánh cụt, sau khi tiến hành kiểm tra cộng hưởng từ hạt nhân, chẩn đoán chính xác là xương sườn hai bên bị hoại tử giai đoạn hai. Đây là ghi chép lần nằm viện đó, người mổ chính là trưởng khoa Lưu, cạo xương, khoan giảm sức ép, cấy van xương và làm khô tế bào. Vết mổ khép miệng khá tốt, xuất viện rồi nằm trên giường tĩnh dưỡng sáu tháng, nhưng năm ngoái kết quả cộng hưởng từ hạt nhân cho thấy hoại tử xương của cô ấy đã tiến vào giai đoạn 3.”

Bạch Khải Gia lặng người, anh là bác sĩ khoa chỉnh hình nên rất rõ ràng toàn bộ quá trình phẫu thuật ấy và cũng rất rõ bệnh nhân sẽ gặp đau đớn như thế nào.

Lục Thiên nói: “Tuy là giai đoạn ba nhưng nhìn cô ấy đi lại cũng không tệ lắm.”

“Cô ấy uống thuốc giảm đau.”

Lục Thiên: “.....”

Bạch Khải Gia hỏi: “Có thuốc lá không?”

Lục Thiên: “... Có, cậu chờ chút.”

Khi Lục Thiên sang phòng bên xin thuốc, Bạch Khải Gia đâm mạnh vào tường, trượt người xuống, Lục Thiên cầm thuốc lá vào, nói: “Chỉ có một điều.”

Bạch Khải Gia hít khói vào phổi, nói: “Tiểu Thiên, chân của cô ấy không phải là biến chứng của bệnh mà là di chứng lạm dụng kích thích, đúng không?”

Lục Thiên cân nhắc một lát, nói: “Thật ra cũng khó nói, lupus ban đỏ hệ thống vốn sẽ khiến xương cốt yếu, nhưng tớ cho rằng việc này liên quan rất nhiều đến cách trị liệu lúc đó.”

Sau đó, Bạch Khải Gia không nói gì nữa, mà lẳng lặng hút hết điều thuốc kia.”

“Tiểu Bạch... Nếu không để tớ đi hỏi thầy giáo.”

Bạch Khải Gia lắc đầu: “Tự tớ sẽ hỏi.”

Nhoáng một cái đã đến Tết âm lịch, ngày trừ tịch, Trần Mẫn mang theo một con gà, một chai nước hoa quả, một giỏ trái cây nhập khẩu tiến vào cửa nhà họ Tần, vừa vào liền bị mắng, mẹ Tần nói: “Tiểu Mẫn! Làm gì đây hả?”

Tần Ca chống nạnh: “Thằng nhóc này, em theo chị vào đây.”

Cô gái vừa tắm xong, mặc chiếc áo bông màu hồng nhạt dẫn Tiểu Mẫn ra sau, chỉ vào cái ghế nhỏ và nói: “Em ngồi xuống đây.”

Vì thế Tiểu Mẫn phải ngửa cổ lên nhìn Tần Ca, Tần Ca nhìn xuống cậu rồi bắt đầu phát biểu: “Sao em lại tiêu tiền bậy bạ vậy hả? Gọi em đến

ăn cơm thì mua hoa quả làm gì hả? Lát nữa cầm về giữ lại tự mình ăn, nghe không? Nếu cứ mua đồ lung tung thì chị sẽ không gọi em đến nữa!”

Trần Mẫn cười hì hì xin tha thứ: “Chị ơi, một chút tấm lòng mà.”

Tần Ca xoa đầu cậu: “Phải nghe lời, biết không?”

Bố Tần ra tay cứu trợ: “Tiểu Mẫn, đến dắt chú đi WC.”

Trần Mẫn nhanh chóng chuồn đi, Tần Ca tìm mẹ Tần nói: “Thằng bé quá khách sáo rồi.”

Mẹ Tần vội vàng cho gia vị vào canh, để con gái nếm thử mặn nhạt, nhỏ giọng nói: “Thằng bé biết điều làm người ta đau lòng, nghe nói từ nhỏ đã không có bố mẹ, lớn lên với ông, còn chưa học xong ông đã mất, một mình nó sống đến bây giờ.”

Tần Ca nói: “Vậy không nói em ấy nữa.”

Cùng lúc đó, nhà họ Bạch cũng náo nhiệt hơn bình thường. Tay bà nội Bạch đã tháo bột từ trong năm, bố mẹ Bạch Khải Gia cũng rút một ngày quay về thành phố B mừng năm mới, bà rất vui mừng, vui vẻ bận rộn trong bếp, kêu Bạch Khải Gia giúp bà bóc tỏi.

Bạch Khải Gia ngồi trên chiếc ghế nhỏ bóc tỏi, bên chân là Vật nhỏ đã béo thêm một chút, thường được bà đút cho đồ ăn, nhìn bà cười tủm tỉm chờ đợi, anh nói: “Ăn ngon lắm ạ.”

Vật nhỏ cũng đồng ý, vẫy đuôi: “Meo meo meo meo!”

Tuy bố mẹ Bạch Khải Gia đã trở về nhưng điện thoại vẫn không ngừng, hai người một dùng phòng khách một dùng phòng ngủ, tách ra nói chuyện điện thoại để không làm phiền nhau, bà nội Bạch bĩu môi: “Cả nhà là bác sĩ, thật đáng ghét, năm mới cũng không yên.”

Bạch Khải Gia: “Cháu không gọi điện mà.”

Bà nội Bạch dùng muôi chỉ vào anh: “Đừng quên gọi điện chúc Tết Tiểu Ca đây.”

“Vâng.”

Bà nói: “Vẫn là Gia Gia của bà ngoan.”

Vật nhỏ: “Meo meo!”

“Mẹ, hai người nói gì thế?” Mẹ Bạch Khải Gia xắn tay áo tiến vào muốn giúp.

Bà nội đẩy bà ra ngoài: “Không cần con sờ vào, nghỉ cho khỏe đi, mệt mỗi một năm rồi.”

Người phụ nữ trong niên ngượng ngùng cười: “Mẹ chê con phiền phải không?”

Bà nội Bạch ừ: “Con bóc tỏi còn chậm hơn Gia Gia.”

Đây là lời nói thật, mẹ Bạch Khải Gia đời này tay nghề bác sĩ rất cao, trưởng khoa, giáo sư, phó giám đốc viện nhưng cuối cùng lại không thể chăm sóc gia đình. Bạch Khải Gia cũng chưa ăn được mấy bữa cơm mẹ nấu, từ nhỏ đến lớn đều là bà nội nấu ăn cho.

Bạch Khải Gia đưa một chén đầy tép tỏi cho bà nội, hỏi: “Mẹ, bây giờ mẹ không bận đúng không? Con có việc hỏi mẹ.”

“Chuyện gì thế?”

“Vào phòng rồi nói ạ.”

Bà nội Bạch chép miệng: “Sang năm mới còn nói chuyện gì ở bệnh viện chứ, người nhà này thật là...”

Ăn xong cơm tất niên, nhà họ Tần có thói quen vừa làm văn thẩn vừa xem chương trình cuối năm, đến 12 giờ thì ăn sủi cảo. Mẹ Tần ngồi ở giữa, hai bên là hai học trò đang cầm vỏ bánh tập gói, mẹ Tần nói: “Tiểu Ca ơi, hay là con thôi đi, đã học bao nhiêu năm rồi mà gói còn không đẹp bằng Tiểu Mẫn. Gói như con thả vào nước sẽ tung ra hết, chỉ ăn canh với vỏ à?”

Trần Mẫn không dám cười, nghiêm túc ngồi gói. Tần Ca làm nũng: “Mẹ! Không được xem thường con! Bố nói cháo bí đỏ lần trước ăn rất được! Có phải không bố?”

Bố Tần đang mê mẩn xem tiểu phẩm, không nghe thấy Tần Ca xin giúp đỡ, Tần Ca bị mất mặt, ngắt chút bột mì dính lên mũi bố Tần. Bố Tần đã quen, vỗ tay cô: “Có muốn ăn kẹo không? Bố bóc cho một cái nhé?”

Sau đó Tần Ca miệng nhai kẹo, phát hiện điện thoại rung, cô vừa sờ vào thì máy bị dính bột mì, liền quay lại làm văn thẩn tiếp, thật vất vả mới gói được một cái tạm được thì điện thoại vang lên.

Vì là Tết nên cô đổi chuông, Thần Tài đến Thần Tài đến, nghe rất náo nhiệt nhưng người gọi đến không phải là Thần Tài mà là bác sĩ.

Tay Tần Ca đầy bột mì, chạy ra đằng sau nghe điện, nghe Bạch Khải Gia nói: “Vừa rồi nhắn tin cho em, không nhận được à?”

“Có, nhưng mình đang bận làm văn thẩn, không rảnh trả lời lại.”

“Ừm, vì thế nên anh mới gọi cho em, Tần Ca, chúc mừng năm mới.”
Anh ngồi trong phòng, tay ôm mèo, ngoài cửa sổ bắt đầu bắn pháo hoa.

Tần Ca cũng nghe thấy tiếng pháo bên đó, nhất thời không nói gì, chờ yên tĩnh lại mới chúc: “Chúc mừng năm mới.”

Nói xong câu đó, cả hai bên đều rất ồn ào, thì ra đã đến giao thừa, lầu trên lầu dưới đều bắn pháo. Bùm bùm bùm bùm, hai người cũng không cúp máy, Tần Ca che lỗ tai, Bạch Khải Gia che lỗ tai con mèo. Chờ yên tĩnh lại, anh nói: “Năm mới sức khỏe dồi dào.”

Tần Ca a lên: “Cũng chúc cậu năm mới sức khỏe dồi dào.”

Trần Mẫn bên ngoài gọi: “Chị ơi, chị nói chuyện điện thoại xong chưa? Em chờ chị cùng xuống đốt pháo.”

Tần Ca nói: “Không thềm nghe cậu nói nữa, mình muốn đi đốt pháo.”

Bạch Khải Gia hỏi: “Cùng ai?”

Tần Ca: “Cùng em trai.”

Hai người mang theo một dây pháo đỏ xuống lầu, mẹ Tần hỏi bố Tần: “Ai gọi điện cho con gái ông thế?”

Bố Tần lắc đầu: “Không biết.”

Mẹ Tần cảm thấy kỳ lạ: “Từ bao giờ nó cũng có điện thoại chúc Tết nhỉ?”

Bố Tần: “Có phải là bác sĩ Bạch không?”

Mẹ Tần vỗ đầu một cái: “Ừ đúng rồi, ngoại trừ bác sĩ Bạch thì nó cũng không còn bạn nào khác.”

Tối nay, Trần Mẫn ăn xong sủi cảo rồi về, Tần Ca tiễn cậu xuống dưới lầu, đưa tiền lì xì, Trần Mẫn không chịu nhận, Tần Ca vỗ vai cậu: “Phải ngoan.”

Mắt Trần Mẫn đỏ lên, nói: “Đây là Tết âm lịch vui vẻ nhất của em.”

Tần Ca lại vỗ vai cậu: “Tiểu Mẫn à, con người cả đời sẽ gặp phải nhiều khó khăn, em chỉ có một mình, chị có một gia đình, thoát nhìn thì em có vẻ rất bi thảm nhưng chị rất hâm mộ em.”

“Chị.” Trần Mẫn kéo tay Tần Ca, “Ngày đó em đều nghe được, em, em...”

Tần Ca nở nụ cười: “Sao? Còn chưa nghĩ ra sẽ an ủi chị như thế nào hả? Không sao, chị đã quen rồi, sẽ không vì thế mà không vui đâu. Em có biết điều chị hâm mộ em nhất là gì không?”

Nói thật thì Trần Mẫn không cảm thấy mình có gì đáng hâm mộ cả.

“Là em khỏe mạnh! Nếu cho chị quay lại thời điểm chưa bị bệnh, mỗi ngày chị nhất định sẽ chạy một vòng, sau đó đi tập nhảy cao, nhảy xa, đi đến những ngọn núi, sông biển mà chị chưa đi qua, mỗi mùa hè đều đi chơi nát đầu gối luôn.”

Nhưng Trần Mẫn không rõ, đây là ước muốn nếu được trở lại trước khi bị bệnh ư? Điều này cũng dễ thực hiện mà?

Tần Ca không mong cậu có thể hiểu, cô nói: “Phải cố gắng lên, em trai, tương lai của em vừa mới bắt đầu.”

Vì công việc nên mới ngày đầu tiên của năm mới, bố mẹ của Bạch Khải Gia đã phải quay về thành phố B, bà nội Bạch nói với cháu trai: “Bà chỉ cần có Gia Gia là được.”

Bạch Khải Gia nói: “Bà chuẩn bị đi ạ, hai bà cháu mình đi ngắm hoa.”

Tần Ca nhận được điện thoại của Bạch Khải Gia, không thể không xuống tầng vì tên này nói: “Bà chờ em dưới nhà.”

Tần Ca quả thực rất hối hận vì đã cá cược với anh!

Cô đành phải chải đầu và đội mũ lên rồi để lại tờ giấy nhắn cho bố mẹ đang đi chúc Tết, sau đó vội vàng vợ một vài món ăn vặt trong nhà. Vừa xuống dưới đã thấy bà mặc chiếc áo khoác đỏ thẫm do cô chọn, đeo một chiếc khăn xanh biếc vui vẻ, nói: “Tiểu Ca hôm nay xinh quá!”

Bạch Khải Gia nhìn theo, nở nụ cười, do Tần Ca đội một chiếc mũ lông xù hồng nhạt, trên người mặc một chiếc áo nhỏ lông xù hồng nhạt, chân đi một đôi giày tuyết hồng nhạt, à, túi xách cũng hồng nhạt.

Như một con búp bê vậy.

Bà nội Bạch nói: “Tiểu Ca, làm phiền cháu, Gia Gia vừa thấy cháu liền cười, mấy ngày nay nó có tâm sự nhưng không chịu nói, bà vẫn rất lo lắng.”

Tần Ca muốn giải thích Bạch Khải Gia không cười vì cô, nhưng Bạch Khải Gia đi tới vỗ vỗ mũ cô, cười.

Tần Ca bảo vệ chiếc mũ mới của mình: “Tay không đau à?”

“Ừ.” Bạch Khải Gia quơ quơ tay trước mặt cô, đã cắt chỉ, lòng bàn tay có một vết sẹo nhỏ, không nhìn kĩ sẽ không thấy được.

Cho nên hôm nay, Bạch Khải Gia lái xe đến đón Tần Ca.

Lên xe, Tần Ca và bà cùng ngồi ghế sau, dọc theo đường đi, trong kính chiếu hậu đều là chiếc mũ quả dưa màu hồng nhạt của cô.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Tất Cả Khúc Mắc Đều Muốn Hóa Giải 2

Người đi ngắm hoa anh đào đầu năm cũng không ít, vườn anh đào lại nằm trên núi cao hơn mực nước biển, cho nên dọc đường đi đều rất nhiều xe, như là lập nhóm đi chơi vậy. Đường núi quanh co, Tần Ca tò mò mở cửa sổ, mũ suýt bị gió thổi bay, thở dài: “Đông chết mất.”

Bạch Khải Gia ngồi phía trước nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ kia của cô, mở miệng nói: “Bà ơi, bà đưa cho cô ấy một chút đi.”

Bà nội Bạch như làm ảo thuật, lấy ra một chiếc thảm lông ngắn và một cốc sữa, nói: “Gia Gia mua cho cháu này.”

Bạch Khải Gia nói thêm vào: “Quà Tết.”

Tần Ca ngượng ngùng, bàn tay nhỏ bé vuốt vuốt tấm thảm màu hồng nhạt. Đi khoảng một giờ thì cũng lên đến đỉnh núi, vừa xuống xe đã cảm thấy không khí thay đổi. Mặt trời ló ra khỏi đám mây dày, sưởi ấm tất cả mọi người, Tần Ca và Bạch Khải Gia cùng đỡ bà nội Bạch chậm chậm đi vào vườn.

Đi qua cửa lớn còn phải đi theo đường nhỏ trên sườn núi, đường dốc khiến Bạch Khải Gia nhăn mặt. Anh chưa từng đến đây, thấy trên Baidu nói ở đây có vườn anh đào, hàng năm có rất nhiều du khách đến ngắm hoa nên anh mới muốn dẫn bà và Tần Ca đến, nhưng Baidu lại không nhắc đến địa hình nơi đây.

Bà nội Bạch không cho họ đỡ, nói: “Tự bà đi cũng được, hai đứa cứ từ từ đi đằng sau nhé.”

Tần Ca: “.....”

Bạch Khải Gia: “Vâng.”

Anh đưa tay ra đỡ Tần Ca.

Tần Ca tránh đi: “Mình không cần đỡ.”

Bạch Khải Gia không buông tay, nói giọng nghiêm túc: “Đường dốc không tốt cho chân em, nếu bị ngã thì sao?”

Tần Ca nhăn nhó: “Bạch Khải Gia, cậu không thể nói chuyện gì khác à?”

Bạch Khải Gia ừ: “Anh là bác sĩ, em là bệnh nhân, em không biết là chúng mình nói chuyện này là vừa chuẩn ư?”

Sang năm mới...

“Đừng ngại.” Anh nói: “Anh chỉ muốn tốt cho em thôi, em thật sự không thể có điều gì sơ suất, chính em cũng biết điều đó mà.”

Nói chung là bác sĩ quá nghiêm túc, thích lo chuyện đất trời, Tần Ca đành để anh đỡ đi lên. Đi còn chậm hơn bà, bà nội Bạch đứng dưới tàng cây anh đào ngoảnh lại nhìn phía sau mình, sau đó giờ điện thoại lên và nói: “Cười lên nào!”

Tần Ca không phản ứng lại, Bạch Khải Gia đổi tay, khoác lên vai cô và ôm Tần Ca vào lòng, nhìn vào ống kính.

Tách!

Bà nội Bạch híp mắt nhìn điện thoại, cười hài lòng.

Khu vườn rộng rãi, có rất nhiều tảng đá lớn được mài để du khách ngồi, bên đường còn có nông dân bán đồ uống. Đi được một lúc, Bạch Khải Gia để Tần Ca nghỉ ngơi một lúc, thỉnh thoảng sẽ mua ngô hoặc khoai lang luộc, Tần Ca vừa ăn ngô vừa lấy sô-cô-la ra khỏi túi, hỏi: “Ăn không?”

Bạch Khải Gia cầm lên nhìn kĩ, sau đó bỏ vào túi áo.

“Cậu không ăn à?” Tần Ca cảm thấy khó hiểu: “Không thì đổi thành kẹo nhé? Hay là thịt bò khô?”

Bạch Khải Gia lắc đầu, đáp: “Không cần đổi, cái này cũng được.”

Xa xa có bán mật ong họ tự vắt, Tần Ca muốn mua về pha nước cho mẹ Tần, Bạch Khải Gia ấn cô ngồi xuống: “Em ngồi đây chờ, anh đi mua cho.”

Tần Ca nói cảm ơn và tiếp tục ăn ngô, vẫy tay với bà nội Bạch cách đó không xa.

Bà nội Bạch thấy Bạch Khải Gia vừa đi khỏi liền qua ngồi với Tần Ca, hỏi: “Gia Gia đi đâu thế?”

Tần Ca chỉ chỉ: “Đi mua mật ong ạ.”

Đang nói, một con chó lao từ trên núi xuống, chủ nhân nó bị kéo một đường, Tần Ca muốn kéo bà lại gần nhưng bà vẫn nhìn gian hàng bán mật ong, không để ý xung quanh.

Chủ nhân con chó kêu to: “Tránh ra tránh ra, nó bị ong đốt.”

Tần Ca cũng biết mình không được chạy nhanh song không ngờ chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cô có thể chạy đến bên bà, kéo bà sang bên cạnh. Con chó kia cứ thẳng đường mà chạy, bà nội Bạch sợ tới mức lão đảo, giẫm

lên giày Tần Ca, Tần Ca không đứng vững, nghiêng người sang một bên, trước khi ngã xuống đất vẫn bảo vệ bà nội Bạch, lấy thân mình làm đệm, đồ ăn trong tay bị quăng đi.

Bạch Khải Gia đang trả tiền bỗng nghe chủ quán nói: “Ôi, có người bị ngã.”

Anh nhìn lại, trong mắt là khăn quàng cổ màu xanh biếc và chiếc mũ quả dưa màu hồng của Tần Ca.

Anh nhanh chóng quay lại, tìm suýt nữa bay ra khỏi lồng ngực, sau khi nâng bà nội dậy mới thấy Tần Ca nằm bên dưới, áo khoác hồng nhạt dính đầy đất đỏ badan, ngô đang ăn dở cũng lăn trên mặt đất.

“Đứng lên nào.” Bạch Khải Gia trầm mặt chậm rãi nâng cô dậy.

Bà nội Bạch sợ hãi, ngồi trên tảng đá nhất thời không nói nên lời.

Tần Ca ngồi xuống, câu đầu tiên lại là: “Bà không sao chứ?”

Lúc này bà nội Bạch mới nhìn thấy cả người Tần Ca dính đầy đất, cảm thấy có lỗi nhưng không biết nên làm gì.

Tần Ca chẳng hề để ý, phui quần áo: “Không sao đâu ạ, bà đừng lo lắng quá, bà không sao là tốt rồi.”

Cuối cùng chủ nhân con chó vừa rồi chế phục được con chó bị ong chích sưng mũi, tiến lại xin lỗi bà nội Bạch. Con chó vừa đáng thương vừa buồn cười, mũi sưng như hạt hạch đào, nước mũi vẫn chảy, khó chịu rít lên. Tần Ca nhìn nó rồi cười, cúi đầu sờ sờ con chó nhỏ, nó cũng liếm liếm lòng bàn tay cô.

Bà nội Bạch lo lắng nhìn cháu trai, Bạch Khải Gia nắm tay cô nói: “Không sao, thật mà, bà đừng lo lắng.”

Hai người đều nói vậy, bà thấy Tần Ca vui vẻ chơi với con chó thì cũng yên lòng.

Bởi vì chuyện này, Bạch Khải Gia thuê một phòng trong vườn để bà và Tần Ca có thể nghỉ ngơi. Bà bị sợ hãi, uống một viên thuốc rồi ngủ, nhưng Tần Ca không ngủ được, đứng trên ban công gỗ ngắm núi anh đào bên ngoài. Bạch Khải Gia thấy cô không ngủ, kéo cô đi ra ngoài, nói: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Tần Ca không hiểu tại sao anh lại đen mặt hai giờ liền, sau đó lại kéo cô ra vườn hoa nhỏ, hỏi: “Em có biết là em không thể bị ngã không?”

Trong vườn hoa nhỏ cũng có cây anh đào, dưới tàng cây có xích đu gỗ, đủ chỗ cho hai người, lúc này Bạch Khải Gia và Tần Ca cùng nhau ngồi ở đó. Anh rất lo lắng, cô nghĩ rằng: Biết chứ, cậu đã nói không dưới ba lần, mấy năm nay mình cũng chưa từng bị ngã, mình biết cách bảo vệ chân mình.

Nhưng lên đến miệng lại thành: “Lần sau sẽ cẩn thận hơn.”

Cô gái này đúng là thật thà, Bạch Khải Gia cũng nói nhiều, chỉ nói: “Chẳng qua là anh lo cho em thôi.”

Cô gật đầu: “Biết rồi.”

Cô lại ngẩng đầu: “Nhưng bà có thể bị ngã, cậu nói mình có thể đứng nhìn ư?”

Bạch Khải Gia nhìn cô, khi gia đình chú Vương náo loạn ở bệnh viện, có phải cô cũng nghĩ vậy không?

Bạch Khải Gia bị thương, sao mình có thể đứng nhìn?

Không, cô cũng không làm thế, cho nên hôm nay cô bị ngã, ngày đó cô còn chừa vết thương cho người ta xem.

Anh bỗng nhiên dang hai tay ra ôm cô: “Cảm ơn.”

Mặt Tần Ca áp vào cổ anh, cảm giác rất rõ mạch máu đang đập ở đó, cô sợ anh muốn hôn mình nên vội đẩy anh ra.

Hai người không biết nói gì, chỉ im lặng như vậy; mặt trời tỏa sáng, gió cũng lớn khiến khuôn mặt cô được nhuộm vàng, tóc bị gió thổi bay.

Chợt nghe Tần Ca nói: “Thật sự rất hâm mộ.”

Bạch Khải Gia hiểu, cô hâm mộ những người có thể tùy ý bị ngã.

Không thể ôm, anh liền xoa xoa chiếc mũ trên đầu cô, đầu cô nhỏ thế mà có những lúc lại khiến người ta vô cùng cảm động.

Dĩ nhiên đôi khi cũng rất biết chọc giận người khác.

Ví dụ giả vờ không biết anh, căn môi anh nhưng lại nói là anh bị nóng trong, tát anh một cái nói vĩnh viễn không muốn gặp lại, tình huống nguy hiểm lại cầm tay anh không buông, nhân lúc anh không ở nhà đến thăm bà,... Còn rất rất rất nhiều, bao gồm tội trạng trong mười năm của cô.

“Tần Ca.”

“Hử?”

“Năm đó khi em phát bệnh cũng không quá nặng, nhưng bác sĩ trưởng kê đơn quá nặng, làm cho xương cốt em hoại tử sau hai năm.” Dẫu đã gặp nhiều bệnh nan y và tử vong nhưng Bạch Khải Gia vẫn cần rất nhiều dũng khí để nói cho cô tin tức này; sau khi nói xong, sự tiếc nuối trong lòng anh như một cái động sâu không thể lấp đầy.

Tần Ca ngấm hoa, hững hờ cất lời: “Cậu có chắc không?”

Việc này còn xem phải nói thế nào, thầy của Lục Thiên rất có quyền trong việc này, anh đã hỏi rồi, báo cáo xét nghiệm máu lần đầu sau đó cho thấy đơn thuốc được dùng cũng không quá thích hợp. Nếu chân em không bị biến chứng nghiêm trọng như vậy thì là do đơn thuốc bác sĩ trường kê quá mạnh. Nói cách khác, chỉ vì cái trước mắt mà chân em lại có vấn đề nên quá trình chữa trị mười năm trước là sự cố chữa bệnh.

“Mình biết.” Tần Ca quay đầu lại cười nói.

Bạch Khải Gia đã nghĩ đến rất nhiều cách phản ứng của Tần Ca, cô sẽ khóc, hoặc sẽ rất đau đớn hoặc sẽ không tin anh.

Nhưng cô lại không vậy. Cô vẫn thản nhiên ngấm hoa, gió lạnh thổi vào cây anh đào, cô đưa tay ra đón lấy một đóa hoa, nhẹ nhàng đưa lên chóp mũi ngửi.

Cô ngã xuống vào quãng thời gian đẹp nhất của cuộc đời, như cây anh đào này vậy, rơi trên mặt đất rồi chậm rãi héo úa. Những người cô thích đều là những người có cá tính hoạt bát, nói chuyện độc mồm, bụng dạ thẳng thắn không cố kỵ gì, cô cũng từng như vậy, nhưng sau khi bị bệnh, cô trở nên bó tay bó chân.

“Em có biết anh đang nói gì không?” Anh cầm tay cô.

“Thật ra mình từng đến thành phố B rồi!” Tần Ca nói: “Trước khi phẫu thuật ấy. Nghe nói thành phố B có bệnh viện điều trị bệnh này rất tốt nên mình đi một lần, do sợ còn có biến chứng khác lại có rất nhiều người xếp hàng nên suýt nữa mình còn không lấy được số. Cuối cùng khi đến lượt mình thì trời cũng đã tối, bác sĩ chuyên khoa ở đó cẩn thận hỏi tình huống của mình, xem báo cáo xét nghiệm máu mình mang đến, giảm lượng thuốc

cho mình, hỏi mình vì sao không sớm đến đó khám, thật ra mình không cần tiêm tĩnh mạch prednisone.”

“Mình suy nghĩ rất lâu, không biết vì sao lại đến khám ở đó muộn như vậy.”

“Khi mình ra về, bác sĩ có nói, mình còn trẻ như vậy, đời này phải sống ra sao đây?”

“Mình không để trong lòng, sau khi bị bệnh trong đầu mình chỉ có duy nhất một suy nghĩ là nhất định phải học xong đại học. Vì phải làm phẫu thuật mà mình đã tạm nghỉ một năm. Sau khi tốt nghiệp mình luôn cố gắng, cố gắng vẽ để kiếm tiền báo đáp bố mẹ, tiền thuốc men, không ngờ thời gian trôi nhanh như vậy. Cho nên, đời này cũng không quá dài.”

Bạch Khải Gia không ngờ cô đã biết rồi, giọng anh khàn đi: “Nếu muốn kiện thì anh sẽ giúp em.”

“Không cần đâu.” Cô không chịu, nhẹ nhàng lắc đầu.

Kiện thì thế nào? Nghe nói kiện cáo rất phiền thoái lại tốn kém, vả lại bệnh viện sẽ đối xử với anh ra sao?

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Tất Cả Khúc Mắc Đều Muốn Hóa Giải 3

Bác sĩ Bạch trả phép đi làm, các y tá trẻ trong khoa chỉnh hình tăng bốn thay nhau tặng đồ ăn vặt vào buổi trực đêm đầu tiên của anh, còn trưởng khoa Lưu vẫn lấy một phần như mọi khi, nói với y tá trưởng: “Tiểu Bạch cũng đã có chủ, mấy con bé này còn chờ mong cái gì nữa không biết?”

Y tá trưởng cười: “Chắc là tại cậu ấy đẹp trai.”

Lục Thiên vẫn như cũ hàng ngày đến tìm Bạch Khải Gia đi ăn cơm, nói một câu: “Tớ mệt như chó vậy, trưởng khoa Vu quá dã man!”

Nói xong vội vàng che miệng, sợ hãi nhìn Bạch Khải Gia.

Bác sĩ Bạch hỏi anh: “Tối nay ăn gì? Nếu lại đi huyện Sa, tớ sẽ đánh gãy xương cậu.”

Lúc này Lục Thiên mới cười nói: “Căn-tin, hê hê, căn-tin cũng ngon mà.”

Hai người đi căn-tin, nhóm y tá không biết bác sĩ Bạch là hoa đã có chủ vội vàng lôi điện thoại ra soi gương, sửa sang tóc tai, tô lại son môi, sau đó ngoái đầu nhìn lại, cười.

Lục Thiên vỗ vỗ y tá Diệp xếp hàng trước mặt, hỏi: “Tiểu Diệp Tử, một mình cô ăn hai lồng bánh bao cơ á?”

Y tá Diệp đỏ mặt: “Bạn trai tôi thích ăn, lát nữa đem đến cho anh ấy.”

“Ôi chào!” Lục Thiên tò mò: “Bạn trai ở đâu? Làm gì? Khi nào dẫn đến gặp người lớn?”

Y tá Diệp đập anh: “Cái gì mà ở đâu, duyên phận đến chứ sao! Không cho anh gặp đâu, anh sẽ tự ti đấy!”

Lục Thiên ôm ngực: “Bình thường anh thương em như vậy, em lại...”

Y tá Diệp tận tình khuyên bảo: “Anh Lục, anh đừng có mê chị y tá kia nữa, yêu đương đứng đắn một lần đi, em cũng phát sầu thay anh đấy.”

Lục Thiên lại trúng tên, khóc tìm Bạch Khải Gia, Bạch Khải Gia gật gật đầu: “Y tá Diệp nói đúng đấy.”

Y tá Diệp đương hotboy khen ngợi nên vui vẻ, nói: “Bác sĩ Bạch, tôi cũng chúc phúc cho anh và Tiểu Ca.”

Bạch Khải Gia gật gật đầu: “Cám ơn.”

Khi ngồi xuống ăn cơm, Lục Thiên hừ hừ: “Bát tự còn chưa xem nửa chữ, cảm ơn quá sớm đấy người anh em.”

Bạch Khải Gia đá anh chàng một phát ở dưới bàn: “Mau ăn đi, còn việc chính nữa đấy.”

Buổi tối, hai người cầm bản sao chép tư liệu năm viện của Tần Ca, mỗi lần xem trong đầu Lục Thiên sẽ hiện lên hình ảnh Tần Ca. Dường như cô luôn luôn là một nữ sinh trung học, tóc dài, mặt nhỏ, cười lên nhìn rất trẻ con, thích gọi anh là Thiên Thiên.

Lục Thiên muốn chơi game, thuận tiện hỏi Bạch Khải Gia: “Vì sao cậu thích cô ấy?”

Bạch Khải Gia nghĩ nghĩ: “Năm ấy có bản tiểu thuyết đột nhiên rất hot, cô ấy mua một quyển, mọi người thay nhau truyền đọc, nhưng không

biết ai làm hỏng, lúc lấy về bị mất vài trang, cô ấy không vui nhưng cũng không muốn nói, liền buồn rầu ngồi vẽ trong phòng tranh.”

Lục Thiên tắt game, bật một ứng dụng, ngón cái đề lên, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Tớ mua một quyển.” Bạch Khải Gia nói xong, ánh mắt như đêm đen.

Anh nhân lúc nghỉ trưa đặt trên giá vẽ của cô, cô trở về nhìn thấy, hỏi rất nhiều người nhưng không hỏi anh, anh không vui, đá thùng nước của cô một cái, làm bọt nước bắn lên váy trắng của cô. Thật ra anh rất bối rối, nhưng cố ra vẻ bình thản: “Chân dài, xin lỗi.”

Cô cười, kéo làn váy lên: “Hôm nay sao mặt cậu cứ đen sì vậy, mình cũng không dám nói chuyện với cậu.”

Anh giật mình, thản nhiên cười, dùng cán bút chỉ váy cô, hỏi: “Cái này làm sao bây giờ?”

Cô cũng rất vui vẻ: “Cậu xem, rất đẹp mà.”

Cô nói đó là chiếc váy đẹp nhất của mình.

“Sau đó thì sao?” Trong lòng Lục Thiên gấp gáp, Tiểu Bạch này sao như con bò sữa vậy, đẩy người ta đi mới chịu nói à?

“Cô ấy không biết là tớ đưa, sinh nhật tớ lại dùng nó làm quà tặng.”

Lục Thiên cảm thán: “Thì ra...”

Anh từng nhìn thấy một quyển sách trong ngăn kéo đầu giường Bạch Khải Gia, ngoại trừ giấy hơi ố vàng thì được giữ gìn cẩn thận lắm, trong trang đầu tiên có chữ con gái: Chúc cậu thuận lợi thi vào Đại học, một bước lên mây. Tần Ca.

Cuộc đời đúng là treu người, cô ấy lại mắc căn bệnh như cô gái trong sách. Lục Thiên không biết là cảm nhận gì, sợ Bạch Khải Gia đau khổ, hỏi anh: “Sau đó? Hai người ở bên nhau? Thảo nào bây giờ hai người xấu hổ như vậy.”

Bạch Khải Gia lắc đầu: “Không tính.”

“Buổi tối trước khi đi tới hôn cô ấy, bọn tớ hẹn nếu cô ấy đến sân bay tiễn tớ thì sẽ ở bên nhau, nhưng cô ấy không đến, cho nên không tính.”

“Vì sao không đến?”

Bạch Khải Gia lắc đầu, anh cũng không biết.

Đầu óc Lục Thiên linh hoạt, dựa vào mấy câu hỏi đã hiểu, sau đó cúi đầu thở dài: “Bạch Khải Gia cậu chỉ hôn một cái mà nhớ cô ấy mười năm hả? Năm đó tớ hỏi cậu vì sao muốn về đây, cậu nói dù sao cũng phải trải nghiệm, không bằng trở về sống cùng bà nội, cậu lừa tớ hả?”

Bạch Khải Gia đang nghĩ, rốt cuộc là vì sao? Là vì cô ấy là cô gái đầu tiên anh thích, hay là vì năm đó chia lìa quá bất ngờ, bỗng dưng biến mất không còn dấu vết, cho nên anh không buông được?”

“Nào! Cậu nói rõ ràng đi!”

“Ừ.” Anh gật đầu.

Oán giận của Lục Thiên bị chặn ở cổ, anh nói: “Khoa trường quá bác sĩ Bạch, cậu là tình thánh à?”

Bạch Khải Gia đặt bút xuống, nhớ tới việc mình gặp lại Tần Ca đã thay đổi, nói: “Tớ nên đến đây sớm hơn.”

Đêm nay, bác sĩ Bạch ngồi trong phòng trực ban xem lịch, từ khi tốt nghiệp đến giờ cũng đã mười năm đã trôi qua.

Tối hôm sau, khoa chinh hình liên hoan, không ngờ phó giám đốc viện cũng đến, trưởng khoa Lưu vội vàng đứng lên nghênh đón, mặt mày hồng hào nói: “Đại giá quang lâm, tối nay phải uống thêm mấy chén mới được.”

Phó giám đốc cười nói: “Khoa chinh hình các cậu không uống rượu, cứ bắt người làm hành chính như tôi uống, thật là xấu tính.”

Mọi người cười vang, vài y tá làm chuyện xấu đối rượu trắng cho Phó giám đốc, ông ta cũng nâng chén nói cảm ơn, khẳng định cố gắng và thành quả của mọi người, nhìn xa vào viễn cảnh tốt đẹp, chúc mọi người ăn vui vẻ. Sau khi ăn xong trưởng khoa Lưu dẫn mọi người đi hát, Phó giám đốc viện nói: “Tiểu Bạch và Lục Thiên lưu lại một chút.”

Y tá trưởng nói: “Không được không được, lần nào bác sĩ Bạch cũng vắng mặt, lần này không thể để cậu ấy thoát được.”

Bạch Khải Gia nói: “Tôi sẽ đến sau, chắc chắn đấy.”

Vì thế họ đi trước, trong phòng riêng, Phó giám đốc uống trà giải rượu, nói: “Tiểu Bạch à, chuyện của các cậu bệnh viện đã biết, đừng ngây thơ quá, kết quả chưa chắc đã tốt đâu.”

Lục Thiên ngồi sang một bên nghịch điện thoại, giao quyền nói cho Bạch Khải Gia.

Bạch Khải Gia cũng không bất ngờ khi bị lộ chuyện, cũng biết hôm nay vì sao Phó giám đốc viện đến đây. Anh cũng cầm chén trà lên, không nói gì.

Phó giám đốc kéo kéo cà vạt, khuyên nhủ: “Cậu cho là giúp cô gái ấy kiện bệnh viện là đúng sao? Đừng ngây thơ nữa, bệnh viện sẽ không mặc kệ đâu, sau khi chuyện được công khai, kết quả tốt nhất là cô ấy thắng kiện,

nhận tiền bồi thường nhưng thanh danh cũng mất. Ở đây nhỏ không khéo còn chưa ra tòa thì phố lớn ngõ nhỏ đều biết và bàn tán rồi, mọi người đều biết cô ấy bị bệnh, đời này có lẽ sẽ không có ai chịu lấy nữa, cũng sẽ không bình tĩnh như bây giờ đâu.”

Bạch Khải Gia đặt chén sứ trắng lên bàn, nói: “Không cần lo lắng, người đó cô ấy đã có rồi.”

Anh, anh đồng ý.

Lục Thiên huyết sáo.

Phó giám đốc nửa đời làm hành chính nên cũng tương đối có công, tiếp tục nói: “Người trẻ tuổi đừng cố chấp, nghe nói trước kia hai người là bạn cùng lớp? Tôi thấy có vẻ cũng không phải quan hệ bạn học đơn giản nhỉ? Thật ra trong viện có rất nhiều cô gái thích cậu, cậu có thể nhìn những người khác thử xem, tôi cảm thấy cháu gái Giám đốc – Tiểu Từ cũng không tệ, bác sĩ và y tá kết hôn cũng là truyền thống của viện ta mà.”

“Tiểu Bạch à, lúc đó cậu cũng sẽ phải nghỉ việc, làm gì chứ? Bố mẹ cậu có thành tựu y học rất lớn, tôi nghĩ họ không hy vọng cậu sẽ dính vào chuyện này.”

“Sai chính là sai, bác sĩ nên chịu trách nhiệm về công việc của mình, cô ấy cần một lời xin lỗi.” Bạch Khải Gia nói: “Tôi có nghỉ làm hay không, thành tựu của bố mẹ tôi cũng chẳng liên quan gì đến chuyện này.”

“Dù phải cởi áo blouse trắng, tôi cũng đồng ý.”

Phó giám đốc nghiêm mặt: “Bác sĩ Bạch, chú ý lời nói của cậu, bây giờ không phải lúc hành động theo cảm tính!”

“Thật ra các người đều biết là mình sai, không đúng ư?” Bạch Khải Gia nhìn ông ta: “Nếu đã sai, sao còn muốn sai nữa?”

“Tốt lắm.” Phó giám đốc đứng lên: “Thật ra bệnh viện cũng nhận được báo cáo cậu làm loạn quan hệ nam nữ. Nếu thế thì chúng tôi sẽ không cần nể mặt, bác sĩ Bạch, cậu hay suy nghĩ cho kỹ, là thanh danh quan trọng hay người kia quan trọng.”

Lục Thiên ở một bên nói thầm: “Đương nhiên là ông không quan trọng.”

Phó giám đốc giận dữ rời đi, lưu lại một câu: “Các cậu cứ suy nghĩ cho kỹ đi.”

Lục Thiên nói: “Lớn như vậy, đây là lần thứ hai cậu làm tởm giết mình.”

Lần đầu tiên là khi điền nguyện vọng đại học, nghe nói một ngày nào đó người này nói với bố mình là anh muốn đổi nguyện vọng, cảm thấy về cũng khá hay nhưng bố anh không đồng ý.

Bạch Khải Gia kéo anh đi: “Đi thôi.”

“Cậu thật sự đi hát à?”

“Ừ, đã hứa rồi.”

Trong phòng karaoke rất hỗn loạn, nhóm y tá trẻ lấy lý do đến muộn, đổi nước chanh của Bạch Khải Gia thành bia nhẹ, chưa ai từng nhìn thấy bác sĩ Bạch uống rượu, lúc này được mở mang tầm mắt, nhìn anh ngửa đầu uống hết, cũng có trình độ đấy. Sau đó, mọi người không biết xấu hổ lại rót cho bác sĩ Bạch, Bạch Khải Gia ngồi trong phòng đến cuối cùng. Anh và Lục Thiên là hai người cuối cùng ra về, đêm khuya lạnh lẽo đứng bên đường, anh đột nhiên nói: “Khi cô ấy gặp chuyện không may, tớ không thể ở bên cô ấy, vẫn thấy đáng tiếc, nay có thể làm vậy, tớ rất thỏa mãn, cô ấy không bao giờ phải một mình cô đơn như vậy nữa, tớ nhìn mà đau lòng.”

Phản ứng đầu tiên của Lục Thiên là: Uống say rồi?

Nhưng vừa nhìn vào mắt Bạch Khải Gia, anh liền biết đó chính là lời nói từ tận đáy lòng của bạn mình.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 1

Tuy đã ngửa bài với phó giám đốc bệnh viện nhưng anh vẫn tiếp tục đi làm. Hôm nay là ngày bác sĩ Bạch trực đêm, vài lần đi ngang qua phòng y tá anh đều thấy y tá Diệp cúi đầu nhẩn tin, sự ngọt ngào hiện rõ trên mặt. Bạch Khải Gia lại gần và gõ gõ bàn, y tá Diệp vội cất điện thoại đi. Anh vốn muốn lấy bệnh án nhưng bỗng nhiên nhớ ra đã non nửa tháng y tá Diệp không hề nói cụm từ “Bác sĩ Bạch nhà chúng tôi”.

Ngày qua ngày, y tá Diệp đã có bạn trai để yêu thương mà anh vẫn còn đứng im một chỗ.

Duyên phận cứ đến là được ư?

Đúng là anh và Tần Ca có duyên phận. Anh là học sinh chuyên trường, được xếp chỗ ngồi sau cô; mười năm sau, họ lại gặp lại nhau tại bệnh viện. Ngày đó, anh đứng trong cùng thang máy, liếc mắt một cái liền thấy dây buộc tóc của cô gái trước mắt, tuy không nhìn thấy mặt nhưng anh nhận ra rằng đó là người anh đã tìm rất lâu.

Anh đứng tại chỗ nhìn cô dùng đưa mái tóc đuôi ngựa của mình đi vào phòng bệnh có giường số 44, tim anh bất chợt đập rộn ràng.

Sau đó có nhiều chuyện xảy ra nhưng họ vẫn chưa thể ở bên nhau.

“Bác sĩ Bạch?” Y tá Diệp phát hiện mình lại có thể nhìn thấy bác sĩ Bạch gần người! Gần đây cô gặp may ghê!

Bác sĩ Bạch phục hồi tinh thần, cũng không nhắc đến bệnh án mà hỏi y tá Diệp: “Đang nói chuyện với bạn trai à?”

Y tá Diệp ngượng ngùng gật đầu.

Đang nói chuyện, điện thoại bỗng vang lên, anh nói: “Em nghe máy đi.”

Y tá Diệp nghe máy, giật mình nói: “Anh thật sự đến rồi à? Lạnh thế này anh đến làm gì chứ! Vậy anh dùng thang máy nhỏ đi, cửa chính bọn em khóa rồi, anh không vào được đâu.”

Cúp máy, y tá Diệp lại càng không biết xấu hổ, kể: “Anh ấy đem đồ ăn đến cho em.”

Bạn trai y tá Diệp nhanh chóng lên đến nơi, còn mặc quần áo lao động hơi bẩn, thấy Bạch Khải Gia còn lịch sự chào hỏi, sau đó đưa canh Ma Lạt cho y tá Diệp: “Em mau cầm lấy cho ấm tay, có lạnh không?”

Bạch Khải Gia thấy trong mắt y tá Diệp có nước mắt, nói giọng mũi: “Không lạnh, anh mới lạnh ấy.”

Hai người đưa đến đây đi, Bạch Khải Gia vẫn đứng đó không đi, y tá Diệp ôm canh nóng giới thiệu: “Bạn trai em họ Trần, làm ở nhà máy điện.”

Nói xong quay ra giận dỗi bạn trai: “Anh vừa từ nhà máy ra sao không về nhà nghỉ ngơi, chạy đến đây cũng có giúp được gì đâu.”

Tiểu Trần cũng ngốc nghếch cười tươi: “Không sao, nhìn thấy em là được rồi.”

Hai người nắm tay nhau.

Bạch Khải Gia nhớ ngày đó, y tá Diệp xếp hàng mua bánh bao ở căn tin, trong lòng nhớ đến bạn trai mình, đêm nay bạn trai cô ấy đến tìm, bọn

họ đều thương nhớ người kia.

Anh trở lại phòng nghỉ, gửi tin nhắn cho người tên “Lw”: Ngủ chưa?

Tần Ca không ngủ được, trước kia cô có thói quen trước khi đi ngủ sẽ lướt weibo và nhóm chat cấp ba, nhưng bây giờ không thể mà cũng không muốn vẽ nên chỉ có thể nằm trên giường đếm cừu.

Bạch Khải Gia không đợi cô trả lời đã gửi một tin khác: Đi ngủ sớm đi nhé.

Sáng hôm sau, Bạch Khải Gia trực ca đêm xong không đi bãi đỗ xe mà đến quầy báo ở cổng viện, mua một quyển tạp chí truyện tranh tháng này. Anh vừa đi vừa nhìn, từ đầu đến cuối không hề tìm thấy cái tên kia.

“Bác sĩ Bạch.” Bỗng có người gọi anh, anh ngẩng đầu nhìn, y tá Từ đứng bên cạnh xe anh.

“Hôm nay đi làm à?”

“Hôm nay em được nghỉ.” Y tá Từ nói.

Bạch Khải Gia gật đầu, không hỏi lại, nhưng y tá Từ vẫn đứng trước cửa xe không đi, một lát sau cô nói: “Bác sĩ Bạch, em thật sự rất thích anh.”

Hôm nay cô còn ăn mặc đặc biệt, bắt chước Tần Ca buộc tóc lên, dùng dây màu hồng nhạt, đi giày đế bằng, không trang điểm. Bạch Khải Gia đã nhìn ra, kẹp tạp chí vào giữa tay và hông, nói: “Có lẽ tôi sắp phải nghỉ việc, tốt nhất là cô đừng thích tôi.”

Y tá Từ tiến lên từng bước, khuyên nhủ: “Bác sĩ Bạch, anh làm vậy không đáng đâu, anh giỏi như vậy, tốt như thế, bây giờ ngừng lại vẫn còn

kip. Bệnh viện còn giấu trưởng khoa Vu, chỉ cần anh không truy cứu thì chuyện này coi như chưa từng xảy ra, tất cả đều đã qua, được không?”

Được không? Bạch Khải Gia không biết, tất cả đều đã qua, nhưng Tần Ca cũng không thể trở lại như xưa.

Anh hỏi: “Là cô mật báo đúng không?”

Mặt y tá Từ trắng bệch: “Đúng, em cũng chỉ muốn tốt cho anh.”

Bạch Khải Gia lắc đầu: “Tôi không cần, tôi cũng không thích cô.”

“Anh thực sự thích Tần Ca à? Em kém cô ấy ở điểm nào?” y tá Từ không hiểu.

Bạch Khải Gia đi qua cô, mở cửa xe: “Cô chỉ hơn cô ấy sức khỏe.”

Cô chỉ hơn cô ấy sức khỏe, còn lại sao so được với Tần Ca?

Anh lái xe về nhà, ngồi trong xe mở tạp chí ra xem một lần nữa, bên trong không có tranh cô vẽ, xem ra cô hoàn toàn nghỉ ngơi rồi.

Sau khi trực đêm có thể nghỉ một ngày, bà nội Bạch thấy cháu trai không có ý muốn ra ngoài, hỏi anh: “Không đi tìm Tiểu Ca chơi à?”

Bạch Khải Gia nở nụ cười, lắc đầu.

Bà nói thầm: “Bảo sao Tiểu Ca không thích cháu.”

“Meo meo!” Vật nhỏ nhảy từ trong túi bà ra, vùi trong tay Bạch Khải Gia.

Bạch Khải Gia nhăn tin kèm ảnh mèo cho cô: Muốn đến chơi với mèo không?

Tần Ca thấy tin nhắn thì chép miệng, đưa ảnh cho Trần Mẫn ngồi bên cạnh xem, hỏi cậu: “Xinh không?”

Hôm nay Trần Mẫn đến đưa bố Tần đi tháo bột, còn ngắm Vật nhỏ rất kỹ, nói: “Chị thích không? Em đem đến cho chị một con nhé?”

Mẹ Tần nói: “Không được, da Tiểu Ca nhạy cảm lắm.”

Trần Mẫn ngượng ngùng, Tần Ca cười với cậu.

Chuyện bố Tần đến tháo bột lập tức có người báo cho bác sĩ Bạch, trong lòng anh như có tảng đá, khi xuất viện anh đã dặn nếu đến tháo bột thì tìm anh.

Y tá Diệp tận chức tận trách: “Tiểu Ca không đến, là cậu kia dẫn bố Tần đến.”

Bác sĩ Bạch không biết thế nào, trong lòng càng nặng trĩu.

“Anh đi không?” Y tá Diệp hỏi.

“Đi luôn đây.”

Anh lập tức ra ngoài, bà nội Bạch thậm chí không kịp hỏi có phải anh đi chơi với Tiểu Ca không.

Anh đi vào ngõ nhỏ kia đúng vào lúc tắc đường, hôm nay trong ngõ đầy xe điện, Bạch Khải Gia bị kẹt trong ngõ nhỏ, nhẩm tính tối phải đi mua xe điện.

Thật vất vả mới đến được bệnh viện, y tá Diệp mở cửa phòng khám, chỉ thấy trong tay bố Tần ôm một đồng hồ ăn vặt do y tá trực đêm chuẩn bị, trước mặt đang bật một bộ phim kháng Nhật nhạt nhẽo, bác sĩ Bạch trịnh trọng cảm ơn cô, cô cười tủm tỉm: “Thật ra em là fan của Đại Đại Tam Bạch, không ngờ Đại Đại chính là Tiểu Ca.”

Bạch Khải Gia cũng ngoài ý muốn, y tá Diệp nói: “Anh mau vào đi, đồ dùng em đã chuẩn bị hết rồi.”

Bố Tần vừa thấy Bạch Khải Gia thì cười: “Bác sĩ Bạch, phiền cháu đi một chuyến rồi, y tá Diệp nói cháu đã dặn nhất định phải tự mình làm, thật sự cảm ơn cháu.”

Bạch Khải Gia nói: “Là chuyện nên làm ạ.”

Bố Tần tiếp tục cười tủm tỉm: “Nghe nói cháu là bạn cùng lớp của Tiểu Ca nhà chú phải không? Ôi, mãi sau này chú mới biết, hai mẹ con nó cũng không nói với chú.”

Bạch Khải Gia nhìn Trần Mẫn một bên, hỏi bố Tần: “Tần Ca không đến ạ? Có chuyện gì sao?”

Bố Tần nói: “Tiểu Ca bị cảm, chú không muốn để nó ra ngoài, Tiểu Mẫn đi là được rồi.”

Bạch Khải Gia tháo bột cho bố Tần, sau đó kiểm tra lại một chút, nói với bố Tần là không có vấn đề gì, về nhà phơi nắng nhiều hơn và chịu khó hoạt động là được.

Bố Tần rất vui, liên tục nói cảm ơn, Bạch Khải Gia còn nghiêm túc nói: “Chú không cần khách sáo với cháu như vậy đâu.”

Anh nói rất nghiêm túc khiến bố Tần giật mình, Bạch Khải Gia đành phải nói: “Sau này để Tần Ca mời cháu ăn cơm là được.”

Lúc này mới bình thường! bố Tần nhẹ nhàng thở phào, nói: “Không thành vấn đề, để nó mời cháu ăn ngon một chút.”

Tiền bố Tần, bác sĩ Bạch nhắn cho “Lw” một tin nhắn dài, nói tỉ mỉ những điều cần chú ý về sức khỏe bố Tần.

Tần Ca vẫn không trả lời, bác sĩ Bạch thở dài, đành phải gọi điện.

Cứ như vậy, Tần Ca không thể không nghe máy.

Bác sĩ Bạch nói: “Biết tâm trạng em không tốt, thật ra cũng không muốn làm phiền em nhưng em không hề trả lời tin nhắn.”

Tần Ca bị tịt mũi, nói chuyện khàn khàn: “Bạch Khải Gia, chúng ta đã đánh cược.”

“Tiền đặt cược là em thắng là có thể không nghe điện thoại của anh à?” Bạch Khải Gia cười.

“Đúng thế.” Tần Ca đáp.

Bạch Khải Gia không đồng ý, nói: “Vừa nãy bố em bảo để em mời anh ăn một bữa ngon.”

Tần Ca: “.....”

“Tối nay cùng ăn cơm đi.”

Tần Ca: “Mình bị cảm, để vài ngày nữa đi.”

Bạch Khải Gia: “Tối anh đến đón em, xuống dưới là được.”

Tần Ca: “Mình thật sự bị cảm mà!”

Bạch Khải Gia: “Ừ, vừa rồi chú có nói.”

Tần Ca rất bất đắc dĩ, đến giờ xuất phát cô chỉ có thể bọc mình như một chú gấu và đi xuống dưới nhà. Lúc này trong túi xách của cô không có đồ ăn vặt, chỉ có khăn giấy. trời còn chưa tối hẳn, đèn đường cũng đã được

bật, Bạch Khải Gia đứng bên cạnh xe chờ cô, nhìn một cái kẹo màu hồng phấn đi về phía mình, lúc này ngay cả mắt với mũi cô cũng đều đỏ.

Anh vỗ mũi cô, có chút hài lòng nói: “Hôm nay không uống thuốc giảm đau, tốt lắm.”

Tần Ca nói với giọng mũi dày đặc: “Bị cảm thì càng đau, dù sao cậu cũng biết rồi mà. Mình sẽ không uống thuốc, cậu đừng chê đi cùng mình là được.”

Tần Ca hắt xì một cái thật to, vội vàng muốn lấy giấy lau nước mũi, Bạch Khải Gia còn nhanh hơn cô, nghiêng người lấy một túi giấy từ trong xe, nói: “Dùng cái này đi, không bị rát.”

Tần Ca từ chối: “Không cần, mình có mang theo rồi.”

Cô ngồi trên xe, so sánh loại khăn giấy mình mang theo và của Bạch Khải Gia, nghĩ thầm: Của cậu ấy dùng tốt hơn.

Sau đó chỉ dùng khăn giấy của anh.

Bạch Khải Gia lại hài lòng vỗ lên mũi cô, cảm thấy hôm nay cô gái này rất ngoan.

Bạch Khải Gia tự đặt cho Tần Ca cái tên “cô bé ngây thơ”.

“Cậu thích ăn gì?” Tần Ca hỏi.

“Gì cũng được.”

“Mình muốn ăn lẩu xay.” Cô gái luôn chú trọng dưỡng sinh lại đổi khẩu vị.

“Không được.”

“Cậu đã nói ăn gì cũng được mà!”

Bạch Khải Gia liếc cô một cái: “Lẩu thường thôi.”

“Miệng mình nhạt lắm.” Tần Ca vừa phản đối vừa chỉ đường cho anh: “Mình biết một quán ngon lắm, mình thềm từ lâu rồi!”

Rất ít khi thấy cô thềm ăn gì, Bạch Khải Gia chiều theo cô, lẳng lẳng đi đến nơi cô chỉ. Có rất nhiều người xếp hàng, Bạch Khải Gia để cô ngồi trên xe, nói: “Em ngồi đây chờ, anh đi xếp hàng.”

Chân Tần Ca hôm nay đặc biệt đau, tuy không nói với anh nhưng cũng gật đầu đồng ý, ngoan ngoãn ngồi trong xe. Bạch Khải Gia đi nhận số, thân hình cao ráo đứng trong hàng rất bắt mắt, bên cạnh có mấy cô gái cười duyên rồi nói gì đó, anh chỉ chỉ trong xe, nói vài câu.

Tần Ca ý vào cửa kính bên ngoài không nhìn được vào trong vẫn nhìn anh bên đó, lát sau, Bạch Khải Gia đi về phía cô, mở cửa xe nói: “Xuống đi, đến lượt chúng ta rồi.”

Tần Ca chưa từng đi ăn riêng với con trai nên cũng chưa từng trải qua cảm giác có con trai xếp hàng, để cô chờ trong xe, nhưng cảnh này cũng rất quen thuộc, cô không có bạn bè nên bình thường đi xem phim đều đi cùng mẹ, đi ăn thì đi cùng bố, lần nào bố cũng để cô ngồi một chỗ, sau đó tự mình đi xếp hàng, có chỗ ngồi mới dẫn cô qua.

“Không xuống à?” Bạch Khải Gia thấy Tần Ca sững sờ, kéo kéo tay cô.

“À.” Tần Ca nói xong nhắc chân, nhưng Bạch Khải Gia lại buông tay cô ra, chuyển sang ông thất lửng bề cô xuống.

“Đứng vững đó.” Anh buông cô ra, cúi đầu vào xe lấy túi cho cô.

Tần Ca âm thầm xoa chân, thật ra trong lòng rất hy vọng mình có thể không cần chờ một bên, có thể cùng anh đứng xếp hàng.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 2

Cuối cùng Bạch Khải Gia vẫn gọi lẩu cay, đồ ăn được đưa lên, anh nhanh tay chụp ảnh và hỏi Tần Ca: “Em không chụp à?”

Tần Ca cũng khá tò mò: “Cậu cũng dùng weibo à?”

Bạch Khải Gia nhướn mày: “Em đùa à? Follow đi.”

Tần Ca lắc đầu: “Không, mình không dùng weibo.”

Sau đó cô cầm đũa lên chuẩn bị ăn. Bạch Khải Gia ngăn cản: “Em chờ một chút.”

Anh đứng dậy tìm nhân viên lấy một cốc nước, đặt vào tay Tần Ca. Tần Ca nhìn là hiểu, xụ mặt, anh nhoẻn cười và trở lại chỗ ngồi của mình.

Trong nhà hàng sáng trưng, hai người ngồi ở một bàn nhỏ gần cửa sổ, lúc đầu thì ngồi đối diện nhau, ở giữa là một nồi lẩu bốc khói nghi ngút. Tần Ca nhìn người đối diện vài lần xuyên qua làn hơi nước, anh cũng không ăn được cay, trong chốc lát miệng đã đỏ bừng, ăn một miếng lại uống một ngụm coca lạnh. Tần Ca vui vẻ, tâm trạng khoái trá ăn lẩu không cay của mình, bỗng cảm giác bên người có gì đó, ngẩng đầu thì thấy Bạch Khải Gia đã đổi chỗ, ngồi xuống cạnh cô, thu hết nụ cười của cô vào mắt.

“Cậu...” sao ngồi gần vậy...

Bạch Khải Gia hỏi: “Buồn cười lắm à?”

Tần Ca gật đầu: “Quả thật thế.”

Bạch Khải Gia uống thêm một ngụm coca, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, sau đó hỏi: “Tiểu Ca, có phải em suy nghĩ cho anh không? Thật ra em không cần lo lắng chuyện đó.”

Tần Ca nghe hiểu, đây là lần đầu tiên họ nói về chuyện đó, kể từ lần đi ngắm hoa anh đào. Trong quán lẩu ấm ỉ, cô nói ra ý nghĩ của mình: “Là chính mình không muốn truy cứu, vừa nghĩ tới chân mình có thể là sự cố chữa bệnh thì tâm trạng mình sẽ rất tệ, mình sẽ không nhịn được mà oán giận, tức giận, không cam lòng. Mình không muốn nghĩ đến chuyện này nữa, không muốn suy nghĩ này phá hủy cuộc sống của bản thân. Mấy năm nay, mình vẫn biết ơn, may là mình vẫn có thể sống.”

“Hơn nữa, cậu cũng biết là mình không muốn người khác biết mình bị bệnh mà. Không muốn mọi người khinh thường bố mẹ mình, không muốn bố mẹ cảm thấy áy náy. Từ rất lâu rồi mình đã nghĩ mình mắc phải căn bệnh này, có lẽ là do không muốn trải qua cuộc đời bình thường nên mình cố gắng làm việc, không giống mọi người sáng 9 giờ đi chiều 5 giờ về, song có lẽ người khác cũng hâm mộ cuộc sống của mình. Người bình thường từ 20 đến 30 tuổi không thể không yêu ai đó, nhưng cho dù mình không kết hôn thì làm bạn cả đời với bố mẹ cũng rất tốt.”

“Em có thể ở cùng họ đến hết đời, nhưng họ không thể ở cùng em cả đời.” Bạch Khải Gia nói.

“Ừ, đúng là vậy! Nhưng chuyện sau này chờ sau này hẵng nói.” Tần Ca xoay chiếc thìa, trên mặt có vẻ tuyệt vọng. Cô thật sự đã từng nghĩ đến việc này, bố mẹ mất, cô phải làm sao đây? Một mình cô sống trên đời, nên sống như thế nào?

Tần Ca ngẩng đầu nhìn Bạch Khải Gia, nụ cười như ngày đó dưới tàng cây anh đào khi cô nói câu “Mình biết.”

Cô nói: “Dù sao họ cũng không còn trên đời.”

“Em...” Bạch Khải Gia không thể tin được: “Không phải là em muốn đi theo...” cùng chết đây chứ?

Tần Ca xoa xoa mũi, không nói gì. Trước kia cô từng nghĩ như vậy, nhưng từ khi gặp lại anh, cuộc sống của cô thay đổi rất nhiều.

Bạch Khải Gia nắm chặt lấy tay cô, có rất nhiều lời muốn nói nhưng không thể nói ra một cách dễ dàng, bởi anh có thể hiểu cô. Con kiến còn sống tạm bợ, hướng chi là người. Phải không còn sự lựa chọn nào khác mới phải đưa ra quyết định này, anh có thể hiểu.

Tần Ca vẫn cười, còn khuyên anh: “Người sống trăm tuổi cuối cùng vẫn về với đất, mọi người đều giống nhau, mình chỉ muốn mỗi ngày trôi qua dễ dàng, thế là đủ.”

Bạch Khải Gia cảm thấy đôi khi cô gái này trở thành một người anh không biết.

Tần Ca nói: “Bạch Khải Gia, chuyện kia sau này cậu đừng nhắc lại nữa, tuy bây giờ xem lại thì thấy dùng thuốc quá liều nhưng cậu có thể chắc chắn 100% là chân mình do lần dùng thuốc đó không? Lúc ấy nằm giường bên cạnh cũng là bệnh nhân của trưởng khoa Vu, khi mình đi tái khám có gặp người đó, cũng không có gì không ổn.”

“Tên là gì?”

“Quên rồi.” Cô không quên, chỉ là không muốn làm anh phiền lòng. “Ôi, đừng nói chuyện này nữa, chúng ta ăn đi.”

Bạch Khải Gia đưa cho cô đĩa rau, chờ nước dùng chuyển thành màu đỏ thì đứng lên đổi nước cho cô. Tần Ca cũng thành thật, anh không ở đó, cô cũng không ăn vụng đồ ăn trong nồi, khi uống nước cô phát hiện mấy cô gái bàn bên đang nhìn mình, cô chớp mắt mấy cái, cảm thấy rất kỳ lạ.

Bạch Khải Gia vớt được một viên thịt liền để vào bát cô, nước dùng cay và dầu mỡ dính vào tay áo anh. Tần Ca kéo tay anh, dùng khăn giấy lau, anh cũng không quan tâm, đẩy bát cô: “Nhân lúc còn nóng mau ăn đi, hình như em thích ăn cái này.”

Tần Ca nhìn, quả thật là cô thích ăn thịt viên.

Cô hơi đỏ mặt, quên không uống nước, cúi đầu ăn khiến khuôn mặt nhỏ nhắn bị cay đến đỏ bừng, Bạch Khải Gia uống coca lạnh, nhìn cô mỉm cười.

Năm họ tốt nghiệp, thịt nướng rất được ưa thích, chủ quán sẽ đặt bên vỉ nướng một nồi lẩu để họ có thể ăn hai món cùng lúc. Lúc ấy còn một viên thịt cuối cùng, cô và Trương Tiểu Hải vì tranh nhau viên thịt này mà chơi từ domino thành ngữ sang kéo bao búa. Trương Tiểu Hải rất may mắn, chơi lần nào cũng thắng. Cô chơi xấu, đòi đấu lần nữa. Sau đó không biết là ai nhanh tay, thả viên thịt vào nồi, chờ cô và Trương Tiểu Hải quyết đấu xong, nhận mệnh nhường cho cậu ấy thì phát hiện viên thịt đã chín đang nằm trong bát cô.

Sau đó, cô cười điên đảo, vừa cảm thán mình nhân duyên tốt vừa ăn, khiến Trương Tiểu Hải hận nghiêng răng nghiêng lợi, nói một câu: “Đừng để ông biết là ai làm!”

Thì ra... là anh.

Thật ra bị cảm cũng không có khẩu vị gì, ăn một lát Tần Ca nói mình no rồi, vừa ngẩng đầu đã bắt gặp ánh mắt của Bạch Khải Gia, cô nhất thời tức giận, người này không ăn cứ ngồi nhìn cô làm gì! Cô bị cay đến nước mắt mũi giàn giụa, nhìn xinh lắm à?!

“Mình đi toilet.” Tần Ca nói.

Tần Ca dựa vào bồn rửa tay, mấy cô gái vừa rồi đi ra từ phòng bên cạnh, cô đứng lui sang một bên, có cô gái nói với cô: “Bạn trai chị đẹp trai quá!”

Tần Ca lắc đầu: “Không phải, em hiểu lầm rồi.”

Cô nữ sinh kia tròn mắt: “Vậy là anh ấy vẫn chưa tỏ tình sao ạ? Nhưng vừa rồi anh ấy nói chị là bạn gái anh ấy.”

Nói xong còn quay sang nhìn các bạn, nhóm bạn cũng gật đầu. Mấy cô gái đều nhìn Tần Ca đầy hâm mộ, Tần Ca hong khô tay xong chuẩn bị ra ngoài. Cô gái kia hỏi cô: “Chân chị làm sao vậy?”

“Bị trật.”

“Thế nên anh ấy mới để chị chờ trong xe, còn mình đi xếp hàng, anh ấy rất săn sóc đấy.”

Tần Ca cùng các cô bé đi ra ngoài, Bạch Khải Gia đứng ở cửa toilet, thấy cô đi ra thì đi đến đỡ lấy cô. Thật ra chỉ vài bước chân nhưng anh vẫn chờ ở đây. Tần Ca nhỏ giọng nói: “Tự mình đi được.”

Bạch Khải Gia như là đang nhìn một đứa trẻ cáu kỉnh, đáp: “Anh biết em có thể đi được.”

Tần Ca lại nghe đám nữ sinh kia xì xào bàn tán, cô đùa giỡn chọc chọc Bạch Khải Gia: “Có lẽ đến 60 tuổi cậu vẫn có thể thu hút các bà lão.”

Bạch Khải Gia giúp cô ngồi xuống, đưa cho cô một cốc nước lọc và một túi thuốc, nói: “Uống thuốc đi.”

Tần Ca ừ một tiếng, nuốt thuốc. tư thế kia chính là kiểu uống thuốc quanh năm, bỏ thuốc vào miệng, uống nước.

Bạch Khải Gia không đành lòng nhìn nữa, quay sang chỗ khác, lát sau anh mới ngoảnh lại, thấy Tần Ca đứng lên và đang lấy chiếc ví màu hồng nhạt ra.

Nhưng người bán hàng nói hóa đơn đã được thanh toán.

Tần Ca liếc Khải Gia, anh nói: “Em mời, anh trả tiền.”

Tần Ca cất ví đi: “Dù sao mình cũng mời rồi.”

Họ đi ra khỏi nhà hàng, Tần Ca nói: “Mình muốn về nhà, ngủ.”

Anh mìm môm đồng ý, mở cửa xe cho cô.

Khi xe về đến nơi, Tần Ca mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Bạch Khải Gia lại dừng xe bên ngoài khu chung cư, đứng chỗ lằn trước anh dừng.

Tần Ca vừa thấy nơi này da đầu liền run lên, không chút nghĩ ngợi mở cửa xe nhưng Bạch Khải Gia nhanh tay khóa cửa lại.

Anh tắt máy, trong xe cũng tắt đèn, chỉ còn ánh đèn đường xuyên qua tán cây chiếu vào xe, Tần Ca nói: “Bạch Khải Gia, mình muốn về nhà.”

Bạch Khải Gia không nói gì, cúi người giúp cô tháo dây an toàn, Tần Ca nín thở dính sát vào ghế, hai tay sợ đụng vào anh nên giơ lên cao. Bạch Khải Gia ngẩng đầu, đối diện với Tần Ca, dây an toàn vẫn chưa được tháo, anh dùng chóp mũi cọ vào mũi cô.

Trong lòng Tần Ca nổ bùm một tiếng, nhưng không có nơi để trốn.

Bạch Khải Gia buông tay ra, chống xuống ghế, giam Tần Ca trong ngực mình. Mặt anh từ từ cúi xuống, ánh mắt thâm sâu nhìn thẳng vào Tần Ca; cô rơi vào đó, bị ánh mắt anh bao trọn, không thể động đậy được. Bạch

Khải Gia há miệng ngậm môi trên của cô, rất rất nhẹ, nhưng lại lay động được trái tim Tần Ca.

Tần Ca dùng bàn tay cứng ngắt che miệng lại, nói: “Mình bị cảm đấy.”

Bạch Khải Gia trân trọng hôn Tần Ca cách bàn tay ấy, nụ hôn của anh truyền từ mu bàn tay xuống bụng cô, bụng cảm thấy rất nhột, Tần Ca vịn vẹo song lại bị anh giữ chặt eo. Anh nói: “Ngoan một chút, đừng cử động, đừng nói gì cả.”

Sau đó, anh nhấc tay cô ra, hôn lên môi cô, sợ cô bị nghẹt mũi không thể thở nên anh cũng không dám hôn quá sâu, chỉ mút môi cô, nhìn thì nhẹ nhưng lại làm trái tim Tần Ca chấn động.

Anh hôn, tay đặt ở gáy Tần Ca, ôm eo cô rồi kéo cô về phía mình. Sau đó thử dùng đầu lưỡi dò xét bên trong. Tần Ca bỗng nhiên nắm chặt áo anh, dường như là bị dọa. Anh trấn an cô bằng cách xoa xoa gáy cô, mỗi lần hôn cô gái này đều sợ hãi như vậy.

Chưa từng có người khiến anh đau lòng như vậy.

Trong lòng không muốn buông cô ra, muốn ở bên cô mãi mãi, cùng cô đến nơi cô muốn đến, làm việc cô muốn làm, cho dù nhiều năm sau bố mẹ cô mất, chỉ cần cô quay đầu là có thể thấy anh vẫn luôn ở đó.

Nếu có thể, anh nguyện dùng tuổi thọ của mình đổi lấy sự bình an khỏe mạnh cho cô.

“Cậu làm sao vậy” Tần Ca run run hỏi.

Anh thì thầm: “Biết em bị cảm mà cũng biết em khó chịu nên không muốn ra ngoài, nhưng anh rất muốn gặp em, mang thuốc đến cho em thì anh mới an tâm được.”

Các đốt ngón tay của Tần Ca trở nên trắng bệch, cảm thấy được nhiệt độ của tay anh, mùi hương của anh, sự mềm mại của đôi môi anh.

“Lần trước em rất thận trọng khi nói với anh việc đó, lần này đến lượt anh nói với em, hơn nữa anh chưa từng nói với ai chuyện này, em là người đầu tiên.” Bạch Khải Gia nói xong, lùi về sau một chút, anh chặn tầm mắt của Tần Ca, khiến cô chỉ có thể nhìn anh.

“Chúng ta ở bên nhau được không?”

“Em nói em bị bệnh không còn giống như xưa nhưng anh cũng không còn như xưa nữa, Tần Ca ạ.” Anh nói: “Anh có khả năng hơn trước, càng có thể gánh vác mọi chuyện và yêu em nhiều hơn. Anh là bác sĩ, anh rất hiểu cách chăm sóc bệnh nhân như em. Thật ra bệnh này cũng không đáng sợ như vậy, từ khi tốt nghiệp đến bây giờ đã mười năm, em vẫn sống, tương lai còn nhiều cái mười năm nữa. Tần Ca, anh lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để nói với em chuyện này, anh rất thật lòng, mong rằng em cũng trả lời anh thật lòng.”

“Cậu, cậu cậu cậu...” Tần Ca nói vài chữ ‘cậu’ nhưng không thể nói tiếp được.

Cô vừa nghe được gì?

Yêu?

Cái gì? Yêu?

Sao lại... biến thành yêu rồi?

Nhưng mà vì sao chứ? Không phải lần trước đã nói rõ ràng rồi sao? Vì sao anh còn nói như vậy?

Anh là đồ ngốc à? Vì sao lại thích cô? Ngay cả cô cũng không thích bản thân mình bây giờ.

“Anh yêu em.” Bạch Khải Gia thì thầm từng chữ, mang theo sự sâu lắng và quyến luyến của mười năm.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 3

“Sao lại kinh ngạc thế? Anh vẫn thích em mà, em không cảm thấy được à?!” Bạch Khải Gia bị cô gái trong lòng chọc cười, thân mật vỗ đỉnh đầu cô.

Nếu một người yêu người khác thì sao người đó có thể không biết chứ? Tần Ca biết, vẫn luôn biết, cho nên cô luôn trốn tránh.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, chưa từng nghĩ cho đến bây giờ mình vẫn nhận được câu nói “Anh yêu em” của anh.

“Mình không thích cậu.” Tần Ca mấp máy môi, nói ra câu này.

Có vẻ như Bạch Khải Gia đã lường trước việc này, hơi rướn mày.

Tần Ca nói: “Mấy năm trước mình đã nói với bố mẹ rằng mình sẽ không kết hôn và cũng sẽ không yêu ai. Bố mẹ rất đau lòng, cảm thấy ông trời không công bằng, vì sao chỉ có mình mình đáng thương như vậy; sau lần đó nhà mình không bao giờ nói đến chuyện này nữa, bố mẹ không thúc giục mình, chỉ mong mình có thể sống vui vẻ.”

Khi bố Tần nằm viện có người bệnh cũng rất tích cực hỏi thăm về Tần Ca, muốn ghép đôi nhưng bố Tần vẫn luôn cười, nói: “Chúng tôi không can thiệp chuyện này, con gái nhà tôi rất có chính kiến.”

Trưởng khoa Lưu cũng từng uyển chuyển nói, nhưng bố Tần vẫn nói như vậy.

Bạch Khải Gia ừ một tiếng, im lặng nghe cô nói.

Tần Ca nói: “Mình đã đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nếu đổi lại là mình thì nếu không phải bất đắc dĩ thì ai lại muốn cưới một người bệnh chứ! Dù có may mắn gặp được người thực sự yêu mình, không quan tâm là mình bị bệnh thì mình cũng không thể không biết xấu hổ mà làm liên lụy người ta. Mình chắc chắn sẽ từ chối. Thời gian trôi qua, tình cảm cũng phai nhạt, người đó sẽ gặp một người khác, cùng sống với cô gái khác đến già, bên nhau trọn đời, mình chỉ cần biết người đó hạnh phúc là được.”

“Cậu cũng biết là chân mình không biết còn chịu được bao lâu nữa, chờ đến giai đoạn bốn thì phẫu thuật. Thay khớp cái gì đó, mình vừa nghĩ đến đã thấy da đầu run lên, huống chi tương lai còn có thể xuất hiện biến chứng khác, nói không chừng hàng năm đều phải nằm viện, một người bình thường sao có thể chịu được mình chứ?”

“Thế gian này chỉ có bố mẹ sẽ không ghét bỏ mình, mình thấm thía câu này hơn người bình thường.”

“Vì thế nên em từ chối anh?” Bạch Khải Gia nói.

“Ừm.” Tần Ca gật đầu: “Cậu là người tốt, lương thiện và có trách nhiệm, mình biết cậu thật lòng nhưng mình hy vọng cậu sẽ gặp một người tốt hơn.”

Bạch Khải Gia nhìn cô chăm chú, nếu như thế thì vì sao em lại nói chuyện run rẩy thế? Vì sao lại cố nén nước mắt?

“Vậy em không thích anh một chút nào sao?”

Tần Ca cười: “Lần trước không phải đã nói rồi à, trước kia từng thích, bây giờ thì không, hơn nữa mình sẽ không bao giờ thích ai nữa.”

Bạch Khải Gia kìm nén sự đau lòng trong đáy mắt, nói: “Mười năm nay, anh vẫn muốn biết vì sao em không đi sân bay tiễn anh.”

Tim Tần Ca nhói một cái, không vì cái gì khác, đơn giản là vì người trước mắt cô từ khi còn trẻ đến bây giờ vẫn nhớ chuyện đó.

Ngày đó anh nói: “Ngày mai mình bay rồi, cậu tới tiễn mình, chúng ta sẽ ở bên nhau.”

“Ngày đó mình không đến sân bay.” Tần Ca nói.

Bạch Khải Gia không tin, anh bỗng tiến về phía trước một chút, hơi thở trong trẻo lạnh lùng tiến lại, Tần Ca đưa tay lên che kín miệng.

“Vậy vì sao lại dùng tên anh làm bút danh?”

Trong nháy mắt, Tần Ca trợn to mắt.

Bạch Khải Gia nói: “Bạch Bạch Bạch Khải.”

Tần Ca như bị lột sạch quần áo, cả người trần như nhộng đứng trước mặt anh, đó là bí mật sâu nhất trong đáy lòng cô, cô cẩn thận gìn giữ nó đã mười năm.

Nếu không vì ép cô nói thật thì Bạch Khải Gia thật sự không đành lòng nói ra bí mật của cô, anh luôn cẩn thận giữ bí mật của cô hơn bất kì ai, mong cô có thể sử dụng cái tên này, về thứ cô thích và sống vui vẻ.

“Vì sao? Tần Ca?”

“Mình, mình...” Rốt cuộc Tần Ca vẫn không thể kiềm chế được nữa, nâng tay dụi mắt, sau một lúc lâu mới chán nản nói: “Bạch Khải Gia, để mình về nhà.”

Anh không hề truy vấn, dù sao cô có phủ nhận thế nào anh cũng không tin.

Ai sẽ dùng tên một người không hề liên quan đến mười năm chứ? Mỗi trang tác phẩm của cô đều có tên anh, nick weibo cũng là tên anh, tất cả vinh dự của cô đều có tên anh.

Bạch Khải Gia nâng tay đặt lên cửa xe, “cạch” một tiếng. Tần Ca cúi đầu chạy thật nhanh, một giọt nước nóng hổi rơi trên mu bàn tay Bạch Khải Gia, chảy vào khe hở ngón tay.

Tần Ca cúi đầu chạy, muốn nhanh chóng rời khỏi tầm mắt Bạch Khải Gia, chạy đến sau phòng bảo vệ thì cô dừng lại, và đi chậm chậm. Thật ra Bạch Khải Gia vẫn đi theo sau cô, không xa không gần nhìn cô cúi đầu đi, cô chưa uống thuốc giảm đau, khi đi đường sẽ có dáng đi của người bị hoại tử xương, trước kia còn lo lắng nên không để anh nhận ra, bây giờ không thể giấu giếm để bộ dáng ấy xuất hiện công khai trước mặt anh.

Vì sao?

Vì để anh sợ, chê cô khó coi, chủ động rời khỏi cô.

Thật sự là... rất ngốc...

Tần Ca đứng dưới đại sảnh tìm chìa khóa, ngày càng nhiều nước tụ ở trong mắt khiến tầm mắt cô trở nên mơ hồ, không tìm được chìa khóa, cuối cùng chỉ có thể bấm chuông tầng sáu, để mẹ mở cửa.

Bạch Khải Gia đứng dưới sân một lát, thấy tầng sáu có ánh sáng, một bóng dáng xuất hiện.

Tần Ca không kịp giấu bi thương bởi vì mẹ đứng ở cửa chờ cô, chỉ liếc mắt một cái đã cảm thấy không thích hợp, giữ chặt Tần Ca hỏi: “Làm sao vậy?”

Tần Ca lắc đầu, không dám nói lời nào trốn về phòng, khóa trái cửa. nhìn đã lâu, mệt mỏi quá, rốt cuộc cũng được khóc.

Bạch Khải Gia mở tin nhắn trong điện thoại ra xem, bọn họ rất ít nói chuyện, hầu như đều là anh nói, không thấy cô trả lời mới gọi điện, cô mới bắt đầu dễ nghe máy. Nhưng bây giờ Bạch Khải Gia biết Tần Ca sẽ không bao giờ muốn gặp anh, nhận điện thoại của anh nữa.

Anh cất điện thoại đi, thở một luồng khói trong đêm giá rét, nâng tay bấm chuông tầng sáu.

Mẹ Tần đứng ngoài cửa, bố Tần đau lòng không biết nên làm gì, khi mở bộ đàm còn mất kiên nhẫn hỏi: “Ai vậy?”

Bạch Khải Gia nói: “Chú, cháu là Bạch Khải Gia, bạn học của Tần Ca, mong chú cho cháu lên gặp Tần Ca.”

Bố Tần giật mình nhìn mẹ Tần, nói: “Bác sĩ Bạch ở dưới lầu.”

Mẹ Tần nghe máy, hỏi: “Vừa rồi cháu và Tiểu Ca nhà cô ở cùng nhau à?”

“Vâng.”

Mẹ Tần nức nở: “Sao cậu làm nó khóc?”

Bạch Khải Gia im lặng, nghe nghe cách một tiếng, cửa mở.

Anh đi vào, chờ thang máy lên tầng sáu thì đi ra, không cần tìm vì bố Tần đứng ngoài cửa chờ anh đi tới mới mở cửa cho anh vào.

Lúc này Bạch Khải Gia mới hiểu vì sao ông làm vậy, trong nhà đều là tiếng khóc truyền ra từ căn phòng khóa trái kia, Tần Ca khóc đau lòng như vậy, làm bừa như vậy, không thềm quan tâm hàng xóm sẽ nghe thấy.

Đây là lần đầu tiên Bạch Khải Gia đến thăm nhà, bố Tần nắm lấy áo anh hỏi: “Rốt cuộc cậu đã làm gì nó?”

“Chú, cháu thích cô ấy.” Bạch Khải Gia nói.

Bố Tần ngậy người, mẹ Tần cũng ngậy người.

Dường như Tần Ca ở trong phòng biết anh đến, lập tức im lặng, chỉ có thể nghe thấy vài tiếng ghen ngào không kìm được.

“Chúng ta ra ngoài nói!” Bố Tần vẫn nắm áo Bạch Khải Gia, kéo anh ra ngoài cửa.

Mẹ Tần lau nước mắt gõ cửa phòng Tần Ca, nói với cô: “Tiểu Ca, cậu ấy đi rồi, con muốn khóc... thì khóc đi...”

Trên hành lang, bố Tần buông tay ra, châm một điếu thuốc dựa vào cửa sổ, nói: “Tiểu Ca nhà tôi trước đây rất yếu ớt, hơi bị đau một chút là chảy nước mắt, nhưng cũng đã mười năm không thấy nó khóc nữa, phẫu thuật đau như thế nó cũng không khóc.”

Cho nên bây giờ nghe thấy cô khóc, tim ông như bị dao cắt.

Trong lòng Bạch Khải Gia cũng rất khó chịu, tiếng khóc kia quá mãnh liệt khiến anh vô cùng đau lòng.

Anh nói với bố Tần: “Cháu thích cô ấy từ cấp ba, đã mười năm rồi. Vừa rồi cháu có nói với cô ấy cháu lấy kết hôn làm điều kiện yêu đương tiên quyết.”

Bố Tần quay đầu, liếc Khải Gia qua làn khói mỏng, thời gian khiến bờ vai anh trở nên vững chãi, nhưng cảm giác vẫn không thay đổi.

“Là cậu à?”

Bạch Khải Gia gật đầu: “Tối hôm đó là cháu đưa cô ấy về.”

Bố Tần bừng tỉnh đại ngộ: “Cậu chính là thằng nhóc kia!”

Bạch Khải Gia không phủ định danh hiệu “thằng nhóc” này, đường đường chính chính đứng trước mặt bố Tần muốn được ông đồng ý.

Bố Tần trầm mặc khá lâu, cuối cùng lắc đầu: “Cậu không được.”

“Vì sao ạ?”

“Cậu tốt như vậy, tôi lo lắng.”

Bạch Khải Gia chau mày, không nghĩ tới lý do này.

Bố Tần gạt tàn thuốc, nói: “Chắc Tiểu Ca nhà tôi từ chối cậu?”

“...Vâng.”

“Cậu cũng đừng tức giận, không phải chúng tôi chê cậu, mà là Tiểu Ca không xứng với cậu. Sức khỏe nó không tốt, tôi và mẹ nó chỉ mong nó có thể tìm được một người thành thật có điều kiện kém hơn, không tiền không nhà cũng không sao cả, chỉ cần không chê nó là được.”

“Cháu sẽ không.” Bạch Khải Gia nói.

Bố Tần nâng tay, ngắt lời anh: “Cậu nói thì không tính, cậu cũng không thể cam đoan sẽ thích nó cả đời.”

Bạch Khải Gia muốn nói mình có thể, chắc chắn anh sẽ thích cô cả đời, nhưng bố Tần còn nói: “Cho dù cậu làm được, nhưng người nhà cậu sẽ

chấp nhận Tiểu Ca sao?”

Đó là một vấn đề rất thực tế.

Bố Tần hít tàn thuốc, nói: “Năm đó Tiểu Ca đi sân bay tiễn ai đó, có phải là tiễn cậu không?”

Bạch Khải Gia ngẩng phắt đầu lên.

Bố Tần nói: “Quả nhiên là cậu.”

“Cô ấy có đi ạ? Nhưng...”

“Đi.” Bố Tần gật đầu: “Nhưng trên đường xảy ra tai nạn liên hoàn.”

Bạch Khải Gia cảm thấy tim mình bị móc ra, nước lạnh đang tràn vào.

“Cô ấy không nói với cháu.” Anh gần như không tìm được giọng nói nữa, trong đầu hiện lên bệnh án của Tần Ca, trang đầu ghi lý do ban đầu nhập viện là tai nạn xe.

“Đương nhiên nó sẽ không nói với cậu.” Bố Tần lại châm một điếu, hút một hơi thật sâu, “Nhưng đời người cũng khó nói lắm, nếu không có vụ tai nạn ấy, nó sẽ không phát hiện ra bệnh, có lẽ cũng không sống được đến bây giờ.”

“Cậu về trước đi.” Bố Tần chỉ vào thang máy: “Đi về trước đi.”

Bạch Khải Gia chỉ có thể rời đi, trước khi thang máy đóng lại, anh thấy bố Tần lại châm một điếu thuốc, người đàn ông sợ đau, luôn luôn vui vẻ này bây giờ lại tang thương như thế.

Hàng xóm về nhà đều chần chờ đánh giá gương mặt xa lạ dưới lầu, Bạch Khải Gia không phát hiện ra ánh mắt người khác, lẳng lặng đứng cả đêm.

Năm ấy mình lỡ hẹn, xin lỗi cậu.

Mình vốn cũng không đi sân bay.

Tiểu Ca nhà tôi đi sân bay rồi gặp tai nạn, nên mới phát hiện ra bệnh.

Thật sự là... rất ngốc.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 4

Lục Thiên cảm thấy mình quá may mắn vì cuối cùng cũng có thể đi xem phim cùng chị y tá, nhưng đồng thời anh cũng rất muốn cắt đứt tình bạn cả đời. Mới xem được một nửa phim, tay của chị y tá còn chưa được cầm, anh đã bị tên Bạch Khải Gia khốn kiếp kia gọi điện bảo về bệnh viện.

Bác sĩ Lục đang đẳng sát khí nói: “Tiểu Bạch, tốt nhất là cậu có chuyện quan trọng, nếu không thì đừng có anh em gì nữa!”

Bạch Khải Gia nói: “Cậu có thể tra được người nằm cùng phòng bệnh nằm đó với Tần Ca không? Không biết tên, số giường cũng không biết.”

Vừa nhắc đến chuyện liên quan đến Tần Ca, Lục Thiên lập tức hết giận, nhanh nhẹn bật máy tính lên rồi chúi đầu vào tìm kiếm. Mười năm trước anh còn chưa đến đây nhưng cũng may quy định của bệnh viện không thay đổi, anh gõ thời gian nhập viện thì có hai người cùng thời gian với Tần Ca, đều là bệnh nhân nữ, một người uống liều lượng thuốc như Tần Ca, do ăn thịt chó khiến khoang miệng loét, không ăn được cơm nên nhập viện, một người thì ít hơn, do mặt đột nhiên nổi nhiều mụn nên nhập viện.

Bạch Khải Gia xem kỹ, bật một chiếc máy tính khác cùng Lục Thiên tra cứu bệnh án. Lục Thiên quay đầu nhìn anh, nói: “Tiểu Bạch, sao cậu ra nhiều mồ hôi vậy? Để tớ lấy giấy ăn cho.”

Bạch Khải Gia không thèm để ý, nói: “Mau làm việc đi.”

Lục Thiên xem từ đầu đến cuối, buông chuột ra, nói: “Người ăn thịt chó này bình phục khá tốt, cũng không có biến chứng gì, xét nghiệm máu

tháng trước cũng không có vấn đề, cậu thì sao?”

Bạch Khải Gia nhíu mày lật một trang, dạ dày sôi trào muốn ói, chắc là do tối nay ăn quá cay. Khi bệnh án lật đến năm ngoái, ngón tay anh dừng lại.

“Tiểu Bạch?” Lục Thiên lay anh, nhìn qua thăm dò: “Ồ, người này xương cũng có hiện tượng xấu, là song sườn giai đoạn ba, không chữa trị theo cách giữ nguyên trạng mà làm khớp nhân tạo luôn.”

Bạch Khải Gia xoa xoa mũi, căn cứ vào tình hình tái khám ghi lại, bệnh nhân dùng liều lượng thuốc như Tần Ca không có hiện tượng hoại tử xương mà người dùng ít hơn lại bị nặng hơn, người với người đúng là không giống nhau. Chắc đây là ý cô muốn nói?

“Cô ấy nói không muốn truy cứu” Bạch Khải Gia đóng cửa sổ, tắt máy tính.

Lục Thiên gật đầu: “Có thể hiểu, người mắc bệnh này cũng không muốn bị người khác biết. Bệnh viện số 2 của thành phố mình vừa có sự cố chữa bệnh, cắt ruột thừa lại cắt phải ống dẫn trứng, khiến người ta cả đời không thể sinh, bệnh nhân không làm to, bệnh viện cũng chủ động bồi thường hai trăm vạn, ký hiệp ước, xong việc.”

Bạch Khải Gia im lặng không nói gì, Lục Thiên hỏi: “Tiểu Bạch, ý cậu sao?”

“Nghe theo cô ấy.” anh nói.

Lục Thiên xoa cánh tay: “Buồn nôn quá.”

“Ngày đó cô ấy đi tiễn tở.” Bạch Khải Gia nói.

“Ngày nào?” Lục Thiên không hiểu, nhưng cũng nhớ lại rất nhanh, ồ lên: “Cô ấy nói với cậu à? Vậy hai người sao rồi?”

Bạch Khải Gia lắc đầu, “Bố cô ấy nói, ngày đó cô ấy gặp tai nạn trên đường đi, khi xét nghiệm thì tốc độ máu lắng hơi cao, được chuyển đến khoa máu làm chẩn đoán chính xác, sau đó, chữa trị hormone. Cô ấy vẫn không nói cho tớ biết, cậu có biết là vì sao không?”

“Sợ cậu ấy này?”

“Ừm, nếu không phải do tớ thì cô ấy sẽ không bị tai nạn, tớ lại trách cô ấy suốt mười năm, tớ thật không phải là người.” Bạch Khải Gia nhướn mày, cổ họng khó chịu, lưỡi cảm nhận được bị máu. Anh nhanh chóng chạy đến nhà vệ sinh, nhổ máu trong miệng ra, anh nhìn màu máu và nghĩ mình sẽ không bao giờ dẫn Tần Ca đi ăn lẩu cay nữa, rất hại dạ dày.

Lục Thiên tiến vào nhìn thấy liền bị dọa: “Sao lại hộc máu! Mau lên, để tớ lấy thuốc cho cậu.”

Bạch Khải Gia làm cho anh dừng chuyện bé xé ra to: “Làm bác sĩ thì hộc máu là chuyện bình thường, trong nhà có thuốc, tớ về nhà rồi uống là được, chắc là viêm dạ dày.”

“Hay là đi nội soi đi?” Lục Thiên lo lắng.

Bạch Khải Gia vừa mặc áo khoác bào, thoáng nhìn cổ tay áo dính đầu mỡ, nói: “Không có thời gian, tớ muốn về nhà một chuyến.”

“Nhà cậu cũng không xa, gấp gì chứ!”

“Tớ mua vé máy bay sớm nhất đi thành phố B.”

Lục Thiên lái xe đưa Bạch Khải Gia ra sân bay, con đường này từ đường hai chiều chuyển thành nổi với đường hầm, Lục Thiên nắm tay lái muốn nói lại thôi, đến khi đưa Bạch Khải Gia đến khu kiểm tra mới hỏi: “Cậu tính nói với thầy cô như thế nào?”

“Nói tình hình thực tế.”

Trước khi tắt máy, Bạch Khải Gia gửi một tin nhắn, máy bay đáp xuống thành phố B, sau khi anh về nhà, giáo sư nhà anh đã đợi ở phòng khách hồi lâu.

“Mẹ.” Bạch Khải Gia ngồi xuống trước mặt mẹ.

“Có chuyện gì mà con vội vã muốn nói thế?” Mẹ Bạch đã thay đồ, hiển nhiên tính sau khi nghe xong sẽ ra ngoài.

“Con thích một người.” Bạch Khải Gia nói.

Mẹ Bạch rất ngạc nhiên, con trai mình ưu tú như vậy, mấy năm nay đồng nghiệp hay lãnh đạo của bà đều có ý giới thiệu không ít cô gái, nhưng thằng nhóc này chưa từng đi gặp ai, hỏi thì nói không có hứng. Rất nhiều người học y rất lãnh đạm về tình cảm, đôi khi bà cũng hối hận vì đã để con trai duy nhất học y.

Nhưng nó mới rời khỏi mí mắt bà bao lâu chứ? Đã thích một người? Còn vội vã bay về báo cho bà?

“Sao không dẫn về nhà?”

“Con muốn nói một chút tình huống cho mẹ trước.”

Mẹ Bạch không hề có dự cảm tốt, nghiêm túc như vậy, chẳng lẽ là tái hôn?

Bạch Khải Gia nói: “Cơ thể cô ấy không tốt lắm, là Lupus ban đỏ hệ thống.”

Mẹ Bạch không bao giờ nghĩ đến người Bạch Khải Gia thích sẽ bị bệnh này. Chính bà rất am hiểu phương diện này, biết rõ bệnh này như thế nào.

“Con có biết mỗi ngày phải uống bao nhiêu prednisone không?”

“5mg.” Đây là liều lượng nhỏ nhất, có thể nói như vậy tức là tình hình của bệnh nhân ổn định, chỉ cần bên ngoài cung cấp hormone thôi.

“Nhưng cô ấy bị hoại tử xương, đã từng chữa trị theo cách giữ nguyên trạng cơ thể.” Bạch Khải Gia nói.

Mẹ Bạch không hỏi gì nữa, bà biết Bạch Khải Gia không hề giấu giếm, anh đang đợi bà đưa ra quyết định.

Lúc này mẹ Bạch có điện thoại, Bạch Khải Gia nói: “Mẹ làm việc trước đi.”

Là chuyện của bệnh viện, mẹ Bạch nghe xong nói: “Chờ tôi đến xử lý.”

Bạch Khải Gia đứng bên cạnh bà, không biết từ bao giờ con lại cao hơn bà nhiều như vậy, sao con có thể gặp một cô gái như vậy? Vì sao anh lại thích cô gái ấy như vậy? Mẹ Bạch có rất nhiều điều tò mò, nhưng bà bình tĩnh lại, kéo anh ngồi xuống, chỉ nói một câu: “Trong số bệnh nhân của mẹ có cả hai mẹ con cùng bị bệnh này, cô bé kia rất đáng thương, mới lên cấp hai thôi.”

Tuy không có chứng minh khoa học nhưng trường hợp di truyền bệnh này cũng không hiếm.

“Mẹ mong con suy nghĩ thật kỹ.”

Thích một người không thể nói đơn giản như vậy được, con cần nghĩ đến mười năm sau, hai mươi năm sau, mãi cho đến già, gia đình con, con cái con, tất cả tất cả.

Sau đó, Bạch Khải Gia lại ngựa không ngừng vó bay về, từ khi đăng ký đến khi về đến cửa nhà bà nội, anh nghĩ, liệu có phải Tần Ca cũng gặp hai mẹ con cùng nhau bị bệnh không? Nên cô không dám yêu, sợ làm hại người cô yêu, cô không dám kết hôn sinh con, sợ làm hại con mình?

Sao cô có thể... ngốc như vậy chứ...

Bạch Khải Gia một đêm không về nhà, bà nội Bạch tưởng anh làm ca đêm, vẫn đau lòng và oán trách bệnh viện như bình thường, anh giữ chặt tay bà, nói: “Cháu có lời muốn nói với bà.”

Bà nội Bạch thúc giục anh: “Đi ngủ đã, có gì nói sau.”

Lần này Bạch Khải Gia không nghe lời, quỳ luôn xuống đất.

“Gia Gia?” bà nội Bạch sợ hãi, nhà họ không có truyền thống năm mới phải quỳ gối dập đầu với người lớn, cháu bà từ nhỏ rất ngoan ngoãn, không cần phải dùng cách phạt quỳ như thằng nhóc nhà họ Lục, cho nên trong trí nhớ của bà, đây là lần đầu tiên Gia Gia quỳ trước mặt bà.

“Bà nội, Tần Ca vẫn muốn nói với bà một chuyện, là cháu ngăn cản, hôm nay cháu muốn tự mình nói với bà.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” bà muốn đỡ Bạch Khải Gia đứng lên: “Dù là chuyện gì bà cũng đều giúp cháu!”

Đến lúc này, Bạch Khải Gia mới khóc, anh không thể tưởng tượng được nước mắt Tần Ca nhìn mười năm có vị gì, anh chỉ cảm thấy nghe, nhìn cũng đau đến không thể thở.

Anh ghen ngào nói: “Tần Ca bị bệnh, không thể trị tận gốc, giống như tiểu đường, vẫn phải uống thuốc. Cháu muốn ở bên cô ấy nhưng cô ấy lại không cần, nói vì muốn tốt cho cháu. Bố cô ấy cũng không muốn, nói cháu quá tốt, ông ấy sẽ lo lắng nên cháu trở về nói với mẹ cháu một tiếng, bây giờ nói với bà. Cháu muốn hỏi, bà có đồng ý để cô ấy trở thành cháu dâu nhà mình không?”

Bà nội Bạch kinh hãi, tay run run hỏi: “Bệnh gì?”

“Lupus ban đỏ hệ thống, đùi cũng từng phẫu thuật.” Bạch Khải Gia chôn mặt vào lòng bàn tay bà, nước mắt trào ra: “Hôm qua cháu làm cô ấy khóc, bố cô ấy nói mười năm nay cô ấy chưa từng khóc. Cô ấy phải làm phẫu thuật lớn, sau phẫu thuật phải nằm trên giường ít nhất sáu tháng, vì giảm bớt sức nặng cơ thể nên đi lại đều dùng xe lăn. Cháu đã nhìn vết sẹo trên người cô ấy, có ba vết, trên đùi và bẹn, cơn đau sau phẫu thuật người thường không thể chịu được nhưng cô ấy sợ dùng thuốc tê sau này vẽ tranh sẽ bị run tay nên vẫn cố chịu. Lúc đầu cháu còn không tin nhưng khi cô ấy bị viêm ruột thừa, bác sĩ mổ chính nói mổ cũng chảy vào bụng, chắc chắn là rất đau. Nhưng ngày đó cháu ở bên cô ấy, cô ấy không hề kêu đau, một câu cũng không, còn bảo cháu ra ngoài, nói bệnh sử của mình với bác sĩ mổ chính, khi ra ngoài còn rất bình tĩnh nói cháu đừng báo cho bố mẹ cô ấy...”

Rốt cuộc Bạch Khải Gia cũng không nói nên lời nữa, chỉ nắm chặt tay bà. Bà nội Bạch nhẹ nhàng đẩy anh ra.

“Bà nội!” Bạch Khải Gia ngẩng đầu.

Bà không nói được một lời, đi lướt qua anh về phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong nhà rất yên tĩnh, chỉ có Vật nhỏ thò đầu ra, nháy lên sô pha, dùng móng vuốt gãi nhẹ lên áo Bạch Khải Gia, anh ôm lấy nó, vùi mặt vào đám lông tơ màu vàng, Vật nhỏ vươn đầu lưỡi hồng nhạt ra liếm mặt anh.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 5

Một đêm này, bà nội Bạch ngồi bên giường suy nghĩ rất lâu. Ngày sinh nhật bà, Tần Ca tự tay ninh cháo bí đỏ, làm bánh ngọt, bình thường Gia Gia đâu có cười vui vẻ như vậy? Ngày bà bị ngã, Tần Ca và Gia Gia cùng nhau quay lại cứu bà, dọc đường đi hai người đã thống nhất không leo lên cao hơn nữa.

Bà lau nước mắt trên mặt, ánh mắt dừng trên cánh tay đã tháo bột, Tần Ca biết hộ lý làm việc qua loa nhưng không quở trách ai, chỉ không cho người khác đụng vào bà; hàng ngày sáng sớm đã lên giúp bà mặc quần áo, con dâu bà cũng chưa từng chăm sóc bà như vậy! Tần Ca mới đến hai lần mà Gia Gia đã nhận ra vấn đề, đổi hộ lý cho bà, còn không phải là sợ ảnh hưởng đến sức khỏe Tần Ca ư?

Khi bà nằm viện đã cảm thấy Gia Gia thích Tần Ca sau đó vẫn muốn tác hợp hai đứa nhưng Tần Ca không chịu nói gì, một lần cũng không. Khi Tần Ca nằm viện, Gia Gia gần như đều ở lại bệnh viện nhưng vẫn không thấy hai đứa hẹn hò, chắc chắn là Tần Ca không đồng ý. Sau đó Tần Ca bắt đầu tránh mặt Gia Gia đến nhà thăm bà, đó là một cô bé có chừng mực! Nhưng đứa bé ngoan như vậy sao lại bị bệnh chứ?

Rõ là bị bệnh lại không để người khác biết, mỗi ngày đều cười vui vẻ như thế...

Sắp đến sáng, trên đường có tiếng chó sủa, bà nội Bạch lại nhớ lại ngày đi ngắm hoa anh đào. Gia Gia dùng bà làm cái cớ mới kéo được Tần Ca đi cùng, bà cũng vui vẻ làm bóng đèn song không ngờ mình lại là một

phiền toái lớn. Tần Ca vì bảo vệ bà mà ngã xuống đất, chưa đứng lên đã hỏi bà có sao không, lúc ấy Gia Gia lo lắng lắm, nắm tay Tần Ca rất lâu không buông.

Bà thở dài, lòng người đều là thịt, Tần Ca tốt thế mà...

Bên ngoài, Bạch Khải Gia thức trắng một đêm bỗng đặt Vật nhỏ đang ngủ trên bụng mình xuống, đứng dậy rửa mặt, sau đó ra ngoài. Chỉ chốc lát sau anh đã quay về, trong tay còn có bánh bao bà nội thích, anh lại ninh cháo trong nồi, trong lúc chờ cháo chín anh ngồi trên băng ghế nhỏ trong bếp bóc tỏi. Cháo chín, anh cũng bóc được một bát tỏi to cho bà, để bên cạnh món ăn, bà vươn tay là lấy được.

Bây giờ, anh thấy bà nội vẫn chưa dậy liền quét dọn nhà cửa một lượt, sau đó tắm cho Vật nhỏ. Vật nhỏ từng là vật hoang trong bệnh viện nên ghét nhất là tắm rửa, bị dính nước là kêu như giết lợn vậy, nhưng cũng vô dụng thôi, bác sĩ Bạch có thói quen sạch sẽ khiến tim Vật nhỏ băng giá.

Đúng lúc này bà đi ra và đứng cạnh bồn tắm, Vật nhỏ ra vẻ đáng thương cầu cứu nhưng bà chẳng những không nhúng tay mà còn tránh ra xa. Vật nhỏ cực kỳ tuyệt vọng, mệt mỏi không hề phản kháng, Bạch Khải Gia không thèm đếm xỉa đến nó, cúi đầu xoay người đi theo bà: “Cháu đã nấu cháo và mua bánh bao, bà muốn ăn một chút không?”

Vừa nói, anh vừa quan sát sắc mặt bà.

Bà ngồi xuống bàn, Bạch Khải Gia nhếch khóe môi chạy nhanh đi múc cháo. Thật ra bà cũng không có khẩu vị nhưng vẫn xé nhỏ bánh bao cho vào cháo, ăn từng thìa một, ăn một lát, bà nói: “Hơi đặc.”

Bạch Khải Gia đang dùng khăn lông lau khô cho Vật nhỏ, nói: “Lần sau sẽ cho nhiều nước hơn.”

Bà nội Bạch buông bát xuống, nhìn bóng dáng cháu trai, thản nhiên hỏi: “Mẹ cháu nói sao?”

Bạch Khải Gia ôm Vật nhỏ ngồi xuống, nói: “Bảo cháu suy nghĩ cho kỹ.”

Anh ngẩng đầu nhìn bà và nói: “Cháu đã suy nghĩ kỹ rồi.”

Bà đón ánh mắt anh, anh đã trưởng thành, ưu tú hơn người và có trách nhiệm.

Bạch Khải Gia siết chặt tay, con mèo nhỏ trong lòng bỗng nhiên kêu meo meo, anh vội vàng buông mèo ra, ngồi ngay ngắn.

Bà nội Bạch cũng không nhìn anh, run rẩy rời khỏi bàn ăn, lưu lại một câu: “Vậy cứ thế đi.”

Bên ngoài đột nhiên có mưa, trong radio đang phát dự báo thời tiết, một tuần tới sẽ liên tục mưa lớn, mùa xuân se lạnh, nhưng Bạch Khải Gia lại vui vẻ nở nụ cười, cười không ra tiếng, cười lấy tay chà xát lên mặt hai lần, da cũng đỏ lên nhưng xóa tan mệt mỏi lúc trước. Trong mắt anh đầy nước, hít hít mũi cố thu nước mắt trở về, anh về phòng ngủ cầm áo khoác đi ra ngoài, ló đầu vào phòng bà báo cáo hành tung: “Cháu đi thăm Tần Ca, cô ấy bị cảm.”

Vật nhỏ không hiểu, meo meo meo muốn chạy theo anh liền bị bà nội Bạch kéo đuôi lại, ôm trong ngực thì thầm: “Nếu làm không tốt Tiểu Ca sẽ không gặp anh đâu.”

Quả nhiên bị nói trúng, Bạch Khải Gia gọi cho Tần Ca, lúc này cô còn từ chối nghe máy, anh đành phải ấn chuông cửa nhưng nhà họ Tần không có ai ở nhà.

Đi đâu rồi?

Bạch Khải Gia đứng chờ dưới nhà, không đợi được Tần Ca lại nhận được điện thoại của Lục Thiên. Lục Thiên nói: “Tiểu Ca đến khoa tứ khám, sốt cao lại bị nôn, máu lắng lên đến 30, cậu ở đâu? Có đến không?”

Bạch Khải Gia lập tức đến bệnh viện, không cúp máy, vừa đi vừa nghe Lục Thiên phân tích bệnh tình. Song anh vẫn rất lo lắng, sau khi đến bệnh viện thì lên thẳng phòng khám tầng ba. Thứ ba và thứ tư hàng tuần là ngày trưởng khoa Vu khám bệnh nên bệnh nhân ngồi chờ rất đông, anh liếc mắt một lượt là nhìn thấy Tần Ca mặt đỏ bừng ngồi giữa bố mẹ, còn Lục Thiên đứng một bên.

Lục Thiên đưa kết quả xét nghiệm máu của cô cho Bạch Khải Gia xem, anh vội vàng nhìn kỹ, sau đó ngồi xồm xuống, đưa tay lên sờ trán cô. Bố Tần nặng nề khụ khụ hai tiếng, nhưng mẹ Tần lại không phản đối, đứng lên nhường chỗ cho anh, nói: “Cô đi toilet một chút.”

Bạch Khải Gia không ngồi mà nhìn bố Tần, bố Tần hỏi Lục Thiên: “Hút thuốc ở đâu đây cháu?”

Bệnh viện cấm hút thuốc, Lục Thiên liền dẫn bố Tần đi tìm chỗ hút. Bố Tần đi rồi, Bạch Khải Gia vẫn không ngồi xuống, khăn màu hồng nhạt che mắt nửa khuôn mặt Tần Ca, cô không nói gì.

Bạch Khải Gia muốn cầm tay cô nhưng bị tránh đi, anh ngồi yên như cũ. Rõ ràng vừa rồi người lo lắng như lửa đốt là anh nhưng bây giờ lại nói những lời trấn an người khác: “Đừng lo, bị cảm phát sốt sẽ khiến máu lắng cao hơn, nhưng chỉ là tạm thời, số liệu khác cũng không có vấn đề gì, chỉ là mấy ngày nay bị nóng nên dạ dày mới khó chịu thôi.”

Thật ra bệnh này phải vô cùng chú ý cảm và sốt, hai triệu chứng này thường là ngòi nổ làm suy giảm hệ miễn dịch, dẫn tới nhiều vấn đề. Cơ thể người bệnh thiếu hooc-môn nên càng dễ nhiễm phải đủ loại bệnh, khoa

chỉnh hình bọn anh thậm chí còn gặp bệnh nhân phẫu thuật cả năm mà vết mổ không khép lại.

“Ừm, cảm ơn.” Tần Ca khàn giọng nhưng vẫn nói với anh.

Đến số của Tần Ca, Bạch Khải Gia muốn đỡ cô đi vào nhưng Tần Ca nói: “Cậu ở đây chờ mình là được, tự mình đi vào.”

Bạch Khải Gia không nghe, đỡ cô đến cửa.

Khi bố Tần hút xong một điếu thuốc quay lại, đúng lúc Tần Ca đi ra, vì thế bố Tần đỡ bên trái mẹ Tần đỡ bên phải, Bạch Khải Gia và Lục Thiên đi sau, Lục Thiên nói: “Không thêm thuốc, có kê kháng sinh, có chứng viêm, kê thêm thuốc dạ dày, quan sát vài ngày rồi tính.”

Bạch Khải Gia cầm đơn đi lấy thuốc, bác sĩ kê cho Tần Ca liều uống của trẻ em, anh nói với cô: “Trước khi uống thuốc thì uống thuốc dạ dày, ăn chút cháo, sau đó toát mồ hôi...”

Thật ra còn muốn dặn dò nữa nhưng bố Tần ở một bên mũi không phải mũi mắt không phải mắt, làm cho Bạch Khải Gia nuốt nước bọt, chỉ có thể nói: “Đừng nghĩ gì cả, trước tiên phải hạ sốt đã.”

Tần Ca gật đầu song không hề nhìn anh, cô cảm thấy mình rất mất mặt, đã lớn thế này rồi còn để bố mẹ lo lắng, lạnh như thế này còn phải dẫn cô đến bệnh viện khám.

“Cháu đưa mọi người về.” Bạch Khải Gia nói.

Bố Tần lắc đầu: “Bắt taxi là được rồi.”

Vì thế một nhà ba người họ gọi xe ở cổng viện, Bạch Khải Gia muốn lái xe đi theo sau, nhưng Lục Thiên cởi áo choàng chạy đến nói với anh:

“Tớ xin nghỉ, nếu không hôm nay chúng ta cùng chờ ở nhà họ Tần đi? Cậu lo lắng thế cơ mà!”

Bạch Khải Gia khoát tay, Tần Ca không muốn nhìn thấy anh.

Lục Thiên nắm chặt tay áo anh: “Sao lại có máu?”

Bạch Khải Gia không thèm để ý, Lục Thiên kêu lên: “Cậu chưa uống thuốc à?”

“Quên mất.” Bác sĩ Bạch nói.

Lục Thiên kiên nhẫn khuyên anh: “Cậu thế này là có vấn đề rồi. Nội soi đi. Cũng không làm chậm trễ nhiều thời gian của cậu đâu.”

Bạch Khải Gia mở cửa lên xe: “Có thời gian rồi nói sau.”

Trên xe, mẹ Tần ôm con gái: “Ngủ một lát đi.”

Tần Ca gật đầu nhưng không nhắm mắt mà nhìn chiếc xe đi phía sau qua gương chiếu hậu.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 6

Nghe nói Tần Ca bị sốt, Trần Mẫn liền mang hoa quả đến thăm cô. Và tất nhiên là cậu bị chị dạy dỗ một trận, cậu cũng ngoan ngoãn để cô nói lại lấy một hộp đồ từ sau lưng, nói: “Em thấy con trai ông chủ thích chơi cái này, chị, cho chị chơi giết thời gian.”

Rất nhiều ngày sau đó, Tần Ca nằm trên giường chơi lắp ghép, đã hạ sốt, chỉ còn ho khan, bố Tần và mẹ Tần cuối cùng cũng yên lòng, ra ngoài mua canh gà để bồi bổ cho cô.

Trên đường đi, bố Tần ra vẻ ghét bỏ nói với mẹ Tần: “Thằng bé kia trước mặt chúng ta thì làm ra vẻ, sao bây giờ không đến thăm Tiểu Ca? Sau này bà đừng có khuyên tôi, nó có thật lòng với Tiểu Ca đâu.”

Mẹ Tần nói: “Chắc là có việc.”

Gần đây mưa nhiều, nửa đêm ngừng đến giờ lại mưa to. Tần Ca đứng dậy đi uống nước, phát hiện trên ban công còn phơi chiếc chăn hồng nhạt Bạch Khải Gia tặng cho cô, cô còn chưa kịp buông cốc nước xuống thì chiếc chăn bị một cơn gió to thổi bay đi mất. Tần Ca sửng sốt hai giây, cầm ô xuống dưới tìm.

May là chăn không bay đi xa chỉ mắc vào một cành cây rồi rơi vào vũng nước dưới đường. Cô nhặt chăn lên rồi từ từ quay trở lại, song đang đi cô bỗng dừng lại bởi có một chiếc xe đỗ ở dưới sân, cô nâng ô lên nhìn thì thấy một người đứng trong làn mưa, tán ô che kín mặt.

Cô nhất thời bối rối, giấu chiếc chăn ra sau.

Nhưng đó không phải là Bạch Khải Gia.

Lục Thiên nói: “Anh vừa nhìn thấy em đi ra, gọi em nhưng không kịp.”

Tần Ca nghĩ, vừa nãy chiếc xe này dừng ở đây à? Sao cô lại không để ý nhỉ?

Lục Thiên chỉ vào chiếc xe và giải thích: “Anh mang xe đi kiểm tra định kì nên mượn xe của Tiểu Bạch. Vừa rồi em tưởng là cậu ấy phải không?”

Tần Ca lắc đầu, không muốn đề cập đến vấn đề đó, lảng sang chuyện khác: “Anh tìm em có việc gì à?”

Lục Thiên tiến lại gần hơn, nói với cô: “Từ lúc trời chưa sáng anh đã chờ em ở đây, nghĩ nếu hai người các em có duyên thì em sẽ xuất hiện. Tiểu Ca, em có thể cho anh chút thời gian không? Anh muốn nói với em một chuyện.”

Tần Ca gật đầu.

Mưa quá to, họ vào trong xe ngồi, Lục Thiên đưa điện thoại anh cho cô, nói: “Em nghe đi.”

Tần Ca cầm điện thoại anh, bật đoạn ghi âm lên.

Câu đầu tiên là giọng của Bạch Khải Gia, anh nói: “Tớ mua một quyển.”

“Sau đó thì sao?”

“Cô ấy không biết là tớ đưa, sinh nhật tớ lại dùng nó làm quà tặng.”

“Sau đó? Hai người hẹn hò à? Khi thật, bảo sao bây giờ hai người lại lúng túng vậy.”

“Không tính.”

“Buổi tối trước khi bay, tớ hôn cô ấy, bọn tớ hẹn nhau nếu cô ấy ra sân bay tiễn tớ thì hai đứa sẽ hẹn hò nhưng cô ấy không đến, cho nên không tính.”

“Vì sao lại không đi?”

Không ai nói gì, im lặng rất lâu, sau đó có tiếng chửi: “Bạch Khải Gia, cậu hôn một cái mà nhớ người ta mười năm? Năm kia tớ hỏi cậu vì sao lại quay về đây, cậu nói dù sao cũng phải trải nghiệm, không bằng quay về ở cùng bà nội, cậu lừa tớ à?”

“Hừ! Cậu nói cho rõ đi!”

“Ừ.”

“Khoa trường vậy? Bác sĩ Bạch, cậu là tình thánh à?”

“Tớ nên quay về sớm hơn.”

Sau đó là một giọng nói lạ, Lục Thiên giải thích, “Đây là Phó giám đốc bệnh viện.”

“Tiểu Bạch à, chuyện của các cậu bệnh viện đã biết, đừng ngây thơ quá, kết quả chưa chắc đã tốt đâu.”

Tim Tần Ca thót một cái, đây là chuyện cô không muốn xảy ra nhất.

“Cậu cho là giúp cô gái ấy kiện bệnh viện là đúng ư? Đừng ngây thơ nữa, bệnh viện sẽ không mặc kệ đâu! Sau khi chuyện được công khai, tốt nhất là cô ấy được thắng kiện và nhận được tiền bồi thường, nhưng mà

thanh danh cũng mất. Ở đây nhỏ như thế, không khéo còn chưa ra tòa thì phố lớn ngõ nhỏ đều biết và bàn tán rồi! Mọi người đều biết cô ấy bị bệnh, đời này có lẽ sẽ không có ai chịu lấy nữa cũng chẳng bình tĩnh được như bây giờ đâu.”

Đúng vậy, ông ta nói đúng, Tần Ca muốn giấu bệnh, sống một cuộc sống bình thường. Nhưng cô nghe thấy Bạch Khải Gia nói: “Khỏi cần ông lo lắng, người đó cô ấy đã có rồi.”

Cô có gì đáng giá để anh làm vậy đâu? Tần Ca không nghĩ ra được, tim như bị một lớp bông dày chặn kín, không thể thở được.

“Sai chính là sai, bác sĩ nên chịu trách nhiệm về công việc của mình, cô ấy cần một lời xin lỗi.”

“Dù phải cởi áo blouse trắng, tôi cũng đồng ý.”

“Khi cô ấy gặp chuyện không may, tớ không thể ở bên cô ấy, vẫn thấy đáng tiếc. Nay có thể làm vậy, tớ rất thỏa mãn, cô ấy không bao giờ phải một mình cô đơn như vậy nữa, tớ nhìn mà đau lòng.”

Mưa quật vào lớp cửa kính, Tần Ca cúi đầu, rất lâu cũng không nói gì. Lục Thiên cúi đầu nhìn, thật ra là anh muốn nhìn Tần Ca rơi nước mắt, đáng tiếc là không thấy. Anh cảm thán: “Tiểu Ca, chỉ có Bạch Khải Gia có thể chọc em khóc thôi!”

Anh vỗ vỗ vai cô: “Cậu ấy không biết anh ghi âm đâu. Tiểu Ca, em còn hoài nghi tấm lòng của cậu ấy không?”

“Em không hề.” Tần Ca ghen ngào, cô chưa từng hoài nghi.

Cô trả điện thoại lại cho Lục Thiên, nói: “Em phải về nhà.”

Lục Thiên giữ cô lại: “Tiểu Bạch nằm viện.”

Tần Ca nghĩ mình nghe nhầm. Đó là Bạch Khải Gia đấy, sao anh có thể bị bệnh chứ?

Lục Thiên gãi đầu: “Cậu ấy không cho anh nói với em, nhưng cậu ấy rất nhớ em.”

“Bệnh gì?” Tần Ca khàn giọng hỏi.

“Hôm nay siêu âm, trong bụng có gì đó còn chưa xác định tính chất.”
Lục Thiên nói.

Đầu óc Tần Ca rối loạn, gì đó? Cái gì vậy?

Lục Thiên nói: “Tiểu Ca, gần đây cậu ấy vẫn bị nôn ra máu.”

Cả người Tần Ca đều chấn động.

Ngày trước xem phim, nhân vật nếu nôn ra máu đều sẽ chết.

“Em muốn gặp anh ấy ngay lập tức!” Tần Ca thu chân lại, đóng cửa xe.

Lục Thiên kêu lên: “Chắc chắn là cậu ấy rất muốn gặp em, nhưng có lẽ anh sẽ bị đánh.”

Hai người cùng nhau vào thang máy lên tầng cao nhất, Lục Thiên nói: “Cậu ấy không muốn nằm viện, anh phải tức giận chuẩn bị phòng này thì cậu ấy mới chịu ở lại. À đúng rồi, thật ra lần trước em bị viêm ruột thừa, cậu ấy muốn để em nằm ở đây nhưng lại sợ em không muốn nên mới chọn giường bình thường cho em.”

Hôm nay Tần Ca nghe được rất nhiều chuyện mới, biết càng nhiều lại càng mong được gặp anh.

Bạch Khải Gia đang truyền dịch, không biết Lục Thiên ra ngoài khi nào, chỉ để lại cho anh một quyển tạp chí truyện tranh mới nhất để giết thời gian. Anh biết sẽ không có tác phẩm của Bạch Bạch Bạch Khải nhưng vẫn lật từ đầu đến cuối, ra kết luận: Cô vẫn vẽ đẹp hơn.

Nghe thấy tiếng mở cửa, anh không ngẩng đầu lên, hỏi: “Đi đâu vậy? Tớ đói rồi!”

Lục Thiên nói: “Tiểu Bạch, cậu xem ai tới này.”

Bạch Khải Gia ngẩng đầu, phát hiện ra Tần Ca đang đứng ở cửa, mắt đỏ như một con thỏ.

“Cảm cúm vẫn chưa khỏi sao?” Anh lo lắng muốn rút kim truyền ra.

Tần Ca ngăn cản: “Anh đừng cử động!”

Sau đó cô tiến lại gần, đứng bên giường nhìn anh.

Lục Thiên huýt sao: “Chắc là lúc này cậu cũng không đói, tớ đi trước, muốn ăn gì thì nói với Tần Ca là được.”

Nói xong, anh còn chú ý đóng cửa lại.

Bạch Khải Gia chưa từng co quắp trước mặt cô gái này, bây giờ anh thực sự bị cô nhìn đến ngượng, kéo tay cô hỏi: “Anh đẹp lắm à?”

Nước mắt Tần Ca lại chảy ra.

Đã bị bệnh như thế mà còn cười cái gì chứ!

Bạch Khải Gia nói: “Tiểu Ca, bình thường anh nhìn em cũng chính là cảm giác đau lòng như vậy.”

Anh vỗ vỗ mép giường: “Em ngồi xuống đi.”

Tần Ca nghe lời ngời xuống, anh nâng tay muốn sờ trán cô, Tần Ca nói: “Em khỏe lắm.”

“Ừm.” Anh cười, rướn người lên một chút hôn lên trán cô.

Sức khỏe anh cũng không tốt, môi hơi khô, không mềm như trước kia. Đầu óc Tần Ca tràn ngập cảm xúc của những nụ hôn trước, đột nhiên cô cúi đầu, hôn lên môi anh.

Lần này, Bạch Khải Gia ngây người.

Tần Ca rũ mắt, nước mắt lại tí tách rơi: “Chắc chắn là do em làm anh tức giận, sau này em sẽ không như thế nữa, anh phải mau chóng khỏe lên.”

Bạch Khải Gia cười lớn, cười cô ngốc, giơ tay kéo cô vào lòng.

Cho đến khi tựa vào ngực anh, Tần Ca mới biết được, chiếc thuyền mang tên Tần Ca vẫn luôn phiêu lạc trên biển cuối cùng cũng cập cảng, cảm giác có nơi trở về này khiến cô rất thỏa mãn. Không có gì là không qua được, trước kia chỉ có một mình cô, bây giờ có cô và anh, tất cả đều sẽ ổn thôi.

Ôm một lát, Tần Ca sợ anh mệt nhưng Bạch Khải Gia lại không buông tay, nói: “Anh nhớ em, ôm thêm lát nữa đi.”

Tần Ca vừa khóc vừa đỏ mặt, người này nói chuyện khiến người khác rất xấu hổ!

“Đừng khóc.” Anh chỉ có thể giữ đầu cô, cúi xuống hôn cô, nhẹ nhàng trấn an.

Tần Ca bình tĩnh lại, nâng tay kê ôm anh. Bạch Khải Gia như là nhận được sự đồng ý, ôm càng chặt hơn, đầu lưỡi trượt vào trong. Lúc này vừa

hay truyền dịch xong, anh nhanh chóng rút kim ra, xoay người đặt Tần Ca lên giường.

Thật ra tư thế này Tần Ca đã vẽ nhiều lần, nhưng thực sự xảy ra với mình thì có chút không kịp phản ứng. Bạch Khải Gia bị cô chọc cười, cúi xuống dùng chóp mũi cọ cọ cô, cả người đều dán vào người cô, ngửi thấy mùi sữa ở cổ cô, vì thế đầu lưỡi đi xuống muốn nếm thử hương vị của cô.

Tần Ca đẩy anh: “Bệnh của em còn chưa khỏi hẳn đâu, đừng hôn em.”

“Vừa nãy chính em nói đã khỏe.” Bạch Khải Gia căn bản không quan tâm đến sự chống cự yếu ớt này, anh hôn trong trong ngoài ngoài sau đó nằm xuống bên cạnh cô. Giường bệnh không lớn, hai người nằm cùng, anh ôm cô vào ngực và đắp chăn lên. Tần Ca đẩy ra, sợ bị người khác nhìn thấy nhưng anh không cho, nói: “Em ngủ cùng anh.”

Khi còn bé học được mấy chữ “mất đi mà tìm lại được”, nhưng hiện tại Bạch Khải Gia mới thật sự hiểu ý nghĩa của nó.

Tần Ca hỏi anh: “Sau này còn làm kiểm tra gì nữa? Anh đã nói cho bà chưa? Còn bố mẹ anh thì sao?”

Bạch Khải Gia rũ mắt nhìn người bên cạnh, chỉ có người từng trải mới có thể bình tĩnh chấp nhận như thế, mà cô là Tần Ca, cho nên cô luôn tích cực muốn chữa trị, cô bị bệnh đã mười năm nên cô rất tin tưởng bệnh viện và bác sĩ.

Anh ôm chặt cô, thở dài: “Cũng chưa nói, sợ họ lo lắng.”

Việc này Tần Ca không lập trường để nói, bởi vì chính cô cũng đã làm vậy, bây giờ mới hiểu lúc đó Bạch Khải Gia lo cho cô như thế nào.

Nhưng lúc đó, anh chăm sóc cô rất tốt.

Cô kéo kéo áo anh: “Lần này đến lượt em chăm sóc anh.”

“Được.”

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Tất Cả Mong Muốn Đều Đã Trở Thành Sự Thực 1

Một tiếng sau, Bạch Khải Gia gọi Lục Thiên lên một chuyến, Lục Thiên vừa vào cửa đã nói: “Vừa gặp trưởng khoa Vu, bà ấy nhờ anh chuyển lời giúp, bà ấy vẫn cho rằng cách chữa trị của mình không sai.”

Bạch Khải Gia nhìn Tần Ca.

Tần Ca nói: “Vâng, không sao.”

Dẫu nhận được một lời xin lỗi thì mọi chuyện cũng không thể trở lại như cũ, bây giờ cô có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Cô nhìn Bạch Khải Gia, nói: “Mong rằng sau này mọi chuyện của anh em sẽ là người đầu tiên được biết, mong rằng giữa chúng ta sẽ không có bí mật, mong rằng anh có thể để em biết rõ bệnh tình của anh.”

Đây là trách mình gạt cô ấy đây. Bạch Khải Gia nhoẻn cười: “Bây giờ có phải em thấy anh rất ngốc không?”

Tần Ca gật đầu, bình thường thì quăn quít lấy cô, bị bệnh lại trốn tránh, quá ngốc.

Bạch Khải Gia nói: “Đây cũng là suy nghĩ của anh về em, bây giờ em đã hiểu chưa?”

Tần Ca ngạc nhiên hai giây, nở nụ cười.

À, thì ra là thế, em hiểu rồi.

Trong phòng rất yên ả nhưng chỉ chốc lát sau toàn bộ các y tá đều nghe thấy Lục Thiên hét lên: “Xuất viện? Tiểu Bạch cậu điên rồi hả?”

Lục Thiên nhìn Tần Ca: “Em đồng ý à?”

Tần Ca nhìn Bạch Khải Gia, trước đó người này cũng không nói một tiếng với cô. Bạch Khải Gia cầm tay cô giải thích: “Cho anh chút thời gian, anh còn chưa chuẩn bị tâm lý cho tốt.”

Lục Thiên hết hồn, họ là bác sĩ, có cái gì mà không chuẩn bị tốt được? Chẳng lẽ cậu không biết việc này phải làm càng nhanh càng dễ chữa trị à? Đang chạy đua với thần chết mà còn muốn đi chơi ư?

Tần Ca nhớ lại bản thân hồi đó bị tai nạn rồi có chẩn đoán chính xác, thật ra cô cũng muốn có nhiều thời gian hơn, muốn đi nhưng nơi cần đi thì chưa đi được, muốn hẹn hò với anh vài ngày, đi làm những việc chưa thể làm, đi hưởng thụ những thứ trước kia còn khỏe mạnh không quý trọng.

Bệnh tật là một cơn sóng thần, trong nháy mắt đã nhấn chìm cô xuống biển sâu, không thể trở mình.

“Em đi cùng anh.” Tần Ca nắm tay anh.

Lục Thiên không thể tin được: “Tiểu Ca, em đừng có điên cùng cậu ấy.”

Nhưng hai người cùng nhìn anh, không nói gì, chỉ nhìn thôi. Lục Thiên đành phải thỏa hiệp, đi làm thủ tục xuất viện cho Bạch Khải Gia.

Tần Ca bắt đầu thương lượng chuyện sau này với Bạch Khải Gia, anh nói: “Trong thời gian này, anh tính sẽ ra ngoài sống.”

“Sợ bà biết à? Vậy nói với bà thế nào đây?”

“Tìm nhà trọ là được! Anh vừa lên mạng tìm rồi, anh sẽ về nhà một chuyến, nói với bà là đi nông thôn trợ giúp việc chữa bệnh.”

“Hàng ngày em sẽ đến thăm anh.” Tần Ca nói.

Bạch Khải Gia hôn lên má cô: “Cuối cùng em cũng không nhìn thấy anh là tránh né nữa, thật là tốt.”

Tần Ca giống như đứa bé làm sai: “Em xin lỗi.”

Bạch Khải Gia thở dài, xoa xoa tóc cô.

Lục Thiên làm xong thủ tục đi lên đưa họ xuống dưới, dặn dò đủ thứ như bà già. Toàn bộ hành trình bị hai người nào đó ân ái đến mù mắt, Tần Ca thì hơi ngại ngùng nhưng Bạch Khải Gia quang minh lỗi lạc cả đường nắm tay bạn gái, tinh thần rất tốt, không giống bị bệnh.

Lục Thiên bất lực phát tay: “Đi chơi đi, đi chơi đi, cũng đừng có đặc ý quá, tớ cũng sẽ có bạn gái thôi.”

Bạch Khải Gia đưa Tần Ca đến nhà bà, đến nơi còn hỏi cô: “Cùng nhau đi vào à?”

Tần Ca bỗng nhiên nghĩ ra một việc, nói: “Em còn chưa nói với bà về bệnh của em, như vậy thật không tốt.”

Bạch Khải Gia dừng xe lại, hỏi cô: “Em muốn đưa Vật nhỏ đi không?”

Tần Ca nói: “Vậy sẽ không có ai ở cùng bà.”

Anh gật đầu: “Vậy thì để nó lại.”

Tần Ca vẫn cảm thấy có lỗi với bà, hỏi Bạch Khải Gia: “Nếu không thì bây giờ em đi vào nói? Nhưng em cảm thấy sẽ khiến bà đau lòng.”

“Anh đã nói rồi.” Bạch Khải Gia cời dây an toàn, nghiêng đầu nhìn Tần Ca: “Bà đã đồng ý.”

Tần Ca không tin vào điều mình nghe được, nhưng cô cũng biết Bạch Khải Gia sẽ không gạt mình.

“Thật đấy.” Bạch Khải Gia đi qua, lấy chiếc ô trong tay cô.

Anh để cô ngồi trên xe, Tần Ca vẫn bình tĩnh cho đến khi anh xách túi hành lý ra, cô nói: “Vì sao bà lại đồng ý?”

Bạch Khải Gia nói: “Bởi vì đó là em.”

Tần Ca không nói gì mà ngoan ngoãn ngồi xuống, chờ Bạch Khải Gia đưa cô đến nhà trọ, trước khi vào cửa cô mới nói: “Em nhất định sẽ đối xử tốt với anh.”

Anh cười đến không thốt nên lời chỉ biết liên tục gật đầu, mở cửa ra. Thật ra cũng không có hàm ý gì nhưng không hiểu sao mặt Tần Ca lại đỏ lên, đứng ở cửa ngưỡng ngưỡng. Bạch Khải Gia ôm nhẹ bả vai cô rồi đưa cô vào nhà.

Hôm sau, sáng sớm Tần Ca đã ra ngoài, bị mẹ Tần truy hỏi nhiều lần, cô không muốn nói dối nên nói: “Bạn con bị ốm nên con đi chăm sóc.”

Bố Tần thấy con gái ra ngoài mới kéo mẹ Tần lại và nói: “Hình như tôi nghe thấy câu này ở đâu rồi...”

Sáng sớm Bạch Khải Gia đã nghe tiếng chuông cửa, anh ngại phiền nên không cho Lục Thiên biết địa chỉ, cho nên chắc chắn là Tần Ca đến. Mũi Tần Ca đỏ bừng vì lạnh, đóng cửa và quay người đã bị Bạch Khải Gia

ôm vào lòng. Anh thử nhiệt độ trên người cô, tuy cô mặc nhiều đồ nhưng tay vẫn rất lạnh, anh chau mày: “Trời mưa em đừng đến đây.”

Tần Ca lắc đầu, không nói lời nào.

Do đó Bạch Khải Gia nghĩ từ bao giờ mà cô gái này lại dính anh như vậy? Không biết luôn...

Tần Ca nói: “Em đến tìm anh đi siêu thị, bây giờ anh không thể tùy tiện ăn bên ngoài, chúng ta nấu cơm ở nhà thôi.”

Bạch Khải Gia hỏi: “Em biết không?”

Tần Ca im lặng một lát, cuối cùng nói: “Học là được mà.”

Anh bật cười: “Không sao, anh biết là được.”

Hai người đến trung tâm thương mại lần trước từng mua áo cho bà nội Bạch, ở đó có một siêu thị rất lớn. Khi mua hàng, Bạch Khải Gia còn lấy thêm một bộ đồ dùng rửa mặt màu hồng và một đôi dép lê cũng màu hồng nốt. Tần Ca giả vờ không nhìn thấy chiếc bàn chải đánh răng màu hồng kia, trả dép lê lại, nhỏ giọng nói: “Ngày mai em đem đôi dép anh tặng em đến là được.”

Khi thanh toán, Bạch Khải Gia nhìn chăm chăm vào giá hàng bên cạnh quầy thu ngân, tim Tần Ca đập loạn, cuối cùng nhìn thấy anh cầm một phong kẹo cao su lên. Bạch Khải Gia trêu cô: “Lo lắng cái gì?”

Tần Ca lắc đầu, hai tai đỏ lên.

Sau khi ra ngoài, Bạch Khải Gia nói: “Đi đánh chìa khóa đã.”

Tần Ca hỏi vẻ khó hiểu: “Để làm gì?”

Anh nói: “Để em cầm.”

Hai tay anh đều xách đồ, Tần Ca cúi đầu ngẫm nghĩ nắm lấy cổ tay anh. Bạch Khải Gia liền mỉm cười, anh cảm thấy hành động của cô gái này có rất nhiều ý nghĩa, ví dụ như, cô đang nói: Được; ví dụ như, cô vừa làm nũng một chút. Hay cô đang xấu hổ.

Hôm sau, sáng sớm Tần Ca lại đến, cũng không có cách nào khác, cô ở nhà cũng không ngủ được. Sau khi dùng chìa khóa mà Bạch Khải Gia đưa để mở cửa, cô phát hiện anh vẫn đang ngủ, nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ, đứng bên giường nhìn anh ngủ nhưng người trên giường cũng tỉnh lại, mở mắt ra nhìn cô với vẻ mặt ngại ngùng. Cô hỏi: “Em làm anh thức giấc à?”

Để thay cho câu trả lời, Bạch Khải Gia bỗng nhiên kéo cô nằm xuống giường, nhanh chóng trùm chăn lên.

“.....”

Tần Ca nháy mắt mấy cái.

Anh thì thầm bên tai cô: “Hôm qua anh ngủ không ngon.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em không ở đây. Anh muốn ôm em ngủ như vậy.”

Lòng Tần Ca mềm nhũn, hình như sau khi bị bệnh anh càng thích làm nũng hơn, là do bất an chăng?

Cô rúc vào trong ngực anh, cô vốn đã mặc đồ tròn vo, ôm vào giống như một chiếc gối bông lớn còn thơm thơm ấm ấm. Bạch Khải Gia cũng yên tâm.

Tần Ca nói: “Em ở nhà cũng ngủ không ngon.”

“Lo lắng cho anh à?”

Tần Ca gật đầu, vòng tay ôm anh.

Hai người cùng nhau ngủ trong tiếng mưa xuân, đến khi tỉnh lại đã là buổi chiều.

Tần Ca mặc nhiều đồ nên bị nóng đỏ cả mặt, Bạch Khải Gia đùa nghịch mái tóc cô, chậm rãi cúi đầu hôn cô. Hôn khóe môi cô như có như không, hôn xong còn không chịu rời đi, chuyển sang hôn mặt, nhẹ nhàng tinh tế như có con kiến đang bò. Tần Ca sợ buồn nên trốn anh song lại bị anh xoay người chặn lại.

Bạch Khải Gia thì thầm: “Thật ra đây cũng là nguyên nhân không ngủ ngon.”

Nói xong, anh hôn lên môi Tần Ca, cắn chiếc lưỡi tác quái cả đêm trong đầu anh, nhẹ nhàng mút lấy. Hô hấp của anh nặng dần, ngón tay thon dài cởi áo Tần Ca ra. Mùa đông Tần Ca thường mặc nhiều đồ nên lúc này thành ra có chút phức tạp. Tay Bạch Khải Gia không lạnh nhưng thật sự không thể bằng bàn tay nóng bỏng của anh.

Tần Ca cảm thấy mất mặt, vì sao mặt cô lại nóng thế này?

Bạch Khải Gia vùi đầu vào khe hở, hôn lên cổ cô, làn da ở đó không giống như ở môi, càng nhẵn nhụi hơn tựa như một tầng sa mỏng. Bỗng nhiên anh thấy khát, dùng răng nhẹ nhàng cắn một cái, nghe thấy Tần Ca kêu lên.

Vô cùng êm tai, vô cùng kích thích màng nhĩ anh.

Nhưng anh buông tay ra, chống lên giường thở dốc.

Tần Ca đang thở gấp, sau khi anh rời đi cô lại thấy lạnh.

Cô vùi mặt vào gối, không dám nhìn anh, Bạch Khải Gia lại ôm lấy cô, nói: “Anh xin lỗi, sau này sẽ không xảy ra nữa.”

Nhưng người trong lòng lại bất chấp thẹn thùng, học anh hôn lên cổ anh một cái, không dám dùng răng cắn.

Sau đó cô lại vùi mặt vào ngực anh.

Bạch Khải Gia cười lên, nói: “Anh hiểu rồi.”

Hiểu cái gì? Tần Ca nghĩ, em chỉ muốn thử xem vị như thế nào thôi mà!

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tất Cả Mong Muốn Đã Trở Thành Sự Thực 2

Sau khi náo loạn một phen, hai người rời giường ăn cơm. Tần Ca không cho anh động tay vào, nói cô học cách nấu cháo trên blog, hôm nay sẽ nấu cháo gạo kê táo đỏ cho anh. Bạch Khải Gia rất tin tưởng cô, cổ vũ xoa đầu cô rồi xoay người đi rửa mặt.

Anh đi vào phòng tắm, tiếng nước chảy rất lớn, Tần Ca bật bếp lên, cảm thấy hơi ít nước, dẫn đo trong chốc lát lại cho thêm một chút. Trong khi chờ nước sôi, cô vẫn luôn chú ý động tĩnh trong phòng tắm; nước trong nồi sôi lên khiến hơi nước tỏa ra, mặt cô bị hấp hơi nên hơi nóng liền vội vàng phát tay xua ý nghĩ trong đầu đi.

Bỗng nhiên Bạch Khải Gia ôm lấy cô từ phía sau, tựa đầu vào vai cô, hỏi: “Có muối à?”

Mùa đông lấy đâu ra muối! Tần Ca tìm cơ: “Hơi nóng, em cũng đi rửa mặt.”

Nhưng Bạch Khải Gia không buông tay, cô cũng chỉ có thể quay đầu lại nhìn người phía sau, sau đó thấy anh còn chưa lau hết nước trên mặt, ánh mắt ướt át như Vật nhỏ.

Cô đưa tay lên, muốn lau nước trên mặt anh, nhưng anh lại há miệng cắn lấy ngón tay cô. Tần Ca a lên, chỉ cảm thấy anh cầm lấy tay cô, miệng anh đã dờn đến môi cô. Trong miệng anh có hương vị tươi mát, đầu óc Tần Ca bỗng lóe lên một cái, là bị kẹo cao su bạc hà anh mua tại siêu thị hôm qua.

Bạch Khải Gia đưa một tay lên đỡ mặt Tần Ca, kéo cô vào ngực mình, hôn càng sâu hơn.

Tần Ca lắc lắc cổ, thiếu chút nữa là không thở nổi, ngón tay gãi gãi vào lòng bàn tay anh. Anh cười buông ra, xoa rối tóc cô, một tay vẫn ôm cô nhưng vẫn quấy được cháo trong nồi.

Chỉ dẫn cho cô: “Bật lửa nhỏ ninh thôi, nếu không sẽ khô mất.”

Tần Ca nhú mày: “Đều tại anh cả.”

Anh chỉ ừm, không nói thêm gì.

Tần Ca giãy giụa người muốn thoát ra khỏi lồng ngực anh, cô cần rửa mặt để tỉnh táo lại.

Vào phòng tắm, nhìn thấy bàn chải đánh răng màu hồng đặt bên cạnh bàn chải của anh, cô ngẫm nghĩ rồi đóng cửa lại, chậm chậm đánh răng. Cô ở trong gương đẹp hơn bất cứ lúc nào khác, híp mắt cười với mình trong gương, sau đó cô thì thầm: “Không được cười.”

Ánh mắt trượt xuống chậu rửa mặt, có nước chảy từ bệ xuống mặt đất, cô rút hai tờ giấy muốn lau khô nhưng vừa xoay người liền thấy trên đó có chấm đỏ.

Đó là một giọt máu rơi trên nền gạch hoa, chỉ có một chút xú, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thể thấy được. May là vẫn chưa khô nên chỉ cần quệt nhẹ một cái là sạch, biến thành một chấm hồng trên giấy.

Tần Ca rũ mắt, vứt giấy đi, khi ra ngoài khuôn mặt vẫn tươi cười. Cô ngoan ngoãn đứng bên Bạch Khải Gia, bị anh dùng một tay kéo qua, lại tiến vào lòng anh.

“Sắp xong rồi.” Anh nói.

Tối nay tại nhà họ Tần có một buổi nói chuyện rất nghiêm túc, bố Tần mẹ Tần quả thực không thể tin vào lỗ tai mình, hỏi lại: “Con muốn ra ngoài sống? Ở đâu?”

Tần Ca ngồi đối diện họ, ngoan ngoãn nhưng cũng rất cố chấp: “Bạch Khải Gia bị bệnh, con đi chăm sóc anh ấy.”

“Không được!” Bố Tần không cần nghĩ đã phản đối.

Mẹ Tần hỏi: “Bệnh gì?”

Mũi Tần Ca cay cay: “Trong dạ dày có gì đó, anh ấy thường bị nôn ra máu.”

Mẹ Tần im lặng.

Tần Ca nói: “Bây giờ anh ấy sống một mình, con sợ anh ấy ngất xỉu lại không ai biết. Lần trước con bị viêm ruột thừa cũng là anh ấy chăm sóc con.”

Bố Tần nói: “Nó có rắp tâm bắt lương với con! Bố lo lắng!”

Tần Ca vịn tay, nói nhỏ: “Bọn con đang hẹn hò.”

“Cái gì?!” Gáy bố Tần cũng nổi gân xanh luôn.

Mẹ Tần ấn ông ngồi xuống, nói với Tần Ca: “Con thật sự thích nó không? Hay là cảm thấy nó đáng thương?”

Tần Ca lắc đầu: “Con vẫn thích anh ấy.”

Bố Tần hừ một tiếng: “Cái thằng nhóc trước kia tôi kể với bà chính là cậu ta!”

Mẹ Tần nhớ lại chuyện đó, nhìn Tần Ca, bà hiểu con gái mình, tuy hai đứa nó đến với nhau là vì chuyện này nhưng chắc hẳn nó đã suy nghĩ kỹ càng.

Mẹ Tần nói: “Con đừng chê bố mẹ phiền, bố mẹ cũng chỉ muốn tốt cho con. Trước kia con bị bệnh, cảm thấy không xứng với người ta, bây giờ cậu ấy bị bệnh, con cảm thấy hai người xứng lứa vừa đôi à? Nhưng Tiểu Ca à, nói gở, nếu cậu ấy chết trước thì con phải làm sao bây giờ? Mẹ không muốn nhìn thấy con khổ sở.”

“Đúng thế!” Bố Tần phụ họa.

“Thật ra con cũng không quên được anh ấy.” Tần Ca cảm thấy nói lời này trước mặt bố mẹ cũng hơi mất mặt nhưng vẫn cố nói: “Con chỉ tự tác thành cho chính mình thôi.”

Tác thành cho toàn bộ tuổi thanh xuân của con, tác thành cho mười năm thương nhớ.

“Vậy sau này thì sao?” Mẹ Tần hỏi.

Tần Ca nói: “Con muốn gả cho anh ấy.”

Bố Tần mẹ Tần nhất thời đều không nói gì.

Hội nghị lâm thời kết thúc, mọi người đều trở về phòng, bố Tần mẹ Tần ngồi đối diện một đêm, còn Tần Ca thì dọn hành lý. Chiếc vali này mua từ mười năm trước, dù là được cử đi học hay thi đỗ trường mỹ thuật quốc gia, cô đều sẽ đi học, cho nên bố cô đã sớm mua cho cô chiếc vali này, cũng không ngờ là chưa dùng một lần nào.

Sáng hôm sau, Tần Ca nấu cháo trong bếp, mẹ Tần đi ra nhìn thấy liền vội kéo cô ra, nói không cần cô làm. Tần Ca nói với bà: “Con mới học được, cũng dễ làm lắm. Bố mẹ nếm thử đi.”

Mắt mẹ Tần đỏ lên, hỏi cô: “Là vì bác sĩ Bạch à?”

“Vâng.” Tần Ca gật gật đầu.

Sau đó một nhà ba người ngồi vào bàn ăn, bố Tần và mẹ Tần im lặng ăn hết cháo gạo kê táo đỏ, mẹ Tần nói: “Con đi đi.”

Bố Tần không hé răng.

Mẹ Tần nói: “Chỉ cần là điều con thích, phải làm thì cứ đi làm.”

Mấy năm nay con gái bà đã rất khổ.

Nó còn quá trẻ, biết cảm giác thích ai đó, ông trời cướp đi nhiều thứ của Tiểu Ca, nhưng may là vẫn để lại cho nó một thứ.

Mặc dù đã nói rõ trong phòng nhưng bố Tần đột ngột thay đổi, nói với Tần Ca: “Cậu ta sống ở đâu? Bố đưa con đi!”

Tần Ca không muốn để Bạch Khải Gia gặp bố mẹ cô, bây giờ sức khỏe của anh không tốt, thế thì sẽ khiến anh có áp lực và gánh nặng.

Cô muốn mình có thể làm tốt mọi chuyện.

Mẹ Tần kéo kéo bố Tần, khi Tần Ca kéo va li ra ngoài ông còn thấy không thoải mái, nhỏ giọng dặn dò: “Buổi tối nhớ khóa cửa, đừng để thằng nhóc kia vào được!”

Tần Ca mắng: “Ông nói cái gì thế! Tần Ca, con đi đi, muốn ăn gì thì về lấy.”

Tần Ca đi vào thang máy rồi, bố Tần vẫn còn không nỡ, nói với mẹ Tần: “Thằng nhóc kia lúc cấp ba đã dám hôn con gái tôi! Bà nghĩ là bây giờ nó sẽ nhả nhận à? Nếu nó dám làm chuyện xấu gì thì tôi đây sẽ đánh gãy chân nó!”

Mẹ Tần vỗ ông: “Áo bông nhỏ của ông sớm muộn cũng sẽ là của người khác, mau điều chỉnh tâm lý đi, đồng chí Tần!”

Bạch Khải Gia cảm thấy kì lạ vì sao hôm nay cô lại đến muộn vậy? Nhưng khi nghe thấy tiếng mở cửa, anh đi ra nhìn, hơi không kịp phản ứng. Tần Ca kéo một chiếc va li, hiển nhiên nó không phải là phong cách của cô, vì nó màu đen.

Tần Ca đứng bên tủ giày, nắm chặt tay cầm của va li không nói gì. Bạch Khải Gia liền đi qua ôm lấy cô. Cô vừa nhỏ vừa gầy, bế lên cũng không tốn sức, nhưng cô sợ cơ thể anh không chịu nổi nên muốn anh đặt cô xuống. Bạch Khải Gia cũng coi như nghe theo cô, nhưng không đặt cô lên mặt đất, mà đặt vào sau cửa. Lưng Tần Ca dán vào cửa, anh đứng trước mặt cô.

Anh nói: “Cảm ơn em.”

Tần Ca tựa đầu vào vai anh, nói nhỏ: “Cảm ơn cái gì... Không được nói thế nữa.”

Hơi thở của cô phả vào sau tai anh, ấm áp lại có sự dịu dàng khó nói. Anh ôm chặt cô, không biết căn bệnh này là phúc hay họa nữa.

Anh ôm cô trong chốc lát, sau nhiều ngày ở bên anh, cuối cùng tim cô cũng chậm rãi trở về chỗ cũ. Người tên Bạch Khải Gia này là người cô thích như vậy.

Họ cùng nhau sắp xếp đồ của cô, Bạch Khải Gia một tay kéo hành lý, một tay nắm tay cô, trước khi vào phòng còn xin lỗi: “Sớm biết vậy anh sẽ thuê một căn hộ lớn hơn.”

Căn phòng này Tần Ca đã rất quen thuộc, có một chiếc giường đôi, một cái tủ quần áo, một cái bàn.

Bạch Khải Gia gom gom quần áo của mình, để cho cô hơn nửa diện tích tủ, sau đó tựa vào tường nhìn cô xếp đồ. Đồ của con gái rất nhiều, anh như đang xem ảo thuật, nhìn Tần Ca lấy ra quần áo lông ở nhà, đồ ngủ bằng bông, áo khoác dày, áo lông, anh chỉ vào chiếc váy ngắn trong tay cô, nói: “Cái này không thể mặc được.”

Cô lôi một chiếc quần tất ra, nói: “Mặc thêm cái này sẽ không lạnh, bên trong dán thêm miếng giữ nhiệt nữa.”

Bác sĩ Bạch lắc đầu, tịch thu váy ngắn để vào chỗ quần áo của anh.

Sau đó anh thấy Tần Ca bày ra một bọc nhỏ, bên trong có đủ loại chai chai lọ lọ, còn có rất nhiều dây buộc tóc, anh cười cầm một cái lên: “Thủ thủy mặt trăng?”

Tần Ca tỏ ra rất quý trọng, nói: “Đây là năm ngoái tạp chí làm, em nhờ biên tập nói tốt rất nhiều mới lấy được một cái! Bình thường còn không nỡ dùng đâu.”

Đây là lần đầu tiên cô nhắc đến đồ của Nhị Thứ Nguyên sau khi dừng vẽ, nhất thời có chút mất mát. Nhưng Bạch Khải Gia lại vô cùng đặc ý nhìn cô, nói nhỏ: “Đại nhân Bạch Bạch Bạch Khải?”

Tần Ca dùng chiếc gối ôm hình dâu tây che mặt, ra vẻ bận rộn.

Bạch Khải Gia không trêu cô nữa, đi ra ngoài nấu cháo, Tần Ca dọn dẹp xong nhân tiện gấp lại chăn, nghĩ đến buổi tối phải ngủ cùng nhau cũng có chút xấu hổ.

Cô âm thầm tự cổ vũ, đến lúc đó dù người kia có làm gì cũng không được trốn, truyện tranh đọc nhiều thế rồi, sợ gì nữa!

Buổi tối, hai người lần lượt đi tắm, Tần Ca mặc áo ngủ đi vào, cọ xát ở bồn rất lâu, cho đến khi Bạch Khải Gia gọi cô: “Tần Ca.”

Cô quay đầu nhìn, thấy anh vén chăn lên, nói: “Mau vào đi, lạnh.”

Cô ừm một tiếng, rút cuộc cũng đi qua, cởi dép, nằm xuống.

Anh kéo chăn lên, đung vào chân cô, nói: “Anh sưởi ấm cho em.”

Ban ngày Tần Ca đã tự nói với mình, dù làm gì cũng không được trốn, cho nên cô liền ngoan ngoãn để Bạch Khải Gia dùng chân bao lấy chân cô, nghe anh nói: “Sau này anh sẽ đều nằm trước để làm ấm giường cho em.”

Tần Ca tiến sát vào ôm lấy cánh tay anh.

Bạch Khải Gia cúi đầu nhìn cô, tóc trên trán cô hơi ẩm, anh dùng tay hất tóc ra, dùng tay vuốt nuốt ruồi nhỏ trên trán cô. Tần Ca nhin nửa ngày, cuối cùng cũng hỏi: “Sao anh biết bút danh của em?”

Bạch Khải Gia lại nhắc tới một chuyện khác: “Trương Tiểu Hải mở một nhà hàng, hẹn mọi người ngày mai đến ăn cơm, xem như họp lớp.”

Tần Ca ngạc nhiên: “Sao lại họp?”

Bạch Khải Gia thấy chân cô vẫn không ấm lên, liền dùng tay nắm lấy chân cô. Bọn họ chung giường chung chăn, nhìn bên ngoài thì bình thường, nhưng chỉ có chính họ biết dưới chăn là tình huống gì. Tần Ca nhìn chằm chằm vào vỏ chăn, chậm rãi đỏ mặt, Bạch Khải Gia nắm ngón chân cô, cảm thấy thú vị, lại gãi vào gan bàn chân cô.

“A!” Tần Ca giật bắn mình, suýt đập vào anh.

Bạch Khải Gia nhướn mày: “Nhiều máu buồn như vậy à?”

Đây cũng là hiểu biết mới của anh với cô.

Anh thấy mới lạ, dùng một tay nắm cả hai cổ chân cô, một tay chọc vào hông cô, Tần Ca liền cười lớn, cầu xin anh tha cho mình. Hai chân cô đều bị giữ, chỉ có thể cong người lên như một con cá mắc cạn nhưng không được, Bạch Khải Gia thừa dịp cô nâng tay lên, lại chọc vào nách cô. Lần này Tần Ca phải ngồi xuống ôm lấy anh làm nũng, nói: “Không được, buồn lắm.”

Bạch Khải Gia thuận tay nâng cô lên một chút, biến thành cô ngồi trên bụng anh, có thể nhìn thẳng vào mắt anh. Trong mắt anh có ánh sáng, rất chói lóa, cô cảm thấy mờ như bị kim châm tê dại, cô nhắm mắt lại, chờ đợi, cảm thấy Bạch Khải Gia tiến gần mình, cô lo lắng nắm chặt tay.

Nhưng Bạch Khải Gia chỉ chạm vào chóp mũi cô, nói: “Tần Ca, chúng ta cùng đi nhé.”

“Hả?”

“Ngày mai chúng ta cùng đi nhé.”

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Tất Cả Mơ Ước Đều Đã Trở Thành Sự Thật 3

Dù là nửa đêm nhưng nhóm chat lớp cấp ba vẫn rất náo nhiệt. Tần Ca đang ngủ, Bạch Khải Gia một tay ôm cô, một tay đọc tin nhắn, nhóm cú đêm bị một câu của Trương Tiểu Hải kích thích phải ngoi lên mặt nước.

Các đồng chí, ngày mai sẽ có nhân vật thần bí xuất hiện, hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt!

Hotboy của tớ cũng đến à?

Lần trước cũng đến rồi, còn nhân vật thần bí nào nữa?

Trương Tiểu Hải nhắn tin riêng cho Bạch Khải Gia: Lão Bạch, tớ vẫn không tin được đó là sự thật.

Bạch Khải Gia không trả lời, thật ra anh cũng không ngờ sẽ dễ dàng thế. Nhưng Tần Ca chỉ gật đầu rồi nói: “Em mệt rồi, ngủ ngon.”

“Không phản đối hả?”

Bạch Khải Gia cúi xuống hôn nhẹ lên mặt cô, thấy Trương Tiểu Hải hỏi: Cậu ấy có khỏe không?

Rất khỏe.

Nhà hàng của Trương Tiểu Hải giống y hệt con người anh chàng, rất rục rờ náo nhiệt, Bạch Khải Gia nắm tay Tần Ca đứng ở cửa, hỏi cô: “Em sẵn sàng chưa?”

Hôm nay Tần Ca rất khác biệt, cô biến mất ba giờ, đến khi anh đến đón thì cô đã thay đổi hoàn toàn. Trên người không hề có một chút xiu hồng nhạt mà là một chiếc váy len màu kem, buông tóc, sữa lông mày và tô son.

Cô bị anh nhìn đến mất tự nhiên, giải thích: “Em muốn chính thức thôi mà.”

Cô trong mắt anh đột nhiên từ một cô học sinh cấp ba vĩnh viễn không trưởng thành biến thành dáng vẻ cô nên có. Nếu không bị bệnh thì cô chắc hẳn sẽ như thế này, mặc váy đi giày cao gót, đi trên đường sẽ có nhiều người chú ý. Cô sẽ có mối quan hệ bình thường như bao người, ngày nghỉ sẽ đi chơi cùng bạn bè, ngày đầu tiên đi làm sau kỳ nghỉ sẽ rất chán nản nhưng sẽ cố gắng hoàn thành công việc của mình, cuối năm nhận tiền thưởng, tham gia họp lớp hàng năm, có lẽ còn biểu diễn văn nghệ nữa.

Tần Ca hỏi: “Không đẹp hả?”

Anh lắc đầu nói: “Em mặc gì cũng đẹp hết.”

Trương Tiểu Hải đã lén báo mọi người đến sớm, cho nên trong phòng đã chật kín người, nhét đầy ba bàn, xem như cũng đến đông đủ một lần. Một đám người còn chưa ăn cơm, liền náo loạn đòi uống rượu, bên cạnh Trương Tiểu Hải để hai chỗ trống, hôm nay anh không dám uống nhiều, sợ nói gì sai.

Nhân viên dẫn người vào, cả phòng nhất thời im lặng, tất cả đều nhìn cô gái bên cạnh Bạch Khải Gia, cô gần như không thay đổi, vẫn là mơ ước thời học sinh của những người đàn ông ngồi đây.

Nhưng... vì sao Bạch Khải Gia cậu lại nắm tay nữ thần của chúng tôi?

Mọi người xung quanh Trương Tiểu Hải cúi đầu nói một tiếng: “Không phải chứ!”

Tần Ca đứng tại chỗ chào mọi người: “Chào mọi người.”

Trên mặt thì không thấy gì nhưng lòng bàn tay cô đã ra đầy mồ hôi, chân cũng run run, âm cuối còn bị vấp.

Không khí bỗng chốc chuyển biến, như là đun sôi một nồi nước rồi thả từng viên sỏi vào, Trương Tiểu Hải lệ nóng lưng tròng: “Lớp trưởng đại nhân, qua tuổi thiếu niên cuối cùng cũng tìm được tổ chức rồi!”

Các bạn nam sôi nổi xông ra, vây quanh Tần Ca, mỗi người một câu, Tần Ca đều nghe thấy rõ, đều là nói nhớ cô. Có bạn nữ kéo cô vào phe mình, nói: “Tần Ca, chúng ta ngồi cạnh nhau đi.”

Tần Ca nhìn tay mình, bạn nữ mặt tròn đang kéo tay cô đặc biệt thân thiết.

Trước khi tới cô đã suy nghĩ rất nhiều, đương nhiên cũng ảo tưởng ra tình huống này.

Không ngờ thật sự là như vậy.

Bạch Khải Gia mặc kệ đám con trai truy hỏi mà đi theo Tần Ca vào ngồi bên nữ, thấy bạn nữ mang thai lúc trước bây giờ bụng đã tròn vo, anh nói bên tai Tần Ca: “Thời gian trôi qua thật nhanh.”

Tần Ca nhìn theo, cô bạn kia đỡ thắt lưng đi tới, giữ chặt tay Tần Ca đặt trên bụng, nói: “Cậu sờ xem, nó đập đấy.”

Sau đó, Tần Ca liền cảm thấy lòng bàn tay bị đập một cái. Cô tròn mắt, quay đầu tìm Bạch Khải Gia, anh cười ôm lấy vai cô, cô bạn kia nói: “Nó rất nghịch ngợm.”

Tần Ca lưu luyến thu tay về, ánh mắt dừng trên mặt từng người, có người già đi, có người béo lên, thậm chí có người thay đổi hoàn toàn, không còn như năm xưa, và đương nhiên cũng có người không hề thay đổi.

Thời gian như quay lại thời cấp ba, cô có thể gọi tên từng người.

Bữa ăn bắt đầu, theo sắp xếp của Trương Tiểu Hải, bên trái Tần Ca là Bạch Khải Gia, bên phải là Trương Tiểu Hải, các bạn nam thêm khát vô cùng. Trương Tiểu Hải cười lớn, rót sữa lạnh vào ly của Tần Ca, cô ngoan ngoãn uống sữa tươi, liếc Bạch Khải Gia bị người khác chuốc rượu nhưng dưới bàn vẫn nắm tay cô, lòng bàn tay nóng như lửa.

Tăng hai đi karaoke, trong phòng mờ mờ tối, Bạch Khải Gia không chịu nổi nữa, phải tựa vào vai cô nghỉ ngơi. Anh bỗng nhớ ra cái gì, hỏi cô: “Em đã bao giờ đi hát chưa?”

Tần Ca gật đầu, trong phòng ồn ào cô phải ghé sát vào tai anh nói, mỗi một lời đều thổi vào vành tai anh: “Em đi cùng bố mẹ.”

Bạch Khải Gia nhướn mày, cô lại nói tiếp: “Hát hò rất tốn thể lực. Lần nào cũng thế, chưa hết giờ nhưng bố em đã kêu đói, rồi đi ăn một mình.”

Cô nói xong lại nhếch môi cười.

Bạch Khải Gia tâm sinh khát vọng lại rũ mắt xuống, tay đặt ở đầu gối cô, nhẹ nhàng xoa xoa, hỏi: “Có lạnh không?”

Cô nói không lạnh.

Bạch Khải Gia ngửa đầu tựa vào thành ghế, mùi rượu xông lên, anh rất muốn trối cô gái trên kia về nhà hôn cho đủ. Trương Tiểu Hải chọc chọc anh: “Kiếp trước cậu cứu được mặt trăng hả?”

Bạch Khải Gia gật đầu.

Cô hát một bài tiếng Anh, giọng hát dịu dàng, tay đánh theo nhịp, đám đàn ông phía dưới nhao nhao vỗ tay khen hay, cô cười, bị lỡ nhịp, ngừng một lát mới đuổi kịp.

Trương Tiểu Hải hỏi: “Sao cậu có thể theo đuổi được Ca nhi của tớ?”

Mấy người đàn ông mắt không rời, lỗ tai dựng thẳng lên hóng. Bạch Khải Gia uống một hớp sữa của Tần Ca, nói: “Đẹp trai.”

Mọi người đều chửi thề, cùng nhau chuốc rượu Bạch Khải Gia, anh nói: “Không sao, Tiểu Ca nói có thể uống, ra ngoài cứ chơi vui vẻ, về nhà cô ấy sẽ nấu cháo cho tớ.”

Một câu giết sạch người xung quanh.

Cô gái trên kia đã hát xong, nhưng không giao micro cũng không xuống dưới, nói với mọi người trên nền nhạc vui tươi: “Hôm nay tớ rất vui, lâu lắm không gặp mọi người, rất nhớ mọi người.”

Mọi người mắt rưng rưng, hét lên: “Bọn tớ cũng nhớ cậu, cậu đúng là đồ khốn.”

Tần Ca cười, sau đó nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi.”

Bạch Khải Gia đứng dậy khỏi sô pha, đi từng bước đến bên cạnh cô, khi anh đứng bên cô, rốt cuộc mọi người đều cảm thấy tuổi học trò thật đẹp.

Anh muốn cầm micro: “Để anh nói.”

Tần Ca lắc đầu, vẫn nắm chặt micro, nói: “Các cậu đừng giận tớ, bởi vì tớ rất quý trọng thời gian trước kia với mọi người, cho nên mới biến mất. Tớ bị bệnh, sợ các cậu sẽ ghét bỏ tớ, sợ nghe thấy các cậu chê cười tớ,

nhưng hôm nay tớ biết là mình đã sai, các cậu không hề như vậy, là tớ nghĩ sai.”

Nhưng tớ cũng không cách mọi người quá xa, tin nhắn trong nhóm chat tớ vẫn đọc hết, các cậu nhắc đến tớ trong thông báo cũng khiến tớ rất vui, bởi vì các cậu không hề quên tớ.”

Phía dưới có người bật khóc, có người cầm chén rượu lên lại đặt xuống, có người len lén lau nước mắt.

Sau khi cô nói xong bị mấy người kéo xuống dưới, ngồi giữa đám phụ nữ, nghe các cô nói: “Thật ra bọn tớ đều xem video kia rồi, khi đoán ra là cậu thì cũng rất ngạc nhiên. Lúc đầu bọn tớ cũng không biết nên biểu đạt như thế nào, đêm qua sau khi cả lũ bị Trương Tiểu Hải làm phiền thì cũng nhận được tin nhắn của Bạch Khải Gia, cậu ấy nói mọi người cứ như bình thường là được. Nói thật, Tiểu Ca, cậu không giống như tưởng tượng của bọn tớ lắm.”

Tần Ca hỏi: “Sao lại không giống?”

“Cậu vẫn xinh đẹp như vậy.” Các bạn nữ kéo tay cô. Mà các cô, có người đã sớm kết hôn sinh con, không có thời gian quan tâm đến bề ngoài, nhìn như già hơn Tần Ca mười tuổi.

Tần Ca nghĩ ngợi, tối qua cô đi ngủ sớm, là vì để hôm nay có tinh thần tốt một chút, cô không biết Bạch Khải Gia muốn làm gì nhưng có thể hiểu vì sao anh lại làm thế.

Bạch Khải Gia đứng trên bục, thử mic một chút, nói: “Cảm ơn mọi người.”

“Ừm, còn nữa...tớ muốn chính thức tuyên bố, bọn tớ đang hẹn hò.”

Tập thể đám con trai gầm rú: “Bạch Khải Gia, cậu dám không đối xử tốt với cô ấy thì ông đây sẽ bóp chết cậu.”

Bạch Khải Gia cười, nhìn Tần Ca hỏi: “Muốn nghe anh hát bài nào?”

Tất cả đều sững sốt, từ bao giờ lão Bạch lại hát hò? Ở đây đã ai từng nghe chưa? Ngay cả Tần Ca cũng chưa đâu!

Tần Ca nhất thời không nghĩ ra được, cảm thấy mọi người đều nhìn mình nên cô rất xấu hổ, cô đi lên kéo anh xuống dưới, như làm với một đứa trẻ, ấn anh ngồi xuống.

Bạn nữ mang thai vì thay đổi nội tiết tố nên rất mẫn cảm, cô nhỏ giọng nói với Tần Ca: “Bạch Khải Gia nói, nếu cậu ấy đi trước, bọn tớ hãy ở bên cạnh cậu, đi đâu chơi nhớ gọi cậu, đừng để cậu một mình.”

Tần Ca đang nhìn Bạch Khải Gia, anh say, trong mắt cũng không giấu được men say.

Anh chìa tay ra cho cô, cô liền cầm lấy, nghe cô bạn nói: “Cậu ấy không cho bọn tớ nói việc này với cậu.”

Tần Ca quay đầu nhìn cô ấy, mỉm cười: “Được, cảm ơn cậu, tớ biết rồi.”

Cô bạn sắp làm mẹ rất kinh ngạc, lúc này không phải là nên cảm động phát khóc sao? Vì sao Tiểu Ca lại bình tĩnh như vậy? Nhưng cô cũng không ngốc, bởi vì cảm thấy không ai có thể chen vào giữa hai người này.

Tần Ca ngồi trong góc hỏi Bạch Khải Gia: “Rốt cuộc là sao anh lại biết bút danh của em?”

Bạch Khải Gia mồm một cái lên môi cô: “Đã bảo rồi mà, ngày đó hôn trộm em, lúc ấy em ngủ quên ở khu cầu thang bộ, máy tính còn chưa tắt.”

Tần Ca đã hiểu, hỏi anh: “Vậy anh có follow weibo của em không?”

Bạch Khải Gia ngừng một lát mới nói: “Anh không nói cho em.”

Tan cuộc, Trương Tiểu Hải tiễn mọi người xuống lầu, Tần Ca và Bạch Khải Gia ở lại cuối cùng, nhìn anh cầm một chai heineken đi vào, nói với hai người: “Tớ chúc mừng các cậu.”

Tần Ca vỗ Bạch Khải Gia: “Tiểu Hải cũng say rồi.”

Trương Tiểu Hải nói: “Tớ không uống rượu, tớ chỉ cảm động quá thôi.”

“Còn nữa, Tần Ca, cậu đúng là không phải bạn bè, cậu nghĩ tớ thế nào? Sao tớ có thể ghét bỏ cậu chứ? Cậu mất tích mấy năm tớ là người nhớ cậu nhất đấy!”

Bạch Khải Gia buồn ngủ nhưng vẫn nâng tay vỗ vào gáy Trương Tiểu Hải: “Là tớ chứ.”

Tớ là người nhớ cô ấy nhất.

Trương Tiểu Hải không nghe, thi uống rượu với Bạch Khải Gia, ai thắng thì là người đó, anh đỏ mắt nói: “Lão Bạch, cậu cứ yên tâm, cậu đi rồi tớ sẽ tiếp nhận.”

Bạch Khải Gia lại vỗ gáy anh: “Tìm vợ cậu ấy!”

“Mẹ nó, cậu muốn nhắc bao nhiêu lần vụ ông đây ly hôn hả?!”

Cuối cùng Trương Tiểu Hải cũng bắt xe đi về, Bạch Khải Gia kéo tay Tần Ca nói: “Chúng ta cũng bắt xe đi, ngày mai em cùng anh đến lấy xe nhé?”

Tựa như đêm hôm ấy, anh uống say, gọi cô đến đón anh, hôm sau lại gọi cô cùng đi lấy xe.

“Được.” Tần Ca nói, sau đó ôm chặt lấy anh.

Cô không quen nói lời ngon tiếng ngọt, lâu như vậy, ngay cả câu em yêu anh cũng chưa từng nói, cô chỉ thích ở bên anh như vậy, nắm tay anh, hoặc là ôm chặt anh.

Cô còn chưa nói ra lời, anh đã cảm nhận được, Bạch Khải Gia vỗ đầu cô: “Vừa rồi sao không để anh hát?”

Tần Ca nói thầm: “Muốn anh hát cho mình em nghe.”

Anh cười: “Đi, về nhà.”

Trước khi vào nhà, Tần Ca ngửa đầu nhìn anh: “Anh còn muốn làm gì không?”

Bạch Khải Gia cũng không cần nghĩ đã nói: “Muốn em tiếp tục vẽ một chút, em vẽ đẹp mà.”

“Còn gì nữa?”

“Còn có như vậy...”

Bạch Khải Gia cúi đầu, hôn lên môi Tần Ca.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tất Cả Mong Muốn Đều Đã Trở Thành Sự Thật 4

Hai người về nhà liền ngủ. Hôm sau, khi Bạch Khải Gia tỉnh lại sau cơn say rượu, anh thấy Tần Ca nằm bên cạnh mình, khuôn mặt ngủ say đỏ ửng, vẫn ôm cánh tay anh.

Anh đứng dậy định đi đánh răng rửa mặt nhưng khi thấy cô vẫn còn ngủ, không có tay anh liền quay sang ôm chần, áo ngủ bị tốc lên, lộ một phần da trắng nõn nà như rau cải trắng, anh lại nằm xuống, rút chần ra rồi đưa tay cho cô tiếp tục ôm, một tay giúp cô kéo áo xuống. Thời gian trôi qua rất lâu nhưng cô vẫn chưa tỉnh, anh đành phải hôn nhẹ cô.

Tần Ca mơ mơ màng màng cảm giác có người đang hôn mình, giật giật miệng, không ngờ lại bị anh tấn công mạnh hơn. Cô còn chưa hoàn hồn đã cảm thấy sức nặng quen thuộc, là Bạch Khải Gia đè lên, chạm vào chóp mũi cô, nói: “Tần Ca, em đúng là một con heo.”

Tần Ca nói không phải, anh cười cười tiếp tục hôn, một tay chui vào trong áo ngủ của cô. Cả người cô run lên, vừa bị anh đụng vào trong giây lát tóc gáy cô dựng lên, anh tiến dần lên trên, đồng thời tiếp tục hôn khiến đầu óc cô choáng váng.

Tay anh dừng lại, nhẹ nhàng bóp một cái. Tần Ca run rẩy, nắm lấy ống tay áo anh, môi anh trượt đến sau tai cô, nhẹ nhàng hôn, tay vẫn tiếp tục hành động.

“Khó chịu à?” Anh hỏi, hô hấp hơi nhanh.

Trên cơ bản Tần Ca đã không còn mặt mũi nói chuyện, ngoan ngoãn nằm im, mặc anh hành động. Tim cô đập rất nhanh, cảm thấy phần bụng dưới của anh tiếp xúc với cô đang nóng lên. Vốn tưởng rằng sẽ tiếp tục, cô đã nghĩ sẽ cố bình tĩnh lại nhưng tay anh đi xuống ôm lấy eo cô, dùng sức một cái, cô liền chuyển thành ngồi lên người anh.

Trong mắt anh có một hồ nước, giờ phút này tất cả đang phản chiếu hình bóng đầu bù tóc rối, mặt mũi đỏ bừng của cô. Anh ấn lên lưng cô để cô nằm lên ngực anh, tim anh đập rất nhanh, hoàn toàn không còn bộ dáng bình tĩnh như khi mặc áo blouse trắng. Cô nghe thấy anh thở dài, nói: “Sau này phải dậy sớm nhé con heo nhỏ, em như vậy anh sẽ không nhìn được.”

Tần Ca than thở: “Vậy đừng nhìn nữa.”

Bạch Khải Gia véo mặt cô: “Hình như bị anh dạy hư rồi.”

Tần Ca cọ cọ anh, tỏ vẻ đồng ý.

Trong lòng anh đắc ý, vui vẻ không nói nên lời, ôm chặt cô và nói như dỗ trẻ con: “Ngủ tiếp đi.”

Tần Ca im lặng một lát, mới sáng sớm đã nói với anh: “Nên đến bệnh viện.”

Sau vài ngày biến mất, Bạch Khải Gia lại trở lại bệnh viện, biểu cảm của Lục Thiên rất bí hiểm, nói: “Cũng chỉ có Tiểu Ca khuyên được cậu.”

Bạch Khải Gia gật đầu như thường, cúi đầu xem quá trình phẫu thuật và các hạng mục anh cần xét nghiệm kiểm tra. Tần Ca đi lấy nước trở về, pha cho Lục Thiên trà hoa hồng cô thích, Lục Thiên cảm thấy ngon, hỏi địa chỉ Taobao, Tần Ca hơi khó xử: “Cái này là bạn em tặng nhưng bây giờ bọn em không liên lạc nữa.”

Ban đêm, Tần Ca nằm trên giường nhỏ bên giường bệnh, suy nghĩ rồi nói với Bạch Khải Gia: “Có lẽ em vẫn nên hỏi.”

Nói xong cô mượn điện thoại anh, đăng nhập vào QQ đã bỏ khá lâu, tuy đã khá muộn nhưng biên tập nhà cô xưa nay vẫn rất chăm chỉ, lập tức xuất hiện: Tổ đây.

Tần Ca thấy mắt cay cay, muốn ôm cô gái này quá.

Biên tập lập tức gửi link cho cô, sau đó vui vẻ nói Đại Đại thích uống là tốt.

Cô ấy không nhắc gì đến tranh vẽ nhưng Tần Ca lại chủ động nói: Chờ tớ làm xong việc đợt này sẽ quay trở lại.

Bên kia biên tập hú lên, nói năm nay mọi người làm rất nhiều chuyện dễ thương, cô ấy đã giữ cho Tần Ca một bộ.

Sau khi tắt di động, Tần Ca ghé vào mép giường Bạch Khải Gia và nói: “Bây giờ em lại không thấy sợ nữa.”

Bạch Khải Gia rút điện thoại ra: “Bây giờ về một bức đi.”

“Em muốn nhìn anh.”

Chiều mai anh sẽ làm phẫu thuật.

Cô ngửa đầu nhìn anh, anh mặc đồng phục bệnh nhân màu trắng kẻ sọc, khi không cười nhìn rất trầm tĩnh, là dáng vẻ cô luôn thích.

Anh nói: “Lấy túi đồ của anh đến đây.”

Tần Ca lấy túi của anh ra, ngoài ý muốn lại thấy dụng cụ vẽ tranh của mình.”

Anh nói: “Bắt đầu đi.”

“Được.”

Tần Ca vẽ khung, đổ màu ra chuẩn bị pha màu, Bạch Khải Gia bỗng nhiên cầm tay cô nói: “Tiểu Ca, vẽ bằng hai tay đi.”

Tần Ca cười: “Anh vẫn nhớ à?”

Đương nhiên là anh vẫn nhớ. Sắp thi đại học, có lần cô thi không tốt lắm, anh nhìn cô ngồi vẽ loạn trong phòng vẽ, bằng hai tay.

Tần Ca nghe lời bắt đầu vẽ bằng hai tay, Bạch Khải Gia chìa ống kính vào ngay trên giấy, ghi lại quá trình cô vẽ, từng nét từng nét một.

Vẽ chơi mà thôi, không cần quá nhiều thời gian, sau khi cô vẽ xong liền lấy điện thoại của anh nói: “Em cũng muốn xem.”

Vì thế hai người ngồi trên giường xem lại, Bạch Khải Gia nói: “Đăng lên weibo của em đi.”

Tần Ca nói: “Như vậy có tính là xác chết sống lại không?”

Anh cười.

Hôm sau, Bạch Khải Gia được đưa vào phòng phẫu thuật, Tần Ca là người nhà ký cam kết, sau đó chờ bên ngoài. Trong tay cô là điện thoại di động, trước khi vào phòng, Bạch Khải Gia nói với cô: “Nếu chờ lâu quá thì nghịch weibo một lát nhé.”

Tần Ca tựa vào góc tường, tối qua từ khi đăng lên weibo cô không tắt máy, cô cũng mở bình luận nhưng tắt âm thanh, cho nên bây giờ vừa mở ra đã bị số bình luận và chia sẻ làm hoảng sợ.

Cô tự giấu trong lòng: Họa sĩ cũng có khi xoay chuyển tình thế đấy.

Trước tiên cô xem bạn bè, gần như tất cả đều chia sẻ video tối qua, từ biên tập nhà cô đến người quen Đại Đại, tất cả đều ghi: Bái phục!

Tần Ca mím môi cười, thấy nhân vật lớn của tạp chí cũng chia sẻ – viết in hoa bái phục.

Sau đó mở bình luận ra đọc, vẫn những ID quen thuộc:

Bạch Bạch Bạch Bạch Khải Khải Khải Khải: MN, Đại Đại hãy nhận một lạy của em!

Tiểu nương tử nhà họ Bạch: Rõ ràng là có thể lộ mặt nhưng thể hiện tài năng vẫn là tốt nhất, quý.

Chi thứ hai nhà họ Bạch: Chồng* à, yêu quá đi.

*Chỗ này bản gốc là “nào công”, định để là “trông” nhưng lại thôi.

Chính thất nhà họ Bạch: Tuy còn chưa xác định chồng là nam hay nữ nhưng tôi cũng không ngại bị bẻ cong đâu.

Chi thứ hai nhà họ Bạch: Cho lâu trên một manh mối này, nhìn tay đi, mau nhìn tay, đây rõ là một đôi tay của con gái!

Chính thất nhà họ Bạch: Tôi chính thức tuyên bố tôi bị bẻ cong, bye bye bên chọn nam!

Tôi sinh cho Bạch Bạch một đàn khi con: Châm thuốc, cũng muốn bị bẻ cong!

Yêu Bạch Bạch Bạch Bạch Bạch: Kỹ năng tán gái mới nhất, get! Tôi đi luyện tập!

Cún đã học đại học và tiếng Anh nhà họ Bạch: Xem ra Đại Đại đã về rồi! Đợi lâu quá, rơi lệ!

Gấu bông trong phòng ngủ Khải Gia: Dù sao tôi cũng chỉ muốn nói một câu, mặc kệ có đen thế nào thì tôi luôn luôn ủng hộ Đại Đại! MN, hai tay vẽ tranh, đây là thần kỳ đấy! Series sinh thời!

Quỳ liếm Bạch Bạch một vụn lần: Nếu trong video thực sự là Bạch Bạch nhà tôi, bị bệnh mà còn vẽ được nhiều tác phẩm hay như vậy, chẳng lẽ không phải là càng khiến người ta tôn kính à? Sống đến 18 tuổi mới thực sự biết yêu, đáng giá ~!

.....

Hộp tin nhắn cũng đầy ắp, có rất nhiều người muốn bàn chuyện hợp tác, Tần Ca đọc hết để giết thời gian, biên tập nhà cô nhắn: Cậu đăng nick QQ của tớ đi, việc này để tớ xử lý cho.

Tần Ca liền sửa lại, trong thông tin nick weibo có đính kèm nick QQ của biên tập.

Biên tập còn nói: Có câu nói trong lòng vẫn muốn nói với cậu, trước kia chỉ cảm thấy cậu có tài nhưng giờ cậu là thần của tớ, tớ nghĩ tớ có thể nói chuyện riêng với cậu là nhờ kiếp trước tớ đã cứu cả ngân hà.

Tần Ca gửi một icon đỏ mặt, trong lòng cũng ấm áp.

Cô không dám lên weibo vì sợ bị tổn thương, lý do cũng như việc không dám liên lạc với bạn cũ, nhưng Bạch Khải Gia đã giúp cô hiểu không gì có thể toàn vẹn.

Lại có một bình luận, bây giờ mọi người bắt đầu quay sang đoán xem ai quay video này.

Tần Ca xem lại video một lần nữa, cô ghé vào mép giường vẽ, rất dễ nhận ra đó là giường bệnh, 2 phút 30 giây, Bạch Khải Gia giúp cô vén tóc lên, nói: “Tay lại bẩn rồi.”

Anh nói rất nhỏ giọng thế mà vẫn bị các fan dùng phần mềm lọc giọng, sau đó rất nhiều cô gái bị Tần Ca bẻ cong tuyên bố sẽ không bỏ qua người đàn ông này, họ nói thời buổi này trai tốt đều bị đàn ông giành mất rồi, đổi khẩu vị sang con gái nhưng cuối cùng vẫn thích đàn ông.

Tần Ca cứ ngồi đọc hết, vốn tưởng rằng thời gian chờ đợi sẽ rất khó khăn nhưng cũng trôi qua rất nhanh.

Vì thận trọng nên mẫu lấy từ dạ dày Bạch Khải Gia được gửi đến thành phố B để làm xét nghiệm, kết quả cũng không có ngay được. Khi anh tỉnh lại sau khi hết thuốc mê, câu đầu tiên anh nói với Tần Ca là: “Anh muốn đưa em đến thành phố B.”

Tần Ca gật đầu: “Vâng.”

“Anh lớn như vậy còn chưa nằm trong phòng phẫu thuật bao giờ.” Anh nói.

Tần Ca lắng lắng nghe.

“Đúng là một nơi khiến người ta không thích được.” Anh nói.

Tần Ca cười: “Anh là bác sĩ đấy nhé.”

Anh nâng tay lên sờ mặt cô: “Em vất vả rồi.”

Khi bác sĩ gây mê cho anh, anh có thể cảm nhận rõ tâm trạng của em khi đó, chắc hẳn em đã rất sợ hãi, Tiểu Ca ạ.

Tần Ca nói: “Không được khóc đâu.”

Anh cười: “Ừ.”

Vì thế trên giường bệnh, họ vạch ra hành trình đi thành phố B, Lục Thiên rất không đồng ý: “Đây không phải chuyện đùa, Tiểu Ca, em khuyên cậu ấy đi.”

Tần Ca nói: “Chỉ cần là điều anh ấy muốn, em đều muốn thực hiện.”

Lục Thiên đành phải đau đầu thỏa hiệp. Ngày hai người xuất phát còn đem theo cả gấu bông.

Đây là lần đầu tiên Tần Ca đi máy bay, có chút mới mẻ. Bạch Khải Gia chỉ vào một góc đại sảnh ẩm ỉ, nói: “Khi đó anh đứng kia đợi em.”

Nhoáng một cái đã 10 năm .

May là họ không còn dễ vuột mất nhau nữa.

May báy cất cánh, Tần Ca hơi ù tai, Bạch Khải Gia nói: “Ngủ đi, tỉnh lại là đến nơi rồi.”

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Tất Cả Nguyên Vọng Đều Có Thể Thực Hiện 1

Trước kia Tần Ca từng nghĩ rằng người có thể cùng cô đi du lịch, hơn nữa cả hành trình đều không ngại cô phiền thì nhất định chính là tình yêu đích thực của cô.

Vì sao?

Đầu tiên, chân cô không tốt nên không thể leo núi cũng không thể đi đường xa, thêm nữa, cô cũng không thể đến những nơi quá lạnh, nơi có tia tử ngoại cao, và hàng ngày phải uống rất nhiều thuốc. Thử nghĩ, ai còn tâm trạng đi chơi khi mỗi ngày phải nhìn một cái ấm sắc thuốc uống thuốc chứ? Cuối cùng, hải sản tốt nhất là không ăn, rượu không uống, không được bị cảm, không được vất vả.

Thế thì sao có thể đi chơi vui vẻ đây?

Ra ngoài đi chơi, lại vì cô mà hàng ngày ăn cháo à?

Chuyện đó cô không nói với Bạch Khải Gia, nghĩ khó có được một lần đi chơi nên anh muốn làm gì cô cũng làm với anh.

Nhưng khi đến khách sạn, Tần Ca phát hiện mình quên mang thuốc theo.

Bạch Khải Gia thấy cô như vậy liền, lấy ra mấy hộp thuốc đặt trước chân cô, không nói lời nào chỉ nhìn cô, chờ cô gái này bày tỏ.

Tần Ca mở hộp thuốc ra, anh đã chia thuốc giúp cô, hàng ngày cứ uống một ô là được.

Tần Ca nói: “Cảm ơn Gia Gia.”

Cô bị Bạch Khải Gia đánh nhẹ vào gáy.

Tần Ca cười tươi: “Đã muốn gọi anh như vậy, không được à?”

Bạch Khải Gia bắt đặc dĩ: “Tùy em.”

Dưới đại sảnh khách sạn có một chiếc xe, là do Lục Thiên chuẩn bị cho Bạch Khải Gia. Vì thế, dọc đường đi từ khách sạn đến trường Mỹ thuật quốc gia, Tần Ca như con chim sẻ nhỏ liên tục gọi “Gia Gia”.

Khí hậu thành phố B ấm hơn một chút, khi Tần Ca ra ngoài vẫn bị Bạch Khải Gia dán miếng giữ nhiệt khắp nơi, ngay cả lòng bàn chân cũng không tha. Lúc này, cô thấy quá nóng nên cởi áo khoác để Bạch Khải Gia lột miếng dán ra cho cô. Cô mặc một chiếc áo len cao cổ bên trong, lưng như mai rùa, Bạch Khải Gia vừa cười vừa lột giúp cô, nghe cô thở một hơi thỏa mãn: “Muốn ăn kem.”

Cô bị anh vỗ vỗ đầu và anh đưa cho một chiếc bình giữ nhiệt.

Cô vắt áo khoác lên tay, tay bị Bạch Khải Gia nắm chặt đi vào cổng trường Mỹ thuật quốc gia. Xung quanh có rất nhiều sinh viên đeo dụng cụ vẽ tranh trên lưng, trong công viên nhỏ cũng có người đang vẽ thực vật, bầu không khí này từng là mục tiêu Tần Ca hướng tới.

Họ nghỉ chân sau lưng một ông lão, ông lão đang kí họa, người, vật và quần áo trong bức họa chỉ cần dùng vài nét bút cũng hiện ra rất sống động. Tần Ca mang theo dụng cụ vẽ tranh của Bạch Khải Gia, lúc này cũng ngửa tay, Bạch Khải Gia nói: “Đi, anh đưa em đi học.”

Tần Ca thấy anh dẫn mình đi xuyên qua nhiều tòa nhà cao tầng, sau đó tìm được một phòng học, trong phòng đã có vài sinh viên, mọi người dừng giá vẽ, đang đợi giáo viên. Bạch Khải Gia tìm được hai giá vẽ phía sau, để Tần Ca ngồi phía trước, mình ngồi sau, tựa như những năm học cấp ba. Về phần dụng cụ, đồ mình mang theo cũng dùng được, thiếu thì dùng khuôn mặt ai cũng thích để hỏi mượn người xung quanh, vậy là dễ dàng giúp Tần Ca có một bộ dụng cụ đầy đủ.

Chủ đề là vẽ vật thực, dùng bút pháp gì cũng được.

Nếu Bạch Khải Gia đã mượn được trọn bộ bút và màu thì cô cũng quyết định vẽ. Tần Ca tính vẽ một bức sơn dầu, khi ngoảnh lại nhìn anh thì đã thấy anh đặt bàn vẽ lên đùi và trong tay anh là một chiếc bút chì 3B.

Lớp học của giảng viên này mỗi tuần một lớp, tổ chức vào giữa tuần, Tần Ca sợ bị phát hiện nhưng cũng may là giảng viên không nói gì, thậm chí còn sửa tranh cho Bạch Khải Gia, sau đó vẫn đứng sau Tần Ca.

Tần Ca tìm lại được cảm giác lo lắng khi đi thi của năm xưa, ngồi bút đầu tiên hơi lệch nhưng cô sửa chữa rất tốt khiến người ta gần như không thể nhận ra đó là nét bút sai, ngược lại còn nghĩ là cô cố ý vẽ thế. Cô dùng cán bút xác định tỉ lệ, dùng màu đậm làm nền, dần dần tô điểm nhiều màu sắc. Màu trong tay cô được vận dụng tự nhiên, chậm rãi thêm vào dần hiện ra khuôn mặt người mẫu giữa giá vẽ.

Khi nộp bài, Tần Ca trịnh trọng viết tên mình lên giấy: Tần Ca.

Bài tập nộp cùng nhau, Bạch Khải Gia còn chưa vẽ xong, đặt dưới cùng cùng với bài của Tần Ca. Giáo viên liếc một cái, nhận xét: “Kiến thức cơ bản cần phải tăng cường.”

Các sinh viên cũng không biết Bạch Khải Gia nhưng vì anh đẹp trai nên họ chấp nhận anh là người lớp này, xì xào bàn tán về anh. Sau đó đến

phiên Tần Ca, Tần Ca hy vọng thầy có thể chỉ ra chỗ chưa tốt, nhưng ông chỉ gõ gõ vào bức tranh của cô, nói: “Tạm được.”

Xôn xao —

Phía sau có dị động nho nhỏ, Bạch Khải Gia hơi nghiêng mặt nhìn ra sau, nghe mấy cô bé sinh viên nói: “Lão quái điên rồi hả?”

“Nhưng quả thật là vẽ rất tốt, dù sao tớ cũng không vẽ được như thế.”

“Từ từ đã, phong cách vẽ này nhìn hơi quen.”

Có cô gái to gan vỗ vỗ Bạch Khải Gia, nói với anh: “Ở chỗ bọn em tạm được chính là tốt.”

Bạch Khải Gia mỉm cười, đương nhiên.

Mấy cô gái nhìn đến choáng váng, ánh mắt anh lại dừng trên mặt Tần Ca, thấy thầy giáo hỏi: “Hai người không phải là sinh viên trường này phải không?”

Lại hỏi Tần Ca: “Em học trường nào?”

Cô từng có cơ hội ngồi ở đây vẽ tranh như những sinh viên khác, Tần Ca nói: “Cảm ơn thầy đã cho em cơ hội này.”

Nhìn cô cũng không lớn tuổi lắm, thầy giáo nghĩ thầm: Chẳng lẽ là Mỹ thuật trung ương? Mẹ nó, ông sẽ giở trò đoạt tài nguyên!

Sau khi tan học, sinh viên lên lấy lại bài tập, Bạch Khải Gia cuộn tranh của hai người lại, mượn một sợi dây chun buộc lại. Anh nắm tay cô ra ngoài, theo dòng người đi đến căn tin trường. Căn tin của sinh viên trường Mỹ thuật quốc gia cũng có danh tiếng, anh đã tra cứu trước thực đơn rồi.

Vì thế, họ giống như một đôi bình thường, chiếm một chiếc bàn, mua cơm, thực đơn có món cá lư nhưng anh không gọi, mà chọn những món thanh đạm. Tần Ca ngồi đó, cảm giác có nam sinh đang nhìn mình, chờ Bạch Khải Gia bưng hai khay cơm ngồi xuống, liền đổi thành các nữ sinh vụng trộm nhìn anh.

Anh thấy cô cười trộm, liền múc một thìa cơm đút vào miệng cô: “Mau ăn đi!”

Tần Ca tíu mắt, cười hì hì há miệng, trong mắt Bạch Khải Gia đều là trù mẫn, lại đút một thìa nữa.

Sau khi ăn xong, hai người cùng nhau rời đi, Tần Ca nói: “Hôm nay phải tự học rất khuya, tối anh có đến cùng em không?”

Bạch Khải Gia nói: “Đã hẹn các anh em chơi game rồi, em ngoan ngoan tự đi một mình vậy.”

Sau đó hai người cười rộ lên, cười đến ngốc.

Vì thế họ tách nhau ra, thật ra chỉ cách một con sông, Tần Ca ở bên này, Bạch Khải Gia ở bên kia, đuôi mắt đảo qua là thấy người kia ở bờ bên kia. Có sinh viên câu lạc bộ truyện tranh đang phát tờ tuyên truyền, Tần Ca cầm một tờ lên xem, có vài bức tranh cảm động, trong đó có tranh của Bạch Bạch Khải.

Cách đó một chút là gian hàng của câu lạc bộ handmade, Tần Ca nhận được một bông hoa hồng bằng giấy.

Sau đó, họ gặp nhau trên cầu, Tần Ca đưa hoa cho anh, nói: “Bạch Khải Gia, chúng ta kết hôn đi.”

Thật sự là quá mức đường đột, nụ cười của Bạch Khải Gia chậm rãi kết thúc, vẻ mặt anh trở nên nghiêm túc, tìm tòi nhìn Tần Ca.

Tần Ca hỏi: “Có cần phải quỳ xuống không? Em còn chưa kịp mua nhẫn kim cương.”

Cô thật sự định quỳ xuống, nhưng bị Bạch Khải Gia ngăn cản, anh hơi cau mày. Nói: “Kết quả xét nghiệm còn chưa có.”

“Không quan trọng đâu.” Tần Ca nói.

“Bố mẹ em biết không?”

“Biết chứ.”

Tất cả cô đều đã xử lý xong xuôi.

Cô cười rạng rỡ, ôm eo anh, dịu dàng hỏi: “Gia Gia, anh không muốn em à?”

“Đương nhiên là muốn.” Bạch Khải Gia nói, “Nhưng đối với em không biết đó có phải là một sai lầm không.”

Tần Ca lắc đầu: “Sẽ không đâu.”

Cô kiễng chân nhìn anh, anh nhắm mắt, trên lông mi còn dính nước, bỗng nhiên anh ôm chặt lấy cô, cả người đều run rẩy. Tần Ca vỗ nhẹ lên lưng anh, nói: “Rất nhiều người đang nhìn chúng ta đấy.”

Bạch Khải Gia kéo cô: “Đi, quay về khách sạn, à không, trước tiên nên đi mua nhẫn.”

Tối hôm nay, họ nằm bên nhau, nhắc tay lên nhìn chiếc nhẫn ở ngón áp út, vì nghĩ đến nghề nghiệp của cả hai nên họ chọn một đôi nhẫn bạch kim thanh lịch, bên trong có khắc tên hai người.

Sau đó Tần Ca nhỏ giọng nói: “Sau đó, anh có thể hôn cô dâu.”

Bạch Khải Gia nằm đè lên, nhẹ nhàng hôn môi cô, cô chủ động hé miệng để anh đi vào. Tay Bạch Khải Gia nhẹ nhàng vỗ về mặt cô, hôn rất sâu.

Sau nụ hôn, dường như anh nhớ đến gì đó, nói với Tần Ca: “Bố em liệu có đành gãy chân anh không?”

Tần Ca cười: “Mẹ em thích anh mà, bà ấy sẽ bảo vệ anh.”

“Vậy còn em?”

“Em á...” Bàn tay nhỏ bé của cô đi xuống vén quần áo anh lên, luồn vào trong, dán lên bụng anh, nói: “Em làm thế này này.”

Nhưng cô cũng chỉ dám bất động, Bạch Khải Gia ngồi xuống cởi áo, kéo cô vào trong chăn, bàn tay một đường thẳng lên nắm lấy của cô, thờ nhanh và sâu, hôn một cái lên cổ cô. Tần Ca vừa buồn [có máu buồn nhé, ko phải buồn bực] vừa thẹn, liền nhắm mắt lại. Nhưng khi nhắm mắt vào, cảm giác càng thêm rõ ràng, bên tai là hô hấp của anh, trên người là bàn tay ấm áp của anh, cảm nhận rõ ràng sức nặng, sự tồn tại của anh.

Bất tri bất giác cả người đều nóng lên, thậm chí cô còn cảm thấy ngón tay cũng ra mồ hôi dính dính. Tần Ca mềm mại mặc anh đùa nghịch, sau đó ôm chặt lấy anh. Bạch Khải Gia cố kìm chân cô, vừa mở ra một chút liền hỏi: “Em có đau không?”

Tần Ca hàm hàm hồ hồ: “Không đau.”

Tuy nó vậy nhưng khi đi vào Bạch Khải Gia vẫn không dùng hết sức, sau khi rời xa nhau anh từng nghĩ sẽ bắt lấy cô trút giận một lần, giấc mơ thuở thiếu thời vào giờ khắc này đã tìm được nguyên do.

Anh còn hỏi: “Có đau không em?”

Lúc này Tần Ca thành thật kêu: “Đau.”

Anh liền dừng lại, chờ cô. Nhưng thế nào vẫn thấy đau, Tần Ca hôn anh một cái: “Không đau nữa.”

Tay anh sờ xuống, đụng vào vết máu dính dính, trong lòng bỗng cảm thấy nói không nên lời, mặt cũng đỏ lên, đi ra, chỉ cúi đầu cắn miệng cô, nói: “Lần sau sẽ tốt thôi.”

Tần Ca thốt lên một câu: “Xong rồi á?”

Bạch Khải Gia ừm một tiếng.

“Nhanh thế à?” Tần Ca hơi ngạc nhiên.

Bạch Khải Gia cười: “Em muốn anh làm nữa à?”

Lúc này chân Tần Ca cũng chưa khép lại, liền ngoan ngoãn lăn vào ngực anh, nói: “Lần sau sẽ không đau nữa à?”

Bạch Khải Gia thở dài: “Tần Ca, lúc này em không nên hỏi anh câu đấy.”

Tần Ca thấy anh xuống giường, không hề che đậy gì, cơ thể anh là một hình mẫu tốt nhất. Cô nhìn không chớp mắt, muốn lấy bút vẽ ra. Bạch Khải Gia đi vào phòng tắm, rất lâu cũng chưa ra, Tần Ca tra cứu trên Baidu:

Lần đầu tiên bạn trai không làm xong, gây người trong phòng tắm rất lâu, có phải bị bệnh không?”

Đáp án có rất nhiều, thứ nhất là: Đương nhiên có bệnh, đề nghị đi khám nam khoa.

Tần Ca còn chưa rời giường an ủi bác sĩ Bạch thì cửa phòng tắm đã mở, tóc anh còn ướt nhẹp, hiển nhiên là vừa tắm lần nữa, còn bưng chậu nhỏ và khăn mặt.

Sau đó, Tần Ca liền bị đối xử tàn ác, kêu còn thảm hơn Vật nhỏ.

... “Em không lau, để tự em làm, anh đừng có nhìn!!!”

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 40

Sau khi bị bác sĩ Bạch thích sạch sẽ lau khô một lượt, Tần Ca mệt mỏi nằm trong chăn nghịch Weibo, trong lòng tức giận la hét: Quên đi, mau quên hết đi! Nhất định phải quên, vừa rồi chưa xảy ra chuyện gì cả!

Cô trùm chăn kín đầu, tay lướt weibo rất nhanh, thật ra cũng không xem vào đầu được cái gì, mặt đỏ muốn ra máu luôn. Bạch Khải Gia dọn dẹp xong mọi thứ đi ra liền thấy Tần Ca cuộn chăn thành cái kén. Anh lại gần, hất một góc chăn lên, hỏi: “Em làm gì đấy?”

Bây giờ Tần Ca không thể dùng phương thức giao tiếp bình thường của nhân loại với Bạch Khải Gia nên chỉ có thể cuộn lại góc chăn vừa bị anh hất lên. Bạch Khải Gia bắt được chân cô từ phía dưới, lần đầu tiên thấy chân Tần Ca nóng như vậy.

Anh cùng chen chúc trong chăn với cô, ôm cô hỏi: “Sao vậy?”

Tần Ca luống cuống không cẩn thận tắt mất weibo, trang Baidu liền hiện ra. Sau đó bác sĩ Bạch liền nhìn thấy câu bình luận: Đương nhiên là có bệnh, đề nghị đi khám nam khoa.

Anh cười: “Phương diện đó của anh rất khỏe mạnh.”

Tần Ca không quay đầu nhìn anh, cũng không nói gì. Tay anh xuống dưới, xoa bóp cho cô. Cách lớp vải quần, anh nghe thấy Tần Ca kêu như mèo suýt nữa nhảy bắn khỏi giường.

Anh giải thích: “Xoa bóp sẽ không đau nữa, anh mát xa rất chuyên nghiệp.”

Tình huống này thực sự khiến người ta không thể bình tĩnh, Tần Ca vội vàng hỏi: “Anh có thể đừng chạm vào em không?”

Hàm ý là em muốn yên tĩnh, đừng hỏi em yên tĩnh là ai.

Bạch Khải Gia mượn điện thoại cô nghịch, sau khi mở weibo ra, nhìn một lát anh đẩy đẩy cô: “Em mau nhìn này.”

Tần Ca không nhìn, giả bộ ngủ, thiếu chút nữa không thở nổi. Bạch Khải Gia đành phải nói cho cô: “Hôm nay chúng ta bị chụp ảnh, người ta đăng ở weibo của em kìa.”

Trong lòng Tần Ca chửi thề một câu.

Cô không tình nguyện nhưng sốt ruột lặn vào lòng Bạch Khải Gia, nhưng Bạch Khải Gia không trả điện thoại cho cô mà hỏi: “Sao lại thẹn thùng thế?”

Dĩ nhiên là cô sẽ thẹn thùng rồi! Từ nhỏ đến lớn, cô cũng chỉ thích một người, kinh nghiệm yêu đương không có, cô thật sự là học sinh mới của ngành học này!

Tần Ca bỗng nhớ tới cái gì, khi nói chuyện đôi môi đỏ au, đặc biệt thu hút: “Hôm nay em quá căng thẳng nên lúc cầu hôn anh quên nói một câu.”

“Câu gì?”

“Em yêu anh.” Cô nói xong liền che kín mặt.

Bạch Khải Gia cười lớn: “Lần sau nghe được em nói câu đấy có thể là nhân dịp kỷ niệm đám cưới vàng không?”

Tần Ca lại thì thầm: “Em yêu anh.”

“Ừm.” Bạch Khải Gia ôm lấy cô: “Anh cũng yêu em.”

Hai người yêu nhau đến xương tủy nên để chúc mừng, sáng sớm hôm sau hai người quyết định dậy đi ngắm mặt trời mọc.

Đây là lần đầu tiên hai người đi ngắm mặt trời mọc.

Trên đường, Tần Ca cứ ngắm bức ảnh kia mãi, cô ngồi trong phòng ăn, được anh đút một thìa cơm, nét mặt vô cùng ngây thơ mà anh thì vô cùng yêu chiều, khiến tất cả đều hâm mộ cô. Ảnh được chụp rất chuyên nghiệp, quả nhiên mỗi người trong trường Mỹ thuật quốc gia đều là thiên tài.

Cô gái đăng ảnh nói: Mau xem xem đây có phải là Đại Đại không, hôm nay tôi gặp họ trong nhà ăn của trường Mỹ thuật quốc gia!

Chi thứ hai nhà họ Bạch: MN, rõ là cô gái lần trước mà.

Chi thứ hai nhà họ Bạch: Khuôn mặt không thể yêu được, chồng của anh nhà mình lại đẹp trai như vậy.

Tôi sinh cho Bạch Bạch một đàn khỉ con: Rơi lệ, Đại Đại, cô nhất định phải hạnh phúc đấy!

Yêu Bạch Bạch Bạch Bạch: Trước kia tôi bị tài hoa của Bạch Bạch hấp dẫn, bây giờ lại vì dung mạo này, tôi yêu lắm rồi, cô ấy thật nhỏ nhắn đáng yêu, sao phong cách vẽ lại khác xa vậy? Tương phản quá mạnh như thế này đúng là một chết người!

Fan cuồng của Bạch Đại: Đại Đại có thể xuất đạo rồi.

Nhưng có nhiều người hỏi, người đàn ông trong hình liệu có phải là người trong đoạn clip trước kia không.

Tần Ca bị biên tập trêu ghẹo: Bạn thân ái, người đàn ông nhà cậu có anh em trai gì không? Máy người độc thân cần tìm bạn gái ấy.

Tần Ca cười hỏi Bạch Khải Gia, Bạch Khải Gia nói: “Lục Thiên.”

Tần Ca nói với biên tập, biên tập chuẩn bị ngày mai sẽ đóng gói đồ đạc chuyển đến nhà Tần Ca.

Sau đó lại nói cười vài câu, biên tập nói: Tớ đi họp đây, nhắc cậu một chút, bây giờ cậu đã lại Đại Đại trăm vạn.

Lúc này Tần Ca mới chú ý lượng fan trên weibo của cô đã lên đến trăm vạn.

Mà trong bình luận, những người nói xấu cô ngày càng ít, tuy thời gian này vẫn có người lập nick nói xấu nhưng nhân số từ từ đi lên, đều là người ủng hộ cô.

Xe chạy đến nơi trống trải thì dừng lại, bọn họ đến sớm chiếm vị trí tốt, có mấy đôi khác chỉ có thể chọn một nơi gần đó.

Tần Ca nói: “Ngắm mặt trời mọc sẽ có vận may.”

Bạch Khải Gia hỏi: “Em còn mê tín gì nữa không?”

“Em đi khám bệnh cũng trừ tà.” Tần Ca nghĩ nghĩ.

“Ừ, anh biết rồi.”

“Em cắt tóc cũng phải xem hoàng lịch.”

Anh nở nụ cười.

“Em ra ngoài cũng xem hoàng lịch.”

“Thấy chùa miếu sẽ đi quyên góp.”

“Em từng hứa nếu có thể ký hợp đồng chuyển thể phim sẽ phóng sinh 50 con rùa.” Tần Ca nói một hơi.

Bạch Khải Gia hỏi cô: “Hôm nay hoàng lịch nói gì?”

Tần Ca nói: “Hôm nay là ngày tốt, thích hợp cầu phúc.”

Chỉ chốc lát sau, đường chân trời bắt đầu chuyển hồng, điểm đỏ này chậm rãi nhô lên, lộ ra một nửa, cuối cùng lướt qua đường chân trời, ngày càng lên cao.

Tần Ca khép hai tay lại thành tâm cầu nguyện, sau đó tựa vào vai Bạch Khải Gia cảm thán: “Thật là tốt.”

Hai người cùng nhau nhìn mặt trời cho đến khi ánh nắng bắt đầu chói mắt mới thôi.

“Em cầu nguyện gì thế?”

“Về anh.” Tần Ca nói.

Bạch Khải Gia có thể đoán được nội dung, nắm tay cô nói: “Quả thật là linh thiêng.”

“Hả?”

“Trước khi xuất phát nhận được bưu kiện của Lục Thiên.”

Mặt trời đã lên đến không trung, trời không mây, ánh nắng rực rỡ. Tần Ca nghe thấy chính mình hỏi: “Kết quả thế nào?”

Sau đó thấy Bạch Khải Gia càng dựa vào gần, hôn lên môi cô: “Là tốt.”

Cô không có phản ứng, anh lại rất xúc động: “Anh không sao.”

Phản ứng đầu tiên là vui vẻ, thở phào nhẹ nhõm, phản ứng thứ hai lại là phiền muộn.

Tần Ca dựa vào vai anh khóc, nước mắt nhanh chóng làm ướt áo anh, âm thanh nghẹn ngào không nín được, vô cùng khổ sở.

Bạch Khải Gia vỗ nhẹ lên đầu cô, nghe Tần Ca nói: “Tốt quá rồi.”

Từ khi anh biết trong dạ dày mình có u cho đến vừa rồi, cô gái này chưa từng khóc, bây giờ anh không sao thì lại khóc, haiz, thật sự là...muốn ôm cô cắn một cái...

“Đừng khóc.” Bạch Khải Gia dỗ dành cô, biết mấy cặp đôi phía sau đều đang cảm thấy kỳ lạ, đi ngắm mặt trời mọc thì có gì mà cảm động phát khóc thế?

Tần Ca ôm chặt anh, nghẹn ngào trấn an: “Không sợ, không sợ.”

Bạch Khải Gia chớp mắt một cái.

Đúng vậy, thật ra anh cũng sợ chứ, sinh mệnh đột nhiên trở nên ngăn ngại như vậy, anh còn chưa sống cùng cô được bao lâu.

Từ khi gặp chuyện không may đến giờ, Bạch Khải Gia vẫn biểu hiện rất bình thường, nhưng là quá bình thường, cho nên mới có vẻ không bình thường. Tần Ca hiểu cảm giác ấy, sao có thể không sợ hãi chứ?

Niềm vui thoát khỏi cái chết nhanh chóng lấp đầy sự lo lắng ấy, Bạch Khải Gia nói với Tần Ca: “Bây giờ anh có thể cảm nhận rõ ràng tình cảnh của em, có thể sống thật là tốt.”

Bởi vì có kết quả, Tần Ca yêu cầu trở về ngay lập tức, không bao giờ để Bạch Khải Gia tùy hứng nữa, cô muốn anh nghe lời bác sĩ, nên chữa trị thì chữa trị, nên uống thuốc thì uống thuốc. Hơn nữa, bây giờ đã có chẩn đoán chính xác, cũng không được giấu bố mẹ nữa, Tần Ca hy vọng Bạch Khải Gia có thể nói chuyện này cho bố mẹ anh.

Cô nói gì Bạch Khải Gia cũng đồng ý, cách một ngày liền nhập viện, tiến hành chữa trị, cũng gọi cho bố mẹ ở thành phố B.

Lục Thiên cảm thán: “Tiểu Ca, em đúng là phúc tinh của cậu ấy.”

Tần Ca xua tay: “Là anh ấy có phúc, anh ấy làm nhiều việc vì bệnh nhân nên gặp điều may mắn.”

Lục Thiên bỗng nhiên cười rộ lên, bị Tần Ca mê tín chọc cười.

Tần Ca nói: “Em về nhà lấy chút đồ.”

Cô không để Lục Thiên đưa mà tự mình về nhà. Bố Tần mẹ Tần cho tới bây giờ chưa bao giờ xa con gái lâu như vậy nên đều cảm thấy không quen. Hàng ngày bố Tần đều ưu sầu nói với mẹ Tần: “Thế này mà đi lập gia đình thì tôi biết sống thế nào?”

Bây giờ con gái đã trở lại bố Tần rất vui mừng, nhưng thật ra mẹ Tần lại nghĩ nhiều, hỏi cô: “Xảy ra chuyện gì à?”

Tần Ca nói: “Là chuyện tốt, anh ấy không sao.”

Trong đầu hai ông bà suy nghĩ rất nhiều, như cảm ơn ông trời, như sau đó có phải là nên bàn chuyện kết hôn không, như nên làm khó cậu con rể chưa qua cửa này thế nào.

Tần Ca nói: “Bây giờ con sẽ về nhà sống.”

Bố Tần gật đầu, đương nhiên, nam chưa cưới nữ chưa gả, ở cùng nhau sẽ bị người ta chiếm tiện nghi.

Mẹ Tần nhìn sắc mặt Tần Ca không đúng, trong lòng cũng có dự cảm, nâng tay vỗ bố Tần vẫn chưa hiểu chuyện gì. Rốt cuộc bố Tần cũng theo kịp tiết tấu, hơi sốt ruột nhìn mẹ Tần cầu cứu. Nhưng mẹ Tần lại lắc đầu, không hỏi han gì.

Đêm nay, phòng bố Tần mẹ Tần lại sáng đèn cả đêm, còn Tần Ca đã đi ngủ từ sớm.

Rốt cuộc cũng có thể ngủ ngon.

Mấy ngày nay giống như một giấc mơ, một giấc mơ rất đẹp.

Ngày đầu tiên Bạch Khải Gia nhập viện phải truyền dịch đến ba giờ sáng, Lục Thiên ở bên cạnh chăm sóc anh, trong lòng hoảng loạn. Tần Ca nói là về nhà lấy đồ nhưng đã đi rất lâu mà Bạch Khải Gia cũng không hỏi lấy một câu, cũng không hề tìm Tần Ca.

Chuyện này... có gì đó kỳ lạ!

Lục Thiên ngồi không yên, đứng lên nói: “Tớ gọi điện cho Tiểu Ca đã.”

“Không cần.” Bạch Khải Gia hơi ngồi dậy: “Quá muộn rồi.”

“Vậy ngày mai.....”

“Không sao.” Bạch Khải Gia nói, “Chắc là cô ấy sẽ không nghe máy đâu.”

Lục Thiên muốn hỏi tình huống bây giờ là sao, vì sao một người lại đột nhiên chạy trốn, một người lại bình tĩnh như thế? Ban ngày khi cùng nhau đến bệnh viện vẫn còn tay trong tay ngọt ngào như mật cơ mà?

Bạch Khải Gia nhìn về mặt quan tòa của Lục Thiên, nói: “Cậu còn không hiểu à? Vì tớ không sao nữa.”

“Cậu bị bệnh nên cô ấy đến, bây giờ cậu không sao thì cô ấy lại bỏ chạy...” Lục Thiên thì thào: “Hai người là tình thánh à? Muốn lên trời à?”

“Biến đi, tớ muốn ngủ.” Bạch Khải Gia đáp anh.

Rốt cuộc mùa đông rét buốt cũng qua, mùa xuân đang đến. Bạch Khải Gia tiến hành trị liệu rất thuận lợi, Lục Thiên nói: Không có bệnh nhân nào ngoan cường như cậu cả.

Anh mỉm cười, cầm ví đi ra ngoài một chuyến. Lục Thiên đi cùng anh, thấy Bạch Khải Gia đứng ở sạp báo trước cổng bệnh, hỏi ông chủ cuốn tạp chí truyện tranh số mới nhất.

Đây là lần thứ năm trong tuần anh đến, tạp chí tháng này ra hơi muộn nhưng ngày nào anh cũng đến hỏi. May là lần này không phải về tay không. Đúng thời gian nghỉ trưa, hai ba cô y tá cùng đi với nhau, khi đi qua đều nhìn trộm nam bệnh nhân đẹp trai, tay cầm tạp chí này. Các cô đều biết đây là bông hoa của khoa chỉnh hình, thời gian trước bị bệnh nhưng không có trở ngại gì.

Bạch Khải Gia nhận lấy tạp chí liền nở nụ cười, tên Bạch Bạch Bạch Khải được in trên trang bìa lớn gấp ba người khác, cô đã trở lại.

Anh chờ không kịp, đứng ở đó mở ra xem luôn, có chút ngoài ý muốn là phong cách vẽ của Đại Đại này thay đổi không ít, không còn sắc bén

nữa, thay vào đó là nét bút mềm mại uyển chuyển.

Trong bóng tối bỗng có ánh sáng, gặp đường sống trong chỗ chết, như mới được sinh ra.

Lục Thiên liếc mắt: “Tiểu Ca vẽ đấy à?”

“Ừ.”

Hai người cùng nhau trở về, nụ cười trên mặt Bạch Khải Gia vẫn không tắt, Lục Thiên hỏi: “Cậu vui vậy sao?”

“Đương nhiên.”

“Tớ vẫn không hiểu vì sao cậu không đi tìm cô ấy?”

Bạch Khải Gia vỗ vỗ vai Lục Thiên: “Có một số việc có gấp cũng không được.”

Trên QQ, Tần Ca bị biên tập oanh tạc, biên tập nói: Cậu có biết kỳ này in thêm bao nhiêu bản không? Bà đây không có lấy một quyển trữ hàng đấy! Cậu nhìn post bar Baidu của cậu đi, bây giờ một quyển tớ phải thêm bao nhiêu cậu biết không? Hôm nay, ngày mai, ngày kia, ngày nọ, tớ đều phải tặng ca cậu biết không!

Avatar của Tần Ca là một đứa bé dễ thương, cô gửi một icon: Khi tớ giao bản thảo cậu cảm động phát khóc cơ mà.

Biên tập câm nín một lúc rồi nói: Cậu chả đáng yêu tẹo nào, rõ ràng là tớ nói mát, vì sao tớ cảm động phát khóc chả lẽ cậu không biết à? Tặng ca rất thoải mái, tớ yêu tặng ca!

Tần Ca cười, nhắn cho cô: Mai nhớ nhận bưu kiện đấy.

Sau đó avatar của biên tập xám xịt.

Một giờ sau, avatar lại xác chết vùng dậy: Tớ đi tắm nước lạnh mà vẫn không tin được, cậu mà cũng gửi đồ cho tớ á? Cậu như vậy làm tớ sợ đấy, cứ cảm thấy cậu bị người ngoài hành tinh thu phục rồi.

Tần Ca gửi một icon ôm, nói: Tớ đã thay đổi, sau này xin giúp đỡ nhiều hơn.

Nếp sống bình lặng nhiều năm của cô trước mùa đông đã có thay đổi nhưng tất cả lại khôi phục bình thường rất nhanh. Trong khoảng thời gian này, cô đã trải qua rất nhiều việc, cách đối nhân xử thế cũng thay đổi rất nhiều, cần phải cảm ơn người đàn ông đã dạy cô tất cả. Khách qua đường vội vã, cả đời tầm thường, nửa ngày kiếp phù du cũng thấy thỏa mãn.

Bố Tần mẹ Tần cũng cùng Tần Ca quay lại nếp sống cũ, sáng sớm mỗi ngày đi mua đồ ăn, nấu món chân giò ninh đỗ Hà Lan cô thích, nhìn cô sửa tranh trên máy tính, nhìn tay cô dính đầy màu vẽ, nhìn cô ném thuốc giảm đau lung tung trong nhà, nhìn cô cười vui vẻ sống từng ngày.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 41

Trước cuộc bình chọn nhân viên xuất sắc hàng năm tại bệnh viện, bác sĩ Bạch khỏe mạnh quay lại cương vị công tác, các đồng nghiệp khoa chỉnh hình muốn tổ chức tiệc mừng cho anh. Trưởng khoa Lưu lén đánh cược với y tá trưởng: “Tiểu Bạch chắc chắn sẽ không đồng ý cho chúng ta làm mấy chuyện hình thức này đâu.”

Y tá trưởng nói: “Nếu thua ông thì về nhà phải rửa bát một tháng.”

“Rửa thì rửa, bà đừng ăn quyt là được!”

Vì thế bắt đầu cuộc giao dịch, y tá Diệp bị đòn đẩy trọng trách nhưng thật ra trong lòng cô cũng không coi trọng lắm.

Nhưng bác sĩ Bạch lại gạt đầu: “Không thành vấn đề, địa điểm để tôi đặt, mọi người đều phải đến.”

“...” Y tá Diệp không thể tin được, quay về báo cáo.

Y tá trưởng: “Ha ha ha, lão Lưu, tháng này bát trong nhà giao cho ông!”

Trưởng khoa Lưu: “Tôi còn nhớ năm đó bà là một bông hoa nhỏ ngây thơ, hàng đêm còn đưa bánh quy cho tôi, bây giờ chúng ta thành ngọc già rồi, lại bắt tôi đi rửa bát...”

Y tá trưởng: “Nói nhảm ít thôi!”

Khi rảnh rồi, y tá Diệp đã thông báo tin tức liên hoan cho mọi người, khi xong việc quay trở lại, cô thấy điện thoại có một tin nhắn, của y tá Từ: Bác sĩ Bạch quay lại làm việc rồi à?

Năm ngoái y tá Từ rời khoa chỉnh hình, được chuyển lên phòng bệnh đặc biệt trên tầng cao nhất.

Y tá Diệp và y tá Từ cũng không phải tình địch, cô thấy y tá Từ cũng đáng thương, cân nhắc một chút thì nhắn lại: Bác sĩ Bạch đã bình phục, nghe nói cũng sắp kết hôn.

Y tá Từ không hồi âm.

Một ngày đầy công việc nhưng mọi người trong khoa chỉnh hình rất phấn khích, nhóm y tá cho rằng đây là hiệu ứng bác sĩ Bạch. Có bệnh nhân lần đầu thấy một bác sĩ đẹp trai như cây ngọc đón gió, không hề giống bác sĩ nên hỏi thăm, nhóm y tá trẻ đều dùng câu danh ngôn của y tá Diệp: “Đó là bác sĩ Bạch nhà chúng tôi!”

Ngẫu nhiên để Bạch Khải Gia nghe thấy được, anh cũng sẽ dong dài một câu: “Tôi không phải của nhà các cô.”

Nhóm y tá lại nhân cơ hội trêu đùa: “Vậy của nhà ai?”

Khuôn mặt luôn nghiêm túc của bác sĩ Bạch tràn đầy sự vui tươi: “Tôi là của nhà Tần Ca.”

Liên hoan ở quán lẩu, là quán lần trước Tần Ca dẫn Bạch Khải Gia đi. Trưởng khoa Lưu lo lắng cho dạ dày của Bạch Khải Gia, nhưng anh đã chuẩn bị một chén nước, nói: “Cháu sẽ tự giác.”

Nếu thế sao còn muốn đi ăn lẩu cay? Thiếu gì đồ ăn ngon đâu!

Bác sĩ Bạch cho thịt viên vào nồi, nói: “Ăn ngon lắm, vẫn muốn dẫn mọi người đến một lần, ăn lẩu náo nhiệt.”

Đúng là rất náo nhiệt, mọi người mặc áo mỏng bắt đầu ăn liền đồ mồ hôi, sau đó mời rượu bia, tâm sự chuyện bệnh viện, chỉ ra khuyết điểm của người khác, không khí rất tốt. Cả bữa ăn Bạch Khải Gia đều dùng nước trắng, dù ngồi ở đó nhưng trong lòng vẫn thấy trống rỗng. Y tá Diệp ngồi cạnh anh, nhỏ giọng hỏi: “Sao Tiểu Ca không tới?”

Bạch Khải Gia nói: “Gần đây cô ấy hơi bận.”

Y tá Diệp liên tục gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, tháng này em còn không mua được tạp chí, cô ấy lại ra truyện, muốn mua phải đặt trước, em đặt rồi nhưng nằm tít bên dưới, khéo phải đợi hai tháng mất.”

Bạch Khải Gia nói: “Tạp chí tôi có mua, quay về cho cô mượn.”

“Vâng!”

Nói là tiệc mừng hoan nghênh Bạch Khải Gia nhưng cuối cùng Bạch Khải Gia lại thanh toán. Trưởng khoa Lưu không chịu, nói là khoa có kinh phí, y tá trưởng vỗ ông một cái, nói: “Đừng để ý đến ông ấy, đây là không muốn rửa bát nên câu kinh đấy mà.”

Thế là chuyện hai người đánh cược bị lộ.

Bạch Khải Gia cười, không nói gì nhưng trong lòng rất hâm mộ. Gần đây ở bệnh viện có nghe chuyện của trưởng khoa Lưu và y tá trưởng, đều là người bận rộn nhưng tình cảm rất tốt. Năm đó khi trưởng khoa Lưu là bác sĩ ở phòng bệnh, những đêm y tá trưởng trực ông đều để y tá trưởng đi ngủ một lát, còn y tá trưởng thì lần nào cũng chuẩn bị bánh quy cho trưởng khoa Lưu, dần dần nuôi béo một cậu thanh niên.

Đọc truyện ở trang: Nghiep-du.Net

Sau khi bữa ăn kết thúc, vì lo lắng Bạch Khải Gia mới khỏi bệnh, mọi người cũng không đi tăng hai, tạm biệt nhau ở cửa quán lẩu. Bạch Khải Gia lái xe một vòng đến dưới nhà Tần Ca. Anh ngẩng đầu nhìn tầng sáu, đèn vẫn sáng, có thể là cô đang về.

Lúc này cửa nhà Tần Ca mở ra, có người xuống dưới, Bạch Khải Gia ra khỏi xe và đứng chờ ở cửa, thật ra anh đã biết là ai bởi vì dưới lầu có chiếc xe điện.

Cũng chịu khó đến ghê...

Trần Mẫn vừa đi ra liền thấy Bạch Khải Gia, hơi ngạc nhiên, hỏi: “Bác sĩ Bạch, sao anh lại ở đây?”

Bạch Khải Gia chỉ chỉ lên lầu: “Sao cậu cũng ở đây?”

Trần Mẫn nhúc nhúc: “Chó của bạn cùng phòng em sinh con, em đem cho chị một con.”

Bạch Khải Gia buồn bực trong lòng: “Cô ấy nói muốn nuôi chó à?”

“Vâng, chị nói với em thế.”

Bạch Khải Gia nghĩ: Vật nhỏ ơi, em cũng bị bỏ rơi rồi.

Trần Mẫn hỏi: “Vậy bây giờ bác sĩ Bạch có thể nói vì sao anh ở đây không?”

Cũng cẩn thận đấy! Bạch Khải Gia nhìn cậu, nói: “Cùng nguyên nhân với cậu thôi.”

Trần Mẫn nhìn trái nhìn phải: “Anh cũng đem cho cho chị à? Ở đâu?”

Bạch Khải Gia nói: “Đừng giả bộ.”

Trần Mẫn nghe thế liền cười: “Vậy không giả bộ nữa, thật ra em thích chị Tần Ca.”

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi.” Bạch Khải Gia nói.

Trần Mẫn nói: “Em cũng biết chị thích em, nhưng em thấy em có ưu thế hơn anh.”

Bạch Khải Gia nở nụ cười: “Cậu nói xem.”

Trần Mẫn còn thật sự nói cho Bạch Khải Gia: “Chú Tần nói muốn tìm cho chị một người thích hợp, em cảm thấy mình thích hợp, em không cha mẹ, ông nội nuôi lớn em cũng đã qua đời, như vậy chị kết hôn với em sẽ không có áp lực gì, tuy rằng em không kiếm được nhiều tiền, nhưng sau này chuyện trong nhà em lo hết, em có sức khỏe, còn có thể giúp chị chăm sóc cô chú, chị không cần quan tâm, chỉ cần vẽ là được.”

Nói xong, cậu tự tin nhìn Bạch Khải Gia.

Bạch Khải Gia bị thằng nhóc giẫm lên vết thương, anh biết điều kiện của Trần Mẫn rất thích hợp với người lý tưởng trong lòng bố Tần.

“Ở rể à?” Bạch Khải Gia cười: “Cậu cũng nghĩ thoáng nhỉ?”

Trần Mẫn nói: “Không phải ở rể, bây giờ em bắt đầu học lại, chị nói em nên thi đại học, nếu có bằng cấp thì tiền lương cũng cao hơn, từ từ sẽ đến, chị nói chỉ cần em cố gắng, em có thể sống tốt hơn bây giờ.”

Trong lòng Bạch Khải Gia bốc hỏa, không thích mèo nên muốn nuôi chó, bây giờ còn quan tâm tương lai của thằng nhóc này? Làm người hướng dẫn cách sống cho nó à? Rảnh thế à? Sao bao nhiêu ngày không chịu gặp anh? Anh nhớ cô phát điên rồi, còn cô thì ngược lại, còn tìm cho anh một đối thủ cạnh tranh rất mạnh.

“Tôi chỉ hỏi cậu một câu.” Bạch Khải Gia nói: “Cậu có chắc là Tần Ca sẽ đồng ý lấy cậu không?”

Trần Mẫn vẫn ảo tưởng về tương lai tốt đẹp lại im lặng. Cậu không dám chắc.

Bạch Khải Gia thấy thoải mái hẳn, vỗ vỗ bả vai đơn bạc của cậu: “Cố lên.”

Người trẻ tuổi da mặt mỏng, sau khi bị bác sĩ Bạch đả kích, cậu mệt mỏi kéo xe đi. Bạch Khải Gia nhìn bóng lưng kia, bỗng nhiên cảm thấy thằng nhóc này cũng khá đáng yêu.

Dù là địch hay là bạn, những người có liên quan đến Tần Ca anh đều cảm thấy là người tốt.

Cùng lắm thì sau này khi kết hôn, để nó gọi anh là anh rể, rồi giới thiệu cho nó một y tá trong viện, cũng coi là bạn tốt nhỉ?

Nghĩ như vậy, anh vào weibo đăng một trạng thái: Hôm nay ăn lẩu nhúng nước trắng, gặp một tình địch nhỏ, đã vậy mèo nhà mình còn bị thất sủng.

ID Lực khẩu lực khẩu này không có mấy người quan tâm, chỉ follow Bạch Bạch Bạch Khải.

Bạch Khải Gia vào xem weibo Bạch Bạch Bạch Khải, cô chẳng những đã bắt đầu vẽ lại mà còn mở rộng đề tài. Gần đây trên weibo còn đăng một câu chuyện về cuộc sống hàng ngày ấm áp của một đôi thanh mai trúc mã. Số lượng share truyện rất cao, từ chương một Bạch Khải Gia đã share, chỉ ghi hai chữ: Cố lên.

Đêm nay, anh không muốn về nhà, sợ nhìn thấy ánh mắt cô đơn của Vật nhỏ, chỉ muốn ở gần cô một chút. Truyện tranh đã đọc nhưng anh vẫn đọc lại lần nữa, cô gái trong truyện rất cá tính, đó là tính cách vốn có của Tần Ca.

Xem ra cô đã tìm lại được mình của năm xưa.

Trong lúc làm người canh gác dưới lầu, Bạch Khải Gia nhận được hai cuộc gọi. Một là của bà nội, người nhà không nói chuyện anh bị bệnh cho bà nên bà vẫn không biết. Bà gọi điện dặn anh đừng quá mệt mỏi, sau đó nói về việc triệt sản cho Vật nhỏ.

Vì sức khỏe của Vật nhỏ, bà quyết định sẽ triệt sản cho nó, nhưng lại thấy nó rất đáng thương, không ra tay được.

Bạch Khải Gia nói anh đã đặt lịch hẹn với phòng khám thú y, ngày mai sẽ đưa Vật nhỏ đi.

Một cuộc gọi khác là của Trương Tiểu Hải. Nghe giọng nói thì có vẻ anh chàng vừa uống rượu, anh chàng gọi điện tâm sự với Bạch Khải Gia. Bạch Khải Gia không ngờ Trương Tiểu Hải cũng là một người si tình, đồng ý: “Không phải là chuyên môn của tớ nhưng tớ có thể tìm người giúp cậu. Việc này cũng do duyên phận nên các cậu không nên gấp gáp, tâm trạng ảnh hưởng rất lớn đến kết quả.”

Sau khi cúp máy, anh cũng cảm thấy hơi mệt nhưng không chịu ngồi vào xe, ngồi xõm ở cửa. Đêm đã khuya, hầu như các tầng đều đã tắt đèn, duy chỉ còn tầng sáu, nhà Tần Ca.

Thức đêm không phải là thói quen tốt. Anh nghĩ về sau anh phải quản lý thời gian nghỉ ngơi của cô thật tốt.

Đang nghĩ, chợt nghe có tiếng vang nhỏ từ trên lầu truyền đến, nghe không rõ là tầng mấy. Dường như Bạch Khải Gia có thể cảm nhận được,

đứng lên lùi lại mấy bước nhìn lên, nhà họ Tần mở cửa, có một bóng dáng chạy ra, bấm thang máy đi xuống.

Đèn ở tầng một bị hỏng, chỉ có ánh sáng nhạt phát ra từ đèn thang máy, Tần Ca sốt ruột chạy ra ngoài, trong tay ôm một cái gì đó rất nhỏ, cuộn thành một đống.

Nương theo ánh sáng, cô thấy có người đứng ở cửa. Tần Ca hơi sợ hãi, định lùi về sau, nhưng người nọ lên tiếng: “Tiểu Ca, là anh.”

Nhấn nhện lâu như vậy, ấn nút sâu như vậy, áo giáp trong lòng bị tiếng gọi này đánh vỡ. Cả người Tần Ca run rẩy, nhìn bóng đen tiến vào, đi đến bên cô, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Con chó...bị nôn.”

Anh ôm lấy nó, ngón tay lạnh lẽo chạm vào lòng bàn tay cô, cùng rời đi rất nhanh. Gần như không nhìn thấy mặt anh, chỉ có thể nghe anh nói: “Đưa cho anh.”

Thấy cô còn đứng đó, anh giục: “Em trở về đi, khi nào nó khỏe lại anh sẽ đem trả.”

Cô gái này, sao có thể chăm sóc chó đây...

Con chó lại nôn, nôn vào tay anh, Bạch Khải Gia nói: “Anh đi đây.”

Tần Ca xoay người vào thang máy nhưng không ấn tầng trệt, cửa thang máy mở ra, cô cúi đầu nhìn anh khoác gió đêm, ôm con chó đi.

Bạch Khải Gia đến phòng khám thú y khám gấp, lúc này mới để ý, là một con chó giống địa phương, chắc khoảng một tháng. Một mỗi hai giờ, anh ôm chó và cầm thuốc về nhà, không biết thế nào mà Vật nhỏ lại không ngủ, nghe thấy anh về liền lao tới cào ổng quần anh. Bạch Khải Gia bồn chồn

ngồi xổm xuống, mở tay ra cho nó nhìn, Vật nhỏ tròn tròn mắt, bén nhọn kêu meo meo. Bạch Khải Gia cũng ôm lấy nó luôn, giới thiệu: “Đây là tân sủng của chị em.”

Vật nhỏ định lấy móng cào con chó, nhưng bị Bạch Khải Gia gạt đi, nói: “Mai dẫn em đi gặp chị nhé.”

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 42

Hôm sau, bà nội Bạch vừa rời giường thì thấy thành viên mới trong nhà, bà ngồi xổm xuống vui vẻ hỏi: “Ở đâu ra thế này?”

“Tần Ca nuôi nó, hôm qua nó bị nôn nên cháu đem về chăm.” Bạch Khải Gia tự mình cho chó uống thuốc, nó còn dùng miệng chưa mọc răng cắn cắn ngón tay anh.

“Tên là gì?”

Bạch Khải Gia lắc đầu: “Còn chưa kịp đặt tên ạ.”

Bà nội Bạch ôm Vật nhỏ lên nhìn nhìn, Vật nhỏ rất ghét con chó kia, bà cười: “Nó còn có sức lo nghĩ đến kẻ khác.”

Bạch Khải Gia cũng nhoẻn cười, nói: “Lát nữa cháu đưa nó đi bệnh viện rồi quay về đón con chó. Hôm qua Tần Ca có vẻ sốt ruột nên cháu đem nó đến cho cô ấy xem, nếu cô ấy không nuôi thì cháu lại mang về.”

Bà ngẫm nghĩ rồi nói: “Sức khỏe con bé không tốt, liệu có nuôi chó mèo được không? Nếu không thì cháu hỏi mẹ cháu xem?”

Bạch Khải Gia ngẩng đầu, nghe không rõ: “Mẹ cháu muốn về đây ạ?”

“Ừ. Không hiểu sao gần đây hình như rất rảnh rồi, thỉnh thoảng lại về thăm bà.”

Bạch Khải Gia ngẫm hiểu trong lòng, nữ giáo sư bận rộn cả đời nhà anh lo cho sức khỏe của anh đây mà.

“Để cháu hỏi mẹ cháu một chút.” Anh bế Vật nhỏ lên và nói: “Nếu không thể nuôi thì cháu sẽ nói với cô ấy.”

Bà nội Bạch tiễn anh ra cửa, ra về lơ đãng nói: “Vậy thì nuôi ở nhà mình đi, để con bé thi thoảng đến thăm.”

Bạch Khải Gia đồng ý.

Vật nhỏ tinh thần hưng phấn đi ra ngoài, khi quay về còn đeo thêm cái vòng Elizabeth, vẻ mặt rất không đáng yêu. Bạch Khải Gia bị bộ dáng của nó chọc cười, vừa vào cửa đã chào mẹ.

Mẹ Bạch cũng cười, ôm Vật nhỏ vào trong, gọi Bạch Khải Gia: “Con lại đây một chút.”

Bà nội Bạch rất không thích mọi người trong nhà nói chuyện công việc nên không muốn tham gia, ở trong bếp làm cơm cho Vật nhỏ. Trong phòng, mẹ Bạch nói với Bạch Khải Gia: “Lần này về, mẹ muốn gặp cô gái con nói đến.”

Bạch Khải Gia hơi ngạc nhiên, dù sao lúc ấy coi như là anh đơn phương nói với người nhà, thái độ của bố mẹ như thế nào còn chưa rõ.

Mẹ Bạch nói: “Tốt xấu gì người ta cũng chăm sóc con lâu như vậy, mẹ nên đến cảm ơn.”

Bạch Khải Gia thở hắt ra, nói: “Bây giờ tình huống của bọn con hơi đặc biệt, đơn giản mà nói là bây giờ cô ấy không muốn gặp con.”

Đối lại là mẹ Bạch giật mình, Bạch Khải Gia nói: “Chẳng lẽ mẹ nghĩ là cô ấy sợ gặp mẹ nên khi con nằm viện mới giấu mẹ?”

Mẹ Bạch không hỏi nữa, trong lòng tự đoán được nguyên nhân.

“Con muốn ra ngoài một chuyến.” Tuy Bạch Khải Gia mang theo cả chó lẫn mèo nhưng hoàn toàn không cần lồng sắt, bởi vì con chó còn rất yếu mà Vật nhỏ bình thường nghịch ngợm bây giờ còn yếu hơn.

“À đúng rồi, mẹ.” Bạch Khải Gia quay đầu lại: “Cô ấy có thể nuôi chó không? Đây là chó của cô ấy.”

Mẹ Bạch nói: “Mẹ thấy tốt nhất là không nên, nhưng bà con nói, có thể nuôi ở đây, dẫn con bé đến đây chơi là được.”

“Bà còn nói gì với mẹ nữa không ạ?” Bạch Khải Gia cười.

Mẹ Bạch đẩy gọng kính, nói: “Nói cô bé hiếu thuận, chỉ nấu cho bà con nôi cháo bí đỏ mà bà con nhắc với mẹ mười lần, cho nên bây giờ mẹ cũng học nấu, tối nay cho bà con nếm thử.”

Nói xong, bà xách túi chuẩn bị cùng Bạch Khải Gia ra ngoài.

“Mẹ cũng đi à?”

“Đương nhiên.” Mẹ Bạch nói.

Bạch Khải Gia đành phải nói: “Thật ra con không định gặp cô ấy, chỉ để hai đứa này ở cửa nhà rồi đi.”

Mẹ Bạch nhìn con trai, ồ lên: “Mẹ cũng chỉ đi nhìn thôi, dù sao cũng không có việc gì, bà con không cho mẹ vào bếp.”

Rất nhanh họ đã đến nhà Tần Ca, Bạch Khải Gia không gọi điện vì anh biết Tần Ca sẽ không nghe máy. Anh ôm chó mèo, định để mẹ chờ trong xe nhưng mẹ Bạch cũng xuống xe, nhìn cảnh vật xung quanh, nói: “Dù sao cũng không có việc gì, mẹ lên cùng con.”

Bạch Khải Gia lớn như vậy, trừ lần năm viện vừa rồi thì thật sự chưa từng có đải ngộ này, cũng không từ chối. Gần đây cửa sắt dưới lầu bị hỏng, nên anh có thể đi thẳng vào, bấm thang máy tầng sáu.

Sau khi đi lên, anh đặt chó mèo vào đệm êm, trước khi đi gọi điện cho Tần Ca báo một tiếng, như vậy cô có thể nhìn thấy hai vật nhỏ nhưng không cần gặp anh.

Ngắm lại thực sự là chua xót mà...

Nhưng không ngờ mẹ Bạch thừa lúc anh đang bận đưa tay bấm chuông cửa...

King cong!

Mở cửa là mẹ Tần, Bạch Khải Gia cố gắng bình tĩnh chào hỏi: “Cô ạ.”

Mẹ Tần cầm muôi trong tay, mặc tạp dề, nhìn về phía mẹ Bạch. Mẹ Bạch cười nói: “Chị là mẹ Tần Ca phải không? Tôi là mẹ Gia Gia, tôi có thể đi vào nói chuyện không?”

Bạch Khải Gia đỡ trán, mẹ Bạch quay đầu nói với anh: “Con có thể không cần vào, xuống dưới chờ đi.”

Vì thế một chó một mèo cùng mẹ Bạch đi vào nhà, Bạch Khải Gia quay lại đường cũ.

Anh tin mẹ mình sẽ không thất lễ, cũng quả thật muốn đến cảm ơn, chỉ tiếc nuôi là tất cả đều có thể đi vào, chỉ trừ mình anh.

Anh mở weibo xem cô đang làm gì, thấy một trạng thái cô vừa đăng không lâu —

Bạch Bạch Bạch Khải: Trưng cầu tên cho chó.

Đội ngũ chỉnh tề bên dưới:

Bạch Bạch

Bạch Bạch

Bạch Bạch

.....

Trước khi chuông cửa vang, Tần Ca đang nằm trong chăn tra Baidu, có người chia sẻ kinh nghiệm nuôi chó. Cô cũng hỏi vì sao chó con bị nôn, mặc dù cô cũng lo lắng nhưng cũng không quá lo.

E+book làm bởi trang nghiệp dư•net

Vì sao chứ?

Bởi vì đó là Bạch Khải Gia đấy, anh nói sẽ chăm sóc tốt cho nó, hơn nữa anh chưa gọi điện cho cô, tức là con chó đang bình phục tốt.

Sau đó mẹ Tần rất nghiêm túc đẩy cửa đi vào, nói: “Con ra ngoài một chút đi.”

Khi đi ra ngoài, Tần Ca còn mặc nguyên quần áo ngủ màu hồng phấn liền mũ, sau lưng có một cái mũ rất to, bên dưới còn thêm một quả cầu nhung thật lớn.

Cô nghe mẹ Tần giới thiệu: “Đây là mẹ của bác sĩ Bạch.”

Tần Ca liền choáng váng, đứng ở đó, có vẻ lỗ mãng.

Mẹ Bạch đánh giá cô một phen, giọng điệu thân thiết: “Gia Gia và bà đều gọi cháu là Tiểu Ca, cô cũng sẽ gọi như vậy nhé! Tiểu Ca, cảm ơn cháu

đã thay gia đình cô chăm sóc Gia Gia trong thời gian dài như vậy, hôm nay cô đặc biệt đến đây để cảm ơn.”

Nói xong, bà xin lỗi nhìn bố Tần mẹ Tần: “Tôi không dám mua gì, sợ con trai không dẫn tôi lên đây.”

Cả quá trình bố Tần ngồi nghiêm chỉnh, dù mẹ Bạch quăng ra bao nhiêu tiền, mắt ông cũng không chớp một cái, con gái nhà ông không phải dùng tiền là có thể sai bảo được.

Nhưng mẹ Bạch nói: “Gia Gia có nói với cô chuyện của hai đứa.”

Tần Ca hơi co quắp, cô giống như một sản phẩm chưa hoàn chỉnh bị trưng bày ở một nơi tao nhã, sự không trọn vẹn lộ ra rất rõ.

Mẹ Bạch nói: “Không phải gần đây, từ lâu rồi, có lẽ khi đó hai đứa vẫn chưa hẹn hò.”

Nói xong, bà nhìn bố Tần nói: “Tôi rất hiểu tâm trạng của anh chị, biết anh chị lo lắng, mẹ chồng tôi nói ngày đó Gia Gia quỳ gối trước mặt bà nói Tiểu Ca bị bệnh, thật ra thằng bé còn bay về thành phố B một chuyến để nói với tôi.”

Tim Tần Ca giật mình, chuyện đó anh chưa từng nói với cô.

“Lại nói tiếp, lúc đầu tôi cũng không ủng hộ, chỉ nói nó suy nghĩ rõ hậu quả. Bây giờ nghĩ lại thì thấy mình cũng ích kỷ, thân là một bác sĩ nhưng tôi lại không bằng con trai mình.” Mẹ Bạch nhìn Tần Ca, nói: “Tiểu Ca, cô là bác sĩ khoa máu, đã từng chữa trị cho nhiều bệnh nhân bị lupus ban đỏ, chuyện này chắc hẳn Gia Gia cũng không nói với cháu?”

Tần Ca gật đầu, anh chưa từng nói.

“Nó có chuyện gì buồn cũng giữ trong lòng, trừ chuyện của cháu.” Mẹ Bạch cười, chỉ chỉ dưới lầu, “À, còn đang đứng một mình dưới nhà, cháu có muốn xuống gặp nó không? Cô ngồi đây tâm sự với bố mẹ cháu, không xuống ngay được.”

Vật nhỏ tỉnh táo lại thấy chị, lập tức kêu meo meo, cào cào cái vòng Elizabeth của nó, đáng thương nằm trên đất, nhưng Tần Ca không lại đây ôm nó, mà suy nghĩ rồi nói: “Cháu xuống dưới đã ạ.”

Những lời này gần như dùng hết toàn bộ dũng khí của cô.

Cửa lại mở ra, mẹ Bạch nói: “Bây giờ chúng ta nói chuyện về hai đứa trẻ đi. Gia Gia nhà tôi có thể có cô gái yêu nó như vậy, tôi làm mẹ cũng rất vui, về phần bệnh... Cái này thì không ai muốn có, nhưng đến cũng không tránh được. Chị Tần, Tiểu Ca giao cho tôi chị cứ yên tâm, đời này tôi không có gì khác, chỉ hành hạ cái bệnh này, tuy bây giờ nguyên nhân bệnh còn chưa xác định rõ, thuốc đặc trị vẫn đang nghiên cứu nhưng mười năm nay tỷ lệ sống lên đến 90%, rất nhiều bệnh nhân của tôi sống quá sáu mươi tuổi. Tôi rất hồ thẹn, sau khi Gia Gia bị bệnh mới hiểu rõ, cho nên hôm nay tôi đến đây nói chuyện, mong anh chị có thể cho Tiểu Ca gả đến nhà chúng tôi, mẹ chồng tôi cũng đồng ý, nhà tôi đều làm y, bảo vệ cho Tiểu Ca hẳn là không phải việc khó.”

Mẹ Tần làm phụ nữ, nghe lời mẹ Bạch nói cũng cảm động lây, hơn nữa rất cảm kích, bà dừng một lúc lâu, lau lệ trên khóe mắt, nói: “Thật ra tôi rất thích bác sĩ Bạch, chỉ là cảm thấy không môn đăng hộ đối, sợ Tiểu Ca chịu tủi thân, nhưng hôm nay chị đã đến đây nói rất nhiều rồi, tôi cũng an tâm, con bé nhà tôi số khổ, chúng tôi mong sau này nó có thể hạnh phúc.”

Trong đầu bố Tần đang ngồi im có một so sánh, đó là tiểu Mẫn, xanh là bác sĩ Bạch, ông vốn cảm thấy điều kiện của Tiểu Mẫn hợp với tiểu Ca, bây giờ lại thấy bác sĩ Bạch, ôi đúng là không ai thích hợp hơn cậu ta!

Trong nhà có nhiều bác sĩ như vậy, mẹ chồng tương lai lại là bác sĩ trưởng, gia đình như thế này còn phân vân gì nữa?

Bạch Khải Gia đang nghĩ tên cho con chó, gọi là gì cho hay nhỉ? Tuyệt đối không thể gọi là Bạch Bạch, mấy bạn trên mạng bây giờ nghịch ngợm xảo trá quá!

Lực khẩu lực khẩu: Báo hồng.

Vừa ngẩng đầu lên anh liền thấy thực sự có một con báo màu hồng đang đi về phía mình, anh giơ tay chỉ chỉ, nói: “Đi chậm thôi.”

Tần Ca đứng trước mặt anh, có rất nhiều điều muốn nói, nhưng chỉ đứng bên anh là cảm thấy vui vẻ, nói không nên lời.

Bạch Khải Gia cũng không trông cậy cô gái này có thể nói lời ngon tiếng ngọt gì, tay kéo cô lại gần hơn, cúi đầu nhìn cô, nói: “Sao tay em lạnh thế?”

Nói xong, anh nhét đôi tay nhỏ bé vào túi áo mình.

Tần Ca ngẩng đầu nhìn anh, anh nhìn cô, đầu cúi thấp hơn, cô nói: “Thật ra em cũng biết mình hơi già mồm, xin lỗi anh.”

“Mẹ anh nói gì với em?” Bạch Khải Gia nhướn mi, nắm chặt tay cô.

“Cô cảm ơn em.” Tần Ca nói: “Bạch Khải Gia, thời gian này em rất nhớ em nhưng lại sợ làm chậm trễ anh. Hình như mẹ anh rất thích em, nên em cảm thấy mình làm sai, lần nào cũng để anh chờ em, em không nên để anh chờ. Anh có nhận lời xin lỗi của em không?”

“Có.” Anh cười.

“Sau này đừng để anh chờ lâu như vậy là được.” Anh bổ sung.

Tần Ca há miệng, Bạch Khải Gia hôn cô. Học sinh tan học về nhà, vào khu chung cư liền thấy trước xe ô tô có một đôi trai gái, còn chưa nhìn rõ chuyện gì đã thấy người đàn ông đứng thẳng lên, cười rất đẹp trai.

Anh nói: “Về sau không được nói.”

“Vì sao? Em còn chưa nói xong đâu.” Dũng khí bị kìm lại mười năm của Tần Ca một khi đã giải trừ phong ấn thì không thể kiểm soát được.

“Anh sợ em giành lời thoại của anh.”

“Lời gì chứ?” Tần Ca hỏi.

“Cầu hôn ấy.” Bạch Khải Gia vuốt hai má cô: “Lần này nên để anh nói.”

Tần Ca đỏ mặt, Bạch Khải Gia kéo cô lên xe, trên xe là không gian riêng tư, anh mới có thể ôm cô vào ngực song cảm thấy thế nào cũng không đủ. Tần Ca cũng ôm anh, cũng cảm thấy không đủ. Bạch Khải Gia đơn giản ôm cô nhắc qua hộp số, để cô ngồi lên đùi anh, Tần Ca dựa vào tay lái, cười khanh khách nhìn anh.

Anh xoa mũi cô: “Chẳng cô gái nào nghĩ nhiều như em.”

Tần Ca gật gật đầu, đồng ý.

“Yên tâm đi, anh sẽ đối tốt với em cả đời.”

“Em cũng sẽ đối tốt với anh cả đời.” Tần Ca hôn nhẹ anh: “Anh đừng ghét bỏ em.”

Bạch Khải Gia trượt tay đến sau thắt lưng cô, dần dần đi xuống, biểu cảm Tần Ca cứng đờ, muốn tránh nhưng không thể, mặt ngày càng đỏ:

“Đang ở bên ngoài đấy...”

Bạch Khải Gia dừng lại, nói: “Tần Ca, sau này em mà nói thế nữa, thì nói một lần anh làm một lần.”

Tần Ca ôm chặt anh: “Vậy có phải nên nói là, Bạch Khải Gia sau này anh dám ghét bỏ em thì bà đây sẽ cắn anh không?”

Bạch Khải Gia cười: “Cũng được đấy.”

Nói xong, tay vẫn tiếp tục đi xuống, Tần Ca nóng vội: “Anh anh anh anh...”

“Đàn ông đều thế cả.” Bạch Khải Gia nằm trên người cô, cười khẽ.

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 43

Kết quả hình ảnh cho ảnh cô dâu chú rể đẹp

Ngày họ đi đăng ký kết hôn, nhiệt độ không khí rất cao, Tần Ca đặc biệt mặc một chiếc váy liền màu đỏ, thả tóc, đứng dưới sân chờ Bạch Khải Gia đến đón cô. Trước kia Tần Ca luôn hâm mộ các cặp đôi tay trong tay đi qua, bây giờ cô cũng có được hạnh phúc này.

Con người khi còn sống vừa cảm thấy dài lâu lại vừa cảm thấy như chỉ thoáng qua trong giây lát rồi biến mất, quanh co vô tận, cô có thể có được hôm nay là đã thấy đủ.

Xe chậm rãi dừng lại, người trong xe kéo cửa kính xuống, nhìn thẳng vào cô gái mặc váy đỏ, sự vui vẻ trong mắt không hề che giấu. Tần Ca ngẩng lên cười với anh và hỏi: “Đẹp không? Mẹ nói hôm nay nên mặc màu đỏ.”

Bạch Khải Gia xuống xe, cẩn thận đánh giá đôi chân mềm mại của cô và nói: “Đẹp lắm.”

Họ đến ủy ban cũng không phải là sớm bởi đã có rất nhiều người đang xếp hàng. Lúc này, Tần Ca kéo tay Bạch Khải Gia nói: “Đừng bắt em chờ trong xe, chúng ta cùng xếp hàng đi.”

“Được.” Anh đỡ cô xuống, mười ngón tay giao nhau, nhẵn cười cũng nắm kề nhau, được nhiệt độ của ngón tay làm ấm.

Họ là một cặp đôi rất bắt mắt, Bạch Khải Gia cũng không sợ bị người khác nhìn, thường giúp Tần Ca sửa lại tóc, nếu không thì ôm eo cô, để cô dựa vào người mình trong chốc lát.

Tần Ca chợt nghĩ đến cái gì, ghé vào tai anh nhỏ giọng nói: “Sẽ không trùng hợp đến mức lại bị chụp ảnh chứ?”

Bạch Khải Gia nói: “Vợ trên mạng của em liệu có gửi dao cho anh không?”

Tần Ca cười, lắc lắc tay anh: “Rất nhiều người chỉ là a dua, chạy đến xem anh, anh nhìn số lượng người follow đi, ngày nào cũng tăng cao.”

ID Lực khẩu lực khẩu bị bại lộ là do Bạch Khải Gia dùng nó để cầu hôn.

Bức họa vẽ dở tại phòng học trường Mỹ thuật quốc gia của anh đã được hoàn thiện, đó là hình vẽ nghiêng một bên mặt của một cô gái, cô có mái tóc dài, khi cúi đầu rửa bút, sợi tóc tùy ý rơi xuống, tay cô dính đầy màu nước, cô dùng ngón út vén tóc lên, chính giữa thái dương có một nốt ruồi nhỏ.

Lực khẩu lực khẩu: Bởi vì bạn gái hơi mê tín, cho nên hôm nay tôi nói những lời này. Bức họa này tôi từng vẽ năm 18 tuổi, nhưng không vẽ xong thì thanh xuân đã tàn. Mười năm sau, tôi lại vẽ một lần, may mắn là người trong họa vẫn là em. Việc nhà anh sẽ làm, Vật nhỏ và Báo hồng anh sẽ chăm, tranh thủ hàng năm đưa em đi du lịch, mua dụng cụ vẽ tranh tốt và đồ vật màu hồng phấn, @ Bạch Bạch Bạch Khải gả cho anh được không? Anh cam đoan sẽ luôn là hình mẫu mà em thích. Nếu đồng ý, lập tức xuống lầu.

Tuy là phác họa, chỉ dùng bút máy nhưng đầu bút sắc bén, có cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Cùng một ngày, chỉ cách khoảng năm phút đồng hồ, đại V* Bạch Bạch Bạch Khải chia sẻ trạng thái weibo này, đây được các fan gọi là ngày kỷ niệm trọng đại, bởi vì nick weibo chỉ quan tâm đến thức ăn và vẽ lần đầu tiên khoe chuyện tình cảm.

(*Nick có chữ V là nick chính thức, đã được xác nhận.)

Bạch Bạch Bạch Khải: Em xuống ngay đây.

Khu bình luận đầy tiếng kêu khóc:

Đại Đại đợi thêm năm phút nữa sao?

Chồng tôi sắp kết hôn, cô dâu không phải là tôi.

Tôi không nhìn thấy gì hết, không nhìn thấy gì hết, không nhìn thấy gì hết!

Có để lũ FA này sống không?

Kết hôn là gì? Em còn bé lắm, không hiểu.

Cục cưng xin bỏ qua.

Tôi là cửa sắt nhà Đại Đại, ôi khóa hỏng rồi, không mở được, ha ha ha.

Sao lại có tên nào dám giành Bạch Bạch của tôi? Cẩn này!

Được rồi được rồi, biết hai người hạnh phúc rồi, tôi còn lâu mới hâm mộ hai người nhé.

Tên này dám sao chép phong cách vẽ của Bạch Bạch nhà tôi? Phá Phong Dao của tôi đâu?

Đương nhiên cũng có người chúc phúc:

Mẹ nó, rốt cuộc Bạch Bạch nhà mình cũng gả đi được, rơi lệ.

Tải truyện trên nghiệp dư chấm net.

Quả nhiên cô gái trong video là Bạch Bạch, rất ấm áp, tôi muốn hít thở một lát.

Lầu trên, cho nên người kia chính là vị bác sĩ nọ? Là giọng nói trong video kia? 18 tuổi quen nhau? Mười năm sau kết hôn? Trời ạ, quay phim thần tượng sao? Cảm động quá!

Báo hồng và Vật nhỏ là gì? Ăn ngon không?

Chụp ảnh, phải chụp ảnh, nếu không chúng tôi sẽ không đồng ý.

Thì ra Đại Đại thích màu hồng... Như thế biết một bí mật lớn.

Chúc phúc chúc phúc, nhưng tôi muốn bình tĩnh, đừng hỏi tôi bình tĩnh là ai.

Thật muốn đi xuống lầu vậy xem.

Chào mọi người, tôi là dưới lầu.

Nhưng hai weibo này đồng thời không có động tĩnh, quần chúng chờ rất nhiều ngày.

Thẳng đến ngày hôm nay, nhiệt độ lên cao, Bạch Bạch Bạch Khải phát kẹo, đi kèm là một đôi sổ màu đỏ, cô viết: Mười năm nay tôi luôn vẽ theo phong cách của anh, dùng tên của anh, không vì gì khác, chỉ là muốn nhớ mãi người này, may mắn là tôi và anh sẽ mãi ở bên nhau, cũng chúc mọi người hạnh phúc, trước mặt tình yêu, hãy dũng cảm lên!

Gần như cùng lúc, Lực khẩu lực khẩu chia sẻ: Phí bản quyền thì thôi đi, lại đây cho anh hôn một cái.

Đã có rất nhiều fan vây xem, số follow của Lực khẩu lực khẩu tăng mạnh, lần chia sẻ này đúng là một sự bùng nổ, các fan không theo kịp tiết tấu:

Tôi nhìn thấy cái gì thế này? Bạch Bạch Bạch Khải không phải là tên của Nam thần nhà tôi à? Là tên của chồng cô ấy à? Thì ra Bạch là họ của chồng. Sao lại có cá tính thế này?! Hình như lại yêu cô ấy thêm rồi!

Mẹ nó, khoe ân ái, lực sát thương quá lớn! Có thể nhìn ra người này rất phúc hắc.

Bạch Khải?

Vậy thì rốt cuộc Bạch Bạch tên là gì? Chẳng lẽ tên weibo này chính là tên của Đại Đại? Lực khẩu? Gia? Đại Đại tên là Gia Gia sao?*

(* Lực là 力, khẩu là 口, ghép lại thành chữ Gia 加.)

Gào khóc, tim thiếu nữ tan chảy rồi, sao lại có chuyện cảm động như phim thế này?

Mau hôn đi, hôn lâu một chút!

Anh sẽ đối tốt với Bạch Bạch, hãy đối tốt với cô ấy, cô ấy thích ăn chân giò hầm đậu, thích uống sữa, khi chạy bản thảo thì tính tình hơi nóng nảy, nếu offline tức là cô ấy đang trốn biên tập.

Biên tập nhà cô ấy là hạt đậu nành ép, không biết anh là thuộc tính gì?

Ngoài ủy ban, có hai người cúi đầu xem weibo, Tần Ca mặc váy đỏ ngẩng đầu chọc chọc Bạch Khải Gia: “Anh anh anh...”

Bạch Khải Gia nghiêng đầu hôn cô: “Hôn một cái nào, đừng keo kiệt.”

“Nhưng em không quen khoe chuyện tình cảm ở Nhị Thử Nguyên!”
Tần Ca hơi không quen.

Bạch Khải Gia cười: “Còn phải chuẩn bị sẵn sàng hả vợ?”

Một tiếng vợ làm Tần Ca đỏ mặt, yên lặng cúi đầu không nói. Bạch Khải Gia mở cửa xe, nói: “Đi thôi, đến bệnh viện.”

Anh đưa vợ đi phát kẹo cưới.

Cùng lúc đó, trên mạng có một bức ảnh, đẩy nhiệt độ hôm nay lên cao hơn.

Đó là ảnh Bạch Khải Gia cúi đầu hôn Tần Ca, caption là: Quan sát rất lâu, đúng là Đại Đại! Thì ra Đại Đại và tôi sống cùng thành phố! Quên không nói, hôm nay tôi cũng đi đăng ký kết hôn! Hy vọng Đại Đại không ngại bị tôi chụp ảnh!

Lực khẩu lực khẩu like tấm ảnh này.

Bông hoa của khoa chinh hình tăng bốn rớt cuộc cũng kết hôn, trưởng khoa Lưu được an ủi, càng thêm tự tin trên con đường làm ông mai bà mối. Nhưng y tá trưởng tịch thu túi kẹo của ông, nói: “Đường huyết của ông cao, không được ăn.”

Trưởng khoa Lưu sờ sờ trong túi áo, ở đó còn giấu bánh kẹo cưới của y tá Diệp đưa cho.

Y tá Diệp và bác sĩ Bạch khao chinh hình cùng phát kẹo cưới trong một ngày, Bạch Khải Gia nói với Tần Ca: “May là mình đuổi kịp.”

“Đuổi kịp cái gì?”

“Hai người họ.” Bác sĩ Bạch chỉ y tá Diệp và người kia nhà cô, tổ cáo: “Hai người họ ngày nào nửa đêm cũng khoe tình cảm trước mặt anh, anh đã quyết tâm nhất định không để họ vượt mặt, nhưng nếu em còn do dự nữa, có lẽ anh sẽ thua, cho nên nói là đuổi kịp.”

Y tá Diệp che miệng cười: “Bác sĩ Bạch ngây thơ thế.”

Tần Ca cũng gật đầu, kéo y tá Diệp nói chúc mừng.

Người kia nhà y tá Diệp đứng sau nói: “Hai người chắc chưa chọn ngày nhỉ? Vậy thì chắc chắn là chúng tôi nhanh hơn, tôi và tiểu Diệp đã chọn cả khách sạn rồi, ha ha.”

Bạch Khải Gia quay đầu nhìn Tần Ca, Tần Ca cười với anh, anh nắm tay cô, nắm rất chặt.

Từ bệnh viện đi ra, họ lại đi ngoại ô. Bà của Tần Ca được chôn ở đây, cô đưa Bạch Khải Gia đi thăm.

Bà lão trên ảnh có khuôn mặt hiền lành, Tần Ca giơ hai cuốn sổ màu đỏ cho bà xem, lại giới thiệu Bạch Khải Gia cho bà. Là việc vui nên cô không khóc, khi xuống núi, cô nói với Bạch Khải Gia: “Khi bà mất em vừa phẫu thuật xong, cần nằm trên giường nửa năm, xương cốt còn chưa hồi phục tốt, cho nên em không đi đưa tang được. Một năm sau, em có thể đi lại bình thường, bố mới dẫn em đến đây. Em sợ bà sẽ trách em, nhưng tối hôm đó, em mơ thấy bà, bà nói bà rất đau lòng cho em, không yên lòng về em.”

Tần Ca hỏi anh: “Bây giờ chắc là bà có thể yên tâm rồi nhỉ?”

“Đương nhiên.” Bạch Khải Gia ôm cô vào lòng: “Có anh đây rồi.”

VỀ BÊN ANH

Tích Hòa

www.dtv-ebook.com

Chương 44

Một năm sau.

Thời điểm giao mùa xuân hè.

Ngày bệnh viện tổ chức lễ khen thưởng nhân viên xuất sắc, Tần Ca kéo chiếc vali màu hồng của cô đứng chờ Bạch Khải Gia trong hội trường. Hôm nay, Bạch Khải Gia mặc đồ trang trọng hơn bình thường, bên trong áo blouse trắng là áo sơ mi và cà vạt tối màu. Anh đứng trên bục nhận chiếc cúp thủy tinh và giấy khen từ tay giám đốc bệnh viện, phát biểu cảm nghĩ khi được bình chọn là bác sĩ xuất sắc.

Đây là năm thứ hai anh nhận được giải thưởng này.

Theo lý mà nói, chuyện tốt như thế này thường được chia đều cho mọi người nhưng bác sĩ Bạch của khoa chỉnh hình rất nổi bật, thêm nữa quá trình bình chọn lại công khai nên cho dù bệnh viện muốn cho người mới lên cũng không thể chịu nổi sự ủng hộ của các chị em y tá nên kết quả này cũng không ngoài ý muốn.

Hôm nay có rất nhiều người nhà của bác sĩ đến, Tần Ca ngại ngồi ở khu người nhà, chạy đến hàng cuối ngồi cùng chồng y tá Diệp. Y tá Diệp ôm cúp cũng đứng trên bục, năm nay cô được chọn là y tá xuất sắc. Cô nhìn thấy Tần Ca, vẫy vẫy tay với cô. Tần Ca cũng cười tủm tỉm vẫy tay lại, sau đó phát hiện có một ánh mắt dừng trên người mình, hiển nhiên là không được đáp lại thì không bỏ qua.

Đó là Bạch Khải Gia, mặc dù anh đang phát biểu nhưng ánh mắt vẫn dừng trên mặt cô gái dùng dây buộc tóc hình dâu tây, thấy cô nhìn mình, anh hơi nhướn mày, kết lại: “Cuối cùng, cảm ơn các lãnh đạo, các đồng nghiệp, và cảm ơn bà xã của tôi.”

Tần Ca sợ mình sẽ bị nhắc đến nên mới không dám ngồi phía trên. Sau khi nghe thấy, cô muốn trốn sau lưng chồng y tá Diệp nhưng người đàn ông phía trên đưa tay về phía cô, nói: “Cảm ơn bà xã của tôi.”

Tình huống này năm ngoái đã xảy ra một lần rồi đó, rất xấu hổ đó.

Mọi người thấy anh khoe chuyện tình cảm đều ngoảnh lại nhìn về phía sau, khi nhìn thấy cô gái đỏ mặt đều cúi đầu cười. Tần Ca cố nghiêm mặt, lờm người trên bục, Bạch Khải Gia buông micro ra, đi về phía cô.

Sau đó, anh ngồi xuống bên cạnh cô, nhét cúp và giấy khen vào lòng cô, còn mình chỉ phụ trách ôm cô, kiểm tra xem cô có nghe lời mặc thêm quần tất bên trong váy không.

Vợ thích mặc váy, anh làm chồng, từ khi nhậm chức đến nay liền phụ trách sưu tầm đủ loại quần tất giữ ấm không nhăn không rách. Anh không có tài khoản Taobao nên khi rảnh rỗi thường dùng tài khoản của Tần Ca, thuận tiện kết nối với thẻ của mình, hàng tháng đúng giờ làm trống giỏ đồ. Từ đó, giỏ đồ và nơi lưu giữ đồ của Tần Ca không giữ được đồ lâu, muốn mua gì là tháng sau sẽ có, hơn nữa nơi lưu giữ đồ của cô biến thành của bác sĩ Bạch, đặc biệt là lưu rất nhiều mẫu quần tất nữ các màu.

Tần Ca mặc cho người này sờ sờ bàn chân cô, hai mắt tỏa sáng đặc ý cầm chiếc cúp, sờ bên này sờ bên kia như nâng vàng, cô quay sang nói với bác sĩ Bạch: “Anh thật là giỏi, muốn em thưởng gì nào?”

Bác sĩ Bạch tuần tú lịch sự nghiêm trang: “Cái này để buổi tối nói sau đi.”

Tần Ca né tay anh, đi tìm y tá Diệp nói chuyện. Y tá Diệp ngồi cạnh chồng mình, đặc ý nói với anh mình đã trổ hết tài năng, sau đó chém giết kịch liệt như thế nào với các y tá khác để giành được giải thưởng này. Sau khi có giải thưởng này, tiền lương của cô sẽ tăng thêm hai trăm tệ!

Tần Ca quay đầu hỏi: “Vậy lương của anh được tăng bao nhiêu?”

Tay bác sĩ Bạch đặt trong túi áo blouse, không trả lời. Trên bục giám đốc bệnh viện đang phát biểu, sau khi Tần Ca khổ sở chịu đựng trận đình tai nhức óc này, bác sĩ Bạch mới đưa tay ra khỏi túi, đặt lên váy cô.

Bác sĩ Bạch bỗng nở nụ cười, Tần Ca cũng quên hỏi rốt cuộc anh được tăng bao nhiêu lương, nhìn tay anh dần đi xuống, nhẹ nhàng xoa đầu gối cô. Độ ấm từ lòng bàn tay anh tiến vào da, khiến cô hơi đổ mồ hôi.

Sau đó, hai người đến sân bay tụ họp với mọi người. Các bạn cấp ba, trừ những người đi công tác, mang thai, sinh con, ở cũ, tất cả đều có mặt, chuẩn bị đi thành phố B du lịch vài ngày. Bạch Khải Gia là người địa phương nên cũng sắp xếp hành trình những ngày này.

Tiệc nuôi là, tên điên Trương Tiểu Hải không đi được.

Nơi để ăn chơi trong thành phố B có rất nhiều, Bạch Khải Gia vốn không thích náo nhiệt nhưng lần này dẫn các bạn đi chơi sáng khoái, ngày cuối cùng đi dã ngoại cắm trại, thuận tiện sáng hôm sau xem mặt trời mọc. Mọi người đã thuê lều trại từ trước và các trang bị trên Taobao, chờ đến tối đốt lửa trại tổ chức tiệc.

Lần trước Tần Ca và Bạch Khải Gia đi ngắm mặt trời mọc ở một nơi rất trống trải, đó là do Bạch Khải Gia cố ý chọn để có thể nhìn được đường chân trời, nhưng thật ra ngắm mặt trời mọc thì phải ngắm trên cao mới đẹp nên lần này họ chọn một ngọn núi là thắng cảnh nổi tiếng của thành phố.

Tần Ca cũng muốn chơi hết mình, thấy Bạch Khải Gia không có ý ngăn cô lên núi còn vụng trộm vui vẻ mấy ngày.

Cuối cùng cũng đến ngày đó, một đám người đeo nhiều đồ cùng lên núi, chỉ duy nhất Bạch Khải Gia không mang theo đồ gì, tay nắm tay Tần Ca. Thật ra Tần Ca cũng đeo một chiếc túi nhỏ, bên trong là một đồng đồ ăn vặt.

Hai người đến chân núi, Bạch Khải Gia để cho Tần Ca tự đi một đoạn, sau đó nhân lúc cô không để ý liền ngồi xuống trước mặt cô lên.

“A!” Tần Ca sợ tới mức ôm chặt đầu anh, không cẩn thận vò rối tóc anh.

Bạch Khải Gia vỗ vỗ hông cô: “Chúng mình phải nhanh lên, mấy tên kia vừa thách đố, ai thua sẽ phải chơi trò Nói thật hay Mạo hiểm.”

Tần Ca ngoan ngoãn nằm trên lưng anh, lưng anh rộng như đại dương, bước chân vững vàng, mùi hương trên người cũng giống của cô. Cô không nói gì, trong lòng rất bế tắc. Bạch Khải Gia dùng đuôi mắt đảo qua, hỏi: “Muốn xuống tự đi à?”

Tần Ca không hé răng.

Anh nghĩ ngợi: “Đây là giai đoạn xoay mình, để đến gần đỉnh anh sẽ thả em xuống, được không?”

Tần Ca hôn lên gáy anh, vẫn không nói gì.

Bạch Khải Gia nở nụ cười, biết ý của Tần Ca.

Tay anh ôm chặt lấy cô, cẳng chân Tần Ca đung đưa theo nhịp bước chân, dường như cô đang quay lại lúc nhỏ, khi cô bị ngã đau chân, bố cũng cõng cô từ phòng y tế về nhà như vậy.

Khi kết hôn, anh nói sau này nếu cô không đi được thì anh sẽ công cô, họ vẫn chưa già nhưng anh đã thực hiện lời hứa của mình.

Xem e – b – o – o – k @ ñghiepdự.ñet

Dọc theo đường đi, Bạch Khải Gia vượt qua vài bạn học, sau đó lại bị vượt qua rất nhanh. Tối hôm trước Tần Ca không ngủ ngon, bây giờ được anh công, mắt ngày càng nặng. Anh cảm thấy cô vùi mặt vào mũ áo anh, cánh tay ôm cổ ngày càng lỏng lẻo biết cô đang ngủ. Vì thế anh đi chậm lại, thậm chí còn bị tụt lại rất xa, không nhìn thấy bóng dáng bạn bè nào nữa.

Khi lên đến đỉnh, mọi người đều đã dựng xong lều trại, có người đang ngồi tụ lại ăn uống, có người lấy đồ ra chụp ảnh hoàng hôn, tập dượt để chụp cảnh bình minh ngày mai. Bạch Khải Gia thở rất nhẹ, chỉ thấy ngực anh hơi hơi rung động, có người đưa anh một chai nước, anh lắc đầu, nói để lát nữa uống.

Tần Ca dán vào cái gáy ấm áp của anh, không hề có ý tỉnh lại.

Vì thế mọi người liền thấy Bạch Khải Gia công con heo hồng nhà mình đứng im trên đỉnh núi.

May là không bao lâu sau Tần Ca đã tỉnh, nếu không có lẽ Bạch Khải Gia còn phải chịu ánh mắt trêu chọc của đám bạn.

Tần Ca xoa mắt, hồi lâu mới phát hiện mình đã lên đến đỉnh núi, cô theo bản năng duỗi chân, Bạch Khải Gia quay lại hỏi: “Em tỉnh rồi à? Muốn xuống hả?”

Tần Ca lập tức nói muốn, vì cô đã nghe thấy có người trêu mình: “Tần Ca, cậu là trẻ con ba tuổi à?”

Bạch Khải Gia để cô xuống, sửa sang lại tóc cho cô, cúi đầu nói: “Chắc là hai tuổi, đêm qua đánh răng rồi còn đòi ăn kẹo.”

Tần Ca đỏ mặt, đánh anh một cái rồi chạy đến chỗ mọi người.

Buổi tối đốt lửa trại, mọi người ngồi xung quanh đồng lửa hỏi người lên núi cuối cùng, chọn Nói thật hay Mạo hiểm, Bạch Khải Gia nhìn Tần Ca, Tần Ca không dám chơi mạo hiểm, mấy người kia không có giới hạn, vì thế chọn nói thật.

Trương Tiểu Hải không đến nhưng không khí vẫn rất náo nhiệt, đều là người đã kết hôn nên không có gì không thể nói. Mọi người cúi đầu nghịch điện thoại, họ lập một nhóm chat, không có Tần Ca và Bạch Khải Gia, sau khi cười vài tiếng quái dị và thương lượng xong, một người thay mặt hỏi Tần Ca: “Đêm qua phòng các cậu ba giờ sáng vẫn bật đèn, rốt cuộc là lão Bạch làm mấy lần?”

Tần Ca tức giận kêu to: “Đây gọi gì là nói thật!”

“Dám cá cược thì phải dám chịu thua!” mọi người ồn ào.

“Đổi câu khác!”

“Không đổi không đổi.” Mọi người không chịu.

Tần Ca tức giận: “Bọn tớ có phát ra âm thanh đâu!”

Vì để chơi vui vẻ với mọi người nên hai người không về nhà mà thuê phòng ở khách sạn, giường khách sạn rất tốt, cách âm cũng tốt lắm! Tần Ca tuyệt đối không thừa nhận!

“Vậy để lão Bạch trả lời, lão Bạch là đàn ông, có gì mà ngượng?”

“Đúng vậy, đêm qua bị hai người làm phiền không ngủ được!”

“Lão Bạch chính là đồ trong ngoài bất nhất, nhìn thì thấy áo mũ chỉnh tề, thật ra là đồ mặt người dạ thú.”

“Ôi người ta là tân hôn, vẫn trong thời kỳ yêu đương nồng thắm, đâu có giống như chúng ta vợ chồng già rồi, tay trái sờ tay phải, không mới mẻ.”

Mặt Tần Ca đỏ cháy, sớm biết thế cô sẽ không ngủ, để Bạch Khải Gia lên núi đầu tiên, cô sẽ hỏi những câu hỏi thú vị!

Bạch Khải Gia ôm lấy Tần Ca, tốt bụng nói thật: “Đến 2h45ph sáng, hai lần.”

Mọi người rồi rít chửi thề, Bạch Khải Gia cười: “Muốn chứng thực thì hẹn đêm nay.”

Tần Ca xưa nay chưa từng chơi trò chơi khẩu vị nặng như vậy, vội vàng nói: “Tớ không hẹn!”

Đêm đã khuya, mọi người đều vào lều nghỉ ngơi, mỗi nhà một lều, lều nhà Tần Ca là màu hồng. Hai người nằm bên trong, Tần Ca thì thầm: “Họ chắc chắn là không nghe được, sao anh phải nói thật chứ!”

Bạch Khải Gia đang nghịch điện thoại, sờ sờ đầu cô: “Đàn ông đều vậy.”

Tần Ca che mặt, cảm thấy các bạn nữ lớp mình sau khi kết hôn khâu ví cũng nặng hơn, vừa rồi những người hưng phấn nhất đều là nữ.

Bạn có những người bạn chơi cùng nhau từ nhỏ, mọi người đều sống hạnh phúc, đôi lúc hẹn nhau đi chơi, vạch trần khuyết điểm rồi cười đùa, nói về một vài chủ đề lớn, nói về cuộc sống ngọt ngào, từ cùng nhau giải đề

thi khó đến mong đối phương cũng sống tốt, cùng nhau nghênh đón hôn nhân và vợ chồng. Cảm giác này rất kỳ diệu, khiến tâm trạng người ta bỗng trở nên rất tốt.

Bạch Khải Gia hỏi cô: “Em có mệt không?”

Tần Ca nói: “Hơi hơi, nhưng em rất vui.”

Bạch Khải Gia rời mắt khỏi điện thoại, nhìn cô hỏi: “Vừa rồi anh bị hạ chiến thư, em nói xem có nên nghênh chiến không?”

“Không phải là tới thật chứ?!”

“Ừ, bọn họ ngây thơ thật.”

“Em không thèm! Quá mất mặt!” Tần Ca nhanh chóng chui vào túi ngủ, nằm dài như cái hot dog.

Bạch Khải Gia đề lên cô, hơi thở ấm áp: “Vậy chúng ta không thi, tự mình chơi được không?”

Tần Ca đỏ mặt: “Hôm qua anh chơi còn chưa đủ à?”

“Ừ.” Bạch Khải Gia hôn nhẹ cô, “Hiếm khi được chơi ở đây mà.”

Tần Ca không nói gì, tắt đèn. Bàn tay Bạch Khải Gia tiến vào túi ngủ cởi cúc áo cô, vì sợ cô bị cảm nên anh không dám cởi hết, ôm cô lên đùi, bọc chăn thật kín, chậm rãi động, chờ cô thích ứng.

Tần Ca chống lên vai anh, lúc đầu còn trướng lên khó chịu, sau đó khá hơn, lên xuống theo tiết tấu của anh. Cô xoa tai anh, vừa làm vừa hỏi: “Anh có nghe thấy tiếng họ không?”

Bạch Khải Gia đỡ thắt lưng cô, nói: “Xin em tập trung chút.”

Sau đó, Tần Ca cũng không còn sức để nghe tiếng động của người khác vì cô phải dùng hết sức để người khác không nghe thấy tiếng mình.

Cuối cùng, Bạch Khải Gia đặt cô lên túi ngủ, một tay đặt sau đầu cô, một tay đặt lên má cô, cô ôm chặt lấy anh, phát ra tiếng kêu như mèo. Bạch Khải Gia hôn lên môi cô, vén quần áo vương vãi lên, tốc độ trở nên nhanh hơn. Tần Ca ngửa đầu, cho đến khi anh nằm trên người cô không nhúc nhích, cô mới dám thở, vùi chặt vào ngực anh, vừa nhúc nhích đã thấy mệt.

Bạch Khải Gia vẫn sung sức, lấy giấy vệ sinh cho cô và chính mình, sau đó thần không biết quỷ không hay xử lý bao cao su, cuối cùng nhét Tần Ca lại túi ngủ, để cô ngủ.

Hôm sau, Tần Ca cố gắng dậy đi ngắm mặt trời mọc, liếc mắt một cái liền nhận ra quả thực có những người mắt đỏ do thức đêm. Cô lặng lẽ hỏi Bạch Khải Gia: “Mắt em có đỏ không?”

Bạch Khải Gia đội mũ cho cô: “Hơi đỏ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Ca đỏ lên dưới mũ, không dám đưa mắt nhìn người khác.

Ngắm mặt trời mọc trên núi không giống như dưới đồng bằng, nhưng cô không chú ý xem, vì tay cô bị Bạch Khải Gia nắm lấy cho vào túi, trong túi, anh luôn dùng ngón tay gãi gãi lòng bàn tay cô.

Sau khi ngắm mặt trời mọc, mọi người chuẩn bị dẹp đường trở về nhà. Tần Ca và Bạch Khải Gia ở thêm nửa ngày, chiều tối sẽ bay về vì muốn đến bệnh viện của mẹ chồng lấy thuốc.

Từ khi gả đến nhà họ Bạch, Tần Ca do mẹ Bạch tiếp quản, uống thuốc hay tái khám đều do bà xử lý.

Muốn khám trong phòng khám của mẹ cần lấy số khám của giáo sư, nhưng Bạch Khải Gia quen đường dẫn Tần Ca vào từ cửa sau, chờ mẹ Bạch khám cho bệnh nhân cuối cùng của buổi sáng. Hôm nay, bệnh nhân cuối cùng là bạn cùng bệnh với Tần Ca, cũng 20 tuổi bị bệnh, nay đã kết hôn sinh con, đang chuẩn bị sinh con thứ hai. Cô ấy tên là Đồng Tiểu Diệp, bên cạnh là chồng cô ấy, tay anh ta ôm đứa con đầu tiên của họ.

Đồng Tiểu Diệp nhìn thấy Tần Ca cũng rất vui, đánh giá cô một phen, nói: “Cậu ngày càng khỏe rồi.”

Tần Ca nói: “Cậu mới khiến tất cả mọi người ở đây hâm mộ.”

Cô rất hâm mộ Tiểu Diệp, biết nấu cơm, có con trai đáng yêu như vậy. Người mắc bệnh này sinh con không hiếm thấy, hiếm thấy là dám mang thai lần thứ hai, khi mang thai hormone thay đổi rất nhiều, có người không chịu được sẽ dễ phát bệnh, kết quả thường không tốt, ngấm lại thì cần phải tin tưởng cỡ nào, yêu nhau bao nhiêu mới có thể không sợ?

Tần Ca tự nhận bây giờ cô không có dũng khí này. Cô mong cái thai này Tiểu Diệp cũng sẽ thuận lợi.

Hai cô gái lưu luyến chia tay, hai người đàn ông đều nhìn nhau với ánh mắt xem trọng, bỗng dưng rất ăn ý. Sau khi hẹn đến nhà hàng của cô ấy cùng ăn cơm, Bạch Khải Gia dẫn Tần Ca vào trong, còn Đồng Tiểu Diệp được người đàn ông của mình đỡ như trân bảo, cẩn thận từng bước.

Tần Ca đem theo vài đồ ăn vặt tiện lợi đến. Từ khi làm người nhà của bác sĩ, cô rất quan tâm đến dạ dày của ba vị bác sĩ nhà mình. Bác sĩ hàng ngày làm việc chân không chạm đất, ăn cơm không đúng giờ, cho dù dạ dày có làm bằng sắt cũng hỏng, hơn nữa Bạch Khải Gia còn có tiền sử bệnh dạ dày nên Tần Ca rất quen thuộc các tài khoản bán đồ ăn vặt handmade trên Taobao. Lần này đến không đúng dịp, không kịp mua nên đành lấy đồ của Bạch Khải Gia đưa cho mẹ chồng.

Mẹ Bạch đã xem kỹ kết quả xét nghiệm máu lần trước của Tần Ca, khi viết ra không hề do dự, loại bỏ thuốc Leflunomide, giảm Hydroxychloroquine, thêm một vỉ Prednisone.

Tần Ca mặc kệ mọi chuyện, ngoan ngoãn uống thuốc theo đơn của mẹ chồng là được, bác sĩ Bạch tự học thành tài đứng một bên thì lại nhướn mày, nhìn giáo sư nhà mình mà cười.

Buổi chiều mẹ Bạch phải đi họp, không giữ hai người ở lại ăn trưa. Bạch Khải Gia nắm tay Tần Ca đi ra, đứng ở cổng bệnh viện chờ, sau đó Tần Ca hét lên nho nhỏ, không thể tin được khi nhìn thấy Trương Tiểu Hải đỡ một người phụ nữ bụng to đi về phía họ.

Họ cùng nhau ăn trưa, trong bữa cơm không ai hỏi gì, Trương Tiểu Hải giới thiệu với Tần Ca: “Đây là bà xã tớ.”

Buổi tối trong phòng, Tần Ca hỏi Bạch Khải Gia: “Trương Tiểu Hải kết hôn bao giờ thế anh? Sao không báo cho mọi người?”

“Đó là vợ trước của cậu ấy.” Bạch Khải Gia tựa vào đầu giường đọc sách chuyên ngành, nói: “Bởi vì nhà gái không thể sinh, cho nên dưới áp lực của cha mẹ, cậu ấy phải ly hôn, nhưng hai người họ vẫn còn tình cảm sâu đậm, vợ cậu ấy cũng không muốn làm liên lụy cậu ấy nên chia tay rất nhanh.”

“Vợ trước của cậu ấy thật đáng thương!” Tần Ca tức giận.

Bạch Khải Gia buông sách ra ôm cô: “Nhìn hai chúng ta hạnh phúc, cậu ấy hối hận, quay lại tìm vợ trước, nói không có con cũng muốn ở bên nhau.”

“Nếu vậy thì sao lúc trước còn ly hôn! Ly hôn đối với phụ nữ là tổn thương lớn!” Tần Ca cau mày.

Bạch Khải Gia không nói gì, chờ.

Tần Ca bình tĩnh lại, nhỏ giọng nói: “Không ngờ cậu ấy cũng rất có tình nghĩa.”

Bạch Khải Gia gật đầu: “Vợ cậu ấy muốn thử nên cậu ấy tìm anh, việc này đương nhiên anh phải giúp. Anh gọi cho mẹ, mẹ tìm một người quen ở thành phố B, Trương Tiểu Hải thuê phòng ngay gần bệnh viện, cố gắng mất một năm, cô ấy mới có thai không lâu, cậu ấy cũng chưa nói với ai, muốn sinh ra đứa bé mới thông báo với mọi người.”

“Cậu ấy hiếm khi chững chạc như vậy.” Tần Ca nói.

“Ừm, vẫn là một đồng chí tốt.” bác sĩ Bạch khen ngợi.

Nói xong, bà nội Bạch gõ cửa: “Tiểu Ca ơi, ra uống canh. “

Bạch Khải Gia bất đắc dĩ cười: “Bây giờ bà cũng không thèm gọi anh uống canh.”

Sau khi kết hôn, họ sống với bà, Báo hồng và Vật nhỏ được nuôi ở nhà mẹ đẻ Tần Ca. Tần Ca và Bạch Khải Gia cách một ngày lại về đó một lần, nếu không thì bố Tần mẹ Tần sẽ đến đây ăn cơm cùng bà nội Bạch.

Tần Ca sợ bà chờ lâu, xỏ dép lê chạy ra ngoài, nhưng bị Bạch Khải Gia giữ lại, chậm rãi đi ra. Bà nội học mẹ Tần nấu canh chân giò ninh đậu, nói: “Nhân lúc còn nóng mau uống đi, ra ngoài mấy ngày lại gầy rồi.”

Bạch Khải Gia buồn cười: “Cháu không để cô ấy đói đâu bà ơi.”

Tần Ca nhân lúc bà đi vào lấy xì dầu, ghé vào tai anh nói: “Anh làm em mệt.”

Ánh mắt Bạch Khải Gia đột nhiên thâm thúy, cười vô cùng bí hiểm.

Bà nội đứng trong bếp gọi: “Gia Gia cháu có muốn ăn không? Tự mình đi múc nhé.”

Bạch Khải Gia cười bí hiểm nói với Tần Ca: “Mau ăn đi, lát nữa nói với em một chuyện.”

Đi vào bếp, bà nói: “Mẹ cháu nói thế nào?”

Bạch Khải Gia xoay người ôm lấy bà: “Tất cả đều ổn.”

Tần Ca vừa uống canh vừa chụp ảnh đăng lên weibo:

Bạch Bạch Bạch Khải: Bà nội nấu canh chân giò cho tôi, ăn rất ngon! Có người không có đái ngộ này nên đang ghen tị kìa.

Sau đó đăng bức ảnh và câu nói đó lên cho bạn bè ở QQ.

Đúng vậy, bây giờ cô dùng QQ! Có bạn bè nữa!

Hai người ăn uống no đủ bị bà nội đuổi về phòng nghỉ ngơi, Tần Ca xoay người hỏi Bạch Khải Gia: “Anh muốn nói gì với em?”

Bạch Khải Gia nhìn khuôn mặt còn chưa khóc này, nói: “Chúng ta cũng không kém gì họ, Tiểu Ca, anh đã chuẩn bị tốt để làm bố rồi.”

Cuộc trò chuyện này chỉ có vài câu, vì Tần Ca xoa mắt nói mệt. Vì thế Bạch Khải Gia ôm cô đi ngủ.

Nửa đêm, Tần Ca tỉnh lại, nằm trong ngực anh khóc, còn không cho anh bật đèn nhìn. Bạch Khải Gia đành phải ôm cô, chậm rãi dỗ dành.

Tần Ca nói: “Em sợ.”

Anh nói: “Sợ cái gì, chúng ta không nên nghĩ đến sau này mà nên quý trọng hiện tại.”

Tần Ca vẫn khóc, không phải vì sợ, không phải vì đau khổ, mà là cảm động. Khi cô sắp ngủ lại, nghe thấy anh nói: “Hôm nay khi ngẩng mặt trời mọc anh có ước một điều.”

Lại một năm qua đi, sau khi Bạch Khải Gia nắm tay Tần Ca đi ra khỏi bệnh viện, họ mua một trăm con rùa trong tiệm bán thú cưng.

Năm mươi con được Bạch Khải Gia phóng sinh vào ao trong chùa miếu, còn năm mươi con do Tần Ca tự tay thả vào ao.

Nguyện vọng của họ đều đã được thực hiện.

Table of Contents

Mục lục

<u>Chương 1: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau</u>	
<u>Chương 2: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau</u>	2
<u>Chương 3: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau</u>	3
<u>Chương 4: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau</u>	4
<u>Chương 5: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau</u>	5
<u>Chương 6: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau</u>	6
<u>Chương 7: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau</u>	7
<u>Chương 8: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau</u>	8
<u>Chương 9: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau</u>	9
<u>Chương 10: Sau Tất Cả, Chúng Ta Sẽ Gặp Lại Nhau</u>	10
<u>Chương 11: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm</u>	1
<u>Chương 12: Tất Cả Sự Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm</u>	2
<u>Chương 13: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm</u>	3
<u>Chương 14: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm</u>	4
<u>Chương 15: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm</u>	5
<u>Chương 16: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm</u>	6
<u>Chương 17: Tất Cả Cô Đơn Sẽ Được Sưởi Ấm</u>	7
<u>Chương 18: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát</u>	1
<u>Chương 19: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát</u>	2
<u>Chương 20: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát</u>	3
<u>Chương 21: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát</u>	4
<u>Chương 22: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát</u>	5
<u>Chương 23: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát</u>	6
<u>Chương 24: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát</u>	7
<u>Chương 25: Tất Cả Đau Khổ Sẽ Bộc Phát</u>	8
<u>Chương 26: Tất Cả Khúc Mắc Đèn Muốn Hóa Giải</u>	1
<u>Chương 27: Tất Cả Khúc Mắc Đèn Muốn Hóa Giải</u>	2
<u>Chương 28: Tất Cả Khúc Mắc Đèn Muốn Hóa Giải</u>	3

[Chương 29: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 1](#)
[Chương 30: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 2](#)
[Chương 31: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 3](#)
[Chương 32: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 4](#)
[Chương 33: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 5](#)
[Chương 34: Tất Cả Cố Chấp Sẽ Có Kết Quả 6](#)
[Chương 35: Tất Cả Mong Muốn Đều Đã Trở Thành Sự Thực 1](#)
[Chương 36: Tất Cả Mong Muốn Đều Đã Trở Thành Sự Thực 2](#)
[Chương 37: Tất Cả Mơ Ước Đều Đã Trở Thành Sự Thật 3](#)
[Chương 38: Tất Cả Mong Muốn Đều Đã Trở Thành Sự Thật 4](#)
[Chương 39: Tất Cả Nguyên Vọng Đều Có Thể Thực Hiện 1](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)